Laura Sebastian
a crescut în South Florida și a urmat cursurile Facultății Savannah de Artă și Design. A scris o piesă de teatru care a fost publicată în *Playscripts, Inc.* și trăiește în New York City, unde își petrece timpul scriind romane fantasy, având grijă de copii și învățând despre domeniul editorial.
Prințesa de cenușă e primul ei roman, cu care a debutat pe lista de bestselleruri a *New York Times*.

LAURA SEBASTIAN

REGINA DE FOC

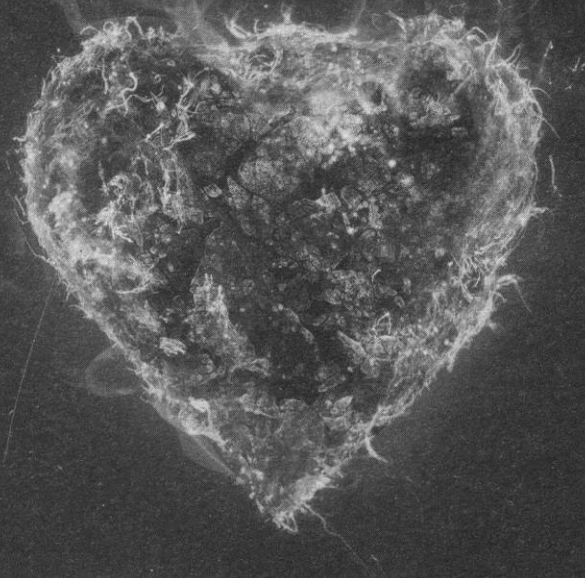

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

REGINA DE FOC

Titlul original al acestei cărți este: *Ember queen.*
Autor: Laura Sebastian.

Copyright © 2020 Laura Sebastian

© Storia Books, 2020, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Laura Sebastian
Regina de foc / Laura Sebastian; trad, din engleză de Bogdan Voiculescu. – Bucureşti: Storia Books, 2020
ISBN 978–606–9072–17–2
Voiculescu, Bogdan (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR: Liviu Szoke
CORECTORI: Rodica Creţu, Cristina Munteanu
COPERTĂ. DESIGN ŞI ILUSTRAŢII: Fésüs L. Bama.
IMAGINE: Shutterstock
DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Prolog.....12
Socotealã.....13
Impas.....23
Confruntare.....33
Antrenament.....45
Reverii.....54
Alarmă.....57
Destrămare.....66
Spion.....74
Sămânţă.....81
Ipoteză.....85
Plecare.....93
Convingere.....100
Maile.....108
Apă.....117
Atac.....124
Brigitta.....136
Capcană.....144
Furtună.....156
Iluzie.....164

Tratat.....172
Alianţă.....183
Văz.....194
Rană.....205
Pace.....216
Liberă.....222
Dispută.....227
În viaţă.....238
Năluca.....244
Dovada.....255
Pădurea.....260
Moşie.....268
Ovelganii.....278
Rigga.....287
Urmări.....297
Încredere.....303
Călătorie.....309
Doliu.....316
Fum.....324
Furtună de flăcări.....333
Întuneric.....340
Rămas-bun.....348

Îndurare....358
Pregătiţi....368
Dragonsbane....373
Wås....381
Acasă....388
Pregătiţi....394
Peşteră....403
Evadare....409
Luptă....415
Odihnă....423
Joc....433
Alegere....438
Ceaţă....452
Demnitate....464
Triumf....468
Epilog....470
Mulțumiri....473

PENTRU TOATE FETELE
care mereu au simţit că nu sunt destul de puternice
să devină eroinele propriilor poveşti.
Sunteţi.

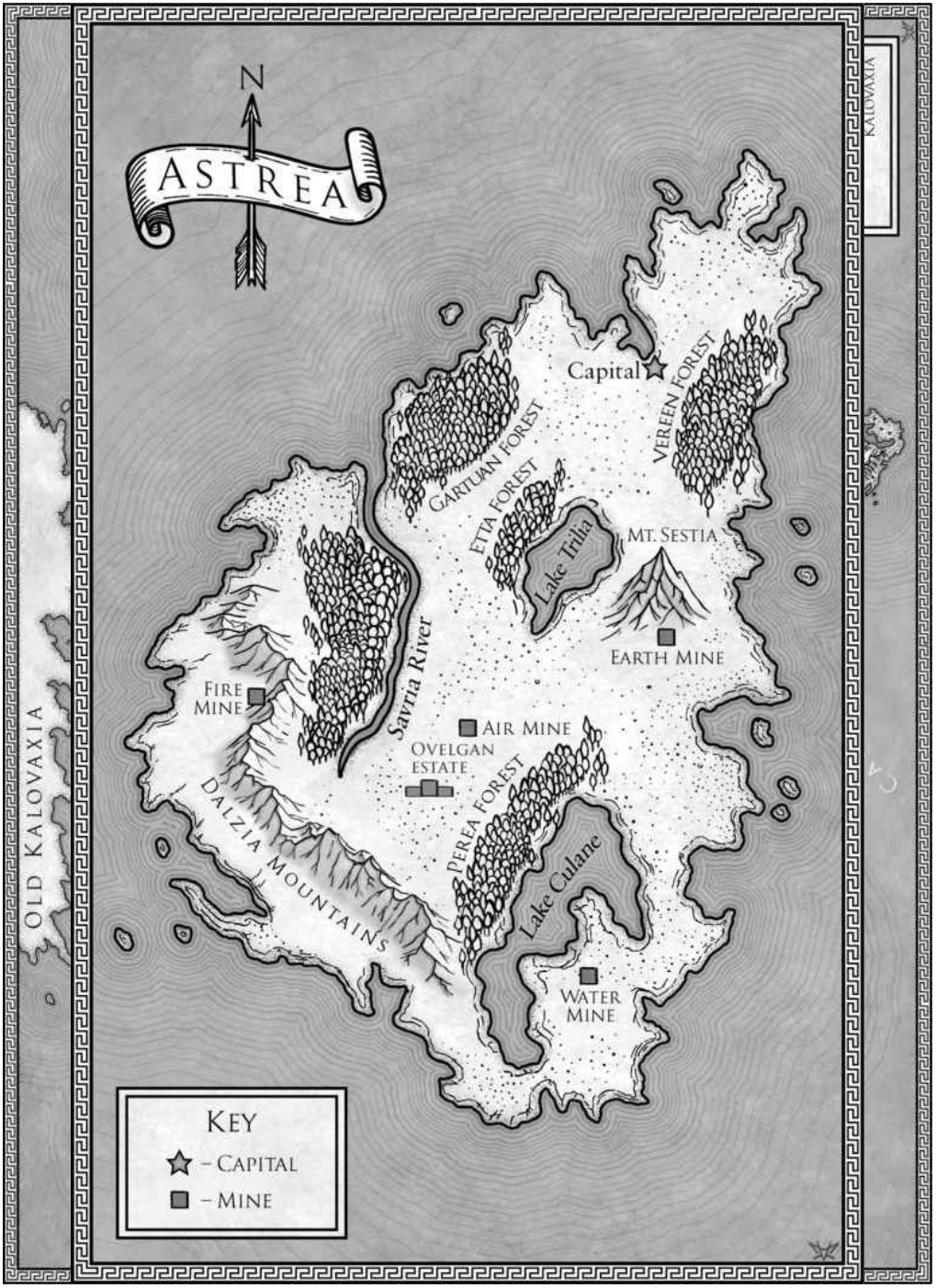
N
ASTREA
KALOVAXIA
Capital
VEREEN FOREST
GARTUAN FOREST
ETTA FOREST
Lake Trilia
MT. SESTIA
EARTH MINE
Savria River
FIRE MINE
AIR MINE
OVELGAN ESTATE
PEREA FOREST
DALZIA MOUNTAINS
Lake Culane
WATER MINE
OLD KALOVAXIA
KEY
– CAPITAL
– MINE

Prolog

O mare parte din primii şase ani de viaţă m-am temut de tronul mamei, aşa cum copiii se tem de monştrii care le mişună sub paturi. Era o privelişte înspăimântătoare: înalt, negru ca umbrele, cu margini tăioase, cioplit astfel încât să sugereze flăcări întunecate. Îmi amintesc convingerea fermă că, dacă l-aş fi atins, m-ar fi ars.

În fiecare zi priveam cum mama se aşază pe tronul ăla şi credeam că o ţinea legată acolo, înfigându-şi degetele de obsidian în pielea ei. Priveam cum o transforma într-o persoană diferită, una de nerecunoscut. Dispărea femeia din centrul lumii mele, mama cu vorba blândă care mă săruta pe frunte şi mă legăna în poală, care în fiecare seară îmi cânta până adormeam. Pe tron, o străină punea stăpânire pe trupul ei – vocea îi răsuna poruncitor, spatele îi devenea rigid ca un par. Vorbea cu atenţie şi autoritate, fără nicio urmă de veselie în glas. Când în sfârşit tronul o elibera, era epuizată.

Acum, la maturitate, înţeleg că tronul nu era un monstru în sensul pe care mi-l închipuiam eu. Înţeleg că nu o imobiliza pe mama la propriu. Înţeleg că, atunci când se aşeza pe tron, rămânea ea însăşi. Dar înţeleg şi că, într-un anumit sens, am avut dreptate. Pe tron, mama nu era niciodată pe deplin persoana care era când nu stătea pe el. De obicei, mama îmi aparţinea numai mie; când se aşeza pe tronul ăla, ea le aparţinea tuturor.

Socotelală

Soarele mă orbeşte când ies din peşteră nesigură pe picioare. Ridic greoi un braţ îndurerat ca să-mi feresc ochii, dar până şi efortul acestui gest mărunt face ca lumea din jur să se învârtă. Genunchii îmi cedează şi pământul îmi sare în întâmpinare, tare şi plin de pietre tăioase. Mă doare, dar, vai, e atât de bine să stau întinsă, să primesc aer proaspăt în plămâni, să am *lumină,* chiar dacă e prea mult deodată.

Gâtlejul îmi e atât de uscat, încât mă doare până şi când respir. Am cruste de sânge pe degete, pe braţe, în păr. Ca prin ceaţă, pricep că e sângele meu, dar nu ştiu de unde a apărut. Amintirile mele sunt pustii – îmi amintesc că am intrat în peşteră, îmi amintesc vocile prietenilor care mă implorau să mă întorc din drum. Şi apoi… nimic.

— Theo, strigă o voce, cunoscută, dar atât de îndepărtată. Pământul e zguduit de o mie de paşi şi fiecare îmi zdruncină mintea. Tresar, încerc să mă feresc de zgomot şi mă fac ghem.

Nişte mâini îmi apasă pielea – pulsul de la încheieturi, locul pulsând de după ureche. Sunt atât de reci, că-mi fac pielea de găină.

— E… spune o voce.

Blaise. Încerc să-i rostesc numele, dar nu iese nimic.

— E în viaţă, dar pulsul e slab şi pielea e fierbinte, spune altă voce.

Heron.

— Trebuie s-o ducem înăuntru.

Braţele mă iau pe sus – ale lui Heron, cred. Încerc iar să vorbesc, dar nu reuşesc să scot niciun sunet.

— Art, pelerina, zice Heron şi pieptul lui îmi vibrează, lipit de obraz, la fiecare cuvânt. Acoperă-i capul. Ochii îi sunt hipersensibili.

— Da, îmi amintesc, rosteşte Art.

Se aude un foşnet de stofă şi mantia îmi cade peste ochi, cufundându-mi iarăşi lumea în întuneric.

De data asta mă las să cad în abisul lui. Sunt printre prieteni, sunt în siguranţă.

Când deschid iarăşi ochii, sunt întinsă pe un pat de campanie, într-un cort, şi lumina strălucitoare a soarelui pătrunde filtrată prin bumbac alb, gros, cât să o facă suportabilă. Capul încă îmi zvâcneşte, dar zvâcnetul e acum stins şi îndepărtat. Gâtul nu-mi mai e uscat şi iritat şi, concentrându-mă, mi-o amintesc ca prin vis pe Artemisia turnându-mi apă în gura deschisă. Perna mi-e încă udă sub cap, acolo unde a vărsat apă pe lângă.

Dar acum sunt singură.

Mă forţez să mă ridic în capul oaselor, chiar dacă durerea care-mi reverberează în toţi nervii prinde puteri noi. Kalovaxianii se vor întoarce mai devreme sau mai târziu şi apoi cine ştie cât timp va fi lăsat Søren să trăiască în mâinile lui Cress? Sunt atâtea de făcut, iar timpul nu ne ajunge nici pe departe.

Punând picioarele pe pământ, mă împing în ele şi mă ridic. Chiar atunci, clapa de la intrarea în cort se dă la o parte şi Heron intră aplecat, cât să încapă cu trupul lui înalt prin spaţiul mic. Văzând că m-am trezit şi că m-am ridicat în picioare, ezită şi clipeşte de câteva ori, să se convingă că nu sunt o închipuire.

— Theo, spune încet, probându-mi numele.

— Cât timp a trecut? întreb cu glas slab. De când am intrat în mină?

Heron mă priveşte atent câteva momente.

— Două săptămâni, răspunde el.

Cuvintele mă izbesc în piept şi mă aşez la loc pe pat.

— Două săptămâni, repet eu. Parcă ar fi fost câteva ore, cel mult câteva zile.

Heron nu pare surprins. De ce ar fi surprins? Şi el a trecut prin asta.

— Îţi aminteşti să fi dormit? mă întreabă. Ai mâncat? Ai băut? Trebuie s-o fi făcut la un moment dat, altfel starea ta ar fi fost mult mai proastă.

Clatin din cap, încercând să-mi limpezesc amintirile, dar foarte puţine se conturează cât să mă pot agăţa de ele. Fărâme de detalii, stafii care n-au cum să fi fost reale, focul care s-a revărsat în venele mele. Atât.

— Ar fi trebuit să mă lăsaţi, îi spun. Două săptămâni… Armata lui Cress s-ar putea întoarce oricând, iar Søren…

— E în viaţă, potrivit rapoartelor, mă întrerupe Heron. Şi kalovaxianii n-au primit ordin să se întoarcă aici.

Mă holbez la el.

— De unde ştii? îl întreb.

Heron ridică doar dintr-un umăr.

— Spioni, răspunde el, ca şi când ar fi trebuit să fie evident.

— Nu avem spioni, spun încet.

— Nu *aveam* spioni. Dar am aflat că noul Theyn se afla la casa lui de la ţară, la distanţă de două zile

călare de noi. Am reuşit să aducem câţiva sclavi de-ai lui de partea noastră, înainte să se întoarcă în capitală. Tocmai am primit prima misivă de la ei. Theyn încă nu a poruncit revenirea trupelor. În orice caz, cea mai mare parte a armatei a plecat. Am rămas doar eu, Blaise, Artemisia, Erik, Dragonsbane şi un grup care încă se recuperează de pe urma bătăliei. Dar şi ei vor pleca cu Dragonsbane într-o zi, două, ca să se pună la adăpost.

Abia îl aud, încă mă chinui să pricep faptul că avem spioni. Nu mă gândesc decât la Elpis, la ce s-a întâmplat ultima dată când am făcut pe cineva spion.

— N-am aprobat folosirea spionilor, îi spun eu.

— Ai intrat în mină cu o zi înainte să formulăm planul, rosteşte Heron pe un ton egal. Nu erai de faţă să aprobi nimic şi n-aveam timp să te aşteptăm. Nici n-aveam de unde şti dacă te vei întoarce sau nu.

Replica mi se stinge în gât şi o înghit cu amărăciune.

— Dacă vor muri…

— Va fi fost un risc necesar, completează Heron. Şi ştiau asta când s-au oferit. Oricum, din câte auzim, Împărăteasa nu e atât de paranoică precum a fost Kaiserul. Crede că ai murit, are impresia că nu suntem periculoşi, îl are pe Søren. Crede că a câştigat, aşa că a devenit delăsătoare.

Împărăteasa. Va veni vreodată ziua în care titlul ăsta mă va duce cu gândul la Cress, şi nu la Împărăteasa Anke?

— Ziceai că armata a plecat, spun eu. Încotro?

Heron oftează îndelung.

— Ne-am ciorovăit cam mult cât ai fost plecată – mai că te invidiez. Căpetenia vecturiană a trimis-o pe

fata lui, Maile, să ne ajute, cu tot cu trupele lui. Din moment ce nu-l mai avem pe Søren, ea şi Erik sunt persoanele cu cea mai multă experienţă de război, dar nu se pun de acord cu nimic. Erik vrea să năvălim direct în capitală, să cucerim oraşul şi să-l salvăm pe Søren.

— E o prostie, spun, clătinând din cap. Tocmai la asta se aşteaptă şi, chiar dacă n-ar fi aşa, n-avem trupele necesare pentru un asemenea atac.

— Exact asta a zis şi Maile, spune Heron, clătinând din cap. Că ar trebui să mergem la Mina de Pământ.

— Dar nu putem face asta fără să trecem pe lângă cele mai populate oraşe şi nici măcar n-am fi ascunşi de păduri sau munţi, spun eu. Ar fi imposibil să nu fim văzuţi şi Cress va aduna o armată să ne întâmpine la Mina de Pământ.

— Fix ce a zis Erik, confirmă Heron. Vezi, treaba e încurcată rău.

— Şi cine a câştigat disputa? îl întreb.

— Niciunul, răspunde Heron. S-a luat hotărârea să trimitem trupele în oraşele de pe malurile râului Savria. Niciunul nu are populaţie mare, dar îi vom elimina pe kalovaxiani şi-i vom elibera pe sclavii lor, luându-i alături de noi, şi, totodată, vom aduna şi arme şi provizii. Şi, cel mai important, trupele noastre nu vor sta degeaba aici, ca ţinte sigure.

— Adică aşa cum facem noi, completez, masându-mi tâmplele.

De data asta, durerea care îmi înfloreşte în cap n-are nicio legătură cu mina.

— Şi acum am apărut eu să rezolv impasul, nu?

— Mai târziu. După ce vei ajunge să te ţii pe picioare de una singură.

— N-am nimic, îl contrazic eu, mai vehement decât ar fi fost nevoie.

Heron se uită la mine cu îngrijorare. Deschide gura, dar o închide repede la loc, clătinând din cap.

— Dacă ai de gând să mă întrebi despre mină, să ştii că nu-mi amintesc nimic, continui eu. Nu-mi amintesc decât că am intrat în ea – după aia totul e neclar.

— Îţi vei aminti, în timp, spune el. De bine, de rău. Eu unul ştiu sigur că n-aş vrea să vorbesc niciodată despre experienţa mea. Mă aşteptam să gândeşti la fel.

Înghit în sec, dând gândul la o parte. O problemă de rezolvat altă dată – şi oricum am destule probleme de rezolvat aici şi acum.

— Dar te preocupă ceva, îi spun lui Heron. Ce e?

Un scurt moment, cântăreşte întrebarea în gând.

— Ţi-a reuşit? mă întreabă.

O clipă, nu înţeleg la ce se referă, dar îmi amintesc subit – motivul pentru care am intrat în mină, puterea firavă pe care o aveam asupra focului înainte, ca efect secundar al otrăvii lui Cress. Am intrat în mină pentru a-mi revendica puterea, în speranţa că va fi suficientă când va veni momentul s-o înfrunt pe Cress.

Dacă mi-a reuşit? Există o singură cale de a afla.

Ridic palma stângă şi invoc focul. Chiar înainte să întind degetele, simt căldura fremătând înăuntrul lor, mai intens ca niciodată. Se iveşte cu uşurinţă când o chem, de parcă ar face parte din mine, ascunsă mereu chiar sub suprafaţă. Arde mai luminos şi mai fierbinte, dar nu numai atât. Ca să-i demonstrez, arunc focul în aer, îl ţin acolo, suspendat, dar încă viu, încă luminos. Heron face ochii mari, dar nu zice nimic când ridic

mâna şi strâng degetele. Mingea de foc îmi imită mişcările, luând şi ea forma unei mâini. Când mişc degetele, focul le imită întru totul. Strâng pumnul şi focul imită şi mişcarea asta.

— Theo, spune el cu o şoaptă răguşită. Am văzut măsura puterii lui Ampelio când m-a antrenat. El nu putea să facă asta.

Înghit în sec şi apuc iar flacăra, înăbuşind-o în mână şi prefăcând-o în cenuşă.

— Dacă nu te superi, Heron, spun, cu ochii aţintiţi la pigmentul întunecat care mi se întinde pe piele aşa cum se întâmpla cu coroana de cenuşă, Mina mai e aici? E...

— Tămăduitoarea, mă completează, încuviinţând din cap. Da, încă e aici. Ne-ajută cu răniţii. Mă duc s-o caut.

După ce pleacă, mă şterg pe mâini de cenuşă şi o las să se aştearne pe pământ.

Înainte ca Mina să intre în cort, m-am obişnuit iar să stau în picioare, cu toate că trupul încă nu pare să-mi aparţină pe deplin. Fiecare mişcare – fiecare respiraţie – e un efort şi mă dor toţi muşchii. Probabil că Mina observă, pentru că îmi aruncă o singură privire şi imediat îmi zâmbeşte înţelegător.

— E normal, spune ea. Când am ieşit din mină, preotesele au spus că zeii m-au frânt şi m-au întregit la loc, făcându-mă ca nouă. Cred că descrie destul de bine cum m-am simţit.

Încuviinţez şi mă aşez încet înapoi pe pat.

— Cât va ţine? întreb.

Mina ridică din umeri.

— În cazul meu, durerea a continuat câteva zile,

dar variază de la caz la caz.

Tace şi mă priveşte cercetător.

— Ai făcut ceva incredibil de nesăbuit. Să intri în mină când deja aveai o asemenea putere – când deja erai o oală pe jumătate plină – căutai cu tot dinadinsul nebunia minei. Îţi dai seama, nu?

Plec ochii. N-am mai fost certată în felul ăsta, de cineva preocupat de bunăstarea mea, de multă vreme. Îmi frământ creierii să-mi amintesc ultima persoană; se prea poate să fi fost chiar mama. Aş zice că şi Hoa s-a purtat aşa, în maniera ei silenţioasă.

— Cunoşteam riscurile, îi spun.

— Eşti Regina Astreei, continuă ea, ca şi când n-aş fi zis nimic. Ce ne-am fi făcut fără tine?

— Aţi fi îndurat mai departe, replic, de data asta mai tare. Sunt doar o singură persoană. Împreună am pierdut mult mai multe în război, mult mai multe în asediul propriu-zis, inclusiv pe mama. Întotdeauna am îndurat mai departe. Moartea mea n-ar fi schimbat nimic.

Mina mă fixează cu o privire impasibilă.

— Oricum a fost o nesăbuinţă, insistă ea. Dar se prea poate să fi fost şi un act de curaj.

Ridic iar din umeri.

— Orice-ar fi fost, mi-a reuşit, îi spun.

Îi arăt ce i-am arătat şi lui Heron, că pot nu numai să chem focul, ci şi să-l transform într-o extensie a propriei persoane. Mina mă urmăreşte cu buzele strânse, fără să scoată un cuvânt, până la sfârşit, când împrăştii iar cenuşa pe pământ.

— Şi ai dormit, spune ea, mai mult pentru sine decât pentru mine.

— Chiar profund, din câte înţeleg, confirm pe un

ton sec.

Păşeşte spre mine.

— Pot să-ţi palpez fruntea? mă întreabă.

Încuviinţez şi mă apasă pe frunte cu dosul palmei.

— Nu eşti caldă, spune, apoi întinde mâna şi atinge singura şuviţă albă din părul meu castaniu.

— Aşa era dinainte, îi răspund. De la otravă.

Încuviinţează din cap.

— Îmi amintesc. Nu e ca părul Împărătesei. Dar presupun că pentru asta trebuie să-i mulţumeşti Artemisiei – dacă nu şi-ar fi folosit darul asupra ta atât de repede, neutralizând otrava, te-ar fi afectat mult mai mult. Dacă otrava nu te-ar fi ucis pe loc, cu siguranţă ar fi făcut-o mina.

— Nu ai văzut-o pe Cress – pe Împărătească – cu ochii tăi, rostesc eu, schimbând subiectul. Dar nu se poate să nu fi auzit zvonuri despre puterea ei.

Mina reflectează o clipă.

— Am auzit zvonuri, rosteşte cu grijă. Dar ştiu că zvonurile sunt adesea exagerate.

Îmi amintesc cum Cress l-a ucis pe Kaiser doar cu mâinile arzătoare înfăşurate în jurul gâtului lui, cum a întins cenuşă pe birou cu vârfurile degetelor. Emana o putere pe care n-am mai văzut-o la nimeni. Nu-mi pot închipui cum s-ar putea exagera ce am văzut cu ochii mei.

— E ca şi când… nici n-ar avea nevoie să-şi cheme darul. L-a ucis pe Kaiser în câteva secunde, doar cu mâinile.

— Şi nici acum nu te simţi suficient de puternică s-o înfrunţi, ghiceşte Mina.

— Nu cred că există cineva suficient de puternic, mărturisesc eu. Ai auzit vreodată de un Păzitor care să

ucidă cu atât de puţin efort?

Mina clatină din cap.

— N-am auzit deloc de Păzitori care să ucidă, răspunde ea. Nu procedau aşa. Când crimele cuiva justificau execuţia, aceasta era făcută pe căi mai banale. Păzitorii n-o făceau niciodată cu mâna lor, cu darurile primite de la zei. Ar fi fost un sacrilegiu aparte, pervertirea a ceva sfânt.

Îmi amintesc cum Blaise a păşit pe câmpul de luptă, ştiind că ar fi putut să moară, dar hotărât ca, până atunci, să ucidă cât mai mulţi kalovaxiani cu putinţă. Să fi fost o pervertire a darului său? Sau aşteptările sunt diferite acum, în vreme de război?

— Copiii pe care i-am văzut acum ceva timp, cei pe care-i testai, continui, amintindu-mi de băiatul şi fata care aveau aceeaşi putere instabilă ca Blaise. Cum se descurcă?

— Laius şi Griselda, îmi aminteşte ea. Aş zice că le merge cât se poate de bine, având în vedere situaţia. Sunt speriaţi şi traumatizaţi de pe urma experimentelor pe care kalovaxianii le-au făcut pe ei, dar sunt puternici, în mai multe privinţe.

Se opreşte un moment.

— Prietenul tău ipotetic a fost de mare ajutor. Le place de el, aşa cum e, distant şi rece. Chiar e ceva minunat, să descoperi că nu eşti atât de singur pe cât credeai în lumea asta.

Când i-am povestit Minei despre Blaise, am vorbit despre el doar la nivel ipotetic, deşi ea a intuit adevărul destul de repede. Se pare că acum ştie exact cine e. Dar cel puţin nu se teme de el şi nici de Laius şi Griselda.

— Le-ai mai vorbit şi altora despre descoperirile

tale? o întreb.

Mina strânge din buze.

— Nu am făcut nicio descoperire, Maiestatea Voastră, răspunde ea, ridicând din umeri. Am doar o ipoteză, iar ăsta nu e motiv suficient să tulbur pe toată lumea. Oamenii se tem de lucrurile pe care nu le înţeleg şi, în asemenea vremuri, teama poate duce la hotărâri periculoase.

Dacă lumea ar afla cât de puternici şi de instabili sunt Blaise, Laius şi Griselda, ar putea să-i omoare. Ştiam deja asta, dar, auzind-o pe Mina punând aşa problema, parcă îmi pierd tot aerul din plămâni.

— Cu toţii au văzut ce a făcut Blaise pe corabie, spun eu. Au văzut că aproape s-a distrus pe sine şi pe toţi ceilalţi din jur. Nu i-au făcut rău după aceea.

— Nu, încuviinţează ea. De fapt, mă aştept ca vreme de câteva veacuri bune să circule balade despre acea întâmplare, deşi n-a fost nimeni rănit. În prezent, îl privesc ca pe-un erou. Un erou atât de puternic, încât nu s-a putut stăpâni, dar un erou. Nu uita niciodată: situaţia se poate schimba într-o clipă.

Impas

Mina e de părere că o plimbare ar putea să-mi facă bine şi deşi trupul meu se împotriveşte cu înverşunare acestei idei, îi urmez sfatul. Sunt nevoită să mă sprijin de Heron aproape cu toată greutatea mea, dar, chiar şi aşa, muşchii mei urlă la fiecare pas, însă nu pot să neg că, în ciuda durerii, merită să simt aerul proaspăt în plămâni şi soarele pe piele. Şi, tot mergând, muşchii mei încep să se destindă şi durerea din braţe şi din picioare devine ceva mai uşor de suportat.

E ciudat să văd tabăra din jurul minei atât de pustie, parcă e un oraş părăsit, alcătuit din cazărmi goale, dintre care doar câteva mai sunt ocupate, cu bolnavi şi răniţi. Când trecem pe lângă ele, Heron îmi arată care au fost transformate în infirmerii, dar nu e nevoie. E limpede după zgomotele care se strecoară prin pereţi – tusea nesfârşită, suspinele stinse, ţipetele de durere. Zgomotul ameninţă să mă înece într-un ocean de remuşcări.

Atâţia alţii sunt în viaţă şi sănătoşi, îmi spun. *Atâţia alţii sunt liberi.*

Heron încearcă să-mi distragă atenţia, arătând spre alte clădiri care au supravieţuit bătăliei. Mâncarea raţionalizată e distribuită în vechea sală de mese, mă informează el, şi un grup de bărbaţi şi femei care au rămas cu noi s-au oferit să meargă la vânat şi cules de fructe, ca să prevină epuizarea prea rapidă a proviziilor. Când vom porni pe urma trupelor, vom avea mai multă mâncare de luat cu noi.

Până şi adăposturile pentru sclavi au fost date spre folosinţă, deşi, e lesne de înţeles, nimeni nu se înghesuie să doarmă acolo – în schimb, au fost eliberate de mobilier şi lanţuri şi transformate în depozite de arme şi spaţii de antrenament ferite de căldura copleşitoare a soarelui.

— Cine se antrenează? îl întreb pe Heron când îmi arată una dintre încăperile de exerciţiu recent convertite. Credeam că trupele au plecat.

— Nu toate, îmi răspunde cu grijă. Majoritatea celor pe care i-am găsit, care fuseseră binecuvântaţi în mine, s-au obişnuit repede cu antrenamentele şi, la plecare, câţiva vârstnici i-au însoţit ca să le continue pregătirea, însă au fost şi unii care aveau nevoie de

mai multă îndrumare.

Binecuvântaţi. Kalovaxianii ţineau în tabăra asta mai bine de zece astreani binecuvântaţi. Pe care făceau experimente, îmi amintesc, şi mă cutremur la gândul ăsta. Am văzut dovada cu ochii mei: pielea spintecată, degetele tăiate de la mâini şi picioare – unui astrean îi fusese scos până şi ochiul.

— S-au antrenat atât de repede? întreb surprinsă.

Când am intrat în peşteră, niciunul nu era în stare să traverseze tabăra la pas, darămite să lupte.

— I-am ajutat cu vindecarea trupească, spune Heron, ridicând din umeri. Însă rănile mentale şi emoţionale sunt o altă problemă. Mulţi dintre ei au privit antrenamentele drept nişte metode de vindecare. Îşi doreau să le urmeze. De problema asta ne-am ocupat Art, Blaise şi cu mine, alături de câţiva bătrâni astreani care ştiau câte ceva despre antrenament, chiar dacă nu erau Păzitori. Bineînţeles, încă nu sunt pe deplin pregătiţi, dar au făcut progrese mari în puţinul timp pe care l-am avut la dispoziţie. Şi pesemne că progresează în continuare şi acum, chiar în timp ce vorbim.

Artemisia mi-a zis la un moment dat ce simte când ucide, că e o plăcere să fure înapoi de la ei câte ceva. Se pare că nu e singura care gândeşte aşa.

— În curând va trebui să încep şi eu antrenamentul, continui eu.

— Întâi de toate, să ajungi iar să mergi de una singură, răspunde Heron.

Două braţe mă smulg din gândurile mele, mă cuprind de brâu şi mă ridică, învârtindu-mă în cerc. Un ţipăt îmi răsare în gât, dar, până să-l dau afară, stăpânul celor două braţe vorbeşte şi-i recunosc vocea.

— Bine ai revenit în lumea celor vii, spune Erik, aşezându-mă la loc.

Mă întorc spre el şi îl cuprind pe după gât.

— Îţi vine să crezi că mi-a fost dor de tine? întreb râzând.

— Ar fi fost greu de crezut dacă n-ar fi fost aşa, răspunde el, strângându-mă în braţe.

— Ai grijă cu ea! îl mustră Heron. E cam fragilă deocamdată.

Erik se strâmbă.

— Regina Theodosia? Am întâlnit până şi stânci mai fragile decât ea.

Zâmbesc, dar mă desprind încet din îmbrăţişarea lui Erik.

— Îţi sunt recunoscătoare pentru gândurile astea, dar Heron are dreptate.

Imediat ce o spun, Erik face un pas în spate şi mă cercetează din cap până-n picioare.

— Adevărat, chiar arăţi de parcă ai fi străbătut iadul de două ori, spune el.

— Poate chiar de trei ori, mărturisesc eu.

— Theo! îmi strigă o altă voce şi, întorcându-mă, dau cu ochii de Artemisia alergând spre mine, cu un pumnal lucitor vârât în teaca de la şold şi cu părul azuriu fluturându-i în urmă.

Spre deosebire de Erik, ea ştie că nu trebuie mă îmbrăţişeze, în loc de asta, mă loveşte uşor şi stingher pe umăr.

— Cum eşti? mă întreabă cu prudenţă.

— Sunt în viaţă, un deznodământ la care nu aveam niciun drept să ne aşteptăm, îi răspund zâmbind. Şi am reuşit.

Zâmbetul i se lărgeşte.

— Sper şi eu, spune ea. Altminteri, noua ta poreclă ar fi fost o întâmplare cam nefericită.

Mă încrunt, uitându-mă, pe rând, la ea, la Erik şi la Heron.

— Noua mea poreclă? repet.

Schimbă între ei zâmbete complice, dar Artemisia e cea care face imediat o reverenţă dramatică, urmată de plecăciuni din partea lui Erik şi Heron.

— Trăiască Theodosia, spune ea. Regina Flăcării şi a Furiei.

Toţi trei se ridică cu zâmbete identice, dar nu e loc de glumă, oricât s-ar strădui ea să dea impresia de umor. Regina Flăcării şi Furiei. E o poreclă grea. Impunătoare, da, dar şi brutală. Pentru întâia oară, îmi dau seama că, fie că voi izbuti, fie că voi eşua, asta va fi moştenirea mea. Mă gândesc la toate portretele mamei, pictate cu tuşe delicate, în care apare îmbrăcată cu rochii vălurite de muselină. Mă gândesc la poemele scrise în onoarea ei, la odele aduse frumuseţii, mărinimiei şi spiritului ei blajin. Regina Păcii, aşa o numeau. Cu totul alt fel de regină.

Ceva îmi scânteiază în memorie, răzbind prin ceaţa din mină.

Am murit ca Regină a Păcii şi pacea a murit odată cu mine, mi-a spus mama. *Dar tu eşti Regina Flăcării şi a Furiei şi vei da foc lumii lor.*

Nu ştiu ce-a fost în mină, dacă a fost duhul mamei, o născocire a imaginaţiei mele sau ceva cu totul diferit, dar ştiu că, habar n-am cum, am auzit numele ăsta nou chiar şi înainte să fi apărut, iar asta mă îngrijorează.

Nu putem formula niciun plan fără Blaise, aşa că îi trimit pe ceilalţi să-i adune pe liderii care au mai rămas

în tabără şi pornesc spre cazarma pentru antrenament unde mi-au spus că Blaise îşi petrece aproape tot timpul. Heron n-ar fi vrut să mă duc singură, dar l-am asigurat că mă simţeam destul de bine cât să pot traversa tabăra fără ajutor, aşa că a cedat.

Adevărul e că nu sunt convinsă că pot s-o fac. Cu toate că mă simt mai bine, fiecare pas e un efort. Dar prefer să înfrunt durerea decât ca Heron sau oricine altcineva să fie de faţă când îl voi revedea pe Blaise.

Nu face asta. Nu mă părăsi, a spus el înainte să fi intrat în mină, ultimele cuvinte pe care mi le-a adresat, la scurtă vreme după ce, la rândul meu, l-am rugat ceva asemănător. Niciunul dintre noi n-a ascultat.

Remuşcările mă copleşesc cu totul când îmi aduc aminte cum îi tremura vocea, cât de pierdut părea atunci, ca şi când aş fi tăiat ultima frânghie care-l lega de viaţa asta. De parcă n-ar fi fost deja atât de hotărât să se despartă de ea.

El a plecat primul, îmi amintesc. A păşit în ghearele morţii de două ori după ce l-am rugat – l-am implorat – să n-o facă. Nu poate să fie supărat pe mine că am procedat la fel.

Şi acum? În ciuda tuturor pericolelor, suntem în continuare amândoi aici şi trebuie să înfruntăm consecinţele.

Găsesc cazarma descrisă de Heron, separată de celelalte cu ajutorul rămăşiţelor unui gard îngropate încă în pământ. Îmi aduc aminte când l-am văzut în timpul bătăliei, o chestie mare şi neagră care scânteia roşiatic în lumina soarelui. Søren mi-a explicat că gardul era făcut din fier amestecat cu pietre de foc, dar a fost dărâmat.

Când crăp niţel uşa, descopăr că încăperea e

cufundată în întuneric şi luminată doar de o lumânare mare aşezată în centru, cu o flamă destul de puternică cât să-i dezvăluie pe Blaise, pe Laius şi pe Griselda. Cei din urmă au rămas în continuare numai piele şi os, dar observ o nouă rotunjime a feţei, iar pielea lor a mai pierdut din nuanţa gălbuie –, deşi impresia asta s-ar putea datora mai mult lumânării. Nici ea nu poate ascunde umbrele de sub ochii lor, ca nişte vânătăi.

Aceleaşi umbre pe care le are şi Blaise, dovadă că nici ei nu pot dormi.

Sunt mai zdraveni ca ultima dată când i-am văzut. Asta, măcar, e evident, judecând după modul în care Griselda sare în aer şi azvârle într-un perete de piatră o minge de foc mare cât capul meu. Focul se stinge în momentul contactului, dar lasă în urmă arsuri. Pereţii sunt plini de astfel de arsuri, sunt mai mult negri decât cenuşii în clipa următoare aterizează pe podea, ghemuită şi gâfâind după aer, dar pe buzele ei văd o urmă de zâmbet, subţire şi hotărât, dar fără nicio îndoială autentic.

— Foarte bine, o laud, făcându-i pe toţi trei să tresară.

Griselda se îndreaptă de spate într-o clipită şi mă găseşte cu privirea. Nu se poate să aibă mai mult de cincisprezece ani nu e cu mult mai tânără ca mine. Brusc, îmi dau seama că, din moment ce au trecut două săptămâni de când am intrat în mină, în clipa de faţă am şaptesprezece ani.

— Maiestatea Voastră, spune Griselda, făcând o reverenţă stângace, urmată imediat de o plecăciune din partea lui Laius.

— Nu-i nevoie, le spun şi apoi mă forţez să mă uit la Blaise.

Spre deosebire de ei, el e neschimbat de când l-am văzut ultima oară – aceiaşi ochi verzi obosiţi şi aceeaşi încleştare severă a fălcii. Dar privirea lui e cea care mă face să simt că aş fi primit un pumn în stomac. Se uită la mine de parcă aş fi o stafie şi n-ar şti dacă trebuie să se sperie sau să se bucure.

Ţi-e frică de mine? – m-a întrebat el la un moment dat şi am fost nevoită să recunosc că-mi era.

Nu se poate să-i fie frică de mine acum – nu în acelaşi sens –, dar poate că-şi face griji. Poate că e îngrijorat de ce i-aş putea spune, ce-aş putea face, cum l-aş putea sfărâma mai departe.

El m-a părăsit primul, îmi amintesc eu, dar gândul nu-mi aduce mângâierea de care aveam nevoie.

Blaise îşi drege glasul şi îşi fereşte privirea.

— A cam venit ora mesei, spune, uitându-se când la Laius, când la Griselda. Mergeţi, luaţi ceva de mâncare şi întoarceţi-vă într-o oră.

— De fapt, spun eu, ce-ar fi să faceţi pauză până diseară? Am nevoie de Blaise toată ziua.

Blaise clatină din cap.

— Într-o oră, insistă el.

Laius şi Griselda se holbează la noi. Oi fi eu regina, dar Blaise e mentorul lor. Ies cât pot de repede, înainte să răspund la replica lui Blaise cu o replică a mea. Uşa se trânteşte în spatele lor şi se izbeşte de ziduri, reverberând în tăcerea lăsată în urmă. Aceasta continuă mult după stingerea ultimului ecou, dar, în cele din urmă, mă silesc s-o rup.

— Trebuie să stabilim o strategie, încep eu. Ne vedem cu ceilalţi lideri ca s-o punem la punct. Va dura mai mult de o oră.

Blaise clatină din cap, fără să se uite la mine.

— E mai util să petrec timpul aici.

— Am nevoie să fii acolo, replic eu şi frustrarea mi se înalţă în piept, fierbinte şi înăbuşitoare.

— Nu, mă contrazice el. Nu ai.

Un moment, nu-mi găsesc cuvintele. Nu aşa mi-am imaginat revederea noastră.

— Mă aşteptam măcar să te bucuri că n-am murit, rostesc în cele din urmă.

Se uită la mine de parcă l-aş fi lovit.

— Evident că mă bucur, Theo. Clipă de clipă, când erai acolo, în adâncuri, m-am rugat zeilor să-ţi îngăduie să te întorci şi toată viaţa le voi mulţumi pentru faptul că eşti aici, acum.

— N-am de gând să-mi cer iertare că am intrat în mină, continui eu. Ştiam ce fac şi cunoşteam riscurile, dar a meritat, pentru Astrea. Bănuiesc că aşa gândeai şi tu când ai sărit în luptă.

— Pentru *tine,* spune el şi cuvintele sale sunt tăioase ca nişte cuţite. Iubesc Astrea – nu mă înţelege greşit –, dar când eram la prora corabiei ăleia şi m-am sforţat până la limită, când am pornit la luptă ştiind că poate n-o să mă mai întorc – pentru tine am făcut toate alea.

Cuvintele lui sunt atât arme, cât şi mângâieri, dar mânia lor îmi stârneşte şi mie furia.

— Dacă într-adevăr ai fi făcut-o pentru mine, ai fi ascultat când ţi-am cerut să n-o faci.

Blaise clatină din cap.

— Nu gândeşti limpede când e vorba despre mine, continuă, pe un ton mai rece decât am mai auzit vreodată la el. Ajungi să judeci strâmb. Heron şi Artemisia, până şi *prinkiti* mi-ar fi spus să fac exact ce am făcut. Am făcut ceea ce n-ai fi putut în veci să-mi

ceri, iar pentru asta nici eu n-am de gând să-mi cer iertare. Când lumea se întoarce cu susul în jos şi nu mai sunt convins de nimic, sunt convins de tine. Indiferent unde am fi şi cu cine ne-am lupta, eu mereu voi lupta pentru tine. Iar tu mereu lupţi pentru Astrea, înainte de toate.

Mă clatin şi fac un pas în spate.

— Nu poţi să mi-o reproşezi, rostesc încet. Ce regină aş fi dacă te-aş pune – dacă aş pune pe oricine, *dacă aş pune orice* – înaintea Astreei?

Blaise clatină din cap, mânia l-a părăsit cu totul.

— Bineînţeles că nu ţi-o reproşez, Theo, şopteşte el. Doar îţi explic situaţia mea.

La asta nu am niciun răspuns, nicio observaţie care să-l înduplece să se răzgândească, niciun cuvânt frumos care să ne mângâie. După o clipă, vorbeşte din nou:

— N-ai nevoie de mine la discuţii strategice. Pentru asta îi vei avea pe Art şi pe Dragonsbane şi pe conducătorii celorlalte ţări. Vrei să vin ca să-ţi ofer susţinere morală, dar nu mai ai nevoie de ea. Tu nu ai nevoie de mine, dar Laius şi Griselda au.

Cuvintele lui sunt ca nişte ghimpi care mi se înfig în piele şi plec, până să spun ceva ce aş regreta cu adevărat. Însă, păşind iar în lumina soarelui şi închizând uşa în urma mea, mă întreb dacă sunt cu adevărat cuvintele cele care m-au rănit atât de mult sau dacă a fost vorba despre adevărul din spatele lor.

Confruntare

Ultima dată când am fost în biroul comandantului, eram cu Søren, Cress şi Kaiserul şi, cu toate că

încăperea a fost curăţată între timp, au rămas ecouri ale celor întâmplate. Pe biroul de mahon a rămas o urmă de arsură, de când Cress şi-a plimbat degetul pe suprafaţa lui. Între fibrele scaunului de lemn pe care a stat Kaiserul a rămas o urmă de cenuşă; pe covor se vede un petic ars şi roşu, de la vinul otrăvit din care am băut. Există unele lucruri pe care nu le poţi şterge, oricât te-ai strădui să faci curăţenie. *Ar trebui să culcăm la pământ clădirea,* cuget, *înainte de plecare.*

Ar fi fost o bucurie să nu mai pun piciorul în încăperea asta cât oi trăi, dar, datorită intimităţii de aici, a biroului şi a colecţiei de hărţi ale Astreei şi ale întregii lumi, e cel mai potrivit loc pentru discuţii strategice. Cu toate astea, mi-e greu să-mi iau ochii de la pata de pe covor.

Este un schimb simplu, Thora. Moartea ta sau a poporului tău.

Încă o dată, simt otrava alunecându-mi arzător pe gât, spulberând orice alt gând, mai puţin cel la căldura cumplită, la durere. Încă o dată, o văd pe Cress înălţându-se asupra mea, cu privirea distantă, dar curioasă, urmărind cum mă chircesc în agonie, ca şi când ar inspecta o traducere care-i dă bătăi de cap.

Acum crede că am murit. Ce va face când va afla că nu-i aşa? Poate că acum suntem pe poziţii oarecum egale, dar un lucru nu s-a schimbat – nu a ezitat să încerce să mă omoare cu mâna ei, pe când eu, când s-a ivit ocazia, n-am putut s-o fac. Chiar şi acest simplu fapt mă sperie.

— Theo, rosteşte o voce, trezindu-mă din reverie.

Întorc privirea de la pata de vin şi mă uit la Dragonsbane, cocoţată pe un colţ al biroului, cu picioarele încrucişate într-o postură care probabil ar fi

părut elegantă la altcineva. Am destulă minte cât să nu mă aştept la niciun soi de reuniune exuberantă, dar Dragonsbane dă din cap scurt, ceea ce probabil înseamnă că se bucură că sunt în viaţă.

Erik şi Sandrin, bătrânul astrean întâlnit în tabăra de refugiaţi în Sta'Crivero, sunt şi ei aici, precum şi o fată care, curând, mi-e prezentată ca fiind Maile a Vecturiei, fata cea mai mică a căpeteniei Kapil şi, din câte văd, o fire opusă tatălui ei sobru şi împăciuitor. Deşi au aceeaşi piele arămie şi acelaşi păr lung şi negru, la Maile observ o încleştare mai mânioasă a maxilarului şi o privire mereu piezişă, ce dă impresia că în orice clipă ar fi gata să pocnească pe cineva.

În zilele următoare, Sandrin şi Dragonsbane vor porni pe mare ca să-i ducă la adăpost pe astreanii care nu pot sau nu doresc să lupte. Din câte văd, e singura problemă asupra căreia reuşim să cădem de acord.

— Nu putem să mai rămânem aici multă vreme, spun eu după ce ajung la curent cu toate. Mâine-poimâine, Împărăteasa va trimite o armată aici, dacă nu cumva deja e pe drum.

Maile izbucneşte în râs şi se întoarce spre ceilalţi.

— Două săptămâni bâjbâie în beznă şi acum ne atrage atenţia asupra unui pericol atât de evident, că până şi un copil l-ar sesiza, rosteşte ea, apoi se întoarce iar spre mine. Mai exact, ce-ţi închipui că am făcut în timp ce tu-ţi pierdeai minţile în mină?

— Nu mi-am pierdut minţile, o contrazic cu asprime. Şi, din câte aud, în lipsa mea n-aţi făcut decât să vă ciorovăiţi.

— Cea mai mare parte a trupelor noastre au pornit să recucerească oraşele de-a lungul râului Savria. Dar, îndată ce vom conveni asupra unei căi de a cuceri

capitala, ni se vor alătura din nou, spune Erik de lângă uşă, unde stă rezemat de peretele de piatră.

Nu pare să fie foarte atent la niciunul dintre noi, în schimb se concentrează să cureţe coaja unui măr cu un cuţit mic, cât degetul său.

Maile se strâmbă.

— Capitala, spune ea, dând ochii peste cap. O tot ţii cu planul ăla prostesc.

Chiar e un plan prostesc. Ştiu asta şi îmi închipui că, adânc, în sinea lui, o ştie şi Erik. Dar, pentru că mama i-a fost luată atât de recent şi viaţa cu care era obişnuit i-a fost dată peste cap, Søren e singura rudă care i-a mai rămas, singurul element familiar într-o lume stranie şi înspăimântătoare. Nu pot să-i reproşez nechibzuinţa – nu pot decât să sper că o va recunoaşte ca atare.

— Şi cucerirea Minei de Pământ e un plan prostesc. Pe ăla tu l-ai propus, nu? spun în schimb, plimbându-mi degetul pe drumul pe care ar trebui să-l urmăm ca să ajungem la mină, trecând pe lângă câteva oraşe mari, ştiind că oricare dintre ele i-ar da de ştire lui Cress de îndată ce ne-ar vedea.

La fel de bine am putea să-i trimitem noi înşine o misivă, anunţându-le intenţiile noastre.

Maile mormăie, dar nu răspunde. Ridic privirea spre Dragonsbane.

— Tu ce părere ai, mătuşă? Mi-e greu să cred că nu ai o groază de idei. Te rog, împărtăşeşte-le cu noi.

Dragonsbane strânge din buze.

— Maile are dreptate într-o anumită privinţă, rosteşte ea după un moment. Toate categoriile de Păzitori au puterile lor, desigur, dar, când vine vorba despre luptă… dacă am reuşi să eliberăm Mina de

Pământ, orice Păzitor am adăuga efectivelor noastre ar avea puterea a douăzeci de soldaţi nebinecuvântaţi, spune ea şi apoi îşi pleacă într-o parte capul, îngândurată. Dar şi tu ai dreptate, Theo. Nu încape îndoială că Împărăteasa ar prinde de veste şi ne-ar întâmpina acolo cu grosul trupelor ei. N-am avea nicio şansă.

— Astea sunt ideile noastre, spun eu. A ta care e?

Dragonsbane trasează cu degetul pe hartă, de la Mina de Foc la Doraz.

— Împărăteasa Giosetta îmi datorează o favoare destul de însemnată, spune ea. A fost de acord să primească refugiaţii astreani până la câştigarea războiului. Dar poate că se va îndupleca să ne dea şi o parte din trupele ei. Aş putea să pornesc cu acele trupe pe aici.

Trece cu degetul de la Doraz în jos, până la coasta de est a Astreei, unde se află Mina de Pământ.

— Ar fi vorba tot despre o zi de călătorie spre interiorul insulei, dar şansele să fim descoperiţi ar scădea semnificativ. Mai ales dacă voi îi veţi provoca probleme Împărătesei în altă parte.

Încuviinţez din cap.

— Şi poţi s-o îndupleci pe Giosetta? întreb, amintindu-mi de Împărăteasa din Sta’Crivero.

A fost unul dintre peţitorii mai acceptabili pe care i-am întâlnit acolo, dar rămâne o domnitoare cu propriile sale nevoi şi interese. Mă îndoiesc că ne va da trupe dintr-un simplu exces de mărinimie.

Dragonsbane se gândeşte.

— După asaltul asupra Minei de Foc ai devenit o investiţie mai puţin riscantă şi sunt mulţi care s-ar bucura de ruinarea kalovaxianilor – printre care şi

Giosetta. Ştii, a copilărit în apropierea graniţei cu Goraki. A văzut cum kalovaxianii au exploatat ţinutul acela, a văzut urmările. Va dori o răsplată, fireşte, dar nu e imposibil.

— Ce fel de răsplată? întreb şi cuvintele răsună pe un ton sever.

N-am uitat că, la un moment dat, Dragonsbane le-a promis Mina de Apă sta'criveranilor fără consimţământul meu. N-am de gând s-o subestimez din nou.

De bună seamă că Dragonsbane sesizează suspiciunea mea, pentru că schiţează un zâmbet lipsit de veselie.

— Giosetta încearcă de ceva vreme să mă convertească din pirat în corsar în slujba Dorazului. Poate că voi accepta. După încheierea războiului, îmi închipui că nu vor mai fi dragoni kalovaxiani pe care să-i hăituiesc.

E la fel de dificil să-i citesc gândurile ca întotdeauna, dar cred că, pentru ea, asta e o cale de a-şi cere iertare pentru întâmplările din Sta'Crivero. Indiferent ce-o fi, îi primesc oferta.

— Bine, atunci, spun, privind harta din nou. În timp ce tu te ocupi de problema asta, noi, ceilalţi, unde vom merge? Mina de Aer e cea mai apropiată…

— Din punctul de vedere al distanţei fizice, da, spune Dragonsbane. Dar ar trebui să ne trecem toate trupele peste Munţii Dalzia şi ori să traversăm, ori să înconjurăm râul Savria. Ca să nu mai zic că ar trebui să trecem pe lângă câteva dintre aceleaşi oraşe mari despre care ai vorbit adineaori, prin mijlocul unui relief în mare parte sterp, fără urmă de adăpost.

Privesc harta şi întinderea mare de teren din

centrul Astreei. Dragonsbane are dreptate. Am fi putut să ajungem de aici la Mina de Aer fără să fim depistaţi înainte să fi eliberat Mina de Foc, dar acum suntem prea mulţi. Am avea noroc şi dacă am apuca să ajungem la râul Savria înainte ca Împărăteasa să afle de mişcările noastre.

— Cum rămâne cu Mina de Apă? întreb după un moment. E cea mai îndepărtată geografic, dar ca să ajungem acolo am putea să călătorim de-a lungul coastei, la adăpostul munţilor. Sunt câteva sate mai mici pe care s-ar putea să le întâlnim, dar am putea să le evităm sau să le cucerim, după nevoie, şi obstacolele n-ar fi atât de mari. Se prea poate ca Păzitorii Apei să nu aibă puterea fizică a Păzitorilor Pământului, dar Artemisia e destul de fioroasă şi îmi vin în minte câteva trucuri de război pe care le-am putea încerca prin iluzii.

Nimeni nu răspunde imediat, dar toţi schimbă priviri între ei.

— Am primit ştiri de la spionii pe care i-am infiltrat în locuinţa noului Theyn, spune Sandrin după un moment. Se pare că i s-a adus la cunoştinţă că Regele Etristo a fost… cam nemulţumit de fuga ta din Sta’Crivero, cu tot cu proprietatea lui.

— Eraţi refugiaţi, îi reamintesc. Nu proprietatea lui.

Cu toate că-mi amintesc de faptul că refugiaţii pe care i-am întâlnit primiseră cele mai neplăcute slujbe, pe care nu le voia nimeni altcineva, şi că nu primeau mai nimic pentru munca lor. În ochii sta’criveranilor nu erau mai mult decât nişte sclavi.

— Nu, e de acord Sandrin. Dar corăbiile pe care le-ai furat erau, îmi atrage el atenţia. Totuşi îmi închipui că de pe urma pierderii taberei de refugiaţi suferă la fel

de mult, în numeroase privinţe.

— A, da, zic eu. Am uitat de corăbii. Cât de supărat e?

— Suficient de supărat cât să colaboreze cu Împărăteasa – mai mult ca înainte. Am aflat că delegaţii ale sta'criveranilor şi kalovaxianilor vor oficia o tranzacţie peste cinci zile.

— O tranzacţie, spun încet. Ce fel de tranzacţie?

— Pentru trupe sta'criverane, probabil, completează Dragonsbane. Dar, orice-ar fi, Prinţul Avarie, fiul lui Etristo, va veni în persoană să negocieze înţelegerea, deci putem presupune că e vorba despre ceva important. Schimbul va avea loc la Mina de Apă. Sursele noastre ne transmit că sta'criveranii urmează să sosească în cinci zile, pe la amiază, şi că tranzacţia se va face la apus. Dacă am merge acolo, am da nas în nas cu ei.

Ceva nu pare în regulă, dar îmi trebuie o clipă ca să-mi dau seama ce anume.

— Nu l-ar trimite pe Avarie tocmai până aici ca să aducă trupe – nu e general, nu are experienţă. Şi armata sta'criverană e, în cel mai bun caz, mediocră. Tu însăţi ai spus-o – n-au fost niciodată nevoiţi să poarte vreun război. Ce rost are schimbul ăsta?

Maile ridică din umeri.

— Soldaţii sunt soldaţi, iar noi deja suntem depăşiţi numeric.

Clatin din cap.

— Nu are sens. E altceva la mijloc. Şi ce-ar câştiga Regele Etristo din toată povestea asta?

— Mina de Apă, răspunde Dragonsbane. Înţelegerea noastră o fi picat, dar se pare că el e la fel de hotărât să stăpânească mina.

Din moment ce Sta’Crivero se confruntă cu seceta, sunt convinsă că aşa e. Dar, cumva, explicaţia asta e *şi mai greu* de înţeles.

— Adică Regele Etristo îşi trimite moştenitorul tocmai până aici, într-o ţară sfâşiată de război, aşteptându-se să se întoarcă cu mâna goală, cu promisiuni, şi nimic altceva? N-ar fi fost niciun motiv să vină Prinţul în persoană.

Sandrin înclină capul într-o parte.

— Crezi că sunt mai multe la mijloc?

— Da, replic eu. Şi nu ştiu despre ce ar fi vorba, dar, dacă şi sta’criveranii, *şi* kalovaxianii doresc lucru ăsta atât de mult, atunci îl doresc şi eu.

Mă opresc şi privesc harta îndelung, de parcă acolo aş putea să găsesc răspunsuri, şi nu doar linii, nume şi drumuri.

— S-ar putea să intrăm într-o capcană, continui. Sau am putea să întoarcem capcana împotriva lor.

— Cum? întreabă Dragonsbane.

— Prin iluzii, îi răspund. Prin puterea Minei de Apă. Dacă sta’criveranii vor sosi la amiază, kalovaxianii când se vor întâlni cu ei?

Dragonsbane şi Maile fac schimb de priviri.

— E o distanţă mai mică de parcurs plecând din capitală, rosteşte Dragonsbane după o clipă. Vor veni călare, probabil în grup mic. Îmi închipui că vor dori să ajungă acolo cam în acelaşi timp.

Încuviinţez din cap încet.

— Am putea să le îngreunăm călătoria? Să strecurăm câteva ore între sosirea sta’criveranilor şi a lor?

Dragonsbane se gândeşte.

— Da, am putea s-o facem. Să trimitem câţiva

spioni în locurile în care vor poposi. Să eliberăm caii, să tăiem câteva curele de şa, să le strecurăm ceva în mâncare, ca să se strice la stomac. De ce?

— Dacă am reuşi să eliminăm forţele sta'criverane înainte să sosească kalovaxianii am putea să-i trimitem pe Artemisia şi pe alţi Păzitori ai Apei în locul sta'criveranilor, deghizaţi ca să intercepteze ce au de gând să schimbe între ei. Ar trebui să plecăm cât de curând, să ajungem acolo înaintea celorlalte tabere, dar…

— Şi cu Søren cum rămâne? întreabă Erik încet.

E primul lucru pe care-l spune de ceva vreme încoace; aproape c-am uitat că e aici.

— Theo, mi-ai promis că vom face tot ce ne stă în putere.

Îmi muşc buza. În parte, n-aş vrea nimic mai mult decât să intru direct în capitală cu flăcări în vârfurile degetelor şi să ard orice şi pe oricine s-ar pune între mine şi Søren. Dar, dacă Søren ar fi fost aici ar fi spus că sunt proastă doar pentru simplul fapt că mă gândesc la un asemenea plan.

— Prinţul e ultima dintre preocupările noastre, rosteşte Sandrin înainte să pot vorbi.

— Oricum, probabil că deja e mort, adaugă Dragonsbane. Aţi organiza o operaţiune de salvare de dragul unui cadavru.

— Şi bine c-am scăpat de el, după părerea mea, se răsteşte Maile.

Chipul lui Erik e brăzdat de frustrare şi-mi închipui că se muşcă de limbă ca să nu ţipe. Nu-l învinuiesc – nu ştiu prin ce trece Søren în clipa asta, dar nu poate fi de bine. Însă ceilalţi au dreptate. Punem în balanţă viaţa unui singur om cu vieţile a mii de persoane.

— Ştiu ce am promis, dar, în clipa de faţă, Søren nu poate fi prioritatea noastră, continui, uitându-mă la Erik. A plecat cu Cress ca să ne protejeze pe toţi ceilalţi şi a fost un sacrificiu nobil. Dacă am încerca să-l salvăm, am irosi acel sacrificiu şi sunt convinsă că, dacă l-am fi putut întreba ce trebuie făcut, ne-ar fi spus acelaşi lucru.

Privesc şocul şi durerea de pe chipul lui Erik, după care acestea se sting şi se prefac într-o mască de piatră, care-l face să semene înfiorător de mult cu Kaiserul, tatăl său. Fără niciun cuvânt, iese valvârtej din încăpere şi uşa se trânteşte în urma lui cu atâta putere, încât m-aş fi aşteptat să se transforme în aşchii.

Tăcerea stânjenitoare continuă până când o întrerup eu.

— Are cineva un plan mai bun decât cel cu Mina de Apă?

— Nu ai un plan cu Mina de Apă, îmi atrage atenţia Dragonsbane cu blândeţe. Ai o idee.

— Pentru înfăptuirea căreia va trebui să acţionăm repede, dacă e să reuşească, replic. Pornim în zori, putem formula restul planului pe drum. Doar dacă nu are cineva o idee mai bună?

Înconjor camera cu privirea, dar nimeni nu vorbeşte, nici măcar Maile.

— Foarte bine, conchid. Anunţaţi trupele. Spuneţi-le să se întâlnească cu noi în Pădurea Perea cât mai repede. Ne regrupăm şi atacăm de acolo.

Îl găsesc pe Erik la ieşirea din cazarma cu birou, aşteptându-mă.

— Mi-ai zis că-l vom salva pe Søren, începe îndată ce mă vede. Mi-ai *promis.*

Îl privesc în ochi şi încuviinţez o dată din cap, apoi cobor privirea.

— Ştiu, recunosc eu. Dar au dreptate, Erik. Dacă l-am salva pe Søren acum, i-ar costa pe alţii. Pe deasupra, nu există niciun drum direct spre capitală la capătul căruia am ajunge vii. Nu se poate să nu-ţi dai seama.

Erik închide ochii strâns, clătinând din cap.

— E fratele meu, Theo, rosteşte el cu voce tremurătoare. Nu putem să-l lăsăm să moară.

— Nu ştim dacă va muri, îl contrazic, cu toate că şi în urechile mele sună a naivitate. Cress nu l-ar duce cu ea tocmai până-n capitală doar ca să-l omoare. Ar fi putut s-o facă şi aici îl ţine în viaţă cu un scop anume.

— Execuţia publică a unui prinţ trădător e un scop bun, spune el.

Clatin din cap.

— Nu stăpâneşte tronul pe deplin şi în capitală sunt mulţi care consideră că Søren e moştenitorul de drept. Are şansele cele mai mari să păstreze tronul dacă se va mărita cu el.

— Îţi dai cu presupusul.

Ridic din umeri.

— Şi tu faci la fel, subliniez eu. Dar o ştiu pe Cress. E prea isteaţă ca să-l omoare – în orice caz, n-o să-l omoare înainte de a încerca să se folosească de el.

— Dacă ai dreptate, Søren n-o să accepte, spune el mai încet.

Simt un nod în stomac. Cress nu e atât de sadică precum era Kaiserul, îmi spun în gând, dar nu ştiu sigur cât adevăr are ideea asta. E o fată cu mintea şubrezită şi nu-i mai cunosc limitele.

— E destul de puternic cât să îndure tortura, spun

eu, alungând celelalte idei.

Tortură. Cuvântul atârnă între noi, tăios şi hâd, mânjind totul. Îmi vine rău la gândul că Søren ar putea fi torturat – torturat din cauza *mea.* Pentru că am acceptat condiţiile lui Cress şi am băut otrava, deşi Søren s-a rugat de mine să n-o fac.

— Ai promis, repetă Erik, iar vorbele lui sunt ca nişte cuţite.

— Cum ar părea, Erik? îl întreb, cu frustrarea furişându-mi-se în voce. Eram cea mai tânără persoană din încăperea aia şi trebuia să mă privească toţi ca pe un egal, nu ca pe o adolescentă sfâşiată de dor care încearcă să salveze un băiat. O să găsim o cale să-l salvăm pe Søren – am de gând să mă ţin de promisiune –, dar trebuie să procedăm cu cap. Îţi cer să ai încredere în mine.

Erik şovăie şi, preţ de o clipă, mă tem că va refuza. În loc de asta, zâmbeşte cu amărăciune.

— Ce ironie! Nu cred că Søren a avut vreodată atâta răbdare când a fost vorba despre tine.

Încasez cuvintele ca pe-o palmă, în timp ce vinovăţia mi se adună în fundul stomacului.

— Poate că nu, recunosc eu. Dar uite unde a ajuns din cauza asta. Prea mulţi oameni depind de mine, încât să-mi îngădui aceleaşi greşeli.

Antrenament

Există o veche baladă astreană despre soarele care apune în Marea Calodeană, dar acum ea supravieţuieşte în marginile deşirate ale memoriei mele, fragmentată şi înceţoşată, iar rămăşiţele ei sunt vagi şi ambigue. Cu toate astea, îi aud contururile

fantomatice în timp ce privesc cum soarele de un portocaliu viu coboară încet la orizont, radiind o căldură portocalie printre vârfurile zimţate ale lanţului muntos care se înalţă în faţa noastră, pictând cerul în linii violet, roz şi turcoaz, pe când ceaţa stelelor se iveşte delicat la marginile întunecate ale cerului.

Sunt acasă, gândesc în sinea mea, iar pieptul mi se strânge în jurul acestui cuvânt ca şi când n-ar mai vrea să-i dea drumul.

Sunt surprinsă. Ştiu că mă aflu în Astrea de săptămâni întregi, de când am pus piciorul pe ţărm, dar cred că abia acum preţuiesc situaţia aşa cum se cuvine. Sunt acasă şi, dacă-mi va sta în putere, nu voi mai părăsi aceste ţărmuri niciodată.

— Dacă ai termina cu smiorcăitul după un amărât de apus, am putea să începem, spune Artemisia, deşi pare şi ea niţel afectată.

Întorc spatele apusului şi privirea la ea şi la Heron. Epuizarea e mai evidentă la Artemisia, şi-a îmbrăcat-o în irascibilitate, dar o observ şi la Heron – în umerii lăsaţi, în privirea împovărată. Dacă ar fi fost după ei, în momentul ăsta s-ar fi aflat în sala de mese adunând mormane de mâncare în farfurii, ca apoi să pălăvrăgească puţin în tihnă şi să se bucure de un somn bun. În loc de asta, au venit după mine în inima munţilor, luând doar câteva bucăţi de pesmet şi carne uscată ca să le ţină de foame.

Şi au făcut-o pentru că le-am cerut-o eu. Nu ca regină – poate că mi-ar fi ieşit cu Heron, dar sunt convinsă că Art ar fi spus să iau coroana şi să mi-o bag undeva. Nu, au venit pentru că sunt prietenii mei şi le sunt recunoscătoare pentru asta.

Cu foarte puţin timp în urmă, mă simţeam

incapabilă să mai am încredere în cineva şi acum, iată-ne: m-aş încrede în ei în orice privinţă.

Motiv pentru care i-am târât după mine în creierii munţilor, departe de priviri iscoditoare.

Respir încet, ca să mă echilibrez, cobor privirea spre mâini şi chem mingi de foc în palme.

Heron deja m-a văzut făcând-o, dar Artemisia îmi priveşte mâinile îngândurată.

— Destul de bine, apreciază ea. Dar asta puteai să faci şi înainte de mină. Chiar şi înainte de otravă.

Heron se întoarce spre ea cu gura căscată şi-mi amintesc că lui nu i-am spus.

— *Ce* putea să facă!?

Se uită iar la mine.

— *Ce* puteai să faci!?

Oftez, închizând pumnul şi stingând flăcările.

— Nu era la fel, le spun amândurora. Atunci nu puteam să controlez puterea şi niciodată n-a fost atât de intensă – căldură, da, bine, poate chiar şi o fierbinţeală arzătoare, dar nu flăcări complete. Niciodată n-a mai fost ca acum.

Heron cască gura în continuare, dar o închide după un moment.

— Nu mi-ai zis nimic, spune el.

Ridic din umeri.

— N-am zis nimănui. Art a aflat din întâmplare. O vreme am crezut că poate înnebuneam sau eram blestemată… nu ştiu. Am considerat că era mai uşor să port povara singură.

— Ca atunci, în capitală, când Kaiserul voia să te ia de nevastă şi nu ne-ai spus? întreabă Heron, clătinând din cap. Ar fi trebuit să ne spui. Nici lui Blaise nu i-ai spus?

— Nu, recunosc, ferindu-mi ochii. Avea destule pe cap. N-am vrut să-l încarc şi mai mult.

Heron încuviinţează încet, cântărindu-şi cuvintele.

— De aceea nu e cu noi aici, acum? întreabă el.

Nu răspund un moment. Strâng braţele la piept.

— Am hotărât de comun acord că ne-ar face bine puţină distanţă, îi răspund, încercând să păstrez un ton egal, fără emoţie.

Artemisia pufneşte.

— Vedem noi cât o să dureze. Voi doi sunteţi la fel, fără discuţie. Aveţi nevoie unul de celălalt, aşa cum marea are nevoie de lună.

Cuvintele îmi provoacă furnicături iritante adânc sub piele.

— Păi, mi-a spus chiar cu gura lui că n-am nevoie de el şi n-am nici timp, nici energie să-i alin orgoliul rănit, spun eu. Oricum, dacă e atât de hotărât să se repeadă cu capul înainte spre propria-i nimicire, e alegerea lui, dar n-am de gând să-l aplaud şi să-l încurajez.

Artemisia şi Heron schimbă priviri pe care nu reuşesc să le descifrez, apoi ea oftează.

— Bun, deci acum ţi-e uşor să chemi focul, iar Heron mi-a spus că poţi şi să-i schimbi forma, ceea ce e… diferit. Dar n-o să-ţi fie uşor să-l foloseşti împotriva unui inamic numai cu atât.

Un inamic. Îi sunt recunoscătoare că exprimă problema în termeni vagi, fără să pronunţe numele lui Cress. Mă întreb dacă voi ajunge vreodată să-l aud fără să simt că mi se înfige un pumnal între coaste. O dau pe Cress la o parte şi mă concentrez asupra focului, stârnindu-l iar în mâini.

Artemisia îmi face semn să mă apropii.

— Ca la antrenamentele cu sabia, zice ea cu un zâmbet sec. Încearcă să le arunci.

Tresar.

— Spre tine? o întreb. Nu vreau să te rănesc.

Artemisia izbucneşte în râs.

— Îţi închipui că vei reuşi, ce fermecător!

Mă uit la Heron, care pare îngrijorat, dar resemnat. Încuviinţează din cap. Dau braţul drept pe spate şi arunc, imaginându-mi focul ca pe-o minge. Zboară din mâna mea, dar în aer se face îndată mic şi dispare într-un nor de fum.

— Vezi? spune Artemisia. Ţi-am zis că n-o să mă răneşti.

Mă încrunt şi încerc din nou cu mâna stângă, dar rezultatul e acelaşi.

— Ampelio ştia să arunce cu foc. La el părea uşor.

— Orice faci poate ajunge să pară uşor dacă exersezi destul, spune Heron. Cu cât focul se îndepărtează de tine, cu atât slăbeşte. Nu mai e suficient să arunci flacăra, trebuie să-ţi trimiţi şi puterea odată cu ea.

— Uşor de zis, dar nu ştiu cum să fac.

— Atenţie şi exerciţiu, mă lămureşte Heron. Încearcă din nou, dar trimite-ţi şi puterea, nu doar focul în sine. Piatra de spirit ar trebui să te ajute. Imaginează-ţi că-ţi proiectezi puterea prin ea.

Ating piatra lui Ampelio de la gât, respir încet şi aprind încă o minge de foc în palma dreaptă.

— Tot mai vrei s-o arunc spre tine? o întreb pe Artemisia.

Rânjeşte.

— Loveşte cât de tare poţi, răspunde ea.

Aruncând mingea de foc, o simt atât în braţ, cât şi

în piept. Pandantivul lui Ampelio îmi vibrează pe piele ca o a doua inimă. De data asta, când focul îmi zboară din mână, îşi păstrează forma, dar se subţiază traversând aerul. Înainte de impact, Artemisia ridică mâna şi scoate apă din vârfurile degetelor, prefăcând mingea de foc în aburi.

— E mai bine, spune. Dar încă slab. Să mai încercăm.

Toţi muşchii mă dor când coborâm muntele pe drumul de întoarcere. Aproape că mi-e dor de antrenamentele cu sabia. Dar, chiar şi chinuită de dureri, e prima oară, din câte îmi amintesc, când mă simt întreagă şi împăcată. Mă simt *cum trebuie.* Ştiu că e doar începutul şi că mai am mult până să-i pot ţine piept lui Cress de una singură, dar mă apropii de ţintă şi deocamdată e suficient.

— Aşadar, nu mergi în capitală să-l salvezi pe Søren, rosteşte Artemisia pe cărarea şerpuită spre tabăra din vale.

Când mă gândesc la Søren, e ca şi când aş coborî pe o scară, aşteptând o ultimă treaptă care de fapt nu există. Mă dezorientez cu totul.

— Nu, răspund cu o voce care sper să pară mai sigură decât mă simt. Ar fi prostesc să dăm năvală fără luptători suficienţi, fără niciun plan. Søren ar fi fost de aceeaşi părere.

— E decizia corectă, spune Art încuviinţând din cap. Şi nu ţi-ai pătat reputaţia dând întâietate unui prinţ inamic în defavoarea unor aliaţi care, în cel mai bun caz, ezită să te susţină.

— Nu e inamic, oftez eu.

Artemisia clatină din cap.

— Noi ştim asta şi, după câte a făcut, poate că s-au

convins şi alţii, dar există un hău între a fi duşman şi a fi de-al nostru, un hău peste care nu va trece niciodată.

— Ştiu, spun eu. Totuşi i-am promis lui Erik că-l vom salva. Şi aşa vom face – când se va putea.

O anumită asprime apare pe chipul lui Heron.

— Erik nu are chibzuinţa ta, spune el încet. Nu se va mulţumi cu promisiuni şi, ca să-i înfruntăm pe kalovaxiani, ne trebuie trupele gorakiane, atâtea câte sunt.

— Erik şi aşa abia stăpâneşte Goraki, pufneşte Artemisia nemulţumită. E fiul bastard al Kaiserului şi acum, după ce maică-sa a…

Se opreşte şi se uită la mine, dar am grijă să nu trădez nicio reacţie.

— După ce mama lui a plecat dintre noi, puterea lui asupra regatului e mai şubredă ca niciodată. Dacă într-adevăr o să hotărască să renunţe la alianţă şi să plece aiurea după fratele lui kalovaxian, probabil că o să plece de unul singur. Nu cred că-i atât de prost încât să nu-şi dea seama.

— Tocmai şi-a pierdut mama, iar Søren e singura rudă care i-a rămas, spune Heron. Nu e prost; pricepe riscul. Dar s-ar putea să nu-i mai pese, pur şi simplu.

Până ca eu şi Art să răspundem, Heron grăbeşte pasul şi ne-o ia înainte cu câţiva metri.

— Au petrecut mult timp împreună, zice Art îngrijorată, după ce Heron a ajuns prea departe ca s-o audă.

Nu mă surprinde. Erik mi-a spus că Heron îi trezise interesul şi, deşi acesta e mult mai grijuliu cu inima sa, îmi amintesc cum se înroşea în prezenţa lui Erik, cum devenea, deodată, timid şi stingher.

— De când? o întreb.

Ridică din umeri.

— Lui Heron nu prea îi stă în fire să turuie despre viaţa lui intimă, spre deosebire de alţii pe care aş putea să-i numesc, replică ea privindu-mă cu înţeles. Dar cred că povestea a început de când cu *molo varu.* L-am surprins cu piatra aia de câteva ori, ba scriind mesaje, ba citindu-le, dar, când îl întrebam dacă veniseră veşti din Goraki, spunea că nu. În orice caz, după bătălie lucrurile au început să se precipite. Petrec adesea nopţile împreună.

— E de bine, spun eu. Aş zice că amândurora le trebuie companie şi linişte. Amândoi au pierdut câte ceva. Mă bucur că măcar au descoperit un lucru bun în atâta război, chin şi amar.

— Să zicem, se înduplecă Artemisia, mijind ochii. Dar s-a întâmplat atât de repede... şi Heron a fost distrus după pierderea lui Leonidas. Când l-am cunoscut, după ce a evadat de la Mina de Pământ, era o umbră, numai răni sângerânde şi bucăţi frânte. S-a întregit, încet, în ultimul an, dar cu mare dificultate. Cred că apariţia ta şi descoperirea unui ţel l-au ajutat mai mult decât îţi dai seama. Asta e deosebit la Heron – majoritatea celor care suferă atâtea pierderi se închid în sine. Noi două aşa am supravieţuit, iar la Blaise cred că a fost şi mai şi. Dar Heron e diferit. Nu-i ţine pe oameni la distanţă. Se agaţă de ei ca un înecat. Admir asta, dar mă şi sperie. N-am chef să-l văd iar cu inima frântă.

Observ limpede avertismentul din tonul ei.

— Voi face tot posibilul să-l ţin pe Erik cu noi. Dar nu ştiam că ai aşa un spirit romantic.

Artemisia mă fixează cu privirea.

— Nu am, spune ea scurt. Dar nu suport

văicărelile.

— Sigur că da.

— Tu nu te văicăreşti, continuă după o clipă. Mă aşteptam s-o faci. Te-ai ataşat d*e prinkiti* – de Søren. De fapt, şi de Blaise. Şi acum iată-te fără ei.

Îmi muşc buza de jos.

— N-o să te mint şi să-ţi spun că nu-mi lipseşte Søren. Evident că-mi lipseşte. Şi-mi lipseşte şi Blaise, îmi lipseşte ce-a fost între noi. Dar Blaise a zis că, în definitiv, mereu voi alege Astrea, iar acum, mai ales, Astrea are nevoie de mine. N-aş ajuta-o cu nimic dacă i-aş purta de grijă cuiva care n-are minte să-şi poarte singur de grijă.

Artemisia se uită la mine cu coada ochiului şi încuviinţează scurt şi hotărât.

— Bun. Atunci, de aici încolo, n-o să mai trebuiască să vorbim despre inima ta niciodată.

Tăcem câteva clipe, apoi îi pun o întrebare care mă supără de la o vreme încoace:

— Şi inima ta cum e? o întreb. Nu l-am mai văzut pe Spiros de ceva timp. De când am plecat din Sta'Crivero.

— A, e şi el pe-aici, dar cred că se fereşte de mine – şi deci şi de tine, răspunde ridicând din umeri. Se pare că l-am jignit.

— Parcă-i plăcea de tine. Nu ca de-o prietenă, ca de altceva.

Art râde.

— Da, nu prea a fost discret. De aici şi jignirea.

— Nu-ţi place de el?

Tace o clipă.

— Ba da, dar nu-i la fel. Nu-l privesc aşa cum îi priveşti tu pe Søren şi pe Blaise, ba nici măcar cum îl

priveşte Heron pe Erik. Aş fi vrut să fie aşa, chiar dacă ar fi apărut complicaţii inutile. Dar nu, nu-mi place de el atât de mult. De fapt, nimeni nu mi-a plăcut vreodată atât de mult, nici înainte de mine, cu ani în urmă, când toate fetele de vârsta mea se aprindeau şi se topeau după unul, altul... Se pare că topirea asta nu-mi stă în fire.

— Aha, fac, neştiind ce altceva să spun.

Art ridică din umeri.

— Nu vreau să spun că nu... ştii tu... că nu *iubesc* oamenii. Să zicem că sunt unele persoane care mi se par atrăgătoare. Dar... nu mă consum aşa cum mi se pare că vă consumaţi voi.

— Înţeleg, spun eu, o afirmaţie adevărată măcar pe jumătate.

Drumul trece într-o tăcere căreia nu i-aş spune incomodă. Artemisia e o enigmă care mi s-a destăinuit după regulile ei, în fragmente şi nuanţe şi indicii care au ajuns, treptat, să-i contureze un portret vag. Poate că imaginea nu va fi completă niciodată, dar poate că tocmai de aceea va fi mai frumoasă.

Reverii

Am vise, iar în vis o văd pe Cress. Se află la prora unei nave kalovaxiane, lângă galionul în formă de dragon, cu mâinile palide ca osul strânse la spate. Rochia ei e ţesută din fum gros şi vălurit, îi unduieşte în jurul trupului în spirale întunecate care zvâcnesc şi-i mişună pe piele. Părul alb îi coboară până la umeri, tăiat drept, ca la ultima noastră întâlnire şi la cea dinainte, cu vârfurile arse. Îmi dau seama că nu-i mai creşte. A putrezit la rădăcini.

Probabil că-mi sesizează prezenţa, pentru că se întoarce, cu chipul ascuţit, întunecat şi golit de sânge. La început, priveşte drept prin mine, dar apoi îmi întâlneşte ochii. Buzele ei se strâng într-un zâmbet sumbru.

— Ai venit să mă bântui, începe ea şi, după ton, nu pare surprinsă. Mărturisesc, speram că o vei face.

Deschid gura să-i spun că ea mă bântuie pe mine, dar atunci pricep de ce peisajul ăsta e atât de ciudat – Cress se află pe o corabie, dar, cu toate că aceasta se clatină aprig într-o parte şi-n alta, ca într-o furtună, nu pare s-o tulbure deloc.

— Nu ţi se mai face rău, spun eu.

Cress se întoarce şi priveşte în depărtare, spre marea neagră şi învolburată.

— Nu, recunoaşte ea. Nu mai am rău de mare. S-au schimbat multe de când ai murit.

— N-am murit.

O urmă de tristeţe i se strecoară în zâmbet.

— Când tu ai crezut că murisem, ai simţit? mă întreabă.

Un moment, nu ştiu cum să răspund.

— Nu, recunosc eu. Dar nu te-am omorât cu mâna mea. Când i-am dat otrava lui Elpis, ştiam că nu mai există cale de întoarcere. M-am urât pentru fapta mea, dar n-am avut timp să zăbovesc asupra urii. Mai erau atâtea de făcut, atâtea de pus la cale. Am avut timp să stau şi să-ţi resimt moartea abia după ce am aflat că ai supravieţuit.

Cress se încruntă.

— Elpis. Aşa o chema pe fată? Nu credeam că-i ştiu numele.

— Nici n-ai fi avut cum, îi răspund. Nici nu ştiu dacă

te-ai gândit vreodată la ea.

— Dar trebuie să-l fi auzit undeva, spune ea, încruntându-se şi mai tare.

Face un pas spre mine, apoi încă unul, până când ajunge la o distanţă de-un braţ.

— Altfel nu l-aş visa.

— Ăsta nu e visul tău, o contrazic, dar nu mă ia în seamă.

— Nici eu nu-ţi resimt moartea, spune, pe un ton vag dezamăgit.

E atât de aproape, că-i simt respiraţia pe piele şi senzaţia asta mă nelinişteşte. O *simt* de parcă m-aş afla chiar lângă ea.

— Mă aşteptam s-o simt. Dar nu prea mai simt nimic.

— N-am murit, repet, de data asta pe un ton ferm. Nu m-ai omorât. Sunt mai puternică acum ca niciodată şi la următoarea noastră întâlnire vom pune capăt definitiv. Şi îţi promit că vei simţi ceva când va veni momentul.

Mă sfredeleşte cu privirea, ridicând un colţ al gurii, zâmbind dispreţuitor. Întinde mâna şi-mi atinge faţa, dar, spre deosebire de ultima întrevedere, palma ei nu mai e fierbinte. O simt rece ca gheaţa pe piele. Tresar, căutând să mă eliberez de ea, dar gestul parcă nu face decât s-o amuze, şi-mi strânge ferm obrazul în continuare.

— Ştii cum ai reuşit să-mi ţii piept la ultima bătălie? mă întreabă.

Nu răspund, dar parcă nici nu se aşteaptă la un răspuns.

— Ai unit ca într-o pătură războinici din ţări diferite, cu credinţe diferite, cu ţeluri diferite şi, cu toate că ai

strâns o mulţime impresionantă, ai făcut o greşeală amarnică. Pentru că, la o asemenea pătură, e de ajuns să rupi o singură cusătură ca totul să se destrame. Va fi un spectacol pe cinste. Aş fi vrut să fii şi tu de faţă, să vezi cum se face bucăţi.

Stomacul mi se întoarce pe dos.

— Ce vrei să spui? o întreb. Ce ai făcut? Ai trimis trupe?

Zâmbeşte.

— Nu, nu trupe, îmi răspunde, clătinând din cap. De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient? Bărbaţii şi femeile acelea care s-au adunat în jurul tău nu merită o moarte glorioasă. Ar fi un sfârşit prea nobil pentru nişte trădători de teapa lor – aşa cum ai fost şi tu cândva. Nu, am de gând să-i las să moară jalnic. În tăcere. Apoi numele lor vor fi spulberate în vânt, aşa cum se va întâmpla şi cu al tău. Dar numele meu nu va dispărea niciodată. Va dăinui în cărţile de istorie şi va fi gravat în piatră, supravieţuind multă vreme după moartea mea.

La ultimele cuvinte, vocea i se ascute, mă zgârie pe creier ca două bucăţi de metal care se freacă între ele. Tresar sub atingerea ei, dar de data asta mă opreşte, îmi apucă şi celălalt obraz şi mă ţintuieşte locului.

— Poate ne vom revedea cândva, Thora, spune, revenind la tonul ei obişnuit, melodios. Dar nu în viitorul apropiat şi nu pe lumea asta. Poate că în lumea următoare nu există războaie.

Îşi apasă buzele de obrazul meu şi senzaţia rece pe care o lasă în urmă mi se întinde pe piele, până când nu mai simt nimic altceva.

Alarmă

Un zgomot de clopot mă deşteaptă din somn chiar înainte ca Artemisia să dea buzna în cort cu scântei în privire. Un lucru am înţeles la ea: orice îi stârneşte scântei în ochi e de regulă o problemă de cea mai înaltă gravitate. Mă silesc să mă pun pe picioare şi să apuc mantia atârnată de marginea patului.

— Un atac? întreb şi, în aceeaşi clipă, cuvintele lui Cress îmi răsună în minte.

De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient?

Dar acela a fost vis, iar prezentul categoric nu e.

— Nu ştiu, răspunde Artemisia. Dar am de gând să aflu şi de obicei lumea e mai deschisă la vorbă cu tine decât cu mine.

Pufnesc fără să vreau, trăgându-mi mantia pe umeri.

— Pentru că-i întreb frumos.

— Pentru că eşti *regină,* mi-o întoarce ea.

Mă grăbesc să-mi pun ghetele, deşi pentru Art nu par suficient de rapidă, căci bate din picior nerăbdătoare.

— Poţi oricând să-ţi spui Prinţesa Artemisia dacă asta crezi că te-ar ajuta, adaug, strângând şi ultimele şireturi şi ridicându-mă în picioare.

Art parcă ar vrea să mă muşte. Teoretic, e adevărat – din moment ce e fata unei prinţese astreane, ar putea şi ea să revendice acel titlu dacă ar vrea. Dar parcă mai curând ar accepta să revendice un roi de albine.

— Nici măcar în glumă să n-o zici, se răsteşte ea.

Hai odată!

Se răsuceşte pe călcâie şi iese valvârtej, silindu-mă să mă iau după ea. Cerul încă e întunecat şi soarele e doar o umbră la orizont, dar tabăra deja a fost strânsă şi suntem pregătiţi pentru momentul plecării, care ar fi trebuit să aibă loc peste o oră, deşi poate că şi aşa ar fost prea târziu. Peste tot în jur tabăra e cuprinsă de haos şi oamenii aleargă de colo colo într-o zăpăceală panicată.

— Ar trebui să-ţi facem rost de o diademă, îi spun mai departe lui Art, zorindu-mă s-o ajung din urmă şi încercând să astâmpăr spaima care mi s-a cuibărit în inimă.

Printre zgomotele mulţimii şi clopotului, trebuie să strig ca să mă audă.

Îmi ignoră vorbele şi mă apucă de braţ, trăgându-mă prin gloată, spre ceata de soldaţi care s-a adunat deja la poartă înşiruiţi pe un rând, ca un zid uman cu tot felul de armuri desperecheate îmbrăcate peste haine şi săbii în mâini.

— Ce se petrece? îi întreabă Art.

Nimeni nu se uită la ea. Stau cu ochii aţintiţi la orizont. Dar Art nu acceptă să fie ignorată.

— Maiestatea sa, Regina Theodosia, doreşte să ştie dacă viaţa ei e în pericol, spune ea mai tare. Dacă nu vă supăraţi.

Auzind acestea, unul dintre soldaţi se întoarce spre noi.

— N-ar trebui să fiţi aici, răspunde el şi-şi dă jos coiful.

Spiros. La mine abia se uită şi de la Art îşi fereşte privirea cu totul.

— Ţi s-a spus s-o ţii pe Regină în cortul ei.

— Şi totuşi nu mi s-a spus de ce trebuie s-o fac, i-o întoarce Artemisia. Nu crezi că are şi ea dreptul să ştie ce se petrece în propria tabără?

— O vom înştiinţa pe Regină înaintea tuturor, numai să aflăm ce doreşte. Deocamdată, el e un pericol, insistă Spiros pe un ton ferm.

— El? repet eu.

În visul meu, Cress a spus că va trimite un singur mesager.

— E un berserker? îl întreb.

Spiros îmi aruncă o privire şi încuviinţează scurt.

— Aşa credem, Maiestate. Dar nimeni nu se grăbeşte să se apropie de el ca să testeze ipoteza. Vine încet pe câmp şi am dispus arcaşi să tragă la ordin.

— Şi cine va da ordinul ăsta? întreb, dar Spiros ridică din umeri. Se vede dacă e astrean?

Spiros clatină din cap.

— Mie îmi pare kalovaxian, dar ar putea ţine de oricare dintre tărâmurile nordice. Ten palid, păr blond.

— Dacă e din nord, nu are cum să fie berserker, îi atrag atenţia.

— Probabil că nu e, încuviinţează Spiros. Dar, dacă se apropie prea mult de tabără şi explodează, poate să ne tragă pe toţi după el. Nimeni nu vrea să-şi asume riscul.

O a doua războinică se întoarce spre noi.

— Strigă ceva, spune ea. N-aud ce zice.

— S-a apropiat cât să-i vedem faţa, strigă un al treilea războinic, cu luneta ridicată la ochi.

Mă duc la el cu mâna întinsă.

— Îmi dai voie?

Războinicul respectiv – încă unul din echipajul lui

Dragonsbane, bănuiesc – se uită la Spiros, aşteptând aprobare. Spiros probabil că i-o acordă, pentru că-mi înmânează luneta şi se dă la o parte ca să-mi facă loc. Duc luneta la ochi.

Îmi trebuie un moment să dibui silueta singuratică ce se apropie şi încă o clipă ca să focalizez luneta cât să-i disting trăsăturile. Cu mâinile tremurând, cobor luneta de la ochi şi i-o înapoiez.

— Îl ştiu, spun eu. E unul dintre mesagerii Kaiserului.

De ce să irosesc trupe într-o misiune pentru care un singur mesager e mai mult decât suficient?

A fost doar un vis, îmi repet, deşi mă sâcâie îndoielile. Alung ideea din minte şi mă întorc spre Spiros.

— Lăsaţi-l să se apropie de poartă şi ascultaţi ce are de zis. Apoi aduceţi-mi mesajul. Îi voi convoca pe ceilalţi conducători şi vom hotărî cum să procedăm.

Spiros încuviinţează din cap.

— Aşa vom face.

— Şi, Spiros… nu trebuie să ştie că sunt în viaţă. Dacă află, îi va spune Împărătesei, şi ea va aduce înapoi toate batalioanele pe care le are la dispoziţie, ca să mă ucidă. Nu suntem pregătiţi pentru aşa ceva.

Se gândeşte un moment.

— Voi da ordinul.

Încordarea din biroul fostului comandant e palpabilă, îmi apasă greoi pe piele, de parcă tocmai aş fi intrat într-o baie comunală. Dragonsbane şi-a îngăduit libertatea de a se aşeza pe scaunul tapiţat din spatele biroului comandantului şi stă aplecată pe spate, cu cizmele pe masă. Cu toate că pare perfect în

largul ei, ţine mâinile în poală împreunate atât de strâns, că nodurile degetelor au început să i se albească.

Maile şi Sandrin au ocupat celelalte două scaune. Sandrin îmi oferă locul său, dar eu clatin din cap. Şi aşa mi-e greu să stau în încăperea asta. Nu cred că aş fi în stare să stau nemişcată.

În schimb, mă duc la Erik, care stă în picioare lângă fereastră, rezemat de perete, cu braţele încrucişate. Dar, îndată ce mă apropii, se desprinde de zid şi traversează încăperea până capătul opus. Îmi vine să mă duc după el, să-l silesc să-mi vorbească, dar apoi? Nu am nimic nou de spus. În clipa de faţă ne-ar fi imposibil să-l salvăm pe Søren; îndată ce nu va mai fi imposibil, vom acţiona. Vorbele astea nu par să mă liniştească nici pe mine.

Nimeni nu scoate o vorbă cât timp aşteptăm veşti – un contrast izbitor faţă de ultima întâlnire. Atunci, toţi vorbeam unii peste alţii, dar acum e tăcere. Nu ştiu exact pe care dintre situaţii o prefer. Clopotul a tăcut în sfârşit şi în tabără s-a aşternut o linişte atât de adâncă, încât tresar la fiecare rafală de vânt şi ciripit de pasăre.

Kalovaxianii n-aveau de gând să ne lase mina. Ştiam asta. Ştia şi Cress când mi-a promis-o, aşa cum ştiam şi eu când am acceptat. Nu în asta a constat trocul de fapt – mi-am dat viaţa ca poporul meu să aibă şansa să-şi revină îndeajuns cât să poată lupta. Dar n-am murit şi, cum cea mai mare parte a trupelor noastre deja a plecat, nici vorbă să fim pregătiţi de luptă, deci s-ar zice că niciuna dintre noi n-a obţinut ce urmărea.

Totuşi ea nu ştie că sunt în viaţă. N-are de unde. Până şi în vis era convinsă că sunt o fantasmă, aşa

cum şi eu credeam despre ea. Şi acum, ce să cred? Nici în tăcerea din birou nu reuşesc să găsesc răspunsul la întrebarea asta. Ideea că visul meu despre Cress ar fi altceva decât un vis, ceva mai mult, e prea absurdă ca să-i dau atenţie.

Şi totuşi… mi-a spus că trimitea un singur mesager şi iată-ne cu un singur mesager ivit la poartă.

O cunosc pe Cress. Ştiu cum îi merge mintea. E posibil să fi ştiut că va trimite un mesager, pentru că o ştiu pe ea. E o explicaţie mai simplă şi mai liniştitoare, dar îmi apasă pe umeri ca o minciună.

Alungând gândul ăsta, mă silesc să mă mişc, mă plimb înainte şi-napoi pe peticul îngust de podea liberă. Nemişcarea şi tăcerea încep să mă scoată din minţi.

Dragonsbane mă urmăreşte fix şi vena de pe frunte începe să-i zvâcnească.

— E musai s-o ţii aşa? îmi aruncă vorbele ca pe nişte ţurţuri îngheţaţi.

— Da, îi răspund, fără să îi ofer vreo explicaţie suplimentară.

Mă opresc în dreptul biroului.

— Ai experienţă în luptă. Dacă ţi s-ar cere să ghiceşti ce se petrece, ce ai răspunde?

Dragonsbane oftează, aşezându-şi un picior peste altul.

— Mi-ar fi imposibil să ghicesc. Pe mare nu-mi permiteam vizita niciunui mesager. Trăgeam până când se predau – fără negocieri, fără discuţii. Genul ăsta de bătălie… să zicem că nu e punctul meu forte.

Simt că i-a fost greu s-o recunoască.

Maile se înclină înainte pe scaun.

— Cea mai simplă explicaţie e că e vorba despre

un avertisment, ne anunţă că se întorc, ca să putem fugi.

Clatin din cap.

— Nu cred că ar pierde kalovaxianii vremea cu avertismente. Apoi încep să rămână fără muncitori în mine. Ar fi o prostie să ne lase să părăsim tabăra altfel decât în lanţuri, iar kalovaxianii nu sunt proşti. O ştim cu toţii prea bine.

Privirea lui Maile zboară la Erik şi zăboveşte acolo, grea şi uşor acuzatoare.

— Tu ce crezi? îl întreabă.

Erik se uită la ea, surprins.

— Nu ştiu mai multe decât tine.

Dar Maile nu se lasă. Se ridică brusc de pe scaun şi se duce la Erik. Privindu-i, mi se zburleşte părul pe ceafă, nu prea înţeleg ce arde între ei. Nimic bun, asta-i sigur.

— Mi-e greu să te cred, spune Maile. Doar eşti şi tu unul de-al lor, nu?

Toţi muşchii din trupului lui Erik se încordează ca un arc. Mijeşte ochii şi parcă s-ar bucura nespus să-i tragă una – tocmai de asta mă tem. Deschid gura să răspund, dar Erik îmi taie vorba dintr-o singură privire şi se întoarce spre Maile.

— Am sânge kalovaxian, da. Cu de-a sila. Prin violenţă. Dar nu sunt de-al lor, cum nici tu nu eşti, spune atât de încet, că abia îl aud. Singurul lucru pe care l-am primit de la kalovaxiani a fost arta sabiei şi, dacă vei mai insinua vreodată că n-ar fi aşa, ţi-o voi demonstra cu plăcere.

Maile se holbează şi face un pas în spate.

— Mă ameninţi? întreabă ea, ridicând glasul într-un crescendo tunător.

Erik ridică din umeri, dar nu neagă.

— Doar în cazul în care eşti într-adevăr atât de idioată pe cât te cred oamenii tăi, replică el muşcător. Aşa să fie?

— Ajunge, intervine Dragonsbane deodată, dându-şi picioarele jos de pe birou şi înfigându-le în podea, pregătită parcă să sară în orice clipă. Amândoi sunteţi idioţi dacă credeţi că aveţi mai multe de câştigat luptându-vă între voi, şi nu împotriva duşmanului care e literalmente la poartă.

Maile se înroşeşte în obraji şi scrâşneşte din dinţi, dar îl lasă pe Erik şi se retrage în capătul opus al încăperii.

— N-am zis decât ce gândeam oricum cu toţii, mormăie ea, suficient de tare cât s-o audă toată lumea. Poate să fie spion.

Auzind-o, Erik izbucneşte în râs.

— Din toată tabăra asta, ai impresia că doar kalovaxianii ar fi atât de slabi la minte cât să-l numească spion pe singurul om care le poartă sângele în vene? Nu cu decizii din astea au ajuns unde au ajuns. Mai curând aş fi atent să nu fim trădaţi de slugile pe care le-am convertit în spioni sau de membrii din echipajul lui Dragonsbane care se trag din Elcourt sau chiar de mezina nesocotită şi *idioată* a unei căpetenii care n-o crede în stare de nimic.

Atunci Maile sare la Erik, dar Dragonsbane e pregătită. Într-o clipă, se ridică în picioare şi sare peste birou dintr-o singură mişcare agilă, îmbrâncind-o pe Maile într-un scaun. Maile probabil că e de două ori mai mare decât ea şi totuşi Dragonsbane o face cu atâta uşurinţă, că nu pare decât cel mult agasată. Maile e la fel de uluită ca noi toţi, dar Dragonsbane nici măcar nu

se uită la ea, ci se întoarce spre Erik, care o urmăreşte cu ochii bulbucaţi.

— Iar pe *tine* te-aş ruga să nu-mi calomniezi echipajul, nici măcar la nivel ipotetic, spune ea. Am încredere în oamenii mei, aşa cum şi tu ai încredere în ai tăi.

Erik a rămas fără cuvinte, dar reuşeşte să încuviinţeze din cap.

— Nu e niciun spion în încăperea asta, intervin eu cu voce tremurătoare. Dacă întoarcem armele unii la alţii, kalovaxianii deja au câştigat.

Spunând acestea, îmi revin în minte cuvintele lui Cress şi mi se adună în fundul stomacului ca uleiul.

Ai unit ca într-o pătură războinici din ţări diferite, cu credinţe diferite, cu ţeluri diferite... e de ajuns să rupi o singură cusătură ca totul să se destrame.

— Maiestate? spune Sandrin, iar vocea lui e surprinzător de blândă înconjurată de atâta mânie şi strigăte. Sunteţi bine?

Clipesc şi mă întorc spre el, zâmbind silit.

— Da, îi răspund, sperând să dau impresia de echilibru. Sunt doar nerăbdătoare să aflu ce se petrece, ca să putem ieşi odată din încăperea asta blestemată.

Aproape că-mi cred cuvintele – în fond, nu e tocmai o minciună. Dar nimeni nu vede stratul mai adânc de panică ce se întinde înăuntrul meu. Nimeni nu aude cuvintele lui Cress răsunându-mi în minte ca un ecou, iar şi iar, până ajung să mă tem că-mi vor lua minţile.

Pentru că e adevărat, alianţa asta se poate destrăma foarte uşor – nu numai din cauza lui Erik şi a lui Maile. Legăturile care ne unesc sunt firave. Şi, fără ele, n-am fi în stare să facem nimic împotriva

kalovaxianilor.

Destrămare

Trece o eternitate înainte ca ușa să se dea de perete şi Heron să intre istovit de alergare. Într-o clipă, toţi ne ridicăm în picioare şi inima îmi bate cu atâta zgomot, încât mi-e teamă că toţi cei din încăpere o vor auzi.

— A fost o capcană? întreb, păşind în faţă şi apucând strâns marginea biroului.

Rămas fără aer, Heron nu poate vorbi şi clatină din cap. Dar, după ce se gândeşte o clipă, încuviinţează şovăitor.

— Într-un anumit sens, reuşeşte să spună. Suntem teferi cu toţii. A fost vorba doar despre acel singur mesager… dar mesajul.

— Søren? întreabă Erik cu voce tremurătoare. A păţit ceva?

Heron îi întâlneşte privirea un moment.

— N-a spus nimic despre Søren, răspunde el. Îmi pare rău.

— Dar *ce* a spus? întreabă Dragonsbane.

Heron inspiră îndelung, încercând să-şi revină.

— A adus din partea Împărătesei o propunere de pace foarte… atrăgătoare. Oferind libertate, pământuri şi corăbii.

— Libertatea noastră nu-i în mâinile ei ca să ne-o poată oferi, spun eu.

— Nu, încuviinţează Maile. Dar rămâne o ofertă foarte tentantă – şi încă una care ar evita vărsarea de sânge. Ar fi o prostie să n-o luăm în considerare.

Sandrin îşi drege glasul. Stătea atât de tăcut în

colţ, încât ax fi fost uşor să uiţi de prezenţa lui, dar acum atrage atenţia întregii încăperi, aşa cum flacăra atrage moliile.

— Trebuie să existe o şmecherie într-o astfel de ofertă, rosteşte el pe un ton egal şi tăcut. Despre ce-i vorba?

— Propunerea de pace e valabilă pentru un singur regat. Pentru unul dintre grupurile noastre, precizează Heron. Detaliile transmise de mesager sunt neechivoce, într-atât încât până şi flota lui Dragonsbane e definită ca regat de sine stătător.

Din gât îmi izbucneşte un râset isteric, strident şi aproape inuman. Îndată îmi acopăr gura, dar nu reuşesc să înăbuş zgomotul şi, odată început, nu mai pot să mă opresc. E un râset de nebună şi chiar aşa mă priveşte lumea. De parcă aş fi înnebunit. Poate chiar am înnebunit. Altfel, cum aş fi putut s-o visez pe Cress spunându-mi despre planurile ei, ca apoi să descopăr că le execută aievea?

Aşa taie cusătura, înlăturând un regat din alianţa noastră şi lăsându-le pe celelalte să se destrame fără el. Heron avea dreptate – e o capcană, dar cu momeală seducătoare.

— Theo, spune Erik.

Parcă a uitat de supărare şi traversează camera până la mine, aşezându-şi mâna pe umărul meu.

— Eşti bine?

— A cedat în sfârşit, presupune Maile. Ştiam eu că mina aia i-a făcut ceva.

— Poate. Ce-ar fi să te azvârlim în ea şi să vedem cum ieşi şi tu de-acolo? îi răspunde Dragonsbane, reducând-o la tăcere.

— Încetaţi, apuc să spun, îndreptându-mi spatele.

Tocmai asta urmăresc şi kalovaxianii – să ne divizeze. De aceea ne propun oferta asta. E o strategie ingenioasă, dar trebuie să i ne opunem. Vom învinge împreună, altfel nu vom învinge deloc.

— Cuvinte frumoase, spune Sandrin, oftând greoi. Dar cuvintele frumoase nu câştigă bătălii. Nici loialitate. Kalovaxianii câştigă pentru că nu au scrupule, pentru că nu au loialitate. E deplorabil, da, dar sunt vii şi prosperi, pe când oamenii din grija mea nu mai sunt nici una, nici alta.

— Nu cred că te gândeşti serios la oferta asta, spune Dragonsbane uluită.

— Ba mă gândesc, o contrazice el. Şi-aşa ar trebui să faci şi tu. E o ofertă bună.

— Pentru unul dintre noi, insist eu. Pentru o parte mică din armata noastră. Cu ceilalţi cum rămâne? Ai de gând să dai bir cu fugiţii şi să ne abandonezi?

La asta, Sandrin nu are răspuns. Doar strânge din dinţi, privind undeva, departe. Îmi tresaltă stomacul. Dacă Sandrin ar pleca, ar lua refugiaţii cu el. Poate că unii ar rămâne cu mine, dar majoritatea celor din Sta'Crivero m-au urmat la imboldul lui. Ar asculta de el şi acum, dar s-ar adăuga şi refugiaţii din celelalte tabere. Dacă numai jumătate dintre ei s-ar lua după el, pierderile ar fi cumplite.

Heron îşi drege glasul.

— Nu numai să ne abandoneze, spune el. Cei care vor accepta oferta de pace vor deveni aliaţi ai Kalovaxiei şi vor lupta alături de ei în războiul de faţă. Cine acceptă oferta nu se va retrage din război pur şi simplu – va schimba tabăra.

Unul dintre cuvinte se înfige în mintea mea şi, în ciuda a toate, pe buze mi se întinde un zâmbet larg.

— *Război,* spun eu. Aşa a spus mesagerul?

Heron pare derutat, dar încuviinţează din cap.

— Citat direct, da.

Râd din nou, dar, de data asta, nu par nebună.

— Poate chiar ai cedat, îmi spune Erik.

Clatin din cap.

— Kalovaxianii nu duc războaie, explic. Asediază. Duc lupte scurte. Duc bătălii. Dacă acum îi spun război, înseamnă că ne consideră un pericol adevărat. Înseamnă că au motive să se teamă de noi.

— Cuvinte frumoase, intervine iar Sandrin, clătinând din cap. Dar poţi să ne promiţi că vom învinge dacă rămânem cu tine?

Aş vrea s-o fac, dar cuvintele mi se opresc în gât. Oricât de mult aş vrea să i-o promit, nu pot. Sper că vom învinge. Sunt convinsă că putem s-o facem, dacă luptăm chibzuit. Dar nu ştiu ce aduce viitorul şi înţeleg îndoielile lui Sandrin. Zeci de mii de oameni se bizuie pe el – trebuie să fie corect cu ei. Asta trebuie să fac şi eu.

— Kalovaxianii nu oferă libertate, continui eu. Propun să vă transforme lanţurile în lese, să vă transforme în câini de pază. Şi, dacă credeţi că se vor ţine de cuvânt, că vă vor permite până şi asta, atunci n-aţi învăţat nimic din acţiunile lor de până acum.

Sandrin îşi fereşte ochii, dar Maile îmi înfruntă privirea încruntându-se.

— Ai impresia că-i cunoşti mai bine decât noi pentru că i-ai urmărit de aproape. Ştim toţi de ce sunt în stare. Dar poate că ar fi mai bine – mai sigur, măcar – ca de data asta să fim de partea lor.

Mă gândesc un moment.

— Era un bărbat la curte – Ion. Înainte ca Astrea să

fie cucerită de kalovaxiani, el era Păzitor, unul dintre cei care au jurat să se folosească de magia lor pentru apărarea Astreei şi a mamei mele. Kalovaxianii i-au propus o ofertă asemănătoare – să moară sau să-şi folosească magia în sprijinul Kaiserului. Sunt convinsă că oferta asta a fost înaintată tuturor Păzitorilor, dar numai el a acceptat-o. Sunt convinsă că a gândit aşa cum gândiţi voi acum – că va fi tratat ca un egal de către kalovaxiani, că va fi în siguranţă. Şi, într-adevăr, din câte ştiu, Ion e încă în viaţă şi ţinut la curte, dar nu e liber, şi-n niciun caz nu e fericit.

Asta o lasă pe Maile fără cuvinte.

— Aşadar nu acceptăm oferta asta, spune Dragonsbane ferm. Suntem de acord?

— Mda, zice Maile, urmată imediat şi de Sandrin.

Însă Erik nu spune nimic şi, preţ de o clipă, privirea lui e indescifrabilă. Cu resemnare, se întoarce spre Heron şi abia atunci şovăie, iar eu observ că se înmoaie un moment. Observ că ezită. Dar nu e de ajuns. A luat hotărârea.

— Du-mă la mesager, cere el, accentuând fiecare cuvânt. Aş vrea să accept oferta Împărătesei.

— Erik, încep, smulgând cuvântul din gâtlej cu durere. Nu poţi.

— Trebuie, răspunde impasibil, evitând privirea mea imploratoare. Viaţa mea printre kalovaxiani a fost exact aşa cum ai spus, am fost privit ca fiind ceva mai prejos de umanitate şi totuşi nu chiar ca un sclav. Am supravieţuit. Nu a fost atât de rău – cu siguranţă a fost preferabil morţii.

— Nu vorbeşti serios, mă împotrivesc eu. Îmi dau seama că eşti supărat, dar…

— Dar nimic, spune el, vorbind deodată pe un ton

aspru ca o furtună. Ştii ce s-a întâmplat de când mi-am pus încrederea în tine, Theo? Mi-am pierdut mama, mi-am pierdut fratele şi am ajuns să duc în spate responsabilitatea pentru vieţile a sute de oameni.

— Ai fi în stare să-i trădezi pe toţi doar pentru că eşti supărat pe mine? îl întreb.

Un colţ al gurii lui se înalţă într-un zâmbet sardonic.

— Ţi se arată îngâmfarea, Theo. Nu e vorba despre tine. Oricum, nu iau decât câteva sute de soldaţi amărâte. Prea puţini cât să te leg de mâini.

— Ai pretenţia să-ţi mulţumesc pentru asta? mă răstesc şi vocea îmi tremură.

— Poate că aşa ar trebui să faci, răspunde Erik, dar apoi şovăie. Îi voi transmite salutări lui Søren din partea ta când îl voi întâlni.

Porneşte spre ieşire şi dau să-l urmez, să urlu la el, să-l înduplec să rămână, dar, până să fac mai mult de câţiva paşi, Maile mă apucă de umăr şi mă opreşte.

— Lasă-l să plece, rosteşte ea pe un ton aspru. Are sânge de trădător – în cele din urmă, ar fi ieşit oricum la suprafaţă. E mai bine să scăpăm de el acum, înainte să ne poate trăda cu adevărat.

— Şi are dreptate, spune Dragonsbane. Putem să ne ţinem pe picioare şi fără el. Gorakianii sunt cei mai puţin numeroşi dintre noi.

Lui Heron parcă i se face greaţă când Erik trece pe lângă el şi părăseşte încăperea. Îmi întâlneşte privirea, disperat şi rănit, contorsionându-mi stomacul. Deja a pierdut atâţia oameni şi tocmai începuse să-l primească pe Erik în inima lui. Povestea asta s-ar putea să-l distrugă.

— Heron, încerc eu, dar el clatină din cap.

Toate emoţiile lui se închid în spatele acelor ochi căprui.

— Îl voi duce la mesager, ca să poată negocia condiţiile. Voi, ceilalţi, ar trebui să veniţi şi să vă liniştiţi taberele, ca să împiedicăm vreo revoltă. Theo, rămâi aici, să nu te vadă mesagerul.

Îmi îngădui să cedez abia după ce toţi ceilalţi pleacă pentru a-şi calma şi încuraja oamenii. Mă prăbuşesc în scaunul de birou abandonat de Dragonsbane, frustrarea mă copleşeşte până când singurul mijloc de a scăpa de ea sunt lacrimile care-mi curg fierbinţi pe obraji.

Ar fi trebuit să-mi dau seama că Erik va pleca – eu însumi l-am împins spre deznodământul ăsta.

Dacă i-aş fi luat partea împotriva lui Maile… Dacă aş fi elaborat un plan pentru salvarea lui Søren, chiar şi în detrimentul tuturor celorlalte… Dacă n-aş fi îngăduit moartea lui Hoa… Dar n-am reuşit să fac nimic din toate astea. L-am dezamăgit iar şi iar şi acum l-am pierdut.

Întocmai cum Cress a ştiut că voi pierde pe cineva în şmecheria asta a ei, aşa cum mi-a spus în vis. Să fi fost doar un vis?

Nu pricep. Nu-mi închipui care o fi fost cauza – dacă a fost otrava sau mina sau ceva mai de demult, mai adânc înrădăcinat, care a prins viaţă –, dar Cress din visele mele a fost într-adevăr Cress, nu o scornire a imaginaţiei mele, ci conştiinţa ei.

Ideea îmi provoacă greaţă. Nu vreau s-o primesc în mintea mea – şi în niciun caz nu vreau să pătrund în a ei. Nu vreau să împart nimic cu ea.

Dar dacă te-ai putea folosi de situația asta… îmi

şopteşte o voce în gând, amintind vag de cea a Kaiserului.

Şi mă pot folosi de ea, realizez tresărind. Cress crede că am murit. Crede că Theo din visele ei e doar un produs al imaginaţiei, fantasma unei fete şi nimic mai mult. Însă eu ştiu că nu-i aşa, iar faptul îmi oferă un avantaj, doar de-aş găsi o cale de a profita de el.

E un avantaj sinistru, pe care încă nu reuşesc să-l cuprind cu mintea, dar în războiul ăsta mă voi folosi de toate avantajele pe care le pot obţine.

Spion

Heron, Artemisia şi Blaise vin să mă ia după ce mesagerul pleacă cu Erik şi gorakianii. Deşi Blaise încă aduce cu el o atmosferă incomodă, nu neg că e o bucurie să fim din nou toţi patru împreună, chiar şi acum, când dezertarea gorakianilor atârnă peste capetele noastre ca o pătură de lână în toiul verii.

— Îmi pare rău, spun eu, mai mult lui Heron, care-mi evită privirea.

În schimb, se aşază pe unul dintre scaunele din dreptul biroului comandantului, cu ochii în podea.

Ridică din umeri.

— Avea dreptate – putem să ne adaptăm la pierderea gorakianilor mult mai uşor decât la pierderea oricărui alt grup. E o lovitură uşoară încasată de armata noastră. Una care poate fi depăşită.

— Ştiu, îi răspund. Dar oamenii noştri vor simţi povara acestei trădări. Şi îmi pare rău că l-am pierdut pe Erik.

Greutatea dorului pe care i-l voi purta efectiv lui Erik mă izbeşte drept în piept. E uşor să priveşti

situaţia în termeni practici. Să priveşti dezertarea gorakianilor ca pe o ecuaţie matematică şi nimic mai mult. Dar nu e atât de simplu. Da, putem să supravieţuim fără trupele lor, dar să conduc lupta asta fără să-l am alături pe Erik, cu observaţiile lui isteţe şi accesele surprinzătoare de înţelepciune… acestea îmi vor lipsi mai mult decât numărul de războinici care au plecat cu el.

Heron clatină din cap, uitându-se la mine cu sprâncenele arcuite.

— Nu pricepi, aşa-i? întreabă, după care bagă mâna în buzunar şi scoate un bulgăr mare de aur – cel pe care Erik i l-a dat când ne-am despărţit în Sta'Crivero. *Molo varu.*

Piesele se îmbină în mintea mea. Nu tot puzzle-ul, nu încă, dar suficient din el.

— A fost un truc, spun. Erik nu ne-a trădat de fapt.

Heron zâmbeşte ursuz.

— Nimeni nu trebuie să ştie adevărul ăsta în afară de noi patru, adaugă el, privindu-i pe Artemisia şi pe Blaise şi apoi întorcându-se iar spre mine.

Blaise clatină din cap.

— Erik crede că avem spioni printre noi?

— Bineînţeles că avem spioni, pufneşte Artemisia. Adevăratele întrebări sunt câţi şi pe cine slujesc. Am câţiva suspecţi – câţiva din partea Împărătesei, până şi câţiva din partea Regelui Etristo.

Blaise face ochii mari.

— De ce nu i-am oprit? întreabă el.

Şi pentru mine e o veste surprinzătoare, dar pricep într-o clipă.

— Pentru că e mai bine să le strecurăm informaţii decât să le tăiem accesul la ele cu totul. Interceptăm

mesaje, le înlocuim cu ce credem de cuviinţă. Îi lăsăm să creadă că suntem neglijenţi. Să ne subestimeze. E mai bine să stăm cu ochii pe ei decât să-i executăm.

Art încuviinţează din cap.

— Deocamdată, adaugă ea.

— Ne îndreptăm spre Mina de Apă ca să întrerupem o întrevedere între Cress şi Avarie, spun eu. Cum propui să ascundem asta de spionii lor?

— Voi pune ca suspecţii mei să fie urmăriţi îndeaproape, răspunde ea, şi voi organiza şi un perimetru de paznici. Vor doborî orice posibilă pasăre mesageră pe care o văd şi nu vor lăsa pe nimeni să treacă de ei. Şi nimeni nu trebuie să ştie de strategia asta decât când vom ieşi pe câmpul de luptă. Toate întâlnirile trebuie să aibă loc între tine şi ceilalţi conducători şi o mână de oameni cărora le-ai încredinţa şi viaţa ta. Asta-i tot.

Încuviinţez din cap.

— Dar Heron are dreptate – n-ar trebui să le spunem despre Erik nici celorlalţi conducători, spun mai departe, gândindu-mă la reacţia lui Maile la adresa lui.

Nu cred că e spioană, dar nu ştiu sigur ce ar face cu informaţia asta, motiv suficient să nu i-o încredinţez.

Heron încuviinţează din cap.

— N-a avut timp să-mi spună mare lucru, de teamă că ar trezi bănuielile mesagerului, dar a zis că ne va transmite informaţii folosindu-se de asta.

Înclină capul spre *molo varu.*

— Gorakianii vor sta la marginile capitalei, dar Erik va locui la palat – aliat şi ostatic, în acelaşi timp. Va juca orice rol o fi vrând Împărăteasa să-l joace şi va

încerca să-l elibereze pe Søren, după care vor evada. Însă tu şi Blaise cunoaşteţi coridoarele palatului mai bine decât el, aşa că, atunci când va veni vremea…

Mă uit la Blaise şi încuviinţez din cap.

— Vom găsi calea cea mai bună după ce vom afla unde îl ţine Cress pe Søren.

Artemisia se lasă pe spate în scaun, împreunându-şi mâinile în poală.

— Aşadar avem şi noi câţiva spioni ai noştri, spune ea. Pe slugile noi ale lui Theyn şi pe Erik. E un început, numai să nu fie descoperiţi. Bănuiesc că Împărăteasa asta nouă nu se va arăta cu nimic mai milostivă faţă de spioni decât a fost Kaiserul.

— Nu va avea milă, o aprob şi-mi muşc buza. Şi cred că mai avem un spion, oricât de ciudat vi se va părea, unul pe care Cress nu va putea să-l prindă.

Artemisia se apleacă în faţă.

— Pe cine? Credeam că-i ştiu pe toţi oamenii noştri.

Inspir adânc.

— Pe mine, îi răspund, după care le povestesc despre visul de azi-noapte.

Când închei, toţi trei mă privesc îndelung, dar le citesc gândurile pe chipuri.

— Ştiu cum sună, dar n-am înnebunit.

— Fireşte că nu, spune Artemisia repede, întorcându-se spre ceilalţi doi cu sprâncenele ridicate. Dar… în fine… ştim cu toţii, mai bine decât oricine altcineva, cum pot afecta minele pe cineva care a petrecut atât de mult timp în ele. E de înţeles dacă ai începe să ai anumite… halucinaţii.

— Nu am halucinaţii. Cum altfel aţi explica întâmplarea?

Blaise ridică din umeri.

— Claritatea privirii în retrospectivă, răspunde el. Ai visat că a spus câteva lucruri formulate ambiguu şi acum priveşti în urmă la acele lucruri ţinând cont de ce ştii în prezent şi aşa le nuanţezi.

— Nu e vorba despre asta, mă împotrivesc descumpănită. Nu pot s-o explic, dar *am simțit-o.* I-am simţit respiraţia. Apăsarea prezenţei ei în mintea mea – nu a fost ceva ca fumul. A fost ceva greu şi solid şi *real.*

— Aşa ţi s-a părut, mă contrazice Artemisia pe un ton surprinzător de blând. Dar e o nebunie, Theo.

Heron e singurul care nu zice nimic, dar privirea-i e încordată.

— Tu ce crezi, Heron? îl întreb.

Se dezmeticeşte din gândurile sale şi clatină din cap.

— Nu ştiu, mărturiseşte el. Pare într-adevăr a fi nebunie, dar am auzit şi de lucruri mai nebune. Ne anunţi dacă se mai întâmplă?

Încuviinţez din cap.

— Nu mai păstrez secrete faţă de voi trei. Nu cred că mi-a fost vreodată de ajutor în cele din urmă. *Yana Crebesti.* Am încredere în voi.

Abia când descopăr că trebuie să silesc cuvintele să iasă îmi dau seama cât de dificil îmi e să le spun. Am supravieţuit atât timp pentru că n-am avut încredere în nimeni. A fost necesar să învăţ lecţia asta – şi astăzi n-aş mai fi în viaţă dacă n-aş fi învăţat-o –, dar acum nu cred că voi reuşi să ajung la capătul războiului fără încredere. Nu există nimic ce n-aş încredinţa cu inima împăcată lui Heron, Artemisiei şi lui Blaise – nici viaţa mea şi nici viitorul Astreei, dacă se

va ajunge până acolo.

Toţi trei schimbă priviri şi apoi încuviinţează din cap.

— *Yana Crebesti,* spun şi ei.

Artemisia rămâne în urmă după ce Blaise şi Heron pleacă, afişând o expresie îngândurată, dar distantă, şi nu-mi închipui ce-i trece prin minte. Rămânând singure, se întoarce spre mine cu buzele strânse.

— Împărăteasa, spune ea.

Aştept să continue, dar, după un moment, devine clar că nu are nimic de adăugat.

— Ce-i cu ea?

— Îi tot spui „Cress”, îmi răspunde. Trebuie să încetezi. Acum e Împărăteasa. Orice titlu mai familiar de atât ar da impresia că o priveşti ca pe o persoană – ca pe o prietenă, nu ca pe un duşman, şi nu-ţi permiţi să faci aşa ceva.

Înghit în sec. Nici măcar nu observasem. În mintea mea, Împărăteasa va fi mereu mama lui Søren, cu ochii ei trişti şi spiritul frânt, iar Cress va fi mereu doar Cress, ambiţioasă şi şireată, dar nu periculoasă, nu capabilă de răul pe care l-a provocat.

Artemisia are dreptate – trebuie să mă dezvăţ, dar nu ştiu cum s-o fac.

— Voi încerca.

— Nu e prietena ta, continuă Artemisia. Nu e sora ta de suflet, nici altceva din ce obişnuiaţi să vă spuneţi una alteia. E fata care a încercat să te omoare şi aproape a şi reuşit. E fata care stă pe tronul mamei tale şi ne ţine poporul în lanţuri.

— Ştiu asta, spun eu şi fiecare cuvânt parcă ar cântări o tonă. Dar unele obiceiuri se dezvaţă greu.

Unele lucruri sunt mult mai uşor de spus decât de făcut.

— N-am zis că ar fi uşor, spune ea. Am zis că trebuie să găseşti o cale.

Încuviinţez din cap, strângând din buze.

— Mă crezi? o întreb. Că, nu ştiu cum, minţile noastre au ajuns să comunice?

O clipă, Artemisia nu scoate niciun cuvânt.

— Cred că tu o crezi, răspunde ea cu grijă. Şi cred că am văzut lucruri stranii în mină. Dar să împărtăşiţi vise? N-am mai auzit de una ca asta.

Îmi vine o idee.

— Otrava pe care mi-a dat-o. A obţinut-o din Mina de Foc?

Art clipeşte, ajungând încet să înţeleagă.

— Aşa am presupus. Encatrio de acolo se obţine. A spus că n-ar fi fost aşa?

Ridic din umeri.

— A spus că i-a descoperit secretul torturând astreani care cunoşteau reţeta.

Artemisia înclină capul într-o parte.

— Reţeta, continuă ea. Nu există reţetă. E apă din Mina de Foc – nimic mai mult. Crezi că otrava pe care ţi-a dat-o ar fi fost altceva?

— Nu ştiu. Dar, dacă ar fi luat otrava din mină, sclavii care au muncit acolo ar trebui să ştie. Putem să-i întrebăm.

Artemisia încuviinţează din cap, strângând din buze într-o grimasă amară.

— Nici acum nu te cred. Dar, teoretic, dacă împărtăşiţi vise, înseamnă că şi ea ar putea să vadă în mintea ta la fel de uşor cum vezi tu în a ei.

— Ştiu, spun eu şi gândul îmi mişună pe piele ca

picioarele a mii de păianjeni. Dar crede că am murit. Atât timp cât va crede asta în continuare, nu va avea niciun motiv să presupună că visele ei ar fi mai mult decât vise.

Artemisia cugetă la asta un moment, apoi clatină din cap.

— E absurd. Nu-mi vine să cred că mă port de parcă n-ar fi.

— Ştiu, recunosc până la urmă. Nici eu nu sunt convinsă că am încredere în ce spun. Motiv pentru care avem nevoie de răspunsuri.

Sămânţă

Uneori, timpul pe care l-am petrecut în mină pătrunde ca lumina soarelui prin perdelele unei ferestre, diluat, cu contur neclar şi incomplet. Dar alteori, perdelele se dau la o parte şi lumina se revarsă înăuntru, puternică şi stridentă. Îmi amintesc întunericul; îmi amintesc că-mi era frig. Îmi amintesc de mama.

Amintirea mă doare, îşi face drum cu forţa în mintea mea, aşa cum o face un pumnal în carne. Dar, spre deosebire de un pumnal, de ea nu pot scăpa scoţând-o pur şi simplu afară.

Se îngrijea de grădina ei cenuşie, deşi nimic nu mai creştea acolo.

Îmi amintesc că am încercat să-i spun asta, să-i explic că totul fusese ars de Kaiser, că pământul era mai mult cenuşă şi că nici măcar buruienile nu pot răsări prin pământul uscat, dar n-a vrut să audă. Săpa mai departe cu mâinile, sădind seminţe adânc, apoi

acoperindu-le cu un strat de pământ.

Chiar şi în mină, ştiam că mama era moartă, deşi uneori, când o zăream doar cu coada ochiului, uitam asta o clipă. Femeia dinaintea mea, cu mâinile murdare de pământ, nu era mama – de fapt, nu era o femeie defel. Era o creaţie a minei sau o creaţie a propriei mele minţi sau poate vreo combinaţie între cele două. Nu era reală. Ştiam asta, dar mi-era imposibil să-mi pese.

În schimb, m-am ghemuit lângă ea şi am vârât şi eu mâinile în pământ, simţind cum îmi intra sub unghii. Am împins seminţe în petice de pământ, exact aşa cum mă învăţase mama.

Mă urmărea, cercetându-mă din privire şi, când zâmbea, era atât de cald, încât nu mai simţeam lipsa soarelui.

— Aici nu va creşte nimic, i-am spus iar. Kaiserul a avut grijă de asta.

— Nu e nevoie decât de-o singură sămânţă, dragostea mea, a spus ea. De un singur lăstar care să străpungă pământul, să-şi răspândească rădăcinile în adânc. Dacă va trebui să îngrop un milion de seminţe ca s-o descopăr pe aceea, exact asta voi face.

Timpul a devenit lichid, alunecându-mi printre degete de fiecare dată când încercam să-l cuprind, dar mama nu m-a părăsit niciodată şi nici eu n-am plecat de lângă ea. Am îngenuncheat amândouă în praful şi cenuşa grădinii ei, săpând şi îngropând seminţe. Pământul mi-a înghiţit pielea, a înăbuşit culorile rochiei mele – fusese roşie înainte? Nu-mi mai aminteam. Stomacul mă rodea de foame şi gâtul îmi era atât de uscat, încât mă durea când vorbeam, dar nu aveam de ce să mă plâng, pentru că mama era din nou lângă

mine şi nu-mi lipsea nimic.

Am vârât mâna într-o bucată de pământ neatinsă, dar, de data asta, când am scos la suprafaţă un bulgăr de pământ, din acel loc s-a înălţat şi m-a cuprins un suspin stins. Era o durere pură, îmi urca în piept şi-mi răsucea inima. Îmi amintesc că am încremenit la auzul acelui sunet.

Mama a început să cânte.

Am ştiut o fată cu părul ca noaptea lucind,
Cu ochii ca stelele viu strălucind,
Cu luna legată de-o sfoară la mână,
Ce vraja-i la toţi prin sărut dăruind.

Mi-am luat ochii de la pământ şi am văzut că se uita la mine.

Trebuia să fac ceva, trebuia să merg undeva anume, dar şi acestea mi s-au strecurat printre degete.

Şi luna sărut cu sărut se stingea
Şi vraja din faţă treptat se scurgea
Şi fata a ajuns la piele şi oase
Şi nu mai era, doar fusese cândva.

Ceva mi-a răsărit dintre amintiri, răzbind prin vacarmul din mintea mea. Nu era aşa. Trecuseră ani întregi de când mama îmi cântase cântecul acela, dar nu aşa se termina. Vraja fetei se scurgea pe măsură ce luna se stingea – asta îmi amintesc –, dar sfârşitul nu era atât de macabru.

— Şi fata a ajuns la piele şi oase, cânt eu cu vocea uscată şi răguşită. Şi lumea cu început nou începea.

Mi-am întors privirea la peticul de pământ

dinaintea mea şi am început din nou să sap. Fiecare mână de pământ ridicat dezgropa câte un nou suspin, câte un geamăt, câte un ţipăt. Mâinile îmi tremurau, dar m-am silit să sap în continuare, să găsesc sursa din care venea atâta durere.

— Dragostea mea, a spus mama, străduindu-se să se facă auzită pe deasupra cacofoniei. Încetează acum.

M-am oprit, dar n-am putut să mă uit la ea. Ştiam că, dacă o voi privi, mă voi lăsa cuprinsă de îndoieli.

— Au nevoie de mine, i-am spus eu.

Nu ştiu cum mi-am amintit asta subit, că erau oameni care aveau nevoie de mine, dar certitudinea cobora până-n oasele mele.

— Tu ai nevoie de mine, mi-a întors-o ea cu voce tremurătoare. Rămâi cu mine şi voi avea grijă de tine.

Atunci am ridicat ochii la ea şi priveliştea mi-a golit plămânii de aer. Rana de la gâtul ei era mai întinsă, dar sângele dispăruse, lăsând în urmă o gaură neagră de nimicnicie. Ochii ei luminoşi erau şterşi şi înfundaţi, pielea îi era ca hârtia veche stropită cu apă şi lăsată să se usuce la soare.

Voi avea grijă de tine în timp ce lumea ta arde în flăcări, *a şoptit o voce în străfundul fiinţei mele.* Voi avea grijă de tine în timp ce oamenii pe care îi iubeşti mor.

— Au nevoie de mine, i-am spus iar mamei, dar de data asta a fost mai dificil să pronunţ cuvintele. Mă strigă. Nu-i auzi?

— Rămâi cu mine, dragostea mea. Rămâi la adăpost şi nu mai tânji după iubire în veci. Rămâi cu mine şi nu mai tânji niciodată după nimic.

Am săpat în continuare, până când am ajuns să întind mâna după pământ şi degetele meu au întâlnit

doar aer. Am ridicat privirea la mama, care mă urmărea cu ochi bulbucaţi şi cu buzele încordate sever.

— Te iubesc, mamă, am spus, înghiţind lacrimi negre. Şi sper să nu te mai văd decât după mult, mult timp.

Şi apoi m-am aplecat în gaura pe care o săpasem şi am căzut într-un gol vast.

Ipoteză

Trebuie să ne amânăm plecarea cu câteva ore. E puţin probabil ca mesagerul să fi călătorit de unul singur – în locul lui Cress, aş fi trimis spioni odată cu el, care să ne urmărească mişcările. Şi, într-adevăr, când trimitem iscoade în munţi, găsesc douăzeci de bărbaţi care ne urmăresc. Sunt ucişi pe loc – nu avem mâncare pentru ostatici. E hotărârea lui Maile, dar nu găsesc puterea să mă împotrivesc din cale-afară de ferm.

După-amiază, în toiul pregătirilor de plecare, Artemisia mă găseşte în cort, având pe chip aceeaşi expresie precaută, dar în colţul arcuit al gurii ei citesc o urmă de curiozitate. Ridic ochii din harta ponosită pe care am întins-o pe jos – singurul obiect care încă n-a fost împachetat cu celelalte bagaje.

— Vreo veste de la Heron? întreb.

Clatină din cap.

— Când l-am văzut azi-dimineaţă, ţinea bucata aia de aur atât de strâns în mână, încât am crezut că o va rupe.

Ezită, privind peste umăr la clapa trasă a cortului, unde aşteaptă o siluetă profilându-se în umbre.

— Totuşi am găsit ceva… sau, mai bine spus, pe cineva. O femeie care era în mină când a venit

Împărăteasa, cam acum o lună.

Spatele îmi înţepeneşte.

— Cress a venit aici?

— Împărăteasa, mă corectează ea, pe un ton mai puţin blând. Şi, da, motivul oficial a fost că prelua responsabilitatea tatălui ei de a inspecta minele, până când avea să fie ales un nou Theyn.

— Şi motivul neoficial?

— Punea o groază de întrebări, răspunde Artemisia. Despre mină, mai precis, despre izvoarele din adâncul ei.

Nu pot spune că vestea chiar mă surprinde – deja bănuiam toate astea –, dar gândul mi se prelinge oricum pe şira spinării ca apa rece.

— Deci ştia de izvoare, spun eu. Pesemne că s-a întâmplat după ce a torturat pe cineva ca să-i spună ce e Encatrio.

— Da, dar tocmai asta e, continuă Art. Niciunul dintre sclavi, niciunul dintre paznici, nimeni dintre cei care au muncit în mină după asediu nu ştia de vreun izvor. Nimeni nu le-a văzut.

Străbat cortul până în capătul opus şi mă reazem de unul dintre stâlpi, încrucişându-mi braţele la piept.

— Nu are sens. Am auzit izvoarele îndată ce am păşit în mină, chiar şi înainte de a-mi pierde memoria. Şi se poate să fi şi văzut unul la un moment dat, dar nu sunt sigură. Iar tu… Nu ştiu de la cine ai luat Encatrio, dar persoana aceea trebuie să-l fi luat dintr-o mină.

— Sursa de la care am luat otrava n-a îmbuteliat-o cu mâna sa şi mă îndoiesc că ar fi ştiut să-mi spună cine o făcuse de fapt sau cât timp trecuse de atunci. Poate că s-a întâmplat la un moment dat înainte de asediu, zice Artemisia, clătinând din cap. Şi nu ştiu ce

ai auzit sau văzut, dar toţi foştii sclavi cu care am vorbit mi-au spus acelaşi lucru – n-au văzut niciun izvor, oricât de adânc ar fi pătruns. Iniţial, m-am gândit că poate nu i-au spus Împărătesei, pentru a păstra secretul izvoarelor, dar mi-au spus acelaşi lucru mai înainte şi am senzaţia că erau sinceri.

— Dar ai adus cu tine pe cineva, zic, privind spre umbra persoanei aflate de cealaltă parte a cortului. Ea ce ştie?

— Se pare că Împărăteasa nu a acceptat să plece cu mâna goală după atâta efort, zice Artemisia. Aşa că a început să întrebe despre alte metode de a pregăti o otravă de foc, ceva care să aibă aceleaşi efecte ca Encatrio.

— Şi femeia asta a ajutat-o?

Art clatină din cap.

— Dar ştie pe cineva care a făcut-o şi – mai important – ştie ce i-a spus acea persoană.

La prima vedere, femeia pe care Artemisia o aduce în cort pare a avea între treizeci şi patruzeci de ani, cu pielea bătucită, cu trup firav şi păr negru cu şuviţe cărunte. Privirea ei e grea şi defensivă – după ce a muncit mai bine de un deceniu în mine, sunt sigură că a văzut orori pe care pot doar să mi le imaginez. Când îi propun să ia loc, se aşază, dar stă tocmai pe marginea scaunului, cu mâinile împreunate strâns în poală. Atunci, privind-o mai atent, îmi dau seama că nu poate fi atât de bătrână pe cât am crezut iniţial – m-ar mira dacă ar avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să vorbeşti cu mine, încep. Cum te numeşti?

— Straya, răspunde femeia, ridicând privirea la

mine cu ochi mari, verde-închis, care se feresc îndată ce-i întâlnesc pe ai mei.

— Straya, repet, privind descumpănită în spatele ei, spre Artemisia, care stă în dreptul intrării în cort pentru a se asigura că nu vom fi deranjate. Înţeleg că Împărăteasa a vizitat mina ca să culeagă informaţii.

— Nimeni n-a vrut să-i spună nimic, Maiestate, rosteşte Straya cu voce tremurătoare. Când a sosit în tabără întâia oară, îşi purta părul legat sub o eşarfă de mătase care-i înconjura şi gâtul. Deşi vremea era călduroasă, purta o mantie care o acoperea de la gât în jos. Nu i-am văzut decât faţa. Avea buzele date cu roşu, dar mi-am dat seama că sub culoarea aceea ceva nu era în regulă – buzele ei erau crăpate şi negre.

Îmi amintesc cum arăta Cress când am întâlnit-o ultima oară, cu buzele negre, cu gâtul pârjolit, cu părul alb – nu făcea niciun efort să ascundă efectele otrăvii Encatrio; îşi purta desfigurarea cu mândrie. Dar se pare că nu a fost aşa întotdeauna.

— Ţi-ai dat seama ce se întâmplase cu ea? o întreb.

Straya îmi întâlneşte privirea şi, de data asta, nu-şi fereşte ochii. Înghite în sec, apoi îşi muşcă limba.

— Se şoptea, răspunde ea încet. Unii dintre noi i-au auzit pe paznici spunând că ai otrăvit-o. În noaptea în care a sosit, m-am întors la cazarmă şi fata care dormea deasupra mea – Nadia – a zis că trebuie să fi fost Encatrio. A spus că, atunci când cineva supravieţuieşte unei asemenea otrăvi, e schimbat, pe dinăuntru şi pe dinafară.

Mă îndrept uşor de spate.

— De unde să fi ştiut Nadia atât de multe despre problema asta?

— Tatăl ei fusese preot al focului înainte de asediu, replică ea. Ştia tot felul de lucruri despre mine pe care noi, ceilalţi, nu le ştiam. Spunea că ar fi putut să evadeze, doar de-ar fi ştiut unde să fugă de aici, dar credea că, şi dacă ar fi scăpat din tabără, ar fi umblat fără ţintă până când ar fi murit de foame, ca să nu mai vorbim despre execuţia la care ar fi fost condamnată dacă ar fi fost prinsă. Am cunoscut multe persoane care ar fi preferat moartea lanţurilor, dar Nadia nu era una dintre ele. Avea de gând să trăiască suficient de mult cât să fie martoră la năruirea kalovaxianilor.

Mă cuprinde o senzaţie de greaţă. Nu mi-a scăpat atenţiei faptul că Straya vorbeşte despre Nadia la timpul trecut şi nu e nevoie să mă străduiesc să ghicesc că n-a trăit atât de mult cât să-şi vadă lanţurile frânte.

— Paznicii ştiau despre Nadia; ştiau că înţelegea minele mai bine ca oricine altcineva. Aşa că au adus-o înaintea Împărătesei şi i-au pus întrebări. De atunci n-am mai văzut-o.

— Atunci de unde ştii ce i-a spus Împărătesei?

— Pentru că mi-a spus mie ce ştia, imediat după ce a sosit Împărăteasa şi am văzut ce-i făcuse otrava. Nadia a spus că izvoarele din mine sunt greu de găsit, că-şi schimbă cursul şi uneori dispar cu totul, dar că izvoarele în sine nu contau, pentru că, atât timp cât Împărăteasa avea să trăiască, avea să poarte otrava în sânge.

Să poarte otrava în sânge.

Încăperea se clatină în jurul meu şi trebuie să fac un efort ca să nu mă prăbuşesc. O nouă piesă din puzzle îşi ocupă locul cu un clic ameţitor, pe care-l resimt până-n măduva oaselor.

— Şi eşti convinsă că i-a spus asta şi Împărătesei? o întreb, abia mai având încredere în propriile-mi cuvinte.

Straya şovăie.

— Nu pot spune sigur. Mă gândesc că singurele persoane care ar putea şti sigur sunt Împărăteasa şi Nadia însăşi. Dar Împărăteasa a plecat îndată ce a terminat cu Nadia. Paznicii îi adunaseră şi pe alţii care ar fi putut avea informaţii, dar n-a mai vrut să vorbească cu nimeni altcineva. A plecat imediat.

Arunc o privire pe deasupra umărului Strayei şi întâlnesc ochii Artemisiei. Se străduieşte să descifreze situaţia, să-i înţeleagă semnificaţiile, dar a fost luată prin surprindere şi, eveniment rar, arată de-a dreptul îngrozită.

— Aşadar, când mi-a dat otrava, spun eu încet, întorcând privirea la Straya, mi-a dat să beau din sângele ei.

— Da, Maiestate. Aşa cred. Nu a fost la fel de puternică precum substanţa care dăinuie în mine, înţelegeţi. Nadia a spus că e mai uşor să supravieţuieşti otrăvii din sânge decât celei pe deplin Encatrio, că în urmă cu câteva secole supravieţuitorii îşi vindeau sângele celor care sperau să dobândească puteri cu riscuri mai mici decât în mine. Din câte ştiu, străbunica voastră a interzis practica asta.

— De aia n-a fost atât de puternică şi nu te-a ucis, mă lămureşte Artemisia.

— Credeam că asta a fost datorită ţie, spun, uitându-mă la ea. Pentru că ai contracarat-o.

— Poate că a fost vorba despre amândouă, e de părere Artemisia.

— Aşa s-ar explica şi alte lucruri, adaug,

aruncându-i o privire plină de subînţeles.

N-am de gând să povestesc despre visele mele şi altora.

Artemisia nici acum nu pare convinsă, dar în privirea ei observ îndoieli noi.

— Îţi mulţumesc, Straya. Ne-ai ajutat mai mult decât îţi poţi închipui, spun eu.

Straya încuviinţează din cap şi se ridică, netezindu-şi rochia simplă cu care e îmbrăcată. Dar, tocmai când ajunge la uşa cortului, se opreşte.

— Maiestate? face ea, întorcând privirea spre mine peste umăr.

— Da?

— Nadia a ales lanţurile în loc de moarte, dar era mai curajoasă decât mine, rosteşte ea încet. Poate că înseamnă că sunt laşă, dar, dacă vor încerca iar kalovaxianii să mă captureze, aş prefera să mor.

— Nu se va ajunge până acolo, o asigur, deşi e o promisiune de care nu ştiu dacă pot să mă ţin. Şi am spus şi eu acelaşi lucru în timpul bătăliei. Ai spune că sunt laşă?

— Nu, răspunde ea repede. Sigur că nu. Am vrut doar…

— Există mai multe soiuri de curaj, Straya. Strămoşii tăi se uită astăzi la tine de Dincolo cu mândrie şi, când va veni momentul să li te alături, te vor primi cu braţele deschise. Dar ziua aceea nu va veni prea curând dacă voi avea şi eu un cuvânt de zis.

Straya îşi lasă capul în jos în faţa mea.

— Vă mulţumesc, Maiestate, spune ea, după care ne lasă singure în cort pe mine şi pe Artemisia.

— Ai băut din sângele ei, rosteşte ea după un moment de tăcere.

Auzind cuvintele spuse răspicat, mi se face rău.

— Da.

Acum o parte din Cress sălăşluieşte în mine şi nu ştiu dacă voi scăpa vreodată de ea. Sângele pompat de inima ei curge în mine, face parte din mine aşa cum a făcut parte şi din ea. Cu adevărat surori de suflet.

— Asta nu înseamnă că reuşiţi să împărtăşiţi vise, se opune Art, dar nu mai pare la fel de convinsă cum era mai devreme, în cursul zilei.

— Nu ştim ce înseamnă, îi amintesc. Dar ştim despre Cress că are literalmente în palmă rezerve inepuizabile de Encatrio. Şi e conştientă de asta.

— Dacă ipoteza asta se va dovedi adevărată, ar însemna că acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, observă Art.

Ideea nu-mi trecuse prin gând, dar acum mă trăsneşte ca un fulger. Sângele din venele mele pare deodată mai fierbinte, sfârâie cu o energie periculoasă. Îmi masez braţele cu mâinile ca să netezesc pielea înfiorată.

— Dacă ipoteza e adevărată, otrava mea ar fi mai slabă, îi atrag atenţia. Oricum, n-o voi folosi.

Auzind acestea, Artemisia pufneşte.

— Haide, Theo. Nu-i nevoie s-o faci pe regina dreaptă şi imaculată, nu de faţă cu mine. Amândouă ştim că, până la urmă, te vei folosi de toate armele pe care le vei avea la dispoziţie.

Gândul mă nelinişteşte, dar nu sunt convinsă că nu-i adevărat.

— Mai e ceva, adaug, amintindu-mi de întâmplarea din mină care mi-a revenit în memorie.

Când o întreb pe Artemisia despre ea, îşi muşcă buza.

— Toată lumea cu care am vorbit, care a ieşit din mină schimbată, a povestit aceleaşi lucruri, replică ea. Iniţial nu ne-am amintit nimic, dar, în timp, ne-au revenit în memorie trei întâmplări.

Ridică trei degete.

— Am trecut trei teste. Acela trebuie să fi fost primul tău test.

Trei teste. Îmi amintesc de prezenţa mamei lângă mine, în grădină, cât de imposibil am simţit că va fi să mă despart de ea. Dacă acela a fost doar primul test, nu pot să-mi imaginez ce altceva o fi urmat. Dar, indiferent ce s-o fi întâmplat, probabil că am trecut testele, altfel n-aş fi aici.

— Şi testele tale cum au fost? o întreb pe Art.

O expresie îndurerată i se iveşte pe chip.

— Mi-ai relatat unul dintre testele tale, aşa că o să-ţi povestesc şi eu unul dintre ale mele, continuă cu vocea încordată. Tu a trebuit să te desparţi de mama ta. Eu a trebuit să mă despart de fratele meu. Uneori aş putea să jur că-i simt mânuţele trăgându-mă de tunică. Uneori îi mai aud vocea implorându-mă să rămân cu el.

Nu ştiu ce să răspund, dar, după o clipă, Artemisia clatină din cap.

— Cu toţii am fost nevoiţi să luăm decizii dificile, Theo, spune ea deodată pe un ton blând. Însă o să-ţi zic un lucru – primul test e cel mai uşor. Vor fi din ce în ce mai grele. Dar le-ai trecut; eşti aici. Să nu uiţi asta.

Plecare

Părăsim tabăra chiar când soarele apune peste Marea Calodeană, grupul nostru de războinici înaintând

şerpuit pe lângă lanţul muntos Dalzia, la pas şi călare.

Dragonsbane nu ţine la urări de despărţire. Când eu şi Art am căutat-o înainte de plecare, am descoperit că plecase deja, luând cu ea o parte destul de mare din echipaj, precum şi pe Sandrin şi pe refugiaţii care nu pot sau nu vor să lupte. Deşi nu cred că vreuna dintre noi e surprinsă, observ dezamăgirea care zăboveşte în ochii lui Art.

— De data asta nu este un rămas-bun propriu-zis, îi reamintesc. O vom revedea în curând, după ce va cuceri Mina de Pământ.

Artemisia încuviinţează din cap, dar îngrijorarea îi rămâne în privire şi abia când pornim călare pricep semnificaţia ei: nu ştie sigur dacă îşi va mai revedea mama. Niciunul dintre noi nu ştie. E război. Până la sfârşit se mai pot întâmpla un milion de lucruri şi numai zeii pot şti sigur cum se va termina.

Ne oprim să înnoptăm abia când luna plină e în înaltul cerului. Deşi ideea de a poposi oricât de mult timp îmi provoacă furnicături pe piele şi-mi face mintea să vuiască la gândul că am putea fi descoperiţi, ştiu că nu vom ajunge departe dacă nu ne odihnim măcar câteva ore.

În cortul meu mic nu încape decât un culcuş întins pe jos, două perne pentru şezut şi o tavă din lac roşu care trebuie să fi fost luată din biroul comandantului. Dimensiunile cortului sunt numai bune pentru dormit şi mâncat, deşi se pare că nu sunt în stare să fac nici una, nici alta. Pesmetul de campanie şi carnea de vânat uscată servite la cină zac neatinse pe tavă şi culcuşul încă e nedesfăcut. În schimb, mă aşez pe una dintre perne, cu picioarele încrucişate şi cu harta Minei de Apă, schiţată în grabă de Artemisia, întinsă în poală.

Dintre noi, doar Artemisia şi Laius au pus piciorul în Mina de Apă şi tabăra înconjurătoare, dar amândoi o cunosc doar din perspectiva unor prizonieri, iar Laius era foarte mic când a fost dus la Mina de Foc pentru a fi cercetat laolaltă cu Griselda. Nu-şi aminteşte mai nimic, pe când Art ştie doar zonele pe care i-a fost permis să le vadă – cazarma şi mina. De aceea harta ei e mai puţin detaliată decât a fost harta desenată de Søren pentru Mina de Foc, privită cu ochii unui prinţ musafir, cu cunoştinţe amănunţite despre poziţiile paznicilor şi ale programului, despre intrări şi ieşiri, depozite de armură şi de arme. Nu ştim unde vor fi paznicii şi nici unde sunt ţinuţi Păzitorii şi berserkerii. Vom şti abia după ce ne vom apropia suficient de mult cât să nu mai putem face nimic.

Kalovaxianii nu pornesc la luptă orbeşte. Nu năvălesc fără planuri şi alte planuri de rezervă şi strategii de retragere. Nu atacă decât când sunt siguri că vor ieşi învingători şi de aceea învinge atât de des. Nici n-ar visa să ia cu asalt o tabără plină de soldaţi folosindu-se numai de o armată încropită – ca să nu mai spun că în mod sigur kalovaxianii vor avea nenumărate pietre de spirit care să-i ajute, pe când noi nu avem niciuna, cu excepţia câtorva care au fost împărţite Păzitorilor noştri antrenaţi în grabă.

Brusc, mi se face atât de dor de Søren, încât parcă aş avea un pumnal înfipt în coaste, care se răsuceşte şi-mi sfâşie carnea. Nu ştiu dacă de vină e zădărnicia şi incertitudinea bătăliei ăsteia care ne aşteaptă sau dacă e vorba doar despre faptul că mă aflu singură aici, în locul ăsta străin, dar cert e că-mi lipseşte.

De când l-a luat Cress, nu mi-am îngăduit să zăbovesc prea mult cu gândul la absenţa lui. Nu mi-am

permis să mă întreb unde e şi prin ce trece. Nu mi-am permis să-mi amintesc cum am dormit împreună în acele ultime zile dinaintea bătăliei, cu trupul lui lipit de al meu, cu ritmul inimii lui oglindind bătăile inimii mele. Nu mi-am îngăduit să-i simt lipsa ca sfetnic sau prieten sau orice altceva o fi însemnat pentru mine.

Dar ar fi trebuit să-mi dau seama că, în cele din urmă, sentimentele astea mă vor ajunge din urmă.

Închid ochii strâns, mototolind în mâini harta Artemisiei.

Dacă Søren ar fi aici, mi-ar aminti că am câştigat bătălia de la Mina de Foc şi că acum avem mai mulţi războinici ca înainte. Mi-ar spune că mii de oameni se bizuie pe mine şi că nu-mi permit să mă prăbuşesc şi să cad tocmai acum pradă îndoielilor.

Dar nu-i aici – şi nu ştiu unde e. Mi-l închipui în temniţa de sub palatul astrean, legat în lanţuri grele şi ruginite. Mi-l închipui sechestrat într-o încăpere mai elegantă, cu găuri decupate în pereţi şi Umbre care-i urmăresc orice mişcare. Mi-l închipui mort, cu capul înfipt într-o ţepuşă la poartă drept avertisment pentru oricine altcineva care ar vrea să ia în calcul ideea trădării, aşa cum s-a întâmplat cu capul lui Ampelio. Mi-l închipui aşezat pe un tron alături de Cress, fără s-o vrea, dar fără să protesteze, aşa cum s-a întâmplat atât de multă vreme în timpul domniei tatălui său.

Cress. Gândul mă izbeşte ca o rafală de vânt suficient de puternică cât să mă dea pe spate.

Nu ştiu unde e Søren, dar pot să aflu.

O găsesc pe Cress în grădina cenuşie, dar acum e cenuşie nu numai din cauza pământului de piatră şi a copacilor morţi – totul e acoperit cu un strat gros de

cenuşă şi cenuşa tot cade din cer ca o ploaie uşoară de primăvară. Ea însăşi parcă ar fi acoperită cu cenuşă, dar e vorba doar despre rochia ei, de catifea cenuşie, mai simplă decât toate cu care am văzut-o îmbrăcată vreodată. Nicio piatră, nicio urmă de dantelă, nicio părticică ornamentală aurie. Doar catifea cenuşie şi o formă simplă, strânsă la brâu şi evazată la şolduri. Decolteul e înalt, dar nu atât de înalt încât să acopere pielea arsă şi cojită a gâtului.

Stă cu mâinile împreunate în poală şi cu capul plecat, cu părul alb şi firav desprins, atârnat ca o perdea care-i acoperă faţa. Preţ de o clipă, îmi spun că se roagă, dar când ridică subit capul şi-mi întâlneşte privirea, îmi dau seama că nu făcea decât să aştepte. Mă aştepta pe mine.

Zâmbetul buzelor ei înnegrite e încordat şi rece, dar e un zâmbet.

— Ai întârziat, mă întâmpină ea pe un ton liniştit şi uşor dojenitor, de parcă m-aş fi trezit puţin cam târziu şi aş fi lipsit câteva minute de la ceai.

— Sau tu ai venit prea devreme, îi replic, imitându-i tonul vocii.

Dacă e să creadă că sunt doar o născocire a minţii ei, trebuie să mă port aşa cum se aşteaptă să mă port. E un rol ciudat, dar aş zice că am jucat altele şi mai ciudate de-a lungul anilor – m-am prefăcut că sunt neajutorată, că sunt naivă, că sunt docilă. Acum nu trebuie decât să mă prefac că sunt moartă.

Se mută, făcându-mi loc lângă ea, pe bancă. Cu toate că gândul de a sta atât de aproape de ea mă înspăimântă, mă aşez. Ne despart doar vreo doi centimetri şi îi simt prezenţa aşa cum n-am mai simţit nimic în vise până acum – simt căldura emanată de

pielea ei, îi observ sângele pulsându-i la gât. Mă întreb dacă şi pentru ea prezenţa mea e la fel de palpabilă şi sper că nu e cazul, pentru binele meu.

Vreau s-o întreb despre Søren numaidecât, dar i-aş stârni bănuieli, aşa că nu fac decât să stau lângă ea în tăcere, aşteptând să spună ceva.

— Vrei să auzi un lucru din cale afară de trăsnit? întreabă ea după un moment.

— Ce anume?

— Cred că sunt geloasă pe tine, îmi răspunde, apoi râde. Eşti moartă, îngropată în pământ, iar eu sunt vie. Voi câştiga războiul, îl am pe Søren, am tronul, am coroana. Le am pe toate, pe când tu nu ai nimic – *eşti* un nimic. Şi totuşi…

Face o pauză lungă şi clatină din cap.

— De aceea faci toate astea? o întreb. Pentru că eşti geloasă?

Râde din nou, dar de data asta pe un ton mai aspru.

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine de atât, Thora, spune ea. Ar trebui să ştii că tatăl meu m-a educat să nu mă las purtată de emoţii. Am un regat pe care trebuie să-l guvernez. Mii de oameni se bizuie pe mine, se aşteaptă să fiu puternică pentru ei. Ce-ţi închipui că s-ar întâmpla dacă nu le-aş arăta puterea aşteptată? Cât de repede crezi că m-aş alătura ţie în lumea de dincolo sau ce ne-o aştepta acolo?

Amândouă avem oameni care se bizuie pe noi, cuget eu şi, împotriva voinţei, simt că mi se înmoaie inima pentru ea, doar un pic. Dau gândul ăsta la o parte şi mă concentrez în schimb asupra ocaziei pe care mi-a oferit-o.

— Atunci cum rămâne cu Søren? o întreb. De ce l-

ai luat, dacă nu pentru că erai condusă de sentimentele tale?

— Pentru că, deşi e trădător, rămâne singurul care are dreptul la tron prin sânge. Am nevoie de el. Deocamdată. Cu toate că nu cooperează cu mine.

E rândul meu să râd.

— Şi la ce te aşteptai, Cress? continui s-o descos. Că, după ce-l vei fi târât înapoi la palat, se va transforma în prinţul tău fermecător, că va vărsa pe gură poezii de dragoste şi-ţi va împleti flori în păr?

Se uită la mine cu acreală.

— Mă aşteptam să aibă mai mult simţ al autoconservării. Nu să stea bosumflat în celulă şi să refuze să mănânce, să bea şi să stea de vorbă cu mine, oricât aş încerca să-l… conving.

Celula lui. Deci trebuie să fie în temniţă. Şi a revenit la antrenamentul făcut sub îndrumarea tatălui său în copilărie, refuzul de a mânca sau bea când e luat ostatic. Sunt convinsă că o să-i dea mâncare şi apă cu de-a sila mai devreme sau mai târziu, dacă nu cumva au făcut-o deja, dar Søren le arată clar că e ostatic, nu le cere iertare, nu imploră îndurare.

Abia când Cress a rostit aceste vorbe mi-am dat seama că tocmai de asta mă temeam. Atâţia ani a îndeplinit ordinele tatălui lui, deşi ştia că erau greşite. Când a început întâia oară să treacă de partea noastră, a făcut-o datorită mie, deoarece credea că e îndrăgostit de mine şi îşi dorea să fim împreună în viitor. În parte, mă temeam că va redeveni persoana dinainte, având acum impresia că am murit.

Dar nu a făcut-o. Poate că n-a fost vorba despre mine atât de mult cât am crezut. Poate că de fapt n-a fost deloc vorba despre mine.

Încerc să nu-mi imaginez ce anume a făcut Cress ca să-l convingă. Tatăl ei era renumit pentru priceperea cu care obţinea informaţii şi cooperarea prizonierilor, iar Theyn n-a avut flăcări în vârfurile degetelor de care să se poată folosi.

— Poate că-şi preferă suferinţa în defavoarea companiei tale, îi spun.

Se vede că ideea asta deja şi-a făcut culcuş în mintea ei şi acum va trebui s-o audă iar şi iar din gura mea. Sper s-o scoată din minţi.

Cress doar ridică din umeri. Dacă gândul într-adevăr o supără, are totuşi grijă să-şi ascundă supărarea.

— Tatăl meu obişnuia să spună că orice persoană ajunge la un punct în care cedează.

— Aşa o fi. Dar îmi închipui că tatăl tău a crezut că am atins acest punct acum zece ani şi greşeala asta l-a costat viaţa.

— Nu sunt ca tatăl meu. Nu fac aceleaşi greşeli – nu te-am subestimat şi n-o să-l subestimez nici pe Søren.

Se ridică în picioare, scuturându-şi cenuşa de pe fusta rochiei. Înainte de a pleca se întoarce iar spre mine cu un zâmbet trist.

— Nu te teme, Thora. După ce-şi va fi servit scopul, îi voi îngădui să ţi se alăture întru moarte. Nu ţi se pare un gest milostiv?

Convingere

Un ţipăt mă smulge din somn, dar îmi trebuie câteva momente ca să-mi dau seama că ţipătul e al meu. Mă ridic în capul oaselor în culcuş, fără aer şi udă

leoarcă de transpiraţie, cu picioarele încurcate în aşternut. Visul mi-a rămas la suprafaţa conştiinţei ca nişte fărâme de nisip pe pielea udă – îl port cu mine, dar trecător. Deja simt că uit detaliile, oricât m-aş strădui să le reţin.

Uşa cortului se dă la o parte şi Blaise intră în grabă cu sabia scoasă, cu privirea alertă şi scânteietoare. Mă cercetează din ochi, aşa cum stau, singură în pat, apoi se relaxează, dar nu-şi pune sabia în teacă.

— Ce faci? întreb buimăcită.

— Artemisia trebuia să doarmă, răspunde, parcă gâfâind. M-am oferit să stau de pază în locul ei în noaptea asta şi apoi te-am auzit ţipând. Doar un coşmar? încearcă să ghicească, deşi nu mă priveşte în ochi, aţintind privirea spre pământul de lângă culcuşul meu.

E obişnuit cu coşmarurile mele. A văzut efectele lor în vremea când se dădea drept una dintre Umbrele mele la palat. Dar ăsta n-a fost un simplu coşmar – de fapt, n-a fost un coşmar deloc. Nu a avut nimic înspăimântător, nu mi-a inspirat nicio senzaţie de groază. N-am revăzut moartea mamei, n-am simţit propria-mi moarte coborând asupra mea. Am fost doar eu şi Cress, am stat de vorbă în grădina cenuşie, aşa cum o mai făcusem de mii de ori. Aproape că am simţit un soi de pace.

Pentru că are impresia că ai murit, îmi amintesc. Dacă ar şti că eşti în viaţă, n-ar mai fi atât de liniştită. Crede că a învins, că am ajuns la un fel de armistiţiu care nu mi-a mai lăsat nicio opţiune, nicio voce proprie. Un armistiţiu care m-a transformat iar în animalul ei de companie.

— Am văzut-o iar pe Cress, îl informez pe Blaise, în

loc să-i explic toate acestea.

Asta mi-ar trebui, să creadă că m-am înmuiat faţă de ea.

— A spus că Søren e în temniţă, dar o să-l execute în curând.

Blaise oftează obosit, aplecând din umeri.

— Theo… a fost doar un coşmar. Atâta tot.

Nici acum nu se uită la mine şi, când cobor privirea, îmi dau seama de ce. De la cât m-am foit şi am transpirat, cămaşa de noapte mi s-a lipit de piele şi mi-a căzut de pe un umăr, descoperindu-l. Sunt sigură că m-a văzut îmbrăcată şi mai sumar de atât – rochia pe care Kaiserul m-a silit s-o port la palat descoperea mai multă piele –, dar e o diferenţă. Povara ultimei noastre conversaţii între patru ochi îmi apasă umerii atât de greu încât mă sufocă.

Scutur din cap ca să mă eliberez de ea şi trag la loc umărul cămăşii.

— Nu e doar un coşmar. Dacă l-ai fi văzut, dacă l-ai fi simţi, ai înţelege. O simt acolo, la fel de reală cum te simt pe tine acum.

— Nu e posibil, insistă el.

Îmi muşc buza şi apoi îi spun ce am descoperit eu şi Artemisia, că otrava a fost sângele lui Cress. La sfârşit, observ că s-a făcut alb ca cenuşa. Nu am de ce să-l învinuiesc – mă îndoiesc că mă voi obişnui vreodată cu ideea că port în trup sângele lui Cress.

— Nu înseamnă nimic, continuă el să insiste. Nu înseamnă că împărtăşiţi vise.

— Nu ştim ce înseamnă. Dar Søren e ţinut în temniţă. Nu e de acord să se căsătorească cu ea, să-i întărească dreptul asupra tronului, fapt ce în schimb îl transformă într-o ameninţare la adresa acelui drept.

Cress nu are de gând să-l mai ţină în viaţă multă vreme. Te rog să-l aduci pe Heron ca să-i putem da de veste lui Erik.

Chiar înainte să termin de vorbit, Blaise începe să clatine din cap.

— Nu, nu poţi risca descoperirea lui Erik în baza unei intuiţii pe care nu poţi s-o dovedeşti. Îl va găsi singur pe Søren când va ajunge la palat.

— S-ar putea să nu fie timp. Cress îl ştie pe Erik. Ştie că el şi Søren sunt prieteni; se poate chiar să fi aflat că sunt şi fraţi. Îşi va da seama că e unul dintre motivele principale pentru care Erik a schimbat tabăra şi îi va ascunde unde e ţinut Søren cât mai mult timp cu putinţă. Se va folosi de informaţia asta ca să-l momească, să-l constrângă să facă ce vrea ea.

— Nu ştii sigur, mă contrazice, clătinând din cap.

— O ştiu pe Cress, îi reamintesc. Ştiu cum îi merge mintea mai bine decât oricine altcineva.

Blaise nu zice nimic un moment, dar până la urmă se uită la mine, întâlnindu-mi privirea cu ochii săi verzi.

— Tu aşa ai proceda? mă întreabă.

Nu e nevoie să mă gândesc la problemă mai mult de o secundă.

— Da. E cea mai isteaţă abordare. Nu va fi atât de naivă încât să aibă încredere într-un trădător. Nu-l va primi imediat în cercul ei. Se va folosi de toate informaţiile şi forţele pe care le aduce cu el – şi sper că nici una, nici alta nu vor fi atât de valoroase pentru ea –, dar nu-i va acorda încrederea ei. Îl va primi aproape ca pe un ostatic. Mai mult, nu pot să cred că se vor grăbi kalovaxianii să-i accepte pe gorakiani ca aliaţi. A fost de acord cu armistiţiul ăsta şi, astfel, e nevoită să-l respecte, dar caută ocazia potrivită ca să se dezică de

el. E singurul mod în care va putea să păstreze respectul poporului ei, cu care oricum are deja probleme.

— Ţi-a spus şi lucrurile astea? întreabă Blaise.

Mi-e greu să nu sesizez tonul sarcastic din vocea lui.

Ceva tresare în mine. Mâinile mi se înfierbântă şi, deşi fenomenul ăsta în sine nu e nicio noutate, de data asta e urmat de pocnete zgomotoase şi flăcările apar în vârfurile degetelor mele, aprinzând aşternutul. Începe încet, apoi izbucneşte deodată. Mă grăbesc să sting focul din mâinile mele şi Blaise înşfăcă paharul cu apă de pe tava de lângă mine şi-l varsă pe cearşafuri, ca să se stingă şi ele.

Urmează o clipă scurtă de tăcere.

— Eşti teafără? mă întreabă el pe un ton mai blând.

Ar trebui să-l prefer pe acesta în loc de cel sarcastic, dar nu e aşa. Mă face să mă simt ca o invalidă.

— N-am nimic, îi răspund şi vocea mi-e rece. Te-am rugat să-l aduci pe Heron. Poate că nu eşti de acord cu mine, dar nici nu-i nevoie.

Preţ de o clipă, Blaise nu se clinteşte, se holbează incredul la mine. În cele din urmă, încuviinţează din cap şi expresia de pe chipul lui se schimbă şi se transformă în una impasibilă.

— O să-l caut, spune, apoi ezită. Eşti foarte puternică, dar nu ştii să-ţi foloseşti puterea.

Obrajii mi se înfierbântă.

— Artemisia şi Heron mă ajută…

— Artemisia şi Heron sunt foarte pricepuţi în a-şi stăpâni propriile puteri, dar pe a ta nu o înţeleg, nu

înţeleg nici natura, nici intensitatea ei. E ca şi când ar încerca să potrivească un căpăstru pe capul unui elan.

Face o pauză de-un moment.

— Dar eu pot să te ajut. Nu te afli în pragul nebuniei minelor, aşa, ca mine, dar, în ceea ce priveşte puterea ta, se apropie mai mult de a mea decât de a lor, iar focul e mai apropiat de pământ decât de vânt sau de apă.

Mă furnică pielea de iritare, deşi îmi dau seama că are dreptate. Cele câteva şedinţe de antrenament pe care le-am avut cu Heron şi cu Art m-au ajutat, dar niciodată nu mi s-au părut tocmai potrivite.

— Ai spus că pot să mă descurc şi fără tine, observ eu.

Blaise îşi fereşte ochii, strângând din buze.

— Poate că aşa şi va fi. Dar aş vrea să te ajut, dacă-mi stă în putere.

Ezit o clipă, dar apoi încuviinţez din cap. E adevărat că m-a rănit şi că l-am rănit şi eu pe el, dar mi-a lipsit.

— După ce vorbesc cu Heron, îi spun. Înainte să pornim iar spre Mina de Apă. Vom avea la dispoziţie doar vreo jumătate de oră, dar…

— Ar fi un început bun, completează Blaise.

Când îi spun lui Heron ce am văzut şi-l rog să transmită mai departe veştile lui Erik, nu se împotriveşte cum a făcut Blaise. În loc de asta, mă priveşte cu ochi sobri, strângând *molo vara* în mână cu putere.

— Nu mă crezi, constat, văzând că nu răspunde.

Heron clatină din cap.

— Nu ştiu ce să cred. Dar ştiu că Erik joacă un joc

periculos la palat. Dacă e prins sau dacă Împărăteasa începe măcar să suspecteze că ar fi spion, va fi ucis. Dacă-mi zici că eşti îndeajuns de convinsă că merită să riscăm, îl voi înştiinţa pe Erik. Dar îţi cer să fii convinsă, Theo.

Deschid gura ca să-i spun că sunt convinsă, dar cuvintele nu ies. Nu pot să-l mint pe Heron, nu în situaţia asta.

— Nu sunt convinsă de nimic, îi spun în schimb. N-am fost convinsă de nicio hotărâre pe care am luat-o de când am decis să mă întâlnesc cu Blaise în pivniţa bucătăriei cu atâtea luni în urmă. Dar, dacă aş fi aşteptat să mă conving, aş fi şi acum acolo, sub supravegherea Umbrelor mele, aşteptând salvarea care n-ar mai fi venit.

Iniţial, nu zice nimic.

— Crezi că merită riscul?

— Aici nu ştiu cum să răspund, recunosc eu. Dar cred că Erik va considera că merită. Măcar transmite-i ce-am zis eu. Dă-i informaţiile; lasă-l să procedeze cum crede el.

Heron încă pare îngrijorat, dar încuviinţează din cap.

— Va dura ceva timp să-i spun totul, continuă el, coborând privirea la *molo vara.*

E mare cât palma lui, cu suprafaţa de aur netedă, fără urme. Heron face semn spre lumânarea de pe tava mea, care încă n-a fost aprinsă.

— Îmi dai voie?

Întind mâna după lumânare şi prind fitilul între degetul mare şi cel arătător. Stârnesc flacăra cu aceeaşi uşurinţă cu care respir, fitilul se aprinde şi începe să ardă încet. Îl eliberez şi-mi scutur mâna,

stingând focul care mi-a rămas pe degete.

Heron se aşază lângă lumânare, întorcând *molo varu* pe o parte şi pe alta în mâini, apoi aşezându-l pe tavă şi căutându-se în buzunarul de la pantaloni. Scoate un ac argintiu şi-l întinde cu vârful peste flacăra lumânării.

— Ţi-e dor de el, spun, rupând tăcerea.

Heron pufneşte în râs, fără a-şi lua ochii de la lumânare.

— Să nu-i spui niciodată, mă avertizează. Şi aşa e destul de înfumurat.

Şovăi.

— Erik doar poartă o mască de bravadă. Nu lua în serios aerele lui. Sunt convinsă că şi lui îi e dor de tine.

Când vorbeşte din nou, fruntea îi e încruntată de concentrare, nu-şi ia ochii de la *molo varu.*

— Nu voiam să mai simt lipsa cuiva vreodată, după Leonidas, dar unii oameni au talentul de a pătrunde cu forţa în viaţa ta. Când pleacă, lasă în urmă un gol pe care n-ai cum să-l umpli, rosteşte el înainte de a ridica privirea la mine. Dar nu e nevoie să-ţi spun ce înseamnă să duci dorul cuiva. Ţie nu ţi-e dor de *prinkiti?*

Ezit. Sentimentele lui Heron faţă de Søren sunt complicate, ca să nu spun altceva. Mă îndoiesc că vor ajunge vreodată să-şi spună unul altuia prieten, dar se pare că măcar au convenit asupra unui fel de armistiţiu.

— Da, e răspunsul meu. Mă dispreţuieşti pentru asta?

Cuvintele îl iau prin surprindere şi acul încremeneşte pe suprafaţa pietrei. Ridică ochii la mine şi mă priveşte îndelung.

— De ce să te dispreţuiesc?

— Pentru că faptul că-i simt lipsa mă face să par slabă. Din cauza faptului că e cine e şi că a făcut ce a făcut. Îi cunosc păcatele. Ştiu cât de mult sânge îi pătează mâinile – îmi dau seama că şi tu ştii de ele. Dar m-a văzut. A înţeles aspecte ale persoanei mele cărora nimeni n-a vrut să le recunoască existenţa. După cum ai spus – a lăsat un gol în urmă.

— Nu te face să pari slabă, Theo, mă contrazice, începând iar să scrie pe piatră. Te face să pari umană.

Râd încet.

— Poate. Dar nu trebuie să fiu umană. Trebuie să fiu regină.

— Nu zice nimeni că n-ai putea fi şi una, şi alta. (Trebuie să fi terminat de scris mesajul, pentru că aşază acul pe tavă.) Ţi-e dor de el şi ai voie să-ţi fie dor de el, totuşi, de fiecare dată când a trebuit să alegi între el şi ţara ta, ai ales Astrea. Mereu ai ales Astrea, indiferent cât te-a costat. Dacă asta nu dovedeşte că eşti regină, atunci nu ştiu ce ar putea s-o facă.

Blaise mi-a spus acelaşi lucru – că mereu voi alege Astrea în defavoarea lui. Nu cred că a spus-o ca pe o acuzaţie, dar are dreptate: ceea ce mi-a rămas nu e suficient pentru el. Poate că nu va fi niciodată suficient pentru nimeni. Poate că de aceea mama şi toate strămoaşele mele nu s-au mai căsătorit. Un angajament ca acela necesită mai mult din fiinţa noastră decât avem libertatea să oferim. Poate că a fi regină înseamnă a fi singură. Gândul acesta mă lasă rece şi pustiită.

Maile

Îl găsesc pe Blaise la marginea taberei, având în mână o cană de tablă cu cafea. Soarele abia se iveşte la orizont şi majoritatea celor din tabără abia se trezesc. Vom avea la dispoziţie cam o jumătate de oră, timp în care toată lumea se va pregăti şi va face bagajele înainte de plecare. Dar, după cum a spus Blaise, va fi un început.

— Ce te-au învăţat Heron şi Art? întreabă când mă vede, fără a pierde timp cu vreun preambul.

— Mingi de foc.

— Arată-mi.

Inspir încet, echilibrându-mă, şi-mi concentrez atenţia asupra unei stânci aflate la vreo trei metri de mine. Chem focul în vârfurile degetelor şi, când îl arunc, îmi trimit puterea odată cu el, aşa cum mi-a spus Artemisia. Focul loveşte piatra şi cade pe iarbă într-o grămăjoară de cenuşă. E la fel ca până acum şi mie mi se pare impresionant, dar Blaise se încruntă la piatră, întorcându-se apoi spre mine cu buzele strânse.

— Asta-i tot? întreabă el.

— Au trecut numai câteva zile, câteva lecţii răzleţe, când am avut câte puţin timp liber, spun eu defensiv.

— Ţinteşti prea jos pentru intensitatea puterii tale.

Ridic din umeri.

— Cum altfel ai vrea să încep? Heron zice că începi de jos şi creşti treptat.

— Aşa e de obicei, da, admite el. Dar, când puterea cuiva e atât de mare, aşa cum e a ta – cum e chiar şi a mea –, e mai dificil s-o limitezi la ceva atât de mic decât s-o foloseşti pentru ceva mai mare.

Se opreşte şi priveşte în jur, în luminiş.

— Acolo, propune, făcând semn spre un copac mare din capătul îndepărtat, aflat la o depărtare de douăzeci de metri, pe puţin. Loveşte acolo.

— Nu vreau să-l omor, protestez eu.

— Putregaiul l-a omorât deja, mă asigură el. E mort deja. Haide, loveşte-l. Şi nu te gândi la puterea ta ca la o minge de foc. Priveşte-o ca pe… un val.

— Un val, rostesc încet, încruntându-mă.

— Încearcă, mă îndeamnă.

Oftez şi mă întorc spre copac. Apoi inspir adânc şi las focul să răsară în mine, să mi se adune în mâini, până când nu mai e decât o minge, mică şi uşor de manipulat. Îl las să se adune până când creşte atât de mult, încât parcă ar sta să mă mistuie.

Şi atunci îi dau drumul, azvârlindu-l aşa cum m-a învăţat Artemisia, nu doar cu mâinile, ci şi din piept, un atac fatal de foc şi putere. Un val, cum s-a exprimat Blaise.

Explozia de foc loveşte copacul şi acesta se aprinde într-un incendiu uriaş.

Un moment, nu pot decât să mă holbez la el. Eu am făcut aia. Eu. Pe cât de mândră sunt, pe atât de tare mă şi sperie. În fond, puterea asta sălăşluieşte înăuntrul meu.

Blaise ridică un vârtej de pământ din jurul copacului, înconjurând şi înăbuşind flăcările, lăsând apoi pământul să se aştearnă la loc. Copacul a rămas negru şi despuiat, un schelet al trunchiului dinainte.

— E mai bine, spune, oferindu-mi un zâmbet ce rar i se iveşte pe chip. Cum te simţi?

Nu ştiu cum să-i răspund în prima clipă. Dar e vorba despre Blaise şi, dacă există vreo persoană cu care să pot vorbi deschis, atunci nu el e persoana

respectivă?

— Puternică, îi răspund. Înspăimântată şi înspăimântătoare în acelaşi timp.

Încuviinţează din cap.

— Foarte bine. Încearcă din nou.

Soarele a răsărit pe cer cu totul când eu şi Blaise pornim pe drumul de întoarcere. Toţi s-au trezit şi au mâncat şi acum forfotesc grăbindu-se să strângă tabăra, ca să putem porni la drum cât mai curând. Dragonsbane a trimis un porumbel mesager care a sosit la Art dis-de-dimineaţă, cu un mesaj prin care ne anunţă că navele sta'criverane au fost zărite îndreptându-se spre noi. Dacă ne grăbim, vom sosi la Mina de Apă cu o zi înaintea lor, ceea ce, sper, va fi suficient.

După un antrenament atât de obositor cu Blaise, abia pot să ţin ochii deschişi în timp ce o ajut pe Artemisia să strângă cortul. Deşi azi-noapte aş fi vrut să am mai multe pături şi perne, acum mă bucur că sunt atât de puţine. Le împachetăm mai uşor şi, deşi îmi simt trupul greoi din cauza oboselii, deja sunt nerăbdătoare să o luăm iar din loc.

Ceilalţi din tabără par să fie de aceeaşi părere, toată lumea îşi îndeplineşte sarcinile desemnate într-un soi de încordare tăcută, abia uitându-se unii la alţii.

Le e frică, îmi dau eu seama, şi îndoielile mă fac să simt un nod în stomac. E de aşteptat să le fie frică – tuturor ar trebui să ne fie frică –, dar e mişcarea corectă.

Poate că, dacă-mi voi repeta asta îndeajuns de mult, voi începe s-o şi cred.

Nu cred că aş putea să mă simt mai prost de atât,

dar apoi o zăresc pe Maile apropiindu-se şi ţinând cu stângăcie în mâini trei căni de tablă.

— Pare că v-ar prinde bine puţină cafea, ne spune mie şi Artemisiei, cu un zâmbet pe care bănuiesc că-l crede fermecător, deşi mai degrabă mă agasează.

Art pare să fie de aceeaşi părere. Strânge legătura dintre culcuşurile noastre şi cal, apoi se uită la Maile din cap până-n picioare cu o privire dispreţuitoare.

— Adică arătăm obosite? o întreabă Art şi fiecare cuvânt musteşte de batjocură.

Maile clipeşte.

— Păi, cu toţii suntem obosiţi…

— Unii dintre noi nu s-au culcat devreme pentru somnul de frumuseţe. Unii dintre noi au stat toată noaptea punând la cale strategii. În câteva zile vom purta o bătălie, în caz că ai uitat, spune Art mai departe pe un ton acid.

Lui Maile îi ajunge o secundă să-şi vină în fire.

— Dacă-mi amintesc bine, m-am oferit să vă ajut ieri, se apără ea. Ai zis că nu e nimic de făcut.

Eu şi Artemisia schimbăm priviri. Maile s-a dovedit a nu fi persoana preferată a nimănui din tabără. De fapt, nu prea îmi dau seama de ce a trimis-o la noi Căpetenia Kapil. Îi lipseşte talentul tatălui ei la diplomaţie şi nu a oferit nicio propunere strategică, doar l-a jignit pe Erik şi a râs de ideile pe care le-am propus noi, ceilalţi. Din câte văd, nu are altceva de oferit în afară de bravură usturătoare şi un temperament coleric.

Mă gândesc la vreo explicaţie pe care să i-o ofer pentru faptul că am dat-o la o parte, dar Artemisia mi-o ia înainte cu adevărul brutal.

— Nu prea ai fost de ajutor la nicio întâlnire, spune

ea ridicând din umeri. Şi, de vreme ce împăratul nu mai e aici ca să poţi să-l împroşti cu jigniri, ne-am gândit că nici tu nu prea ai avea multe de câştigat.

Cuvintele par s-o reducă pe Maile la tăcere, prima dată de când am cunoscut-o, cu toate că-şi revine destul de repede.

— Păi, nici nu poţi spune că m-am înşelat în privinţa lui, nu? În cele din urmă, ţi-a arătat adevărata faţă, rosteşte ea cu un zâmbet încrezut.

Mă silesc să-mi stăpânesc replica. Trebuia ca toată lumea să creadă că Erik ne-a abandonat cu adevărat.

— Sunt sigură că atitudinea ta faţă de el i-a înlesnit hotărârea, spun eu în schimb.

Maile se holbează la mine cu o privire incredulă.

— Nu pot să cred că-l priviţi cu atâta înţelegere, Maiestate, zice ea. Întâi Prinţul, iar acum laşul de Împărat? Se pare că aveţi înclinaţie spre un anumit tip de bărbaţi.

— Şi că tu ai toată grosolănia unui căpcăun, i-o întoarce Artemisia.

Maile se încruntă.

— Ce-i ăla, căpcăun? întreabă, apoi clatină din cap. Nu contează. Nu vreau să ştiu. Vreţi cafea sau nu? E destul de fierbinte, v-aş ruga să luaţi câte o cană.

Artemisia dă ochii peste cap şi ia două căni, întinzându-mi mie una dintre ele.

— Nu te aştepta să-ţi mulţumim, îi spune indiferentă lui Maile. Ne-o plăcea cafeaua, dar de tine tot nu ne place.

Maile se întoarce spre mine.

— Mereu e atât de necuviincioasă? întreabă.

— Nu ştiu la ce te referi. A fost din cale afară de politicoasă după standardele ei, îi răspund ridicând din

umeri, ducând apoi cafeaua la buze şi sorbind încet.

E fierbinte şi aburindă, cu puţină scorţişoară, ca să-i mai ia din gustul amar. Laptele e un lux pe care nu ni-l permitem, dar cafeaua e bună şi fără el.

— Dacă i-ai fi cu adevărat antipatică Artemisiei, ţi-ar face cunoştinţă cu sabia ei. Din câte văd, încă nu am ajuns până acolo.

— Nu mă ispiti, spune Artemisia, după care se întoarce la cortul culcat şi-şi vede de bagaje, sorbindu-şi cafeaua din mers.

Maile o urmăreşte în timp ce se îndepărtează şi apoi se întoarce spre mine.

— Cred că am motive bune să-i urăsc pe kalovaxiani şi să n-am încredere în cei care le poartă sângele, zice ea mai departe. Mai mult, Împăratul a luptat de partea lor când au atacat Vecturia.

Sunt luată prin surprindere. M-am gândit adesea la bătălia din Vecturia, chiar am şi dat vina pe Søren pentru că şi-a condus armata acolo şi a curmat nenumărate vieţi vecturiane. Ştiam că şi Erik a luat parte la bătălia aceea, dar nu prea am făcut legătura între el şi cele întâmplate. În niciun caz n-am făcut legătura cu Maile. Brusc, atitudinea ei faţă de Erik are mai mult sens. Nu e nicio justificare, dar o înţeleg puţin mai bine.

— În multe privinţe, Erik a fost prizonier al kalovaxianilor aşa cum am fost şi eu, o lămuresc eu. Dacă n-ar fi urmat ordinele, şi-ar fi pierdut viaţa, şi mai era şi riscul să se ajungă în situaţia în care Kaiserul să se răzbune pe mama lui.

Maile nu se lasă impresionată.

— E un trădător. I-a trădat pe kalovaxiani, iar acum te-a trădat pe tine.

Nu pot să-i răspund, aşa că mă silesc doar să încuviinţez din cap.

— N-am de gând să-i iau apărarea. Doar îţi zic ce ştiu.

— Şi aş vrea să nu mă mai excluzi de la întâlniri strategice pe viitor. Tatăl meu m-a trimis aici pentru că mi-am dovedit vrednicia în luptă, mai mult decât oricare dintre fraţii mei. Pot să vă fiu de ajutor, continuă ea pe un ton acru.

— Aşa sper. Dar Artemisia are dreptate – până acum, nu prea ai demonstrat-o. Mai mult, ai creat o atmosferă de încordare pentru toată lumea.

Maile nu zice nimic o clipă, coborând privirea la cafeaua din mâini.

— Nu-mi convine că tatăl meu m-a trimis aici, spune în cele din urmă. Nu-mi place faptul că i-a trimis pe războinicii lui cei mai puternici ca să te ajute, lăsându-ne regatul lipsit de apărare înaintea unui atac din afară. Avem şi noi problemele noastre. Nu împărtăşesc simţul onoarei al tatei şi nici sentimentalismul lui.

— Nu i-am cerut eu ajutorul. El s-a oferit.

A fost o cale de a mă răsplăti pentru că o trimisesem pe Dragonsbane să apere Vecturia împotriva armatei lui Søren, de a-şi cere iertare pentru faptul că, atunci când Astrea a fost atacată de kalovaxiani cu ani în urmă, a decis să nu ne ajute.

— Ştiu asta, recunoaşte Maile. Spun doar că eu aş fi luat altă hotărâre. Dar acum sunt aici şi mi-am implicat războinicii în luptă şi am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă asigur că se vor întoarce acasă cât mai curând şi cât mai teferi cu putinţă.

— Atunci suntem în aceeaşi tabără, conchid. Şi,

pentru că Prinţul a dispărut, ne trebuie cât mai multe minţi strategice, în mare parte, am reuşit să cucerim Mina de Foc cu atât de puţine pierderi datorită lui. Indiferent ce gândeşti despre el – şi ai dreptul la părerile tale, fără doar şi poate –, sfaturile lui au fost nepreţuite.

Maile ridică din umeri.

— Prinţul Søren poate face multe cu o armată mare. Nu neg asta. Dar nu mă impresionează. A avut acces la trupe numeroase şi arme şi la toate avantajele. Am reuşit să-i ţin piept la fiecare întorsătură cu mai puţine resurse. Bănuiesc că în seara asta vom dezbate strategii în continuare.

Încuviinţez din cap.

— Din moment ce azi-noapte n-am convenit asupra niciunui plan concret, n-avem de ales.

— Atunci, invită-mă şi pe mine. O să vă ajut cum pot şi sunt convinsă că veţi vedea că sunt cel puţin la fel de valoroasă ca el.

— Bine. Dar, dacă o să cauţi ceartă iar, eu n-o să te apăr.

— Nici n-am nevoie să mă aperi. Dar, dacă tot au plecat toţi kalovaxianii, nu cred că vor mai fi probleme de genul ăsta.

Erik nu e kalovaxian, îmi vine să protestez, dar trebuie să-mi ţin gura, aşa că nu fac decât să încuviinţez din cap.

— Mi se pare ciudat că ai ales-o gardă pe ea, spune Maile, privind peste umărul meu la Artemisia, care încarcă bagajele de şa cu o mână, ţinând în cealaltă cana de cafea.

Eu sigur n-aş putea să le fac pe amândouă în acelaşi timp, dar ea reuşeşte cu mişcări graţioase,

pentru care o invidiez.

— Nu pare îndeajuns de puternică să respingă un roi de viespi, darămite vreun asasin uman. Dar trebuie să recunosc că e surprinzător de feroce.

Artemisia nu răspunde, dar umerii i se încordează şi îmi dau seama că a auzit-o pe Maile.

— Dacă vrei să vezi cât de feroce e, îi spun lui Maile, fă-o în continuare pe jigodia arogantă, chiar te rog. Deşi ar fi în interesul tău să aştepţi până când nu mai ţine în mână o cană cu lichid opărit.

O clipă, Maile pare cu adevărat îngrijorată. Apoi clatină din cap. Când pleacă, mi se pare că o aud râzând în barbă.

— Nu-mi place de ea, zice Artemisia când Maile nu ne mai poate auzi.

— Nici mie. Dar are dreptate – avem nevoie de ea.

Apă

Ajungem la Pădurea Perea în trei zile. Trei dimineţi de antrenament cu Blaise. Trei nopţi de dezbateri cu Maile, Artemisia şi Heron despre ce ar trebui făcut când vom sosi la Mina de Apă. Celelalte trupe aşteaptă ascunse în pădure, dar nu vom fi suficienţi de mulţi încât să putem cucerim mina cu forţă brută – în orice caz, nu fără pierderi mari, pe care nu ni le permitem.

Ne-ar ajuta dacă am şti mai exact la ce trebuie să ne aşteptăm, dar, cu cât încearcă cineva mai insistent să-i ceară detalii Artemisiei, cu atât mai mult creşte frustrarea ei.

— N-am crezut că mă voi întoarce acolo vreodată, izbucneşte ea în cele din urmă. Când am reuşit în sfârşit să evadez, m-am străduit să alung mina cât mai

departe din gândurile mele.

Singurul plan asupra căruia reuşim să convenim e subţire: să lovim punctele slabe cât de tare putem.

Poposim acolo unde Pădurea Perea întâlneşte Lacul Culane şi lăsăm caii să se adape doi câte doi, în vreme ce restul armatei se ascunde în pădure. De pe ţărmul umbrit, abia se văd zidurile taberei şi Mina de Apă în cealaltă parte a lacului. Spre deosebire de cele de la Mina de Foc, acele ziduri sunt făcute din fâşii de metal rece – din fier, dacă ar fi ghicesc. Pare a fi metalul preferat de kalovaxiani când aurul se dovedeşte a nu fi practic. Zidurile nu par deosebit de rezistente, dar, când îi spun asta lui Art, ea clatină din cap.

— Nu pentru asta au fost construite. În jurul Minei de Foc nu existau ziduri, pentru că împotriva magiei de foc se puteau apăra mai eficient înconjurând-o cu kilometri întregi de nisip. Zidul nu e menit să apere împotriva atacurilor din afară – e acolo ca să înăbuşe magia de apă a celor dinăuntru.

E desculţă, cu picioare scufundate în apă până la glezne, cu mânecile pantalonilor suflecate până sub genunchi. E uluitor cât de mult a schimbat-o apa. Efortul de a invoca apă pentru cai şi oameni şi-a spus cuvântul, a obosit şi-a devenit mai arţăgoasă ca de obicei, dar acum şi-a mai revenit. Pare împăcată, deşi niciodată n-aş fi asociat *pacea* cu Artemisia.

— Măcar încă avem elementul surprizei, spune ea. Dacă ar fi aflat de noi, ar fi trimis patrule. Dar nu se aşteaptă la niciun atac, în niciun caz din direcţia asta.

— E păcat că *nu putem* să-i abordăm din direcţia asta, spun, încruntându-mă.

Încrucişez braţele la piept şi privesc lacul.

— Dar n-avem bărci şi nu putem aduce corăbiile de

pe mare.

— Nu, încuviinţează Artemisia oftând. Dar, dacă *am putea,* toată problema ar fi mult mai simplă.

— *Mai simplu* ar fi o noutate bine-venită.

— Dar cum ar rămâne cu riscurile? Cu planurile complexe care se potrivesc numai cu o clipă înainte de a fi prea târziu? Recunoaşte, ţi-ar lipsi toate astea, rosteşte ea cu umor.

Pufnesc.

— Chiar deloc. Credeam sincer că vom fi desluşit ceva până-n punctul ăsta. Am ajuns, restul trupelor au sosit neobservate, dar nici acum nu ştim cum să atacăm.

— Niciodată să nu-i spui lui Søren că am zis-o, dar se pricepea, continuă ea. Aici, cel puţin, era de folos.

Îi arunc o privire piezişă.

— O spui de parcă-l vom revedea.

Tace un moment.

— Sper să-l revedem. Am mai aflat ceva de la Erik?

— Nu, îi răspund, întorcând iar privirea spre suprafaţa liniştită a lacului. Heron a spus că mă va anunţa când va primi vreo veste. Dar n-am mai primit niciun semn de la Erik. Cred că Heron începe să-şi facă griji.

— Erik e puternic. Şi avem destule probleme chiar sub nas.

Zăresc pe cineva venind spre noi pe ţărm şi imediat o recunosc pe Maile.

— Apropo de probleme, îi şoptesc Artemisiei, făcând semn spre Maile.

Art răsuflă încet şi îndelung.

— Crezi că e prea târziu să ne prefacem că n-am văzut-o şi să ne ascundem în pădure? întreabă şi nu

sunt pe deplin convinsă că nu e o glumă.

— Măcar ar fi putut să ne mai aducă nişte cafea, spun, dar ridic mâna şi-i fac semn.

— Eşti din cale afară de diplomată, zice Art, deşi din gura ei nu pare a fi un compliment.

Dau să răspund, dar Maile a ajuns prea aproape şi sigur m-ar auzi.

— Te caut de ceva timp, îmi spune Maile, pe când privirea îi fuge precaută la Artemisia. Ea ce face?

— *Încercam* să mă relaxez şi să mă odihnesc, răspunde Artemisia pe un ton arţăgos. Să ştii că nu-i uşor să scot apă pentru toată lumea când n-am mai fost în preajma ei de multă vreme.

— A, face Maile, încruntându-se. Am presupus pur şi simplu că… aşa funcţionează la tine.

— N-am rezerve inepuizabile, o lămureşte Art, apoi strâmbă din nas. Dar ţi-aş fi oferit vreo două găleţi dacă aşa ai fi putut să te speli. Eşti mai răscoaptă ca un coş cu mere.

— O să adaug problema pe lista priorităţilor, răspunde Maile şi apoi se întoarce spre mine. Am trimis jumătate din trupe să se ascundă în peşterile de-a lungul malului, vor aştepta instrucţiuni noi. Dar am observat ceva ciudat – nimeni nu patrulează de-a lungul zidului. Şi zidul – parcă nu e construit ca să respingă atacuri.

— Nu e, spune Artemisia, explicându-i lui Maile ce mi-a zis şi mie adineaori. Nu se aşteaptă la atacuri din afară – măsurile lor de apărare sunt menite mai curând să-i protejeze de propriii prizonieri.

Maile se gândeşte o clipă şi ochii îi scânteiază.

— Atunci cred că ştiu cam cum am putea să ne apropiem de ei fără să pierdem elementul surprizei.

Eu şi Artemisia facem schimb de priviri.

— Serios? o întreb pe Maile.

— Da, dar nu cred c-o să vă convină.

Până la urmă, se pare că sunt de acord cu planul, deşi când îl împărtăşim şi lui Heron şi Blaise, parcă aş fi singura.

— Vrei să ne ascundem, îi spune Blaise lui Maile încet, încrucişându-şi braţele la piept.

Soarele a coborât de pe cer, atingând orizontul. Blaise şi Griselda se folosesc de darurile lor pentru a clădi un foc de tabără, pe când Heron se foloseşte de al său pentru a risipi fumul din aer, ca să nu atragem atenţia. Dar acum ne aflăm la mică distanţă de tabăra pe care am organizat-o şi Heron stă cu ochii pe fumul din aer, agitând mâna şi risipindu-l cu ajutorul darului său când începe să se îngroaşe.

— Nu, îl contrazice Artemisia strâmbând din nas. Vrea să le *distragem atenţia.*

Cuvintele sunt pline de batjocură.

Maile nu se lasă.

— Războiul ăsta nu poate fi câştigat numai cu puterile a patru oameni, oricât de talentaţi aţi fi.

— Doisprezece, o corectează Blaise. Incluzându-i pe Păzitorii pe care i-am eliberat de la Mina de Foc.

— Argumentul rămâne. Dintre cei doisprezece, voi trei sunteţi singurii care au urmat un antrenament adevărat, spune Maile, făcând semn spre Blaise, Heron şi Art.

— Theo a făcut progrese mari în ultimele zile, observă Blaise. Ar putea să se descurce singură în luptă. Iar Laius şi Griselda se numără printre cei mai puternici Păzitori pe care i-am văzut vreodată.

— Puternici, dar nu echilibraţi, intervine Artemisia cu blândeţe.

— Iar între patru şi trei nu e mare diferenţă, spune Maile, apoi face semn spre mine. Şi ea e prea importantă ca să riscăm s-o pierdem în primele linii ale bătăliei. Îndată ce le vei arăta kalovaxianilor ce eşti – ce poţi face –, vei deveni ţinta lor. Noi, ceilalţi, vom trece pe locul doi în gândul lor.

— Şi de asta, spune Blaise încet, crezi că ar fi mai bine să ne ascundem în pădure.

— *Ar fi mai bine,* îi răspunde Maile cu o răbdare surprinzătoare, să vă ascundeţi în pădure *şi* să le provocaţi cât mai multe pagube cu putinţă. În timp ce ei vor alerga de colo colo, chinuindu-se să priceapă ce se petrece în spatele lor, noi vom năvăli prin poarta din faţă şi vom ataca cu grosul armatei noastre. Nu vom câştiga cine ştie ce avantaj, dar tot e ceva.

— Vrei să le distragem atenţia, repetă Artemisia.

Maile se întoarce spre mine, sperând s-o ajut.

— Nu e vorba *doar* să le distragem atenţia, intervin eu. Vom ataca din altă direcţie, doar că de la depărtare. Pe voi trei v-am văzut folosindu-vă puterile la un asemenea nivel, încât chiar şi aşa vom putea să ajutăm. Heron, tu poţi să abaţi o furtună asupra lor. Artemisia, tu poţi să câştigi şi mai mult timp pentru trupele noastre. Fiind atât de aproape de apă, poţi să înalţi valuri şi să le izbeşti de zidurile minei. Tu însăţi ai spus-o – n-au fost construite să reziste împotriva unui atac. Poate că nu putem să trimitem soldaţi peste lac, dar asta nu înseamnă că nu putem să atacăm de aici în alt mod.

Auzind acestea, Artemisia rânjeşte larg.

— Un singur val mare ar fi suficient să distrugem

zidurile, fără îndoială, să distrugem chiar şi o parte din tabără.

— Totuşi nu trebuie să uităm că în tabără sunt oameni nevinovaţi – mai mulţi nevinovaţi decât paznici, observă Heron cu blândeţe.

— Mda… Valuri mici, atunci, spune Artemisia cu un aer dezamăgit.

— Iar tu, Blaise, continuă Maile, am auzit că ai distrus corăbiile alea trei de la o distanţă mai mare decât cea la care ne vom afla noi.

Tresar, amintindu-mi cum Blaise şi-a folosit darul ca să rupă scândură cu scândură navele kalovaxiane de lângă Mina de Foc şi că efortul aproape l-a distrus – aproape ne-a distrus pe noi, toţi –, până când Artemisia l-a lăsat inconştient cu o lovitură şi i-a salvat viaţa.

— Nu cred că ar fi cel mai bun exemplu, spun eu.

Situaţia despre care vorbim – distanţa, anvergura – necesită destul de multă putere. Prea multă putere. Iarăşi îmi închipui o oală clocotindă al cărei conţinut dă pe afară, aşa cum Mina i-a descris pe Păzitorii de tipul lui Blaise, Laius şi Griselda, ale căror puteri nu sunt pe deplin stăpânite, deşi nici nu pot fi consideraţi berserker!

Simt iar un nod în stomac. Înainte de a distruge corăbiile, a spus că nu se va suprasolicita dacă-i voi cere să n-o facă. Acum însă, nu ştiu dacă aş putea să-l opresc.

— Veţi porni după cină, îi spun lui Maile. Spre vest, în apropiere, e o porţiune de lac îngustă, de o adâncime suficient de mică încât să-l puteţi traversa. Ia soldaţii de aici şi întâlneşte-te cu ceilalţi. Noi, cei doisprezece, care avem puteri, vom rămâne pe loc şi vom începe atacul chiar înaintea zorilor. Îndată ce

începem, veţi ataca şi voi.

Maile încuviinţează din cap, măsurându-mă din priviri într-o manieră care-mi displace. Nu-mi pot stăpâni sentimentul că face socoteli în gând despre mine şi nu ştiu ce să cred.

— Adică ar trebui să mănânci acum, rostesc cu subînţeles. Şi să te speli. Artemisia are dreptate – începi să miroşi.

Atac

Maile porneşte cu legiunea ei de îndată ce soarele apune de tot, la adăpostul întunericului. Îi privesc cum se îndepărtează, de pe ţărm, alături de ceilalţi. Mă întreb pe câţi dintre ei îi voi mai revedea. Deodată, îmi doresc să-i fi cunoscut mai bine. Cred că s-a întâmplat să vorbesc numai cu o mică parte dintre ei şi, chiar şi aşa, numele şi chipurile lor se amestecă în mintea mea.

Søren îşi aminteşte numele celor pe care i-a ucis, chiar şi după nouă ani. Chiar dacă avem forţele militare necesare să câştigăm bătălia asta, n-o vom face fără pierderi. Voi purta sângele lor pe mâini. Şi nici măcar nu le ştiu numele.

Mă întorc şi pornesc la pas înapoi spre mica tabără pe care am ridicat-o – doar câteva culcuşuri întinse sub cerul liber şi un foc stins.

Suntem doisprezece în total, dar până şi aceştia îmi par prea mulţi. Pe lângă prietenii mei, îi mai ştiu doar pe Griselda şi pe Laius şi doi dintre ei sunt prea intimidaţi ca să fi mormăit mai mult de câteva cuvinte în prezenţa mea. Dar de la ceilalţi şase am auzit şi mai puţine. Doi bărbaţi şi patru femei, ale căror vârste mi-e

greu să le ghicesc. Unii ar putea fi adolescenţi, alţii or fi trecut de patruzeci de ani, dar anii de malnutriţie şi de muncă fizică îi fac pe toţi să pară şi mai bătrâni, şi mai tineri. Piele gălbejită şi privire agitată şi păr brăzdat deja de fire cenuşii. Braţele lor sunt mai mult cicatrice decât piele nevătămată, cam la fel ca spinarea mea. Aş zice că, orice vârste ar avea, cu toţii au îndurat mult prea multă durere şi suferinţă.

Şi totuşi iată-i aici. Aliniaţi şi pregătiţi să rişte şi mai multe.

Artemisia şi Heron stau împreună lângă focul stins, cu castroanele cu supă răcită în mâini, cu *molo vara* aşezat între ei, încă neted şi neschimbat. Heron îmi face semn să mă apropii, dar eu clatin din cap. În momentul de faţă simt că n-aş fi o prezenţă prea plăcută şi categoric n-aş fi în stare să mănânc. În schimb, mă plimb de-a lungul perimetrului taberei, strângându-mi braţele la piept împotriva frigului umed din aer, pentru care trebuie să-i mulţumim lacului din apropiere.

Pădurea e liniştită, murmurul vocilor din tabără abia se aude pe deasupra ţârâitului greierilor şi a vântului foşnind frunzele de deasupra.

— N-ai uitat că acum ai Darul Focului, nu? rosteşte o voce, făcându-mă să tresar.

Mă întorc şi dau cu ochii de Blaise aşezat la poalele unui copac, cu picioarele încrucişate. Deşi îmi dau seama că vorbeşte cu mine, nu înalţă privirea, urmărind atent pământul adunat în căuşul palmelor. Privesc în tăcere cum îl face să leviteze dintr-o palmă în alta. Un truc pentru petrecerile copiilor, nimic util, dar măcar mâinile nu-i tremură. Când păşesc spre el, ridică privirea. Ochii încă sunt ai lui şi pământul cade la

loc.

— Nu vreau să-mi irosesc darul, spun eu. Mâine voi avea nevoie de tot focul de care sunt în stare. Şi tu ar trebui să te menajezi.

Blaise clatină din cap.

— Suntem înconjuraţi de pământ şi e de ajuns să-mi recapăt puterile, dar, chiar şi dacă n-am fi fost... pentru mine nu funcţionează la fel. Ca o fântână care poate seca. Puterea... sunt eu, pur şi simplu. Nu se epuizează.

— Dar te *epuizezi* tu, spun, însă el doar ridică din umeri.

— Nu ştim sigur, nu? N-am apucat să testăm ipoteza asta.

Maniera în care o spune – cu atâta nonşalanţă – mă nelinişteşte.

— Mâine, adaug încet, voi ţine la mine piatra ta. Nu vom avea nevoie de darul tău.

Răsuflă încet, coborând iar ochii, ferindu-se de privirea mea.

— Theo, suntem în război.

De parcă n-aş şti. De parcă mi-aş permite luxul de a uita.

— N-am iluzia că voi apuca să fiu martor la sfârşitul lui şi nu mă deranjează. Dacă vei ajunge pe tron la final, îmi va ajunge să te privesc de Dincolo.

Mă aşez lângă el, atentă să păstrez o distanţă cuviincioasă între noi. Simt nevoia să încep iar disputa, să-i spun aceleaşi lucruri ca în trecut. Am nevoie de el. Nu pot să fac asta fără el. Nu ştiu ce-aş face dacă n-ar mai fi aici.

Dar, deodată, nu mai sunt convinsă de adevărul acestor idei. Îl iubesc pe Blaise şi ştiu că i-aş simţi lipsa

ca o gaură în piept tot restul vieţii. Dar n-am nevoie de el, nu atât de mult ca acum câteva luni. În trecut, la palatul astrean, el a fost legătura mea cu o viaţă pe care abia mi-o mai aminteam şi cu persoana în care doream să mă preschimb. Dar acum sunt aici, pe picioarele mele, sunt Regina Theodosia şi ştiu cine sunt. E adevărat că-l doresc, dar n-am nevoie de el ca înainte.

— Te iubesc, să ştii.

— Ştiu, spune el.

Cuvintele plutesc între noi, nici liniştitoare, nici dureroase, e o constatare care, deşi fără îndoială e adevărată, nu înseamnă atât cât ar trebui în comparaţie cu toate celelalte. Aşa aş fi vrut să fie. Aş fi vrut ca aceste cuvinte să fi oprit timpul şi să fi îndreptat din nou lumea întreagă. Aş fi vrut să aibă puterea să-l salveze pe el şi Astrea şi chiar şi pe mine, dar sunt doar cuvinte. Nu realizează nimic.

— Voi lua piatra ta, dar o voi ţine la îndemână în caz că vom avea nevoie de ea. Va fi o ultimă soluţie, adaug după câteva momente. Dacă avem nevoie de tine, avem nevoie de tine. Dar nu vom avea. Nu mâine. Dacă le distragem atenţia suficient de mult timp pentru ca Maile să pătrundă prin poartă cu destui războinici, bătălia va fi uşor de câştigat. Nu are rost să te sacrifici pentru ea.

O clipă, nu răspunde, dar, în cele din urmă, încuviinţează din cap, cu privirea aţintită drept înainte. Mâna lui mânjită de pământ se apropie încet de a mea, dar apoi îşi vine în fire şi lasă ambele mâini în poală.

— O ultimă soluţie, repetă pe un ton echilibrat şi hotărât.

De parcă am discuta despre ce vom mânca la cină,

nu despre moartea lui.

Când soarele se revarsă sângerând peste piscurile Munţilor Dalzia, eu şi Heron dăm prima lovitură. Urzesc o minge de foc în mâini, întinzând-o din ce în ce mai mult, până când ajunge mai mare decât capul meu, şi apoi o arunc din toate puterile peste întinderea lacului. N-ar trebui să înainteze mai mult de câţiva metri, dar aici intervine Heron, care stârneşte o rafală de vânt suficient de puternică cât s-o poarte pe sus, dar suficient de blândă cât să nu stingă flacăra. În loc să înăbuşe focul, aerul îl alimentează, făcându-l să se aprindă şi mai tare, astfel încât, când, în cele din urmă, loveşte zidul taberei, zgomotul impactului răsună prin codrii din spatele nostru ca un tunet.

Preţ de o clipă, tăcerea se lasă peste lume. Mingea de foc se întinde încet de-a lungul grinzilor de susţinere din lemn, topind fierul pe parcurs. Apoi, deodată, se dezlănţuie haosul. Cerul e străpuns de strigăte, care răsună pe întinderea lacului, zgomotoase, dar indescifrabile. Peste părţile arse din zid se revarsă apă, dar suntem prea departe ca să văd de la ce anume – sau de la cine – vine.

— Încă o dată, spun eu ferm.

Mă întorc spre Griselda, alături, şi-i fac semn. Cu toate că ea şi Laius, ca şi Blaise, sunt vase gata să refuleze, el a promis că au puterea să se stăpânească.

Puterea lor de stăpânire încă n-a fost încercată până la capăt, aşa cum s-a întâmplat cu Blaise. Astăzi nu va fi nevoie de mult efort din partea lor; nu va fi nevoie.

Pe chipul palid al Griseldei se iveşte un zâmbet şi fata invocă propria-i minge de foc, ţinând-o între mâini

aşa cum am făcut şi eu, apoi o azvârle peste lac. Încă o dată, Heron o îndrumă spre ţintă – colţul sudic al zidului, departe de locul în care s-au adunat kalovaxianii.

Alte strigăte. Şi mai multă panică. Dar, înainte să poată stinge şi focul ăsta, ceilalţi şase Păzitori ai Focului îşi aruncă şi ei flăcările şi Heron împinge mingile spre ţintă până când se aprinde tot zidul.

— O să le trebuiască puţină apă ca să-l stingă, spun, privind spre Artemisia, care rânjeşte.

Lângă ea, Laius pare mai curând tulburat decât entuziasmat, dar şi el reuşeşte să schiţeze un zâmbet firav şi încordat.

Am mai văzut-o pe Art în bătălie, am văzut sclipirea care-i apare în privire, cum se luptă de parcă nu s-ar afla cu totul în propriul ei trup. Aici e diferit – e o dispută personală.

Cu îndemânarea graţioasă a unei dansatoare, ridică braţele deasupra capului, iar Laius îi imită mişcările, urmărind-o ca să se asigure că le execută corect. Suprafaţa până atunci liniştită a lacului se înalţă şi ea, sus, tot mai sus, până când acoperă cerul de deasupra.

— Cu grijă, îi avertizez. Sunt şi oameni nevinovaţi acolo. Mulţi dintre ei, în lanţuri. Nu vreţi să-i înecaţi.

Artemisia pufneşte nemulţumită şi, deşi se codesc, reduc împreună înălţimea valului.

— Unde-l vrei? mă întreabă Art.

— Zidul de nord, răspunde Blaise, luându-mi-o înainte.

Intervenţia lui mă irită, deşi exact asta aş fi spus şi eu.

Artemisia se uită la mine, aşteptând confirmare, iar

eu încuviinţez din cap.

Cu putere, ea şi Laius coboară braţele, ghemuindu-se ca în oglindă şi izbind pământul cu palmele. Atunci valul înalt se prăbuşeşte şi el, distrugând zidul nordic.

Haosul se întinde şi, prin găurile pe care eu şi Griselda le-am deschis în fierul topit al zidului, zăresc siluete alergând de colo-colo într-o agitaţie panicată.

Blaise se apropie de mine, dar întind mâna, lăsându-o pe braţul lui.

— Încă nu, îi spun, în ciuda faptului că resimt povara Pietrei Pământului date de el în buzunarul de la rochie. Le-am distras suficient atenţia.

Când rostesc aceste cuvinte, un nou zgomot se alătură cacofoniei, un singur strigăt de luptă care apoi se repetă pe mii de voci.

— Războinicii noştri pătrund acum prin poartă, zice Artemisia. Le-am distras atenţia, dar asta va ţine numai atâta vreme cât vom părea o ameninţare mai mare.

— Bun, atunci, spun eu. Să-i mai ameninţăm puţin. O salvă nouă de foc în cinci, patru, trei…

Aprind încă o minge de foc, odată cu ceilalţi, mai puţin Griselda, şi iarăşi Heron le poartă peste lac, aprinzând unul dintre puţine locuri neatinse de pe zid.

— Încă un val, Artemisia, o îndemn gâfâind.

Art încuviinţează din cap, deşi pare şi ea obosită. Astea nu sunt trucurile uşoare cu care ne-am obişnuit la antrenamente. E o muncă mai intensă şi mai grea şi ne consumă energia. Laius nu are nimic şi ştiu că i-ar fi uşor să invoce mai multă apă, dar, la fel ca în cazul lui Blaise, nu vreau să intervină mai mult decât e nevoie. Pe când Art ridică încă un val, privesc spre Heron, care stă aplecat, cu mâinile pe genunchi, trăgându-şi

sufletul.

Înălţând iar braţele, Artemisia îşi adună forţele şi suprafaţa lacului se ridică la comanda ei, răsucindu-se într-o coloană înaltă. Îmi aminteşte de tăişul unei săbii, subţire şi ascuţită şi precisă. Nu întreabă unde să ţintească, dar ştiu că se gândeşte la depozitul de arme aflat chiar în centrul taberei.

— Poţi s-o faci? o întreb încet.

Atenţia îi e concentrată la coloana de apă, dar încuviinţează din cap o dată, cu o privire încordată şi hotărâtă. Deschid gura ca să-i amintesc de ceilalţi, să-i amintesc ce s-ar întâmpla dacă ar rata ţinta, dar imediat o închid la loc. Ştie ce s-ar întâmpla. Cunoaşte riscurile. Dacă ea are încredere în propriile-i puteri, atunci şi eu trebuie să am încredere în ea.

— Dă-i drumul, o îndemn.

Nu aşteaptă să i se spună de două ori. Îndată ce cuvintele îmi ies pe gură, Art coboară mâinile din nou, cu ochii strâns închişi şi părul fluturând în jurul umerilor, cu vârfurile scânteind într-un albastru orbitor. Când palmele ei lovesc pământul, zgomotul îmi ţiuie în urechi şi nu mai aud nimic. Nu pot decât să privesc cum spirala perfectă de apă ţâşneşte aplecată peste zidul de fier, spre centrul taberei, urmată de capătul ei opus.

Până să-mi revină auzul, suprafaţa lacului s-a liniştit din nou, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, dar ştiu că nu e aşa. Apa năvăleşte din tabără, luând cu ea bucăţile frânte din resturile zidului, târându-se înapoi spre lac.

Lângă mine, Artemisia a căzut într-un genunchi, sprijinindu-se în mâini, cu umerii înălţându-i-se şi coborându-i cu fiecare răsuflare greoaie.

— Ai reuşit? o întreb.

Cu mare efort, saltă capul şi-mi întâlneşte privirea cu ochii învăpăiaţi.

— Nu putem şti decât la urmă, când vom vedea cu ochii noştri.

Încuviinţez din cap, privind grupul. În afară de Blaise, Laius şi Griselda, toţi par istoviţi. Cei dintre noi care au Darul Focului ar fi în stare de mai mult, dar fără Heron, care să ne poarte flăcările dincolo de lac, nu prea putem face nimic.

— Asta a fost, le spun. Haideţi să ne strângem lucrurile şi să pornim spre locul de întâlnire. Pesemne că cei pe care-i vom găsi acolo vor putea să ne spună cum decurg lucrurile.

— Pot să continui, spune Heron. Să mai trimitem foc.

Clatin din cap.

— Artemisia deja a inundat cea mai mare parte din tabără – nu prea mai e nimic care să se poată aprinde. Şi puţinul pe care l-am mai *putea* face nu merită dacă va trebui să-ţi târâm trupul inconştient până acolo. Nu, am făcut tot ce puteam face.

— Nu tot, mă contrazice Blaise cu o voce mocnită şi încordată, ca aerul dinaintea fulgerelor.

— Erai ultima noastră soluţie, îi reamintesc, strecurându-mi mâna în buzunarul de la rochie.

Ştiu că brăţara lui cu piatră e acolo, dar, deodată, simt nevoia să mă asigur de prezenţa ei. Metalul tare şi rece mă linişteşte, marginile lui mi se afundă în palmă când îl apuc strâns.

— Nimic nu dă de înţeles că am avea nevoie de tine, spun eu. Maile n-a dat semnalul, ceea ce înseamnă că a intrat cu armata ei fără probleme.

Odată intraţi înăuntru, tabăra e a noastră. Mai ales că Artemisia le-a distrus depozitul de arme.

— *Dacă* le-a distrus depozitul de arme, insistă Blaise, făcând încă un pas spre mine.

Văd ceva neobişnuit în ochii lui, ceva sălbatic şi disperat.

— Maile n-a dat semn că ar mai avea nevoie de ajutor, aşa că n-avem de ce să credem că e nevoie de darul tău, continui, păstrând un ton calm.

— Sau Maile a murit. Sau e prea ocupată în încercarea de a *nu muri.* Eşti dispusă să legi soarta Astreei de puterea unei singure persoane de a duce la capăt sarcina asumată? De puterea *acelei* persoane de a duce sarcina până la capăt?

Privesc în jur, spre ceilalţi, şi descopăr zece perechi de ochi care mă urmăresc încordaţi. Deşi e epuizată, Artemisia încă pare pregătită să intervină între noi cu forţa dacă va fi nevoie, dar nu vreau să se ajungă acolo. Strâng brăţara în mână cu şi mai multă putere.

— Nu-mi vorbi de speranţele Astreei. Ştiu foarte bine care-i miza şi în cine să am încredere. Maile are experienţă în luptă. Nu e prima ei bătălie. Dacă ar fi avut nevoie de ajutor, ea sau unul dintre războinicii ei ne-ar fi dat semnalul. Ştiu că eşti nerăbdător să te sacrifici pentru patrie, dar mă tem că va trebui să aşteptţi altă ocazie.

Un moment, Blaise încremeneşte, dar ceva din privirea lui mă nelinişteşte, o grabă disperată, o distanţare înceţoşată. Arăta asemănător pe punte, când a distrus corăbiile kalovaxianilor – ca şi când nu ar fi fost chiar el însuşi. Parcă nici nu m-ar vedea – toată atenţia lui e îndreptată spre piatra din mâna mea, cu o privire concentrată şi flămândă.

— E piatra mea şi alegerea mea, iar eu aleg să lupt, rosteşte cu vocea tremurând la fiecare cuvânt.

— Blaise, mi-ai promis, spun, atentă să păstrez un ton calm.

Nu înţeleg ce se întâmplă cu el, cum se poate să fi ajuns în pragul unei izbucniri fără piatră. Mă sperie, şi nu numai pe mine. Artemisia şi Heron îl urmăresc încordaţi şi parcă niciunul nu respiră, pe când restul par doar uluiţi.

Blaise nu dă niciun răspuns şi, preţ de o clipă, cred că am învins. Cred că am reuşit să-l fac să mă asculte. Dar înainte ca măcar să pot răsufla uşurată, mâna lui ţâşneşte spre mine, spre mâna în care ţin Piatra lui de Spirit, şi o cuprinde cu putere. Încerc să mă eliberez, dar mi-a cuprins antebraţul şi pielea din palma lui e cumplit de fierbinte.

Fierbinte ca a unui berserker.

— E a mea, spune el, dar parcă n-ar fi vocea lui, nu întru totul. E o voce feroce şi nu tocmai umană, prea disperată şi hămesită şi furioasă ca să aparţină acelui Blaise pe care îl cunosc. Şi totuşi e vocea lui.

— Blaise, încerc eu, dar el nu răspunde.

Strânsoarea cu care mă ţine de braţ e dureros de puternică, degetele lui mi se înfig în piele. Ţip, dar parcă abia mă aude.

— O simt, zice, trăgându-mă violent de braţ, încercând să-mi scoată mâna – şi piatra – din buzunar. Îmi trebuie, Theo.

Înainte să pot răspunde, Blaise e smuls de lângă mine şi mâna îi e descleştată de pe braţul meu. Urmele unghiilor lui mi-au rămas pe piele. Când ridic privirea, îl văd pe Heron ţinându-l pe Blaise, cu braţele imobilizate la spate, pe când el se zbate, chinuindu-se să se

elibereze. Istovit, cum e, Heron abia mai poate să-l ţină pe loc.

— Trebuie să-l laşi inconştient, îl avertizez, dar cuvintele parcă nu-mi aparţin.

Heron îmi întâlneşte privirea şi, deşi ideea pare să-l îndurereze nespus, încuviinţează din cap. Se chinuie să-şi întindă palma drept pe capul lui Blaise, dar, în clipa în care reuşeşte, trupul lui Blaise se lasă moale, căzând la pământ ca o marionetă ale cărei sfori au fost tăiate.

Până şi dramul ăsta de putere cere un efort mare de la Heron şi acesta se clatină. Artemisia se duce îndată la el şi-l ajută să se ţină pe picioare, deşi şi ei îi e greu.

Un lung moment, nimeni nu se clinteşte şi toţi ne holbăm la Blaise. Ceilalţi par speriaţi – şi e de înţeles. Nimeni nu ştia de starea lui Blaise în afară de mine, de Art şi de Heron, dar de acum înainte ne va fi greu s-o ascundem. Şi în ochii lor probabil că aduce mult a nebunie a minelor.

Adevărul e că nu sunt atât de convinsă că n-ar fi – că limita dintre situaţia lui, oricare ar fi ea, şi cea a unui berserker nu a devenit prea neclară ca să le mai poată distinge.

— Când se va trezi, probabil că mintea îi va fi venit la loc, spun eu tare, bucuroasă că vocea nu-mi tremură. Sunt sigură că se va ruşina de răbufnirea asta.

Până şi pentru urechile mele, cuvintele nu par de ajuns.

Privind în jur, la ceilalţi, toţi par îngrijoraţi şi nesiguri, mai puţin Griselda şi Laius. Niciunul dintre ei nu se uită la mine. În schimb, privirile lor sunt aţintite

la trupul inconştient al lui Blaise. Mentorul, profesorul şi viitorul lor.

Brigitta

Maile ne întâmpină ea însăşi la locul de întâlnire. Deja ne aşteaptă acolo unde se unesc lacul, lanţul muntos şi pădurea, singură, rezemată de un copac cu braţele strânse la piept. Când ne vede apropiindu-ne, se îndreaptă de spate şi un rânjet vesel i se întinde pe faţă, dar într-o clipă dispare când vede că Heron cară trupul neclintit al lui Blaise.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea. Aţi fost atacaţi?

Mă uit la ceilalţi, aşteptând ca cineva să preia iniţiativa, dar toţi zece tac mâlc, aşteptând să vorbesc eu. Se poate ca Blaise să-i fi speriat pe ceilalţi Păzitori ai Focului, dar rămâne omul care i-a îndrumat, i-a antrenat şi i-a susţinut în ultimele câteva săptămâni. Deşi acum nu ştiu ce să creadă despre el, îşi dau seama că face în continuare parte dintre noi. Ştiu că dacă ar afla şi altcineva despre cele petrecute, s-ar putea să încerce să-i facă rău. Aşa că-şi ţin gura şi pentru asta le sunt recunoscătoare.

— S-a suprasolicitat, îi răspund, dar Maile doar se încruntă şi mai tare.

— Cum anume? N-a fost niciun cutremur. Foc şi valuri şi rafale vijelioase, da, dar nimic care să sugereze câtuşi de puţin vreo legătură cu pământul.

Mă silesc să ridic din umeri cu indiferenţă.

— Nu s-a extins dincolo de lac, mint eu. S-a străduit din răsputeri pentru asta, dar… ei bine… închei cu subînţeles, făcând semn spre trupul lui nemişcat. Dar se pare că n-a fost nevoie de el.

Presupun că am cucerit tabăra?

Maile încuviinţează din cap, zâmbind ca înainte.

— După ce am trecut de poartă, a fost destul de uşor. Mai ales după ce depozitul lor de arme a fost distrus, adaugă, întorcându-se spre Artemisia. Bine lucrat.

Art nu se lasă câtuşi de puţin impresionată de lauda lui Maile.

— Şi vieţile civililor? întreabă ea.

— Sunt câţiva răniţi, recunoaşte Maile. Dar se pare că vor putea fi trataţi cu uşurinţă – nimic fatal. Deja am trimis câţiva tămăduitori printre ei. Au fost câteva pierderi de partea noastră, dar, una peste alta, am pătruns înăuntru cu mult mai mulţi războinici decât mă aşteptam. Datorită vouă, în mare parte.

— Şi câţi astreani aţi găsit? întreabă Heron.

— Recunosc că n-am stat să-i număr, răspunde Maile. Dar probabil cam la fel de mulţi ca la Mina de Foc, mai mult sau mai puţin. Suficienţi încât să putem cuceri cu uşurinţă următoarea mină, numai să nu se afle în capitală înainte de sosirea noastră. N-ar trebui să zăbovim aici mai mult de o zi.

Mă încrunt.

— Am venit aici să-i interceptăm pe sta’criverani. Vreo urmă de ei?

— Am trimis iscoade să stea de veghe pe stâncile care se înalţă deasupra mării, dar deocamdată n-am primit nicio veste, spune ea. Eşti sigură că vrei să-ţi asumi riscul şi să rămânem aici pentru asta? Nici măcar nu ştim ce schimb vor face.

— Ştim că e important pentru Împărătească, îi răspund. Pentru mine e un motiv suficient. Dar nu are rost să rămânem cu toţii. Ar trebui să porneşti înainte

cu jumătate din trupele noastre, să ne întâlnim acolo unde am ridicat tabăra în Pădurea Perea – sunt câteva sate în nord, nu foarte departe, care ar primi bucuroase să fie eliberate. Atâta vreme cât nu vă descoperă…

— N-o să ne descopere, mă întrerupe Maile. Eşti sigură că vrei să fii aici cu forţe reduse când vor sosi kalovaxianii şi sta'criveranii?

— Lasă-mi Păzitorii Apei şi n-o să păţesc nimic.

Maile încuviinţează din cap o dată.

— Ar trebui să luăm pietre de apă cu noi, continuă ea şi, deşi îmi vorbeşte pe un ton dezinvolt, ideea mă face să încremenesc.

— Pietre? întreb. De ce să facem una ca asta?

Maile ridică din umeri.

— Sunt destul de multe adunate într-o cameră de depozitare. Dacă ar fi să ghicesc, aş spune că sunt mai bine de o mie de pietre. Sunt o sursă de putere care ne-ar ajuta fără doar şi poate de aici încolo.

Îmi trebuie câteva momente ca să înţeleg ce spune, ce propune. Dar Artemisia pricepe mai repede ca mine.

— Ai propus acelaşi lucru şi la Mina de Foc şi ţi s-a spus că nu se poate, rosteşte ea pe un ton calm, dar cu nuanţe ameninţătoare. Pietrele alea nu trebuie folosite de oameni cărora nu le-au fost menite. Răspunsul nu s-a schimbat nici acum şi dacă vei fi atât de nesăbuită încât să întrebi şi a treia oară…

— Mă aşteptam la genul ăsta de sentimentalism de la Heron, o întrerupe Maile. Dar voi două aveţi prea mult simţ practic. Pietrele alea ar putea avea greutatea în plus necesară să înclinăm balanţa în favoarea noastră. Nu puteţi să puneţi superstiţiile înaintea

logicii.

— Despre ce vorbeşti? întreb, înţelegând treptat cauza disputei lor. Ce pietre de la Mina de Foc?

— Le-am găsit când erai în mină – un depozit subteran cu sute şi sute de pietre. S-a pus întrebarea ce să facem cu ele. Unii – printre care şi Maile – au considerat că ar trebui să le folosim în luptă, aşa cum procedează kalovaxianii, că aşa s-ar echilibra regulile jocului. Alţii n-au fost de acord.

— Heron, completez eu.

Fireşte că n-a fost de acord – eu nu ştiu ce să cred despre problema zeilor, dar credinţa lui Heron în ei e absolută. Crede că cei care nu au primit binecuvântarea zeilor n-ar trebui să folosească pietre aşa cum procedează kalovaxianii. Că ar fi o profanare.

— Şi mai cine?

— Eu, Blaise, spune Artemisia, apoi face o pauză. Şi mama. Şi, chiar dacă tu nu erai de faţă ca să vorbeşti în nume propriu, cunoşteam cu toţii atitudinea ta faţă de pietre. Că ai refuzat la rândul tău să foloseşti una până când…

Lasă fraza neterminată şi coboară privirea la pandantivul cu piatra de foc care-mi atârnă de gât. Piatra lui Ampelio.

— Şi ce aţi făcut cu ele? o întreb.

— Le-am lăsat acolo unde le-am găsit, răspunde Artemisia, ridicând din umeri. Am închis intrarea în depozitul subteran, ca să nu le poată lua nimeni.

Încuviinţez din cap.

— Foarte bine. Aşa vom proceda şi aici.

Maile se încruntă.

— Dar…

— Hotărârea e luată, o întrerup. Şi deja am

convenit asupra ei.

— E o superstiţie, spune ea.

— Poate, zic eu. Dar astreanii cred în ea. Şi astreanii constituie în continuare cea mai mare parte din armata noastră. În cazul în care convingerile – superstiţiile noastre, aşa cum le-ai numit cu atâta dispreţ – nu sunt respectate, oamenii vor începe să se răzvrătească. Nu ne permitem să fim dezbinaţi acum, când gorakienii deja ne-au lăsat.

O clipă, Maile parcă ar vrea să se împotrivească, dar Artemisia intervine înainte să poată vorbi.

— Pentru pietrele alea a fost cucerită Astrea, spune ea încet. Mulţi dintre noi am fost siliţi să le smulgem cu forţa din pământ până când degetele ne-au sângerat şi minţile noastre au început să se destrame în apropierea lor. Nimic bun nu s-ar întâmpla dacă le-am distribui tuturor.

Maile încuviinţează din cap, dar încă pare iritată.

— Mai e ceva, continuă ea după un moment.

— Pe toţi zeii, dacă n-o laşi baltă… spune Artemisia.

— Nu asta. Altceva.

Strâng uşor din buze.

— Ceva de bine sau de rău?

Maile se freacă la ceafă.

— Sincer, e greu de zis. Poate că mai bine ar fi să-ţi arăt decât să încerc să-ţi explic. Urmează-mă.

Îmi amintesc că am vizitat Mina de Apă o singură dată înainte de asediu, înainte să fi devenit mină, când era doar o peşteră cu un templu înălţat în jurul ei, înalt şi mândru şi luminos. Amintirile astea sunt distante, cu contururile înceţoşate, dar îmi amintesc de preotesele

în rochiile lor de mătase albastru-pal care curgeau pe trupurile lor ca apa. Mi-o amintesc pe mama în faţa templului, mică şi umilă înaintea lui. Îmi amintesc că mi s-a părut cel mai frumos loc pe care-l văzusem vreodată, mai frumos chiar şi decât palatul.

Dar templul acela nu mai există de zece ani şi tabăra construită de kalovaxiani în locul lui în niciun caz n-ar putea fi numită frumoasă. Orânduirea ei e asemănătoare cu cea a taberei de la Mina de Foc, având şiruri de cazărmi aducând a blocuri de piatră sură – şi Heron îl poartă pe Blaise în una dintre ele, să se odihnească până când se trezeşte. Păzitorii Focului pornesc spre sala de mese, sora geamănă a celei de la Mina de Foc. Trecem până şi pe lângă aceeaşi poartă de fier impregnat cu Pietre de Foc, care înconjoară spaţiul în care ar fi fost ţinuţi Păzitorii şi berserkerii. Aş vrea s-o întreb pe Maile câţi oameni a găsit aici, dar nu reuşesc să formez cuvintele. Mintea mea e prea ocupată, mă tot întreb ce ar avea să-mi arate Maile.

Nici Artemisia nu vorbeşte, deşi bănuiesc că atenţia ei nu e atât la locul în care mergem, cât la tabăra în sine. Mă întreb cum arată în ochii ei, după ani în şir de când şi-a zis că a părăsit-o pentru totdeauna. Mă întreb dacă cercetează chipurile foştilor sclavi pe lângă care trecem, în căutarea vreunui cunoscut. Dacă a găsit pe cineva, expresia ei nu trădează nimic.

— Eşti bine? o întreb, suficient de încet cât să n-audă Maile.

Se întoarce spre mine cu ochii ei întunecaţi, dar îi trebuie un moment ca să revină cu mintea în prezent.

— E ciudat, reuşeşte ea să spună în cele din urmă. Să fiu iar aici. Fata care a plecat nu e aceeaşi care s-a întors acum, dar, fără să vreau, mă simt din nou ca ea.

Nu-mi mai pasă.

— Fata aceea a supravieţuit, îi amintesc. A devenit suficient de puternică încât să-i salveze pe ceilalţi de aici.

Zâmbeşte trist.

— Dar nu pe toţi, rosteşte ea. Câţi crezi că or fi fost omorâţi de când am plecat?

— Sângele lor nu e pe mâinile tale, Art, spun eu. Ci pe ale kalovaxianilor.

— Ştiu asta, continuă ea, ducând mâna din reflex la mânerul pumnalului de la brâu. Şi sunt pregătită să le cer socoteală.

Grăbeşte pasul ca s-o ajungă din urmă pe Maile.

— Câţi paznici au rămas?

Maile se uită şovăitor la ea.

— În jur de o sută, îi răspunde. Îi ţinem în vreo două cazărmi, sub pază severă. Ne-am gândit că ar fi mai folositori vii decât morţi.

Maile îmi aruncă o privire peste umăr, apoi îşi întoarce iar privirea înainte şi face semn spre o clădire pe care o identific drept biroul comandantului, aflat chiar lângă ceea ce trebuie să fi fost depozitul de arme, deşi nu prea a mai rămas nimic din el. Cert e că Artemisia a ţintit cu precizie.

— Am fost… surprinşi să descoperim anumite persoane aici, ca să nu zic mai mult.

— Kalovaxiani sau astreani? o întreb când deschide uşa şi ne îndrumă înăuntru.

— Nici una, nici alta, e răspunsul ei.

Îmi trebuie o clipă să mă obişnuiesc cu lumina obscură, dar atunci trebuie să-mi stăvilesc un icnet de uimire.

Două persoane ne aşteaptă, cu mâinile legate la

spate. Bărbatul pare a fi gorakian, are aceeaşi piele aurie şi acelaşi păr negru ca Erik şi Hoa, dar femeia... la prima privire, parcă ar fi Cress. Are acelaşi chip de porţelan ca al unei păpuşi, aceiaşi ochi cenuşii, acelaşi păr blond, prins în două cozi care-i coboară până la brâu. Dar femeia de faţă e mai în vârstă, cu riduri înconjurându-i ochii şi gura. Deşi faţa ei e mai subţire ca a lui Cress, mai blândă, cumva – în orice caz, mai blândă decât era expresia lui Cress la ultimele noastre întâlniri. În schimb, femeia asta seamănă cu Cress aşa cum o ştiam înainte.

Mai e ceva, ceva familiar care-mi furnică memoria.

— Cine eşti? o întreb, ignorându-l pe bărbatul gorakian cu desăvârşire.

Privirea femeii îmi cercetează faţa şi ochii mă recunosc scânteind. N-o cunosc, dar ea mă cunoaşte pe mine.

— Numele meu e Brigitta, Maiestate, răspunde, înălţând bărbia.

Şi vocea îi seamănă cu a lui Cress dinainte, melodioasă şi catifelată, dar e o voce care porunceşte să fie auzită.

Îmi trebuie un moment să-mi amintesc numele ei, dar atunci pământul se cutremură sub picioarele mele şi-mi dau seama unde am mai văzut-o în trecut – o pictură mică, cât degetul meu mare, pe care Cress o ţinea legată de una dintre brăţările ei, ca podoabă, o amintire a mamei ei decedate, care, după cum am aflat ulterior, nu era nicidecum decedată.

Brigitta e numele fostei soţii a lui Theyn, femeia care a fugit cu un bărbat gorakian înainte să fi venit kalovaxianii în Astrea. Brigitta e numele mamei lui Cress.

Capcană

Mâinile Brigittei tremură când îşi duce ceaşca de porţelan la buze, după care o aşază la loc pe farfurioară cu un clinchet ascuţit. Suntem singure în biroul comandantului şi mâinile i-au fost dezlegate, iar Artemisia aşteaptă afară, în caz că Brigitta va face ceva necugetat. Nu cred că va fi o problemă – femeia asta nu prea are pornire spre luptă. Chiar şi acum, îmbrăcată cu o rochie sărăcăcioasă din bumbac aspru, cu pielea bătută de vreme şi părul încâlcit, abia ţinut în cozi, arată întru totul ca o doamnă kalovaxiană de viţă nobilă, aşa cum a fost crescută.

— Unde l-au dus pe Jian? întreabă ea, întâlnindu-mi privirea cu ochii ei cenuşii.

Jian trebuie să fie numele bărbatului cu care a fost găsită. Probabil bărbatul pentru care l-a părăsit pe Theyn.

— Ne-am gândit că ar fi mai bine să vorbim cu voi separat, îi răspund. Ca să fim siguri că sunteţi amândoi sinceri.

Îşi arcuieşte sprâncenele blonde aşa cum face Cress.

— Sinceri, repetă ea. Eram ţinuţi aici ca prizonieri, la fel ca ceilalţi.

Nu e vorba că n-o cred. Toate semnele indică faptul că spune adevărul. Dar, stând acum înaintea ei, nu pot să nu mă gândesc la Cress, la una dintre conversaţiile pe care le-am purtat când eram prietene, când mi-a spus că mama ei o părăsise. Nu pot să nu mă întreb cât de diferit s-ar fi petrecut totul – cât de diferită ar fi fost *Cress* – dacă n-ar fi făcut-o.

— Nu poţi zice că nu avem motive să luăm măsuri de siguranţă, spun în loc de asta, sorbind la rândul meu din cafea. În fond, eşti kalovaxiană.

Mă aştept să protesteze, dar ea doar ridică dintr-un umăr.

— Ce doreşti să ştii? întreabă.

Vreau să ştiu atât de multe. De ce a părăsit-o pe Cress? Ce a făcut în ultimii zece ani? Ce înseamnă bărbatul acela – Jian – pentru ea? Ce căuta aici? Dar nu astea sunt cele mai urgente întrebări.

— Ai mai luat legătura cu fata ta de când a devenit Împărătească? o întreb.

Clipeşte şi, surprinsă, nu spune nimic un moment.

— De unde ştii cine e fata mea?

Mă gândesc să mint, dar nu văd ce aş realiza.

— Mi-a zis că mama ei a părăsit-o, că a fugit cu un bărbat gorakian. Ştiu că numele ei era Brigitta. Şi am văzut un portret miniatural al tău – Cress îl poartă la brăţară. Oricum, îi semeni leit.

La auzul numelui, tresare ca de la o lovitură. Coboară privirea, luându-şi ochii de la mine şi aţintindu-i la mâini.

— Nu am comunicat cu ea de când am plecat, continuă cu voce tremurătoare. De-a lungul anilor am auzit unele lucruri despre ea, cum îi merge, dar nu a primit nicio veste de la mine. M-am gândit că aşa era mai bine…

Se opreşte şi clatină din cap.

— Nu. Asta e o minciună. Am păstrat distanţa pentru că mă temeam că tatăl ei s-ar fi folosit de orice mesaj trimis ei ca să mă găsească, pe mine şi pe Jian. Ultimii doisprezece ani i-am petrecut aruncând mereu priviri în urmă, aşteptând ziua în care o va şi face.

Auzind acestea, mă înţeapă un fior de compătimire. În fond, ştiu cam ce înseamnă să te temi de Theyn. Bărbatul acela a apărut necontenit în coşmarurile mele un deceniu întreg.

— Theyn a murit, o informez.

Brigitta zâmbeşte amar.

— Da, am auzit. Aş zice că trebuie să-ţi fiu recunoscătoare pentru asta. Nu era un om bun.

— Ştiu prea bine, rostesc scurt. Şi totuşi a fost uşor s-o laşi pe fata ta cu el.

— Nimic nu a fost uşor atunci, spune Brigitta pe un ton devenit tăios. Am lăsat-o pentru că am fost nevoită s-o las. Trebuie să mă crezi, a fost cel mai bine pentru toţi.

— Îmi e greu să-mi imaginez de ce ar fi fost cel mai bine pentru ea. Ai lăsat-o s-o formeze, s-o transforme într-un monstru. Dacă ai fi rămas, în prezent ar fi fost o persoană foarte diferită.

— Dacă aş fi rămas, întreaga lume, aşa cum o cunoşti, n-ar fi fost mai mult decât un morman de cenuşă acum, spune ea cu asprime.

Văzând că sunt prea uimită ca să răspund, clatină din cap.

— Ce au spus zvonurile? mă întreabă. Că l-am părăsit pe soţul meu pentru alt bărbat? Că am fugit de kalovaxiani din dragoste? Poate ideea conţine un oarecare adevăr – e adevărat că l-am iubit pe Jian, că îl iubesc şi acum. Nu mi-aş fi părăsit copilul pentru asta, dar probabil că a fost mai convenabil să se răspândească zvonul ăsta.

— Şi adevărul care e? o întreb.

Zâmbeşte, dar fără nicio urmă de bucurie.

— Să mă iertaţi dacă nu am încredere în

Maiestatea Voastră, Regină Theodosia, am văzut cum puterea corupe şi de ce sunt în stare oamenii când devin disperaţi.

Aş vrea s-o contrazic, dar îmi dau seama că în cuvintele ei există măcar o parte de adevăr.

— Nu pot să te ajut dacă nu mă vei ajuta şi tu pe mine, răspund în loc de asta.

Brigitta chibzuieşte un moment la spusele mele, ducând ceaşca la buze şi sorbind încă puţin.

— Ştiţi câte ceva despre alchimie, Maiestate?

Cuvântul îmi pare cunoscut, dar de departe. E o practică gorakiană, un amestec între ştiinţă şi magie care a dat naştere pietrei *molo varu*, printre altele.

— Puţine, îi răspund.

— Jian a fost considerat cel mai bun alchimist din Goraki înainte de venirea kalovaxianilor. După cum s-a întâmplat şi cu pietrele voastre de spirit, kalovaxianii voiau să găsească o cale de a folosi alchimia pentru scopurile lor. Soţul meu, Theyn, l-a luat pe Jian în casa noastră, unde să poată fi urmărit, studiat. Unde talentele lui să fie folosite pentru a crea arme pe care lumea nu le mai văzuse niciodată. Bineînţeles, Jian a refuzat. Ani de-a rândul le-a dat numai jucării, mici creaţii alchimice, suficiente numai cât să poată rămâne în viaţă – săbii care să poată tăia orice, până şi muşchi şi oase, tunuri care să nu-şi rateze ţinta niciodată, un berbec cu puterea a o mie de oameni.

Mi se usucă gura.

— N-am văzut niciodată astfel de arme, îi spun.

Brigitta zâmbeşte.

— Nici n-ai fi avut cum. Jian era mai isteţ decât credeau kalovaxianii, iar alchimia nu e ca Pietrele voastre de spirit. Se aseamănă mai curând unei fiinţe

vii – ca să reziste, trebuie întreţinută, îngrijită. În numai câteva luni, armele pe care le crease au devenit inutile.

— Îmi închipui că kalovaxianii nu prea au fost mulţumiţi.

— Nu, mă aprobă ea şi pe chip îi trece o străfulgerare de durere. Dar în acele câteva luni Theyn îi impusese lui Jian să creeze un alt fel de armă, o armă care n-ar fi fost nevoie să fie folosită decât o dată, dar care să aibă puterea de a îngenunchea mii de oameni. La propriu.

Mă îndrept puţin de spate.

— Ce armă?

Brigitta nu răspunde îndată.

— Jian o numea *velastra*. În limba gorakiană, sensul aproximativ dat de combinaţia rădăcinilor cuvintelor ar fi *fură-vise,* dar e o eroare în traducere. În limba gorakiană, visele nu sunt doar ceea ce se petrece când dormi şi nici doar speranţele pentru viitorul îndepărtat. Reprezintă ceva mai apropiat de suflet, de *a vrea.* Creată corect, velastra fură dorinţele oamenilor, voinţa lor – visurile lor.

Mi se usucă gura. Kalovaxianii au sclavi dintotdeauna, dar se pare că nici lanţurile nu sunt suficiente pentru ei.

— Cum? e singura întrebare pe care reuşesc să o pun.

Clatină din cap.

— Un gaz – se extinde şi umple tot spaţiul disponibil, dar e de ajuns ca cineva să-l inspire o singură dată pentru a deveni o simplă marionetă şi nimic mai mult. Vieţile lor se vor învârti în jurul celor mai mici sugestii primite: fă ordine în bucătărie,

dezbracă-te, sari de pe stâncă. Victima n-ar avea de ales. Jian a descoperit formula destul de repede, având în vedere circumstanţele, dar le-a ascuns-o. Eu am descoperit că o ştia din întâmplare – am văzut câteva dintre notiţele lui şi el nu şi-a dat seama că aveam destule cunoştinţe de gorakiană şi ştiinţă ca să le descifrez. Amândoi înţelegeam ce periculoasă era arma aceea, că Jian nu va putea s-o ascundă de soţul meu la nesfârşit şi că, atunci când Theyn o va descoperi, lumea se va nărui. Aşa că am pus la cale un plan de evadare.

— De aceea ai părăsit-o pe Cress, completez eu.

Brigitta ezită, apoi încuviinţează din cap.

— Am părăsit-o pe Cress ca să protejez lumea. Decizia nu a fost uşoară, dar nu mă dezic de ea nici acum.

— Şi Jian ştie şi acum cum se face velastra? întreb.

Nu zice nimic un moment.

— Maiestate, dacă ai avea oportunitatea să-i ruinezi pe kalovaxiani în numai câteva momente, ai accepta-o?

— Fireşte, răspund fără şovăire.

— Ai putea s-o faci folosind velastra. Să răpiţi autonomia oamenilor, alegerile lor, natura lor umană, continuă ea, înclinând capul într-o parte. Ai face-o?

Asta îmi dă de gândit. Pe de o parte, e greu de imaginat că ar fi ceva ce n-aş face pentru ţara mea, dar asta? Am fost zece ani marioneta Kaiserului, deşi, şi când am simţit că n-aveam de ales, alegerea tot exista. Doar aşa am reuşit în cele din urmă să spun nu, să mă ridic, să evadez. Dacă atunci ar fi avut acces la velastra… Ideea îmi provoacă o greaţă cumplită. Nu cred că aş dori o asemenea soartă nici pentru duşmanii

mei.

— Nu, îi spun după o clipă.

— Pe tine aş putea să te cred, zice ea. Dar eşti doar o femeie, chiar dacă eşti regină, şi nu sunt sigură că restul celor din mişcarea voastră de răzvrătire ar fi de aceeaşi părere. Nu-mi voi asuma riscul.

Dau să protestez, dar apoi mă gândesc la Maile, care fără îndoială că s-ar folosi de o asemenea armă dacă i-ar sta în putere. Heron n-ar face-o, asta ştiu, dar în privinţa Artemisiei nu sunt atât de sigură. Şi ceilalţi conducători care nu sunt aici – Dragonsbane, Sandrin –, ei cum ar proceda? Nu, Brigitta are dreptate. Jian ar trebui să păstreze secretul. Orice ar fi, e periculos şi nu trebuie să i se permită lui Cress să pună mâna pe el.

— Aşadar, ai plecat ca să ţii planurile pentru arma asta departe de Theyn, departe de kalovaxiani. Dar asta nu explică de ce eşti aici.

Brigitta soarbe din cafea.

— Eu şi Jian ne-am stabilit în Sta'Crivero acum câţiva ani – nu în capitală. Un sat mic, fără nume, de pe coasta de est. Ni s-a părut că aşa ar fi fost mai uşor să nu atragem atenţia, deşi de bună seamă că o femeie kalovaxiană şi un bărbat gorakian ar atrage atenţia oriunde s-ar duce. Unul dintre vecinii noştri cumsecade l-a înştiinţat pe Rege despre prezenţa noastră în schimbul unor raţii de apă, la un moment dat, luna trecută. De atunci, suntem prizonierii lor.

Lucrurile se potrivesc deodată în mintea mea.

— Faci parte din condiţiile tranzacţiei, completez. Pentru tine vine Prinţul Avarie aici în persoană – ca să supravegheze predarea ta în schimbul… a ce? În schimbul Minei de Apă? Cred că Regele Etristo o consideră o proastă sentimentală pentru că-i oferă atât

de multe în schimbul a câteva sute de soldaţi, a mamei ei şi a iubitului pentru care aceasta a abandonat-o. Probabil că n-are idee ce are în mâini de fapt.

La acestea, Brigitta ridică din umeri.

— De vreme ce cunosc atât de puţin sta'criverana, n-am putut înţelege tot ce ziceau răpitorii mei. Dar se pare că Regele Etristo şi fiica mea au făcut o înţelegere după ce el a avertizat-o pe ea şi pe Kaiser de intenţiile tale – şi, da, asta e tranzacţia în esenţă. Sta'Crivero obţine accesul la Mina de Apă în schimbul unor trupe care să ajute înăbuşirea răscoalei astreane odată pentru totdeauna. Capturarea şi trimiterea mea în mâinile fiicei mele sunt menite să reprezinte un gest de bunăvoinţă înaintea tranzacţiei oficiale, pe care Crescentia şi Prinţul Avarie urmează s-o încheie faţă în faţă lângă mină. Eu şi Jian am fost trimişi înainte mai devreme, laolaltă cu un grup mic de gărzi, ca să ne confirme identitatea o gardă kalovaxiană care făcuse parte din gospodăria lui Theyn din Goraki. Iscoada Crescentiei a plecat de aici cu numai o zi înainte să apăreţi voi.

Mi se opreşte inima.

— Cress vine aici, concluzionez pe un ton scăzut şi mi-e greu să fiu atentă la altceva din ce a spus.

— Da. În seara asta, precizează Brigitta, încruntându-se nedumerită. Nu ştiai?

Clatin din cap. Ştiam despre sta'criverani, ştiam despre tranzacţie, ştiam şi că Prinţul Avarie avea să vină personal să oficieze înţelegerea. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama că şi Cress avea să vină în persoană, dar Kaiserul mereu s-a ascuns după zidurile palatului, mereu trimitea pe alţii să-i împlinească porunca. Niciodată nu şi-ar fi riscat viaţa venind la o

întâlnire cu un străin în a cărui loialitate nu avea încredere.

Poate că am ştiut, de fapt, în adâncul meu. Poate că pur şi simplu n-am vrut să accept. Poate că ştiam că nu sunt pregătită s-o înfrunt din nou.

— Nu va veni singură, rostesc în cele din urmă, ridicând privirea la Brigitta. Ar fi o prostie să se întâlnească cu un prinţ străin şi cu armata lui avându-le alături numai pe gărzile ei. Nu e nesocotită. Va veni cu o armată. Una mare, bănuiesc. Sta'criveranii au uneltit împotriva ei cu atât de puţin timp în urmă şi nu va avea încredere în ei. În plus, va vrea să-şi arate puterea, ca să nu le mai treacă prin gând să i se împotrivească.

Am venit la Mina de Apă aşteptându-ne să surprindem un simplu schimb – nu suntem nici pe departe pregătiţi să înfruntăm un război în toată regula.

— Am putea să fugim, propune Maile, rupând tăcerea care ne apasă în biroul comandantului de câteva minute.

La numai câteva momente după revelaţia Brigittei, Maile a dat buzna în biroul comandantului, urmată de Heron şi Jian. Jian le spusese aceleaşi lucruri pe care mi le spusese Brigitta. Am poruncit unei gărzi să-i ducă pe Jian şi pe Brigitta într-un loc sigur şi, judecând că prezenţa ei era importantă mai mult ca sfetnic, şi nu ca gardă, Artemisia ni s-a alăturat şi ea în birou, închizând uşa ferm în urma ei.

Tocmai am primit de ştire de la iscoade că la orizont au apărut corăbii şi că vor sosi înainte de apus.

— Nu putem să fugim, spun eu pe un ton

echilibrat, deşi frica îmi curge prin vene, fierbinte şi panicată. O armată sta'criverană se apropie din larg dinspre sud şi kalovaxianii vin pe uscat dinspre nord. La cât de mulţi oameni avem cu noi – dintre care mulţi încă sunt răniţi sau malnutriţi – nu vom reuşi să ne mişcăm destul de iute cât să evităm să fim prinşi între ele.

Dar Maile nu renunţă. Îmi întâlneşte ochii cu o expresie sumbră şi hotărâtă.

— Ba *putem* să fugim, mă corectează. Noi şi cei în stare să ţină pasul.

— Nu vorbeşti serios, spune Heron răstit.

— Nu zic că e un plan ideal, se apără ea. Dar nu accept reproşuri pentru că propun singura cale de scăpare rezonabilă. Unii dintre noi pot supravieţui situaţiei, altfel nu vom supravieţui niciunul.

— Nu că am ajunge departe, observă Artemisia. Când kalovaxianii vor sosi şi vor vedea pagubele pe care le-am făcut, vor porni după noi şi, dat fiind că singura cale de a evita să fim zăriţi şi să dăm nas în nas cu oastea lor ar fi să călătorim în jurul Lacului Culane, ne vor ajunge din urmă în numai câteva ore.

Disputa continuă, dar abia le aud cuvintele. Atacul ăsta a fost ideea mea. Eu sunt cea care a interpretat situaţia greşit, care n-a adunat destule informaţii înainte de a lua o hotărâre. Poate că ar fi trebuit să aştept, dar atunci am fi rămas la Mina de Foc, aşteptând într-o poziţie vulnerabilă.

Întorc pe toate feţele ce mi-a spus Brigitta adineaori. Cress va sosi mâine aici, aşteptându-se să găsească Mina de Apă la fel ca înainte. Se aşteaptă să se întâlnească cu Prinţul Avarie ca să formalizeze înţelegerea dintre ei şi apoi ambele tabere vor pleca

iarăşi în drumurile lor. Atâta tevatură pentru o întâlnire atât de scurtă. Doar de-ar fi o cale de a pune o perdea peste mină, de a ascunde faptul că am fost aici.

Imediat ce gândul ăsta îmi trece prin minte, în urma lui răsare o idee.

— Câţi Păzitori ai Apei avem? întreb, dar cuvintele mele sunt acoperite de certurile din jur.

Îmi dreg glasul şi încerc din nou, vorbind suficient de tare încât să fiu auzită.

Maile se uită la mine de parcă ar fi uitat că sunt aici. Clatină din cap.

— Douăzeci, răspunde ea.

— De fapt, niciunul, o contrazice Artemisia. Niciun Păzitor al Apei *antrenat.* Douăzeci de oameni cu putere brută, dar fără antrenament.

— Totuşi douăzeci, continui încet.

Mă gândesc la câte a făcut Artemisia de una singură şi le înmulţesc cu douăzeci. Înţeleg ce zice. Înţeleg diferenţa, chiar înţeleg, dar îmi amintesc şi ce puteam face chiar şi înainte să fi început antrenamentul. Puterea mea e haotică şi neîmblânzită, da, dar era potentă. Şi nu avem alte opţiuni.

— Nu plecăm nicăieri, îi spun lui Maile, înainte de a întoarce privirea spre Artemisia. Şi nici nu vom lupta. La câte trupe va aduce Cress cu ea şi având în vedere că propriile noastre forţe îşi revin după cele întâmplate azi-dimineaţă, ar fi o luptă pierdută. Aşa că, în loc de asta, ne vom ascunde la vedere şi vom aştepta să treacă toate astea. Apoi ne vom vedea de drum fără să afle nimic kalovaxianii.

— Şi sta’criveranii? întreabă Heron.

— Putem să-i eliminăm înainte ca măcar să pună piciorul pe ţărm. Sunt războinici lipsiţi de experienţă şi

marinari şi mai nepricepuţi. Cu ajutorul câtorva Păzitori ai Focului şi ai Apei, putem să le distrugem flota.

— Toate bune, dar kalovaxianii tot vor găsi tabăra distrusă, insistă Maile.

— Nu, nu o vor găsi, îi răspund. Vor vedea tabăra exact aşa cum a fost, exact aşa cum se aşteaptă s-o găsească. Iar Prinţul Avarie şi sta'criveranii vor fi pe plajă, pregătiţi şi aşteptând să încheie o înţelegere.

Ceilalţi se încruntă derutaţi, dar Artemisia îmi întâlneşte privirea.

— Vorbim despre Păzitori neantrenaţi, insistă ea. Înţelegi mai bine ca alţii, Theo, că puterea brută e diferită de puterea antrenată.

— Aşa e. Şi, în alte împrejurări, n-aş fi făcut propunerea asta. Dar, în situaţia de faţă, sunt nevoită să întreb: se poate face?

Art ezită un moment, apoi încuviinţează din cap.

— Teoretic, da.

— Va trebui să ne mulţumim cu un succes teoretic.

— Şi cu schimbul cum rămâne? întreabă Heron. Cress îi vrea pe Jian şi pe Brigitta, dar dacă ceea ce ţi-a spus Brigitta e adevărat…

— Nu trebuie să-l obţină pe Jian, spun, clătinând din cap. Orice s-ar întâmpla diseară, asta e cert. Îi vom spune că a murit pe drum.

— Nu va fi încântată, spune Artemisia.

— Sunt convinsă că nu va fi, mă arăt de acord cu ea. Dar mai curând i-aş înfrunta nervii decât să-i pun în mâini arma aceea.

— Şi Brigitta?

Şovăi, muşcându-mi buza.

— Dacă nu vom avea pe niciunul dintre ei, va intra la bănuieli, spun eu. Şi n-ar fi niciun pericol să i-o dăm

pe Brigitta. Interesul lui Cress faţă de ea e de natură sentimentală, nu strategică.

— O va ucide, subliniază Heron.

O va ucide, ştiu asta, dar nu numaidecât. Sunt sigură că, pentru ea, Cress plănuieşte mai multe. Poate că voi reuşi să cuceresc capitala înainte s-o omoare; poate că nici aşa nu voi rezolva nimic. Dar Brigitta are dreptate: sunt regină şi voi face ce trebuie făcut.

— O vom da pe Brigitta, dar kalovaxianii nu trebuie să-l găsească pe Jian. Dacă planul nostru nu funcţionează…

Las fraza neterminată, însă Artemisia pricepe ce spun.

— Pe noi pot să ne ia, dar pe el nu-l vor lua în viaţă, completează ea.

Furtună

Heron se străduieşte să-i vindece cât mai repede pe Păzitorii Apei, pe când Maile îi adună pe foştii sclavi şi pe toţi cei răniţi în luptă în cazărmi, unde se vor ascunde până la plecarea kalovaxianilor.

Odată cu pregătirile astea, Artemisia, ceilalţi Păzitori ai Focului şi cu mine pornim spre ţărm, aflat la câţiva kilometri de tabără.

— Ai fi în stare s-o omori, la nevoie? mă întreabă Art din mers.

Mă întorc surprinsă spre ea. Nu e nevoie să întreb la cine se referă.

— Nu face parte din plan, îi răspund. Astăzi trebuie doar să supravieţuim şi să împiedicăm armata lor să-şi sporească rândurile. N-am rezolva nimic dacă am omorî-o pe Crescentia. Altcineva i-ar lua locul într-o

clipă. Bănuiesc că nobilii au formulat planuri de rezervă încă de când a murit Kaiserul. Chiar dinainte – dacă merită să am încredere în visele mele, Cress deja crede că pun la cale un fel de lovitură de stat. Trebuie doar să supravieţuim zilei de azi, ca să putem învinge altă dată. Uneori, e de ajuns să supravieţuieşti.

Nu-mi dau seama că o citez pe fosta Împărătească decât după ce cuvintele mi-au ieşit pe gură.

— Dar dacă ai fi nevoită? întreabă ea din nou şi înţeleg ce întreabă de fapt.

Nu dacă aş avea puterea fizică s-o omor – nu cred că vreuna dintre noi ştie răspunsul la întrebarea asta –, ci dacă aş putea să stau înaintea fetei pe care cândva am numit-o soră de suflet şi să-i curm viaţa.

Deschid gura ca să spun că da, bineînţeles că aş fi în stare, dar nu iese niciun cuvânt. E uşor să-mi amintesc că Cress e duşmana mea când mă gândesc cum era ultima oară când am văzut-o faţă în faţă, dar şi Cress, cea din visele mele – sau ce-or fi ele –, şi-a băgat ghearele în mine. Aş putea s-o omor pe Cress.

Nu răspund, dar probabil că Artemisia aude oricum răspunsul, pentru că nu insistă.

Soarele e sus pe cer când ajungem la ţărm, unde poposim într-un crâng de chiparoşi, feriţi de privirile celor de pe corăbiile sta’criverane, care aşteaptă la vreo cinci kilometri în larg. E greu să-ţi dai seama cât de mari sunt de la distanţa asta, dar trebuie să presupun că sunt destul de mari cât să-i poarte nu doar pe Prinţul Avarie şi pe gărzile lui, ci şi armata pe care i-a promis-o lui Cress.

— Nu se vor apropia mai mult decât când va veni vremea întâlnirii, spun eu. Dar, dacă vor vedea kalovaxiani cu prizonieri pe plajă, vor trage concluzia

că Împărăteasa a sosit mai devreme şi aşa putem să-i ademenim.

Artemisia încuviinţează din cap.

— Luaţi poziţie! rosteşte ea, suficient de tare cât s-o audă Păzitorii Focului.

Toţi opt ne aşezăm în două grupuri, şase dintre noi să fie kalovaxiani şi ceilalţi doi să fie gărzile sta'criverane care i-au escortat pe Brigitta şi pe Jian. Stând cu faţa la noi, Artemisia închide ochii şi ridică mâinile, mişcându-le în aer în linii complicate. În aceeaşi clipă, peste noi parcă s-ar aşeza o plasă din aer, acoperindu-ne din cap până-n picioare. Încheind, Art deschide ochii şi încuviinţează din cap o dată.

— Ajunge, dacă sunteţi priviţi de la distanţă, spune ea.

Mă uit la ceilalţi din grup, a căror piele arămie a devenit albă şi palidă şi al căror păr de diverse nuanţe întunecate a devenit blond. Cu înfăţişarea mea a făcut încă un pas, schimbându-mi rochia simplă într-una largă, din mătase cenuşie, ca de ardezie, deşi când ating materialul încă mai simt bumbacul.

Ceilalţi se holbează la mine şi rămân privindu-mi fix gâtul. Simt pielea de acolo ca pe pielea mea, dar bănuiesc că Artemisia a schimbat-o şi pe ea. M-a transformat în Cress sau măcar într-o variantă aproximativă. Sta'criveranii n-au mai întâlnit-o pe Cress, dar trebuie să fi auzit poveşti despre ea.

— Ai şi coroană pe cap, îmi spune Artemisia. Trebuie să-ţi porţi capul ca atare.

— Cât de mult să-i lăsăm să se apropie ca să poată vedea asta? întreabă una dintre Păzitoarele Focului – o femeie pe nume Selma.

— Nu foarte mult, răspunde Artemisia. Dar au

telescoape. Versiuni mai avansate decât cele cu care suntem obişnuiţi. Nu vreau să riscăm. De aceea am vrut să văd trupurile gărzilor, pentru că sunt singurii pe care ar putea să-i recunoască.

Privesc spre Păzitorii Focului cărora li s-au desemnat rolurile acestea şi îmi stăpânesc un icnet de uimire. Pe când ceilalţi şi-au păstrat chipurile, dar cu culoare diferită, aceştia doi au fost transformaţi cu totul. Nu am fost cu Artemisia când s-a dus să inspecteze trupurile, dar se vede că şi-a făcut treaba cu cea mai mare atenţie.

— Trebuie să te deghizezi şi tu însăţi, îi spun. Cu părul tău, toţi cei pe care i-ai întâlnit la palat te vor recunoaşte într-o clipă.

Artemisia se încruntă, dar încuviinţează din cap. Închide ochii din nou şi de data asta privesc cum înfăţişarea ei tremură ca suprafaţa unui lac, freamătă şi se schimbă. Când termină, arată ca orice războinică kalovaxiană, cu pielea ca de fildeş şi cu părul auriu tăiat drept la nivelul bărbiei.

— Bun, conchid. A venit momentul.

Procesiunea noastră porneşte mai departe. Când ajungem la ţărm, Artemisia îşi agită braţele în aer cu atâta putere, încât e ridicolă.

— Ce faci? o întreb.

— În ochii lor pare că ţin un stindard kalovaxian, îmi explică ea.

Iniţial, nu se întâmplă nimic, dar apoi corăbiile pornesc încet înainte. Am putea să tragem asupra lor acum, dar fără Heron, care să-şi folosească darul aerului pentru a purta focul departe, şansa de a rata şi ca navele să fugă e considerabilă. Nu, trebuie să avem grijă să scufundăm toate cele şase nave. Altfel, se vor

întoarce şi deja avem destule probleme.

Avem această unică şansă, aşa că nu trebuie să tragem prea devreme, dar, dacă aşteptăm prea mult, riscăm ca magia Artemisiei să se risipească. Nici asta nu trebuie să se întâmple.

Iarăşi îmi doresc ca Søren să fi fost aici. Ar fi putut să ne spună exact cât de mult se vor apropia corăbiile înainte de a coborî ancorele. Ar fi putut să anticipeze exact cum va reacţiona echipajul la atac. Dar e închis într-o temniţă.

O veşnicie se întinde în jurul nostru în vreme ce navele se apropie puţin câte puţin, cumplit de încet. Ştiu că trebuie să aştept, dar focul îmi înţeapă vârfurile degetelor, implorând să fie folosit, şi abia pot să-l ţin în frâu. Şi ceilalţi încep să se agite, se foiesc şi discută între ei. Soarele îmi apasă umerii, deasupra, fierbinte şi greoi.

— Gata, zice Artemisia. Sunt prea aproape ca să se poată întoarce. Mareea e de partea noastră.

Corăbiile sunt mai aproape decât era tabăra aflată de cealaltă parte a lacului, dar nu cu mult. Aş fi fost mai liniştită dacă Heron ar fi fost aici ca să ne îndrume flăcările, dar e prea slăbit. Un asemenea efort l-ar fi vlăguit cu totul. Îmi înghit îndoielile şi mă încordez, ridicând mâinile. Ceilalţi fac întocmai, urmându-mi exemplul.

Artemisia risipeşte deghizarea noastră şi dezlănţui prima minge de foc, aruncând-o cu toată puterea spre corabia cea mai apropiată, dar îşi ratează ţinta cu cincisprezece metri, pe puţin, aterizând în ocean cu un pleoscăit şi câteva sfârâituri. Inima mi se îngreunează ca plumbul.

Încearcă şi ceilalţi din jurul meu, dar, deşi unii

nimeresc mai aproape decât mine, nimeni nu reuşeşte să atingă vreo corabie. Văzând atacul, navele încep să intre în panică. De la depărtarea asta, zăresc membrii echipajului alergând de colo-colo, aud strigătele înfundate ale căpitanilor care dau ordine. Să întoarcă vasele, bănuiesc. Să fugă. Mareea e de partea noastră, din câte mi-a spus Artemisia, dar, dacă nu reuşim să atingem navele, mareea nu prea ne va fi de folos.

— Art! strig eu, în vreme ce o idee nouă prinde contur în mintea mea. Adu corăbiile alea mai aproape. Zdrobeşte-le de ţărm dacă trebuie.

Artemisia trece la fapte înainte ca vorbele să-mi iasă cu totul pe gură, străpungând violent aerul cu mâinile. Întinde braţele în lături şi apoi le aduce în faţă, strângându-le la piept. Atunci, un val se înalţă în spatele flotei, apoi năvăleşte înainte şi împinge navele de parcă n-ar fi fost decât jucării de copil plutind într-o cadă.

— Încă o dată! le strig celorlalţi Păzitori ai Focului.

De data asta, când arunc o minge de foc, îşi nimereşte ţinta, lovind coca corabiei din frunte cu un zbucium care se întinde pe toată suprafaţa apei. Coca se aprinde şi focul începe să se răspândească iute.

Multe dintre atacurile celorlalţi Păzitori ai Focului nimeresc şi ele, deşi câteva cad în mare, inofensive. Destule atacuri cât să provoace pagube. Corabia din frunte deja se scufundă.

Privesc spre Artemisia, ghemuită şi răsuflând din greu, cu mâinile pe genunchi.

— Mai poţi o dată? o întreb. Nu trebuie să lăsăm supravieţuitori.

Ridică ochii la mine, gâfâind în continuare, dar privirea ei e aspră şi hotărâtă. Încuviinţează din cap,

îndreptându-se de spate şi încordându-şi umerii.

— Dacă-i slăbiţi încă puţin, le pun eu capăt, rosteşte ea cu vocea obosită, dar sigură.

Încuviinţez din cap şi mă pregătesc pentru încă un atac, conştientă de Piatra de spirit a lui Ampelio, care îmi luminează fierbinte la gât. Îmi concentrez energia asupra corabiei din faţă şi arunc spre ea încă o minge de foc. De data asta se aprind velele, iute, ca nişte vreascuri.

Mingile de foc zboară prin aer una după alta, aruncate de ceilalţi Păzitori. La urmă, nicio corabie n-a rămas neatinsă. Ard luminos pe cerul de după-amiază şi membrii echipajelor încep să sară, abandonând navele înainte să fie şi ei mistuiţi de flăcări.

Oameni Soldaţi sta'criverani care nu fac decât să urmeze ordine, să facă ce le-a poruncit regele lor. Oameni cu vieţile şi cu familiile lor.

Oameni, îmi amintesc, care stau între Astrea şi libertatea ei.

— Acum, o îndemn pe Artemisia şi vocea mea sună mai echilibrat decât mă simt de fapt.

Nu ezită. De data asta, valul înălţat e mai mare decât oricare altul pe care l-am văzut de la ea, mai înalt decât cel mai înalt turn din palat, mai înalt până şi decât unele dintre turnurile din capitala sta'criverană. Când îl coboară, ţipetele străpung aerul, atât de tare încât să te asurzească, atât de tare încât să cutremure chiar şi pământul.

Dar când valurile se liniştesc la loc şi din flota sta'craverană n-au mai rămas decât scânduri de lemn plutitoare, nu se mai aude niciun ţipăt, niciun ordin strigat, niciun sunet de orice fel, cu excepţia propriei mele respiraţii greoaie şi a bătăilor haotice ale inimii

mele.

Vinovăţie nu este cuvântul potrivit pentru ceea ce simt în timp ce ne înapoiem în tabără, sub un văl apăsător de tăcere. Nu sunt străină de remuşcări – ştiu cum te rod pe dinăuntru până ţi se face rău, cum îţi bântuie coşmarurile până ajungi să crezi că ţi-ai pierdut minţile. Nu despre asta e vorba aici. Mii de oameni au fost ucişi de mâna mea, la ordinele mele, da, dar nu o regret. Dacă ar trebui s-o fac din nou, n-aş ezita să procedez întocmai.

M-am săturat de moarte, mi-a zis Søren când am fugit din Astrea şi, deşi nu l-am înţeles pe deplin atunci, îl înţeleg acum. Pentru că aşa mă simt. Obosită. Atât de obosită, încât simt epuizarea adânc, în oase. Cred că aş putea să dorm şi o mie de ani şi tot aş simţi-o.

M-am săturat de moarte, da, dar m-am săturat şi de luptă. M-am săturat să conduc. M-am săturat să iau hotărâri dificile. M-am săturat să port responsabilitatea pentru acele hotărâri.

Poate că într-o bună zi n-o s-o mai simt. Voi putea să mă trezesc într-o lume nepătată de sânge. Voi petrece o zi întreagă – poate o întreagă săptămână – fără temerea că poporul meu ar putea să nu mai prindă încă un răsărit. Voi putea să iau hotărâri fără consecinţe de viaţă sau de moarte. Ce să mănânc la micul dejun. Ce culoare să aibă rochia mea. Cu cine să dansez.

În toate sforţările mele de a găsi victoria, niciodată nu am tânjit după viaţa simplă pe care aş căpăta-o odată cu ea, dar acum, la gândul ăsta, întregul meu trup suferă de dor.

Iluzie

Când ne întoarcem la tabără, cadavrele au fost strânse, dar majoritatea clădirilor încă sunt inundate şi arse, iar pământul e încă udat de sânge. N-am văzut niciodată ce fel de iluzii pot realiza câţiva Păzitori ai Apei, dar sper că va fi suficient ca să facă locul să pară iar întreg când vor sosi kalovaxianii.

În tot haosul de oameni care aleargă de colo-colo făcând pregătirile, Blaise e singurul care stă nemişcat. Se sprijină de peretele uneia dintre cazărmi, cu braţele încrucişate la piept, îmbrăcat în haine curate. Are cearcăne grele sub ochi – chiar mai grele decât de obicei – şi pielea lui pare gălbejită în soarele de după-amiază. Când îmi întâlneşte privirea, mă uit în ochii lui, dar niciunul nu face vreo mişcare spre celălalt.

La un moment dat va trebui să vorbim despre ce i s-a întâmplat, despre energia feroce şi disperată care l-a copleşit, ca pe un beţiv luptând pentru încă o gură de bere. Despre faptul că m-a apucat de braţ atât de strâns, încât şi acum simt urma atingerii lui. Despre faptul că s-a împotrivit unui ordin direct şi că ar fi putut nu doar să se omoare pe sine, dar şi pe toţi ceilalţi, odată cu el.

M-am străduit atât de mult să-l ţin aproape, să-l protejez cum am putut, să încerc să-l salvez. Dar nu pot să-l controlez pe Blaise; nu pot să controlez ce face. Nu pot să-l ajut dacă nu mă va lăsa s-o fac. Nu pot să alung dorinţa lui de a se distruge, dar pot să mă asigur că nu ne va târî şi pe noi, ceilalţi, după el.

Îmi iau ochii de la Blaise și privesc în schimb spre Artemisia.

— Mă duc după Heron, îi spun. Tu întâlneşte-te cu Păzitorii Apei şi vezi cum se descurcă. Trebuie să fie cât se poate de întremaţi când vor sosi kalovaxianii. Şi găseşte-l pe Laius. Numai să nu-i ceri să facă eforturi prea mari.

Artemisia încuviinţează din cap, dar privirea ei e distantă. Mă întreb dacă atâta moarte a istovit-o şi pe ea. Pare că ar vrea să spună ceva, dar se stăpâneşte. În loc de asta, întoarce privirea spre grupul de Păzitori ai Focului.

— Odihniţi-vă, îi îndeamnă. S-ar putea să avem nevoie de voi din nou, dacă planul ăsta nu va reuşi.

Îl găsesc pe Heron în biroul comandantului, păzindu-i pe Brigitta şi pe Jian, ale căror mâini au fost legate din nou. Când dau cu ochii de ei, vreau să protestez, dar apoi îmi dau seama că decizia a fost corectă. În războiul ăsta nu sunt loiali nimănui, n-au niciun motiv să fugă pe furiş cât suntem ocupaţi. Şi, dacă nu vom avea măcar pe unul dintre ei, cine ştie cum va reacţiona Cress?

— Ai de gând să ne dai pe mâinile ei? mă întreabă Brigitta.

Îi întâlnesc privirea o clipă – acelaşi cenuşiu rece ca la Cress – apoi îmi feresc ochii şi încuviinţez din cap. E mai bine să nu ştie că-i vom separa. Nu cred că Brigitta are vreun motiv să acţioneze împotriva mea, dar nici nu am încredere în ea. Nu e vorba despre ea – sunt mulţi oameni în care nu mai am încredere.

— Nu avem de ales, spun. Are motivele ei să vrea să pună mâna pe voi şi o doreşte suficient de mult încât să vină aici în persoană.

Brigitta se uită la Jian, care-i şopteşte ceva.

— O să ne tortureze, rosteşte ea.

Ezit un moment, apoi încuviinţez din cap.

— Da.

Brigitta cade pe gânduri şi schimbă încă vreo câteva cuvinte cu Jian.

— Zice că e mai puternic decât pare, traduce ea. Nu le vom spune nimic.

Uşor de zis, dar mă îndoiesc că ştiu de ce e în stare Cress.

— Vom recuceri capitala, îi spun, dând tonului meu o siguranţă pe care nu sunt convinsă că o simt cu adevărat. Atunci, te voi elibera. Nu ştiu sigur de cât timp va fi nevoie – săptămâni, luni –, dar te voi elibera.

Brigitta se încruntă.

— De ce îmi spui toate astea? întreabă ea.

— Uite-aşa. Câtă vreme am fost prizoniera Kaiserului şi am fost torturată şi chinuită, singurul motiv pentru care am îndurat a fost convingerea că, într-o bună zi, cineva va veni să mă salveze. Mie nu mi-a făcut nimeni nicio promisiune, dar eu îţi fac o promisiune acum. Vom recuceri capitala. Te vom elibera. Dar voi putea s-o fac mai repede dacă fiica ta va crede în continuare că am murit.

Ochii i se luminează, cuprinşi de înţelegere, şi încuviinţează din cap o dată.

— Voi păstra secretul cât voi putea, îmi spune.

Mai mult nu pot să sper. Oricum, dacă Brigitta chiar îi va mărturisi în chinurile torturii, nu cred că Cress îi va da crezare. Ar părea ceva prea tras de păr, o fantezie de-a Brigittei scornită ca să se salveze.

La gândul ăsta, mi se face rău. Nu pot să mă mai uit la ea, altfel voi înnebuni din cauza remuşcărilor. În loc să zăbovesc cu gândul la ea şi la Jian, merg la

Heron, care încă ţine piatra *molo varu* în mâini, cu privirea aţintită la suprafaţa ei netedă, aurie.

— Nicio veste de la Erik? îl întreb încet.

Ridică privirea la mine numai cât să clatine din cap, apoi îşi îndreaptă atenţia înapoi la piatră.

— Nimic, de patru zile, Theo, răspunde el răguşit. S-a întâmplat ceva. Ştiu sigur.

— Nu ştii sigur, îl contrazic. Poate că doar aşteaptă până când va avea ştiri de transmis. Din moment ce Cress a plecat, de bună seamă că sunt foarte puţine informaţii care merită transmise.

Heron îmi întâlneşte iar privirea.

— Dacă Cress a plecat şi, odată cu ea, şi cei mai buni soldaţi ai săi, de ce nu a profitat de ocazie ca să-l elibereze pe Søren? întreabă el. Dacă într-adevăr nu s-ar fi întâmplat nimic, asta ar fi fost cea mai bună ocazie.

Acum nu ştiu cum să răspund. Simt iar un nod în stomac la gândul că Erik ar fi fost prins, că i s-ar fi alăturat lui Søren în celula aia sau – mai rău – că a fost omorât şi capul i-a fost înfipt într-o ţeapă, întocmai cum proceda Kaiserul cu trădătorii. Aşa cum a procedat cu Ampelio.

— Nu s-a întâmplat nimic, reuşesc să spun în cele din urmă, dar nici mie nu-mi sună prea convingător.

Înainte ca Heron să poată răspunde, uşa biroului se deschide şi Maile păşeşte înăuntru, apoi închide bine uşa în urma ei.

— Am trimis iscoade în nord, să vadă cât de departe sunt kalovaxianii, începe ea, fără a mai pierde timp. Am primit răspuns acum câteva momente – vor sosi înainte de apus.

— Vor dori să petreacă noaptea aici, îi spun. Ar

trebui să redactăm o scrisoare în kalovaxiană, în care să-i zicem Împărătesei să se întoarcă la palat, s-o convingem să plece cât de repede. Să-i spunem că nobilii pun la cale o lovitură. Îi va fi uşor s-o creadă şi deja e paranoică. Ar călări zi şi noapte ca să ajungă înapoi s-o împiedice şi nu le-ar da de ales oamenilor ei decât s-o urmeze.

Maile încuviinţează din cap.

— S-a făcut.

O întrebare îmi zăboveşte pe buze. Nu e o întrebare pe care aş vrea să i-o pun lui Maile. Îmi închipui ce ar putea să spună şi mă îndoiesc că asta vreau să aud. Dar tocmai de aceea trebuie să ştiu răspunsul ei.

— Ne va reuşi?

Maile se gândeşte câteva momente care par să se întindă la infinit.

— Nu ştiu, recunoaşte ea. Dar e cel mai bun plan pe care-l avem.

Nu prea mă linişteşte, dar măcar e un răspuns sincer. Prefer un astfel de răspuns oricărui optimism orb.

— Dar e un plan strict, rostesc cu grijă. Nu e loc pentru neprevăzut.

— Nu, e de acord Maile şi se încruntă, încercând să-mi descifreze gândurile.

Mă uit când la ea, când la Heron, muşcându-mă de buză.

— Blaise a devenit imprevizibil, continui eu.

Heron răsuflă îndelung, dar nu pare surprins că am ridicat problema.

— Ce ai vrea să facem? întreabă el.

— Când îi vom evacua pe cei prea slăbiţi ca să

poată lupta, dacă se va ajunge până acolo, ar trebui să meargă şi el cu ei.

— Nu-i va fi uşor să accepte, observă Heron.

— Ştiu. Am încredere că vei face ce trebuie făcut ca să-l aperi şi să-l ţii la o parte din calea noastră.

Nu e un ordin, nu tocmai, dar Heron încuviinţează sever din cap.

Ieşind din birou, aproape mă izbesc de Artemisia şi Laius, care aşteaptă în faţa uşii, gata să intre. Artemisia clipeşte la mine o secundă, apoi coboară braţul.

— Încă o problemă de discutat, spune ea. Despre Brigitta şi Jian.

Închid uşa şi-i poftesc să mă urmeze pe coridor.

— Nu-mi place că trebuie s-o predăm, dar trebuie, spun eu. Dintre ei doi, el e mai valoros – nu trebuie să lăsăm kalovaxianii să pună mâna pe o armă cum e velastra.

— Aici nu te contrazic, zice Artemisia. Dar nu se poate ca Împărăteasa să nu ştie de velastra. N-ar fi renunţat la Mina de Apă cu uşurinţă şi tu însăţi ai spus-o: armata sta'criverană nu e – nici *nu era* – din cale afară de puternică. Când va afla că nu-l avem pe Jian, o să se înfurie. La cât e de imprevizibilă, s-ar putea să cadă tot planul.

— E un plan strict, recunosc eu, după cum i-am spus şi lui Maile şi Heron.

Clatin din cap.

— Dar mai curând aş risca să-i înfrunt furia acum decât să-i pun în mâini arma aia. Mişcarea de eliberare poată să renască altă dată – chiar tu mi-ai spus asta cândva. Dar, dacă Împărăteasa obţine velastra, nimeni

nu se va mai răzvrăti în veci.

Artemisia nu zice nimic câteva clipe, întorcându-se spre Laius, care stă cu buzele strânse într-o linie subţire şi priveşte drept înainte cu ochi căprui împovăraţi.

— Dar dacă ar exista o cale a-i da Împărătesei atât pe Brigitta, cât şi pe Jian, fără ca de fapt să i-l dăm pe Jian? De a nu risca să-i trezim bănuielile sau să-i stârnim furia? O cale de a ne asigura că ea şi trupele ei vor fi plecat cu mult timp înainte să-şi dea seama că ceva nu e în regulă? întreabă ea.

Văzându-mi deruta, se întoarce spre Laius.

— Haide. Spune-i ce mi-ai spus şi mie.

Laius înghite în sec. Pare atât de tânăr – de şaisprezece ani, poate –, dar e vorba doar despre un an mai puţin decât la mine. E la vârsta la care eu l-am ucis pe Ampelio, la care a venit Blaise şi mi-a oferit şansa de a mă împotrivi. Are privirea aceea acum, privirea cuiva pregătit de luptă. Asta mă sperie, chiar şi înainte să deschidă gura.

— Am învăţat să mă deghizez bine, zice el pe un ton stăpânit. Pot să menţin o iluzie în jurul meu mult timp. Nu obosesc aşa, ca ceilalţi, şi, cu antrenamentul lui Blaise, nici nu ajung să-mi pierd controlul. Nu e magie atât de puternică cât să se ajungă acolo.

Încrunt din sprâncene.

— Ce vrei să spui mai exact, Laius? îl întreb.

— Bărbatul acela, Jian, are informaţii pe care Împărăteasa şi le doreşte. Informaţii pe care nu vrem să le obţină, spune el. Aşa că trimite-mă pe mine în locul lui. Eu nu ştiu nimic.

— Nu, mă opun eu, chiar înainte să poată termina fraza cu totul. Sub nicio formă.

— Nu sunt copil, Maiestate. Nu sunt naiv. Ştiu ce mă aşteaptă în viaţă. Am văzut ce s-a întâmplat… ce s-a întâmplat cu Blaise. Acela e viitorul meu. Înţeleg că nu voi apuca sfârşitul războiului. Dar, dacă voi putea să ajut la sfârşirea lui, pentru mine va fi suficient.

— Nu e vorba doar despre moartea ta, Laius, răspund eu. Ar fi vorba întâi despre tortură, ar încerca să smulgă informaţii de la tine pe orice cale, până când vei vrea să mori.

Nu spune nimic un moment, prinzându-şi buza de jos între dinţi. În sfârşit, se uită la mine cu ochi sumbri.

— Maiestatea Voastră a vrut să moară? întreabă el încet.

— Poftim?

— Cu toţii am auzit ce ai îndurat când erai prizoniera Kaiserului, cum a încercat să obţină informaţii de la Maiestatea Voastră atunci în ultima noapte, cum ai fost torturată atât fizic, cât şi psihic. Cum le-ai îndurat pe toate – şi numai de aceea am fost eliberat, numai de aceea suntem cu toţii azi aici.

Un moment, nu pot vorbi. Îmi amintesc cum stăteam în sala tronului, privind cum propriul meu sânge se scurgea pe dalele de dedesubt, ştiind că moartea era inevitabilă, dar că voi face tot ce-mi va sta în putere să apăr rebeliunea. Îmi amintesc cum Elpis a luat aceeaşi hotărâre când a înghiţit restul de Encatrio şi a ars pe dinăuntru sub ochii mei.

E prea tânăr, cuget eu, dar nu e. E de aceeaşi vârstă pe care o aveam eu. E mai în vârstă decât era ea.

Mă uit la Artemisia şi-mi găsesc gândurile oglindite în expresia ei.

— Eşti convins, Laius? îl întreb încet. Trebuie să fii

convins.

Se gândeşte numai o clipă, apoi încuviinţează din cap.

— Sunt convins, răspunde. Pentru Astrea, sunt convins.

Tratat

E ciudat să port chipul Prinţesei Amiza. Abia îmi amintesc cum arată, am întâlnit-o puţină vreme în Sta'Crivero în noaptea în care am sosit acolo. Nu a vorbit mult, doar a întrebat despre pedepsele pe care le suferisem în mâinile Kaiserului. Însă Artemisia trebuie s-o fi privit atent la un moment dat, pentru că, atunci când îmi arată propria-mi imagine într-o oglindă mică, de mână, recunosc faţa Prinţesei într-o clipă.

Coborând ochii la braţele mele descoperite, văd că au aceeaşi culoare de bronz şlefuit ca ale nurorii Regelui Etristo.

— N-am putut mai mult, se scuză Artemisia, privindu-mă încă o dată din cap până-n picioare şi luând oglinda înapoi, vârând-o în buzunar. Aşa că străduieşte-te să ţii minte că eşti o femeie de douăzeci şi ceva de ani care a avut parte de o viaţă uşoară. Numai reverenţe şi măguliri şi eleganţă.

Aş fi vrut să-mi pot aminti mai multe despre Amiza, dar am văzut-o doar la acea unică întâlnire. Brusc, mi se pare ciudat că n-am mai văzut-o după aceea, dar poate că, la fel ca toate celelalte obiecte frumoase din posesia lor, sta'criveranii o ţineau doar ca exponat, fără s-o lase să facă altceva decât să fie frumoasă şi să nască urmaşi.

Sper că nu se afla într-adevăr pe una dintre

corăbiile acelea, împreună cu Avarie.

— Nu eşti obligată să faci asta, spune Heron, deşi nu arată ca Heron.

În schimb, poartă chipul lui Avarie. Era singurul suficient de înalt cât să poată juca rolul prinţului moştenitor şi a ezitat numai o clipă înainte de a accepta. Dar n-a vrut să-mi asum acelaşi risc, împreună cu el. M-a îndemnat să merg cu ceilalţi, să-l liniştesc pe Blaise când avea să se trezească din somnul indus pe cale magică, în care l-am rugat pe Heron să-l cufunde.

— Trebuie s-o văd, insist eu, deşi şi în urechile mele pare o idee prostească.

Clatin din cap.

— Nu ştiu cum să explic. Doar că… dacă e s-o înfrunte cineva, eu trebuie s-o fac. Oricum, o cunosc mai bine decât oricine altcineva, ştiu cum va reacţiona la anumite lucruri, ce anume va dori să audă. Eu trebuie s-o fac.

Când kalovaxianii sunt văzuţi apropiindu-se, Heron şi cu mine mergem să ne întâlnim cu ei, luând cu noi o mână de Păzitori ai Focului şi ai Apei deghizaţi, laolaltă cu Artemisia. Când Art a dus-o adineaori pe Brigitta să-şi facă nevoile, eu şi Heron l-am schimbat pe Jian cu Laius deghizat. După cum era de aşteptat, Jian a fost derutat şi panicat, dar nu era timp de pierdut, aşa că Heron a fost nevoit să-şi folosească darul ca să-l lase inconştient. După aceea Jian a fost dus departe de tabără, de cealaltă parte a lacului, unde am organizat infirmeria. Paznicii de acolo au primit ordine – dacă planul dă greş şi pare că tabăra va fi cucerită de kalovaxianii, Jian va fi ucis înainte să ajungă la el.

Gândul mă îngrozeşte, dar nu atât de mult precum ideea că Cress ar obţine velastra.

Iar acum, Brigitta şi Laius sunt legaţi unul de altul, amândoi cu gurile acoperite. Iniţial, nu mi s-a părut că ar fi nevoie să-i legăm la gură, dar n-am încredere în Brigitta, aşa cum nici ea nu are încredere în mine. Nu ştiu ce-i va spune lui Cress şi cum va reacţiona când va descoperi că Jian nu mai e Jian. Nu pot decât să sper că, atunci când va fi înlăturată legătura de la gura Brigittei, Cress şi soldaţii ei vor fi de mult plecaţi.

Nu ştiu ce se petrece în mintea ei, dar nu şovăie la niciun pas. Ochii ei cenuşii – la fel ca ai lui Cress – privesc atent, mereu drept înainte. Nu pot face nimic pentru ea, îmi amintesc eu, dar faptul nu prea îmi linişteşte sentimentul de vinovăţie.

Mă străduiesc să mă port aşa cum ar fi făcut Amiza, cu mâinile împreunate delicat în faţă, cu umerii drepţi, cu capul plecat. Delicată şi respectuoasă.

Lui Heron parcă îi e şi mai greu să joace rolul lui Avarie. Se vede de la o poştă că nu se simte în largul său, nu ştie cum să stea, ce să facă cu mâinile. Avem noroc că Cress nu l-a întâlnit pe Avarie niciodată. Oricum, nimeni nu are motive să bănuiască prezenţa unor impostori. Abia le-am luat-o înainte kalovaxianilor cu un pas, dar suntem încă în faţă.

Ne oprim la aproape un kilometru de tabără, în speranţa că vom reuşi să-i împiedicăm pe kalovaxiani să păşească în ea. Ceilalţi Păzitori ai Apei sunt gata s-o deghizeze dacă totuşi soldaţii lui Cress vor intra şi am aranjat ca scrisoarea mea să fie livrată de îndată ce vom avea nevoie de ea, dar aş prefera să nu se ajungă până acolo.

În scurt timp, grupul de armăsari se apropie,

trăgând o singură caleaşcă aurită. Cam cincizeci de gărzi, aş aprecia. La vreo jumătate de kilometru în spate, văd armata pe care a adus-o cu ea, dar mi-ar fi imposibil să număr câţi războinici sunt. Cu siguranţă prea mulţi, dacă se va ajunge la luptă. Mi-e greu să cred că au fost aduşi din alt motiv decât să-i intimideze pe sta'criverani şi să le amintească cine ţine frâiele în parteneriatul ăsta.

Gărzile descalecă parcă dintr-o singură mişcare coregrafică exersată şi una dintre ele se duce la caleaşcă şi deschide uşa.

Cress iese încet, fiecare mişcare a sa fiind o demonstraţie ostentativă de putere, încă din clipa în care mâna ei încărcată cu nestemate apare din caleaşcă, strălucind în lumina după-amiezii târzii. Când în sfârşit pune piciorul pe pământ, rochia din mătase argintie curge în jurul ei şi se adună într-o baltă sclipitoare care-i dă o înfăţişare de fantasmă. Nu a făcut niciun efort să-şi acopere pielea arsă de la gât cu cosmetice sau textile, expunându-şi rana cu mândrie.

Privirea ei rece şi cenuşie ne cercetează pe mine şi pe Heron, examinându-ne din cap până-n picioare, după care buzele i se arcuiesc într-un zâmbet încordat.

— Prinţe Avarie, începe ea cu o voce melodioasă, dar suficient de puternică cât să străbată distanţa dintre noi. Prinţesă Amiza. Mă bucur tare mult că aţi reuşit să faceţi drumul în persoană. Cum a fost călătoria voastră?

Îşi ridică fusta şi vine spre noi, urmată, la niciun pas, de cele mai puternice două gărzi ale ei.

Aştept ca Heron să vorbească primul, dar, văzând că nu zice nimic, fac un pas în faţă şi zâmbesc, întinzând mâna.

— Oceanul e minunat în perioada asta a anului, rostesc cu o voce mai subţire, ca să n-o recunoască. A fost o călătorie frumoasă şi cu siguranţă a meritat ca să vedem splendoarea Minei de Apă.

Sprâncenele deschise la culoare ale lui Cress se arcuiesc în sus.

— Aşadar deja aţi văzut-o? întreabă, aparent dezamăgită. Nădăjduiam să v-o arăt chiar eu.

— Am sosit mai devreme decât ne aşteptam, spune Heron, regăsindu-şi vocea. Supuşii voştri au fost deosebit de primitori. Cu siguranţă, mina se ridică la înălţimea speranţelor noastre şi chiar le depăşeşte.

— Mă bucur, face Cress. Cât despre contribuţia voastră la înţelegere… Navele mele sunt pregătite?

Heron încuviinţează din cap o dată.

— Aproape de ţărm. Trimiteţi-vă oamenii să vadă cu ochii lor, dacă doriţi.

Cress aruncă o privire peste umăr şi face semn din cap spre doi dintre soldaţii ei, care îndată încalecă din nou şi pornesc spre coastă, unde sper că vor găsi o flotă de corăbii sau, mai bine zis, iluzia unei flote. Câţiva dintre Păzitorii Apei pe care i-am găsit vor fi pe plajă şi vor menţine iluzia, ascunzând epavele, făcându-le să pară nave adevărate.

— Şi va fi suficient pentru a-i şterge de pe faţa pământului pe rebelii de la Mina de Foc? întreabă ea, întorcându-se iar spre Heron.

Heron încuviinţează scurt din cap.

— Îndată ce încheiem aici, răspunde el în continuare, folosind replica pe care am exersat-o. Voi da poruncă să pornească într-acolo. Cu trupele voastre şi cu ale mele, sunt convins că vom curăţa infestaţia asta a rebeliunii odată pentru totdeauna.

— Asta sper şi eu, spune Cress, zâmbind acru. Dar mă tem că am ajuns să privesc răzvrătirile ca pe nişte gândaci – întotdeauna rămân câţiva supravieţuitori. Că veni vorba, unde sunt gândacii pe care mi i-aţi adus?

Îmi trebuie o secundă să pricep la ce – sau, mai bine zis, la cine – se referă.

— A, fac eu, pocnind din degete şi făcând semn spre Păzitorii din spatele meu.

Artemisia, deghizată, îi aduce în faţă pe Brigitta şi pe Laius, legaţi şi cu gurile acoperite. Laius merge cam împiedicat şi mă străduiesc să nu tresar. Chiar dacă acum poartă faţa lui Jian, aproape că văd dincolo de iluzie, îl văd pe băiat aşa cum e, un copil care-şi croieşte drum spre o moarte sigură. Dar privirea lui nu se poticneşte. Merge cu umerii drepţi, cu fruntea sus. Totuşi îmi vine să opresc totul, să-l chem înapoi, să renunţ la plan. Însă acum e prea târziu. Nu pot să-i împiedic sacrificiul, dar pot să mă asigur că nu va fi irosit.

De lângă el, Brigitta se uită la fiica ei ca şi când ar privi o stafie – şi aş zice că exact aşa e. Stafia copilei pe care a părăsit-o, monstrul în care s-a preschimbat fata aceea. Oare acum Brigitta e cuprinsă de remuşcări sau nu i-a mai rămas decât frica?

Cress abia se uită la Jian, o fixează cu privirea pe mama sa. Păşeşte spre ea, zâmbetul i se lăţeşte şi ochii îi scânteiază cu o bucurie rece. Cress e mai înaltă decât mama ei cu câţiva centimetri şi mă întreb ce crede Brigitta despre asta, despre femeia dinaintea ei şi cât de diferită e de fata mică pe care a lăsat-o în urmă.

— Mamă, spune Cress, întinzând mâna şi atingând obrazul mamei sale.

Brigitta tresare din calea atingerii, se fereşte de degetele arzătoare care lasă pe pielea ei urme roşii delicate. Gărzile înlocuiesc legăturile prizonierilor cu lanţuri grele din fier, dar le lasă pe cele de la gură.

— Ce veţi face cu ei? o întreb, lăsându-mi vocea să tremure, aşa cum neîndoielnic ar fi făcut vocea Amizei.

— Unele răni sunt mai adânci ca altele, răspunde Cress, privind-o o ultimă oară pe mama ei şi apoi întorcându-se iarăşi spre noi, zăbovind cu ochii la mine. Unele răni cer să fie răsplătite fără întârziere, cu propria-ţi mână. Nu se poate să nu ştii cam la ce mă refer.

Chiar ştiu. Înţeleg nevoia ei de răzbunare atât de bine, încât mă sperie, dar Amiza nu o înţelege. Amiza nu poartă ranchiună în felul ăsta; nu poartă genul ăla de răni. Probabil că îşi dă şi Cress seama de lucrul ăsta, pentru că scuturăm din cap.

— Cred că răzbunarea ţi se pare urâtă, spune zâmbind discret. Te invidiez pentru asta. Aşa mi se părea şi mie cândva. Să aduc şi restul înţelegerii noastre?

Mă străduiesc să-mi ascund entuziasmul. *Restul înţelegerii noastre.* Am avut dreptate. Erau mai multe la mijloc în tranzacţia asta, ceva pentru care Prinţul Avarie să bată atâta drum în persoană.

Aurul nu are atât de multă valoare pentru sta’criverani, dar Theyn avea o colecţie de artă şi artefacte vechi pe care s-ar putea să pună preţ. Poate despre asta e vorba.

Cress pocneşte din degete şi una dintre gărzile ei deschide iar uşa de la caleaşcă. Iniţial, nu se întâmplă nimic, dar apoi garda întinde mâna înăuntru şi trage afară cu brutalitate o siluetă înfăşurată în atât de

multe lanţuri, încât nu poate să mişte niciun deget. Părul lui e atât de năclăit de sânge şi pământ, încât e greu să-i distingi culoarea şi faţa îi e un amestec pestriţ de vânătăi şi oase rupte, şi totuşi îl cunosc la fel de bine cum îmi cunosc propriul nume.

Søren.

Garda îl aruncă la pământ cu brutalitate şi apoi întinde mâna în caleaşcă din nou, scoţând afară încă o siluetă înlănţuită, aceasta mai puţin şifonată, deşi oricum faţa îi e acoperită cu tăieturi şi vânătăi, cu o bucată groasă de pânză albă legată la ochi. Totuşi îl recunosc într-o clipă şi, cu un gol în stomac, pricep de ce Erik nu ne-a trimis niciun mesaj. Brusc, pare caraghios că ne-am aşteptat la altceva.

I-am spus lui Heron că Erik era bine, că probabil era prea ocupat să-l salveze pe Søren ca să ne scrie. Dar trebuie să fi ştiut în inima mea că situaţia era alta. Văzându-l acum, în starea asta, parcă aş fi primit un pumn în burtă.

Mă împotrivesc emoţiilor, concentrându-mă asupra motivului. De ce i-ar dori Etristo pe Søren şi pe Erik şi de ce ar fi dispusă Cress să renunţe la ei? Primul răspuns vine mai repede – Søren a fost arestat în Sta'Crivero pentru uciderea Arhiducelui. Nu a contat că era nevinovat. Regele Etristo îl considera vinovat şi a fost suficient ca să fie condamnat la moarte. Sta'criveranii nu tolerează niciun fel de fărădelege. Etristo trebuie să se fi înfuriat când Søren a evadat. Iar Erik... ei bine, poate că Etristo crede că Erik l-a ajutat pe Søren să evadeze. Sau poate că Erik e urmărit pentru simplul fapt că e gorakian – în Sta'Crivero, lucrul ăsta în sine părea să fie o fărădelege.

— Minunat, reuşesc să spun pe un ton echilibrat.

Regele Etristo se va bucura să-i primească pe criminalii aceştia înapoi în temniţele sale.

Cress se uită la Søren şi la Erik cu o privire plictisită, apoi se întoarce iar spre mine.

— Se poate, zice ea. Deşi, dacă aţi vrea să ştiţi părerea mea, ar fi o risipă de resurse să-i ţineţi în viaţă, pe care Sta'Crivero nu şi le permite. Mai bine i-aţi ucide chiar acum, să vă scutiţi de deranjul de a-i căra înapoi. Din experienţa mea, sunt nişte prizonieri foarte nedisciplinaţi. Împăratul a convenit să alieze Goraki cu mine, dar a avut neobrăzarea de a încerca să-l răpească pe Prinţul Søren chiar în noaptea în care a pus piciorul în palatul meu.

Tace un moment, aplecând capul într-o parte, îngândurată.

— Desigur, deja îmi pusesem în gând să-l dăruiesc Regelui Etristo în semn de pace, dar, chiar şi aşa, a fost foarte urât din partea lui.

— Aş fi preferat să nu trebuiască să-i ducem înapoi în viaţă, spune Heron, clătinând din cap. Dar tatăl meu a insistat.

Cress oftează teatral.

— Să zicem că-l înţeleg, îl aprobă ea. Sunt convinsă că tatăl vostru e nerăbdător să fie martor direct la moartea lor, altfel ar fi cerut să-i fie înapoiaţi morţi sau vii.

— Aceasta e calea dreptăţii în Sta'Crivero, intervin eu, amintindu-mi ce mi s-a spus întâia oară când am intrat în oraş.

E un mare efort să-mi iau ochii de la trupurile schingiuite ale lui Søren şi Erik, dar mă silesc să întâlnesc privirea rece şi cenuşie a lui Cress.

— Executarea publică a criminalilor e menită să-i

descurajeze pe alţii care s-ar gândi să încalce legile noastre.

Cress strânge din buze.

— Ei, atunci sunt sigură că execuţiile publice ale unui prinţ şi unui împărat vor avea un puternic efect de descurajare.

Tace o clipă, apoi continuă:

— La curtea mea există câteva persoane care încă ar prefera să aibă pe tron un prinţ trădător decât o femeie, cele care puneau la cale un atac pentru a-l elibera. Trăgeam nădejde că eu şi prinţul am putea stabili o alianţă, dar a fost deosebit de încăpăţânat şi, dacă nu e de partea mea, e o ameninţare. Am încredere că nu-i veţi arăta niciun strop de milă.

Oricât de diplomatice i-ar fi cuvintele, înţeleg sensul lor destul de uşor.

— Desigur, aprob zâmbind. Va fi executat îndată ce vom sosi acasă şi veţi putea să dormiţi puţin mai liniştiţi, odată cu înlăturarea unei primejdii în plus.

Heron se agită din ce în ce mai tare cu fiecare secundă. Îmi dau seama după cum ochii îi tot fug spre Erik şi Søren şi după broboanele de transpiraţie de pe frunte, care nu au nimic de-a face cu vremea caldă a serii.

Trebuie să îi pun capăt, cât mai repede.

— Ar trebui să plecăm, îi spun lui Cress. Căpitanii corăbiilor noastre doresc să ridice pânzele în seara asta, ca să profite de reflux. Starea de sănătate a Regelui Etristo se deteriorează şi e dificil pentru soţul meu să fie departe de tatăl lui în vremuri atât de tumultuoase.

Îl iau de braţ pe Heron, strângându-l uşor atât pentru a-l linişti, cât şi pentru a-l avertiza.

— Vai, exclamă Cress, încruntându-şi sprâncenele. Desigur. Dar, judecând după ritmul mareei din sezonul acesta, ar fi mult mai bine dacă aţi mai aştepta o oră. Altfel, apele vă vor împinge înapoi câte un metru pentru fiecare jumătate făcută înainte. Haide – am petrecut ultimele câteva zile înconjurată de soldaţi şi îmi lipseşte compania altor femei. Să bem împreună un pahar de vin înainte de plecare.

Îmi întinde mâna şi nu am de ales decât să mă desprind de Heron şi s-o accept, deşi inima îmi bubuie în piept. Când degetele ei se înfăşoară peste ale mele, le simt fierbinţi şi uscate. Parcă nu aş atinge o fiinţă umană, ci, mai curând, o statuie din marmură care a stat în soare. Nu dă impresia că ar avea febră, aşa cum face Blaise, dar oricum senzaţia e supărătoare.

— Mi-ar face plăcere, îi răspund, izbutind să zâmbesc. Avarie, dragul meu, vrei să duci prizonierii la locul lor pe corabie, ca să fim gata de plecare când Împărăteasa şi cu mine vom fi terminat?

Heron face ochii mari, privind când spre Erik, când spre mine, dar apucă să încuviinţeze din cap.

— Prea bine, dragostea mea. Ne vedem într-o oră.

Cuvintele lui conţin o urmă de spaimă şi sper că numai eu am observat. Mă sărută pe obraz înainte de despărţire şi zăboveşte cu o clipă mai mult decât ar fi nevoie, strângându-mă ferm de umeri. Cu toate că nu zice nimic, simt avertismentul în tăcerea dintre noi, deşi nu prea era nevoie de el.

Ai grijă. Nu te lăsa încolţită. Întoarce-te la noi.

Alianţă

Trebuie să-mi amintesc să respir când eu şi Cress

ne apropiem de tabără. Brusc, pare imposibil ca Păzitorii Apei să fi reuşit – tabăra e mai mare decât orice am mai văzut deghizat şi, deşi sunt mulţi Păzitori ai Apei, nu sunt antrenaţi. Mă tem ca nu cumva Cress să izbutească să vadă dincolo de iluzie şi nu-mi pot stăpâni gândul că a fost un plan prostesc, care nu va face decât să amâne inevitabilul. Am fost proastă să cred că ar putea să fie altfel.

Un paznic deghizat deschide poarta şi ne primeşte înăuntru, făcându-mi în aceeaşi clipă cu ochiul. Atunci îmi dau seama că e vorba de Maile, dar mintea mi-e prea ocupată ca să mă gândesc la ea mai mult de atât. În loc de asta, îmi îndrept atenţia spre tabără – toate sunt în picioare, neatinse, ocupate de sute de paznici kalovaxiani în uniformă.

Nu e o iluzie perfectă. Căutând lipsurile, mi se arată limpede, precum cusăturile unei rochii când materialul e întins prea tare. Ştiu că zidul de nord a ars cu totul şi, deşi acum e întreg, când îl privesc cu atenţie, disting urmele de lemn pârjolit, locul gol prin care se vede cerul, ceaţa subţire de fum care zăboveşte în aer. În aceeaşi situaţie sunt şi clădirile inundate şi străzile pe care apele şiroiau în urmă cu numai câteva ore.

Dar Cress nu se gândeşte să fie atentă după iluzii, aşa că nu observă detaliile. Vede doar zidul înalt şi falnic, clădirile curate şi uniforme, pământul uscat şi tasat. Vede soldaţi kalovaxiani cu părul blond tăiat scurt, cu obrajii bărbieriţi, curaţi, şi cu uniforme impecabile, în loc de războinici rebeli şifonaţi, cu priviri flămânde.

Gărzile ei de corp ne urmează îndeaproape, dar parcă iluzia le-a convins şi pe ele, nu văd dincolo de

exteriorul fermecat. Totuşi nu reuşesc să-mi liniştesc zvâcnetele inimii. Nu voi putea să răsuflu uşurată decât când Cress şi toţi oamenii ei vor fi dispărut în zare.

— Miroase ciudat, nu crezi? întreabă Cress pe un ton conspirativ. Parcă puţin a moarte.

Mi-e greu să nu mă gândesc la toate momentele în care eu şi Cress ne-am plimbat braţ la braţ, la vremurile în care îmi încredinţa şoaptele ei. Mi-e greu să ţin minte că în clipa asta nu sunt Theo, nu sunt nici măcar Doamna Thora. Sunt Prinţesa Amiza şi Cress îmi e străină.

Îmi silesc vocea să sune neutru.

— Aşa se pare, Înălţimea Voastră. Nu aşa miroase întotdeauna aici? Din câte înţeleg, muncitorii sunt schimbaţi des.

— Vrei să spui sclavii, mă corectează Cress, încruntându-se. Aşa e, dar e groaznic de neplăcut, nu crezi?

— Aşa este, încuviinţez eu. Poate că ar fi mai bine să ne bucurăm de un pahar de vin în afara porţilor, unde aerul e mai curat?

Preţ de o secundă, Cress pare să se gândească la propunerea mea, dar îndată clatină din cap.

— Nu, vom bea în sala de mese. Cu puţin noroc, mirosul de la pregătirea mesei de cină va acoperi duhoarea asta.

Porunceşte unui paznic să meargă înainte şi să pregătească o masă pentru două persoane, iar eu nu pot decât s-o urmez.

Când intrăm în sala de mese, Cress le spune gărzilor să aştepte afară, cu acelaşi zâmbet fermecător

pe care m-am obişnuit să-l văd la ea, deşi, cu buzele ei negre ca cenuşa, nu se poate spune că ar avea acelaşi efect. În loc să se fâstâcească şi să se înroşească în obraji, aşa cum făceau bărbaţii înainte în preajma ei, gărzile par doar neliniştite.

— Vom avea doar o discuţie ca între fete, le înştiinţează ea. Niciun motiv de îngrijorare.

Nu le dă ocazia să răspundă, ci imediat mă trage în sală, spre singura masă care a fost aranjată, cu o faţă de masă de un alb imaculat şi o carafă de aur, incrustată cu pietre preţioase, cu două pocale identice.

Se simte un curent de aer în încăpere, care-mi face pielea ca de găină, dar sper că lui Cress nu i se va părea ciudat. Sper că iluzia va rezista suficient de mult cât să nu-şi dea seama că peretele de sud a fost distrus cu totul, primind înăuntru aerul răcoros de seară.

— Cum ţi se pare viaţa în Sta’Crivero? mă întreabă Cress, atrăgându-mi din nou atenţia spre ea. Diferă mult de traiul în Doraz?

Întrebarea mă ia pe nepregătite, dar apoi îmi amintesc că Amiza s-a născut în Doraz, e fiica împăratului de acolo, însă conducătorii Dorazului îşi aleg succesorii, aşa că ea a devenit prinţesă abia când s-a măritat cu Prinţul Avarie.

— Sta’Crivero într-adevăr nu se aseamănă cu nici un alt loc din lume, îi răspund, sperând că nu va mai întreba despre Doraz.

Nu ştiu mai nimic despre ţara aceea, în afară de ce mi-au povestit Søren şi Artemisia despre sistemul lor de organizare politică.

— Chiar e de nedescris. Sper că veţi veni să ne vizitaţi cândva, după ce veţi depăşi toate neplăcerile

acestea.

— Tatălui meu mereu i-au plăcut vizitele acolo, continuă ea pe un ton nostalgic. Mi-a spus că trăiţi cu toţii în turnuri atât de înalte, încât ating cerul, şi toate sunt vopsite în culorile cele mai vii. Mărturisesc, mi-e greu să mi le închipui.

— Şi mie mi-a fost, până când le-am văzut cu ochii mei, spun, ceea ce e destul de adevărat. Sta'Crivero e un ţinut deşertic, atât de fierbinte încât e de nesuportat, dar capitala e construită pe un izvor natural, care menţine temperatura la un nivel mai blând.

Dar pe Cress n-o interesează izvoarele naturale. Îmi dau seama după cum i se înceţoşează privirea. Întinde mâna spre carafa aurie şi toarnă vin roşu în ambele pocale. În acest timp, eu mă holbez la mâinile ei, amintindu-mi de ultima dată când mi-a turnat un pahar de vin, amestecat cu Encatrio, care aproape că m-a ucis.

Îmi surprinde privirea fixă şi aşază carafa la loc, apoi îşi coboară mâinile crăpate, cu nuanţe cenuşii, sub masă. I s-a părut că mă holbam la aspectul lor. Crede că observam pielea ei arsă. Încă îi e ruşine cu ele, cel puţin, în preajma cuiva precum Amiza. Poate că de faţă cu războinicii săi se foloseşte de înfăţişarea sa înspăimântătoare ca de o armă, pentru că ei se aşteaptă din partea ei să fie impozantă, dar Amiza… Amiza face partea din lumea ei, îi e egală şi duce genul de viaţă pe care Cress a crezut mereu că o va trăi, o viaţă plină de soţi de viţă regală chipeşi şi rochii de bal elegante şi frumuseţe.

Amiza o intimidează – eu o intimidez. Ideea e absurdă, dar asta-i realitatea.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat? o întreb cu grijă. Circulă anumite zvonuri, dar nu sunt convinsă că le cred.

Ochii lui Cress scânteiază.

— Oare *ea* ţi-a spus vreunul dintre acele zvonuri? mă întreabă, înţepându-mă cu fiecare cuvânt. Când a locuit la palatul vostru, ca musafir?

Nu e nevoie să întreb ca să-mi dau seama că se referă la mine – adică la Theo. Tresar la răbufnirea ei şi cobor privirea.

— Da, îi răspund, alegându-mi cuvintele cu grijă.

Trebuie să-i spun ce vrea să audă, nimic mai mult.

— Regina Theodosia a zis că te-a otrăvit, dar că ai supravieţuit, că otrava te-a răsplătit cu anumite daruri.

Cress se relaxează puţin. Întinde mâna după pocalul ei şi bea îndelung din vin înainte de a vorbi.

— Encatrio e o otravă cumplită, continuă, încet. Ştii, mai exact, cum ucide?

Ştiu, dar Amiza nu ştie. Clatin din cap şi Cress zâmbeşte cu amărăciune.

— E o băutură de foc, adusă din adâncurile cele mai de jos ale Minei de Foc. Nu are miros. Nici gust. Dar, îndată ce îţi atinge buzele, începe să te ardă pe dinăuntru, pe gât, în jos, până în stomac. Te arde de viu pe dinăuntru. Am văzut cum i s-a întâmplat tatălui meu – l-a ucis în numai câteva minute, dar minutele acelea au fost pline de agonie. Nu credeam că-l voi vedea pe tatăl meu plângând vreodată, dar a plâns ca un copil, implorând fără sunet să fie cruţat. Eu n-am putut să plâng deloc. Am simţit durerea, arderea, dar, spre deosebire de tatăl meu, agonia mea nu a luat sfârşit după câteva minute. A durat ore în şir şi am tot sperat – m-am tot rugat – ca moartea să mă salveze

din ghearele ei. Dar moartea avea alte planuri în ceea ce mă priveşte şi, când durerea s-a stins în sfârşit, am descoperit că otrava mă schimbase destul de mult.

— Într-adevăr, pare cumplit, recunosc eu, deşi abia mai simt că am puterea să vorbesc. Îmi pare foarte rău că a trebuit să înduri asemenea suferinţe.

Un lung moment, Cress nu zice nimic. Ia încă o gură de vin, apoi aşază pocalul pe masă cu o pocnitură care răsună în toată încăperea.

— Mie nu, rosteşte în cele din urmă. Vezi tu, înainte eram ca tine, Amiza – îmi dai voie să-ţi spun Amiza?

Încuviinţez din cap şi ea vorbeşte în continuare:

— Credeam că puterea se poate obţine măritându-mă cu bărbatul potrivit, impresionând persoanele potrivite. Câştigând *simpatia* celorlalţi. Acum nimeni nu mă mai simpatizează.

— Nu ştiu dacă e adevărat…

— A, nu mă deranjează, spune ea râzând aspru. Aş spune că m-a deranjat într-o vreme, dar nu şi acum. Pentru că am înţeles că puterea – puterea adevărată – nu se obţine câştigând aprobarea altora. Singurul tip de putere cu adevărat valoroasă e cea prin care tu eşti cea care îşi dă aprobarea, care ia hotărârile. E tipul de putere pe care o obţii când lumea se teme de tine, nu când te simpatizează. Dar tu înţelegi, nu-i aşa?

Încuviinţez din cap, pentru că nu e nimic altceva de făcut sau de spus.

— Mare păcat de sănătatea socrului tău, continuă Cress, lăsându-se pe spate în jilţ şi privindu-mă atent. Dar e păcat şi că, după moartea lui, în locul lui va domni soţul tău, pe când tu vei fi doar regina consoartă – un rol lipsit de orice fel de putere.

În spatele cuvintelor ei se ascunde ceva periculos, pe care nu-l pot identifica precis. Ceva ce Amiza n-ar fi sesizat deloc, pentru că nu o cunoaşte pe Cress aşa cum o cunosc eu. Nu cunoaşte privirea atentă pe care o capătă Cress când un gând prinde rădăcină în mintea ei.

— Nu mă deranjează, spun, sforţându-mă să zâmbesc.

— Bineînţeles că te deranjează, mă contrazice Cress, întinzându-se peste masă şi luându-mă de mână, cu pielea ei caldă încă, dar lipsită de viaţă. Nu-mi spune că nu vrei să domneşti doar în numele tău, ca regină adevărată, şi nu ca un simplu cuib pentru prinţii şi prinţesele din viitor.

Îmi muşc buza, conştientă de inima care îmi bate aprig în piept. *Spune-i ce vrea* să audă, mă îndemn în gând.

— Şi dacă într-adevăr mi-aş dori asta?

Cress zâmbeşte şi mai larg.

— Atunci cred că noi două ne-am putea ajuta una pe cealaltă. Cred că am putea fi aliate adevărate – dincolo de farsa asta de armistiţiu. Să nu ne prefacem una faţă de cealaltă, Amiza. Regele Etristo nu are de gând să păstreze alianţa asta mai mult de câteva luni. Îndată ce rebelii vor fi supuşi, va încerca să profite de faptul că – după mintea lui – kalovaxianii au o conducătoare slabă. Va încerca să-mi ia tronul şi, odată cu el, magia Astreei.

Nu ştiu ce parte din vorbăria ei se sprijină pe fapte adevărate şi ce parte e doar paranoia. Pare absurd. Regele Etristo e lacom, e adevărat, şi subestimează femeile din toate punctele de vedere, dar habar nu are să poarte războaie şi e prea leneş ca să încerce.

Dar nu contează ce anume e adevărat şi ce e închipuirea lui Cress. Contează doar ca Amiza să-i spună lui Cress ce vrea să audă.

— Cred că am putea pune ceva la cale, zic eu încet. De ce ai avea nevoie de la mine?

Cress scoate o sticluţă din buzunarul de la rochie. Encatrio. Respiraţia mi se opreşte în piept în momentul în care văd limpede piesele din planul ei.

— Am nevoie să iei puterea pe care ţi-o doreşti cu atâta disperare, răspunde ea. Chiar dacă te-ar costa mult.

— Ce e? întreb cu voce tare, pentru că Amiza n-a mai văzut otrava.

Cress împinge sticluţa pe masă, spre mine.

— Encatrio, spune, cu aceeaşi seninătate cu care ar spune *miere* sau *apă.*

— Vrei să-l omor pe Etristo? o întreb, nădăjduind că voi câştiga timp dacă o voi face pe proasta.

— Vreau s-o bei.

— Dar… dar aş muri, mă bâlbâi eu.

Cress ridică din umeri.

— Poate. Nu e Encatrio pur – acela e greu de găsit în zilele noastre, aşa că l-am diluat puţin. E mai puţin letal. În majoritatea cazurilor.

Diluat cu propriul ei sânge, cuget eu şi stomacul îmi tresaltă revoltat.

Vorbeşte în continuare, fără să observe disconfortul meu.

— E un risc, da, dar riscul nu ar merita? Pentru a obţine genul acela de putere?

Împinge sticluţa mai aproape de mine.

— Acum? întreb, privind disperată prin încăpere, căutând ceva – orice – care să-mi dea un motiv să nu

mă trezesc încă o dată bând Encatrio silită de Cress. De data asta o să mă omoare. Ştiu asta cu o certitudine zdrobitoare.

— Trebuie să ştiu că pot avea încredere în tine, Amiza, insistă Cress pe un ton egal. Aşa că trebuie acum. Îi vom spune soţului tău că nu te simţi bine, că drumul spre casă va trebui amânat încă o zi. Şi dacă până la urmă se va termina prost, îi voi învinui pe rebeli pentru vinul otrăvit. Alianţa dintre ţările noastre va rămâne în picioare.

Ideea nu mă linişteşte deloc şi nu pot să cred că pe Amiza ar fi liniştit-o mai mult.

— Am un copil, spun eu. Are nevoie de mama lui.

Cress nici măcar nu clipeşte.

— Are nevoie de o mamă de care să poată fi mândru, mă contrazice ea, făcând semn spre sticluţă. Haide. Din câte înţeleg, Sta'Crivero se află foarte aproape de o criză. La un moment dat, zidurile ei se vor prăbuşi, poporul ei se va răzvrăti. Poţi să-i salvezi. Poţi să devii regina pe care o merită. Ia-o. Ce înseamnă o durere trecătoare în comparaţie cu o viaţă întreagă de putere?

Îmi ia mâna şi o petrece în jurul sticluţei, apoi îi scoate dopul, de parcă aş fi o păpuşă cu care se joacă, controlându-mi mişcările, luând deciziile în locul meu. Şi, mai rău, îi permit s-o facă. Sunt în stare de şoc, încremenită şi fără cuvinte.

Ne întrerupe o bătaie în uşă şi Cress îşi retrage mâna de pe a mea de parcă atingerea mea ar fi ars-o.

— Ce-i? se răsteşte, zgâindu-se furioasă la garda care a intrat ţinând în mână un sul de pergament cu pecetea desfăcută.

— Iertare, înălţimea Voastră, răspunde el, făcând o

plecăciune. E o scrisoare de la palat. Cred că aţi dori s-o vedeţi cu ochii voştri. E urgent.

Pufnind agasată, Cress se ridică în picioare, se duce la gardă cu paşi mari şi smulge scrisoarea de la el. O citeşte cu spatele la mine, dar observ cum i se încordează umerii. La sfârşit, o mototoleşte în pumn.

— Pregătiţi caii, rosteşte pe un ton încordat. Pornim numaidecât.

Garda face încă o plecăciune şi pleacă, lăsându-ne din nou singure pe mine şi pe Cress. Se întoarce spre mine, dar acum e numai furie încordată şi orice urmă a acelei Cress pe care o ştiam a dispărut iarăşi.

— Mă tem că a intervenit ceva, spune clătinând din cap.

Ia sticluţa de la mine şi o astupă la loc.

— Vom ţine legătura. Când socrul tău va fi pe patul de moarte, ia otrava. În haosul din jurul schimbării de conducători, vei putea să obţii tronul cu uşurinţă.

Nu pot decât să încuviinţez din cap şi să iau otrava de la ea, dar atunci îmi cuprinde mâinile în ale ei. Ochii ei cenuşii caută în ochii mei de parcă ar vedea drept în sufletul meu.

— Să ştii că-mi aminteşti de cineva, spune ea. O prietenă din trecut. Sper că vei dovedi că eşti o prietenă mai bună decât a fost ea, Amiza. Împreună, cred că noi două am putea cuceri lumea întreagă.

Nu-mi îngădui să mă relaxez decât după ce kalovaxianii dispar la orizont. Când în sfârşit nu-i mai văd, mă înmoi de uşurare, sprijinindu-mă de Heron, care mă cuprinde cu braţul de umeri.

— Am reuşit, îi spun, dar cuvintele au un gust straniu.

Nu prea îmi vine să cred că sunt adevărate.

— Am reuşit, încuviinţează el, dar vocea lui pare distantă. A durat mai mult decât ne-am aşteptat să trimitem scrisoarea – a fost nevoie ca mesagerul să înconjoare armata kalovaxiană, ca sosirea lui să fie credibilă.

— A ajuns la momentul perfect, îl asigur. Sunt teafără. Eşti teafăr. Poporul nostru e teafăr. Şi, mai mult, i-am recuperat pe Søren şi pe Erik.

Heron încuviinţează din cap, dar privirea îi e tulburată.

— Şi gorakianii pe care Erik i-a luat cu ei în capitală? Ce crezi că li s-a întâmplat?

Nu ştiu. Nu *vreau* să ştiu.

— Haide, îl îndemn pe Heron, alungând gândul din minte. Să-i vedem pe Erik şi pe Søren.

Văz

Au fost ridicate corturi-infirmerie de cealaltă parte a lacului, ascunse dincolo de marginea Pădurii Perea, în cazul în care kalovaxianii ar fi decis să exploreze în timpul vizitei lor. Aici se găsesc cei răniţi în bătălie, precum şi foştii sclavi care erau prea bolnavi sau malnutriţi ca să rămână în tabără. Tot aici i-am cerut lui Heron să-l aducă pe Blaise şi să-l împiedice să facă ceva necugetat. Când Cress ni i-a dat pe Søren şi pe Erik, alegerea logică a fost să-i aducem aici şi pe ei.

Traversăm repede cu barca, eu, Heron şi Artemisia – mai ales că Art şi Heron îşi folosesc darurile combinate ca să ne împingă pe suprafaţa lacului. Drumul durează mai puţin de o oră, dar parcă s-ar întinde la nesfârşit. Søren e *aici.* E rănit, dar e în viaţă.

În siguranţă. Abia acum îmi dau seama că o mare parte din mine era convinsă că nu-l voi mai revedea niciodată.

— Ce s-a întâmplat cu Împărăteasa? mă întreabă Heron încet.

Înghit în sec, conştientă de sticluţa de Encatrio din buzunarul rochiei mele, caldă prin materialul subţire. Primul impuls mă îndeamnă să ascund întâmplarea, dar am promis că nu voi mai ţine secrete, aşa că le spun totul.

— E singură, spun în cele din urmă urmă. E izolată. Nu mai e nimeni ca ea, nimeni care să n-o privească ca pe un monstru. Aşa că s-a decis să creeze un monstru pe măsura ei.

— E dereglată, mă corectează Artemisia. Trebuie să fi fost conştientă că oferea moarte, nu putere. Chiar şi diluată, atâta otravă Encatrio ar ucide pe majoritatea oamenilor.

— Cred că nici nu-i mai pasă, spun, clătinând din cap. E atât de disperată să-şi alunge singurătatea, încât era pregătită s-o lase pe Amiza să moară, doar de ar fi supravieţuit ca prin minune. Şi maniera în care a făcut oferta… parcă nu ar fi fost prima oară.

Artemisia se încruntă.

— Acum unde e otrava?

O scot şi le-o arăt.

— O să scap de ea imediat ce-mi dau seama cum trebuie făcut. Nu vreau să pornesc incendii din greşeală.

— Sau ai putea s-o păstrezi, propune Heron.

Şi eu, şi Art ne holbăm la el, iar el ridică din umeri.

— Zic şi eu. Encatrio e o otravă rară şi ar putea fi de ajutor.

— Nu e Encatrio adevărat, îl contrazic. Şi ea mi-a zis-o. E de tipul făcut de ea, cu propriul ei sânge. Nu-mi place să-l port cu mine.

Artemisia oftează.

— Totuşi Heron are dreptate, spune ea. Avem nevoie în arsenalul nostru de toate armele pe care putem pune mâna. Otrava aia e o armă. O fi diluată, dar e mai puternică decât ce porţi tu în vene.

Ezit numai o clipă, apoi vâr sticluţa înapoi în buzunarul de la rochie.

Artemisia îndrumă barca spre ţărm şi coborâm toţi trei. Deşi tabăra e ascunsă dincolo de marginea pădurii, de la distanţa asta observ semnele ei – pânza de un alb-luminos a corturilor printre copaci, vocile şoptite, mirosul de boală şi sânge. E suficient ca să mi se învârtă capul.

— În total, sunt cinci corturi pentru răniţi şi încă două pentru cei bolnavi, explică Heron. Pe alea va trebui să le eviţi. Nu reuşesc să identific multe dintre boli şi nu ştiu cât de molipsitoare – sau cât de fatale – sunt. De asta mă voi ocupa imediat după ce-i vom vizita pe Erik şi pe Søren.

Deşi se străduieşte s-o ascundă, se vede că e extenuat.

— Mina de Aer ar trebui să fie următoarea noastră oprire, îi spun, lăsând mâna pe braţul lui. Acolo vom găsi alţi Păzitori, ca să nu mai trebuiască să fii singurul tămăduitor.

Heron încuviinţează din cap, dar are o privire distrată.

— Haideţi, ne îndeamnă Artemisia, luând-o înainte printre copaci.

— Nu ştiam că ţii atât de mult la Søren şi la Erik,

spun urmând-o.

— Nu ţin, izbucneşte ea cu atâta patimă, încât suspectez că nu e adevărat. Dar trebuie să fi aflat câte ceva la palat şi vreau să ştiu ce anume.

Trebuie să trecem prin două corturi ca să ajungem la cel în care sunt ţinuţi Søren şi Erik. Am hotărât că cel mai bine e să-i separăm de ceilalţi. În fond, Søren e kalovaxian şi, din perspectiva majorităţii, Erik ne-a întors spatele. Nimeni nu vrea să rişte izbucnirea unor certuri, aşa că au ridicat un cort mic, separat, pentru ei.

Mirosul de sânge devine şi mai puternic imediat ce păşesc în primul cort, îngroaşă aerul atât de tare, încât mi se face rău. Aproape fiecare centimetru de spaţiu e ocupat de culcuşuri, aliniate unul lângă altul. Aproape douăzeci cu totul, aş zice, majoritatea ocupate. Unii bărbaţi şi femei doar poartă bandaje şi par teferi în rest, dar alţii sunt într-o stare mai gravă. Câtorva le lipsesc braţe şi picioare, iar rănile sunt acoperite numai cu bandaje deja pline de sânge care nu dă semne că s-ar opri din curs prea curând. Un bărbat are pe faţă o tăietură atât de adâncă, încât falca îi iese în afară.

Aş vrea să îmi feresc ochii de la atâta măcel, dar nu am unde să-mi întorc privirea. E peste tot, fără scăpare.

Însă poate chiar mai cumplite decât rănile şi sângele şi oamenii suferinzi sunt culcuşurile goale, încă şifonate şi pătate de cei care le ocupau cu atât de puţin timp în urmă. Oameni care nu au supravieţuit. În total, număr cinci numai în cortul ăsta.

Mâna lui Heron apare pe umărul meu, sprijinindu-mă.

— Au fost mai puţine răni – mai puţine pierderi – decât în ultima bătălie. Şi mult mai puţine decât ar fi fost dacă n-am fi avut planul tău de a o păcăli pe Împărătească, rosteşte el pe un ton blând, dar ferm.

Ştiu că are intenţii bune, dar cuvintele lui nu prea mă liniştesc.

Nu-mi îngădui să mă relaxez decât când ajungem la cortul lui Søren şi Erik şi, chiar şi atunci, uşurarea nu ţine mult. Nu ştiu ce să-i spun niciunuia dintre ei, dar nu am de ales decât să împing clapa la o parte şi să păşesc înăuntru.

E mai mic decât celelalte corturi, suficient de mare doar pentru ei doi. Søren stă în capul oaselor pe culcuşul său, dar Erik doarme, întors pe o parte, cu spatele la noi, şi-i văd doar părul. Înainte, îi atârna mai jos de umeri, dar acum a fost tuns cu atâta grabă, încât are răni pe pielea capului care abia au început să se vindece.

Søren şi Erik au fost spălaţi şi curăţaţi, dar săpunul şi apa nu pot face foarte multe pentru rănile lor. Søren e gol de la brâu în sus, cu răni acoperind fiecare centimetru de pe bustul şi braţele lui descoperite, chiar şi pe faţă. Rămâne cu ochii în pământ când intrăm, dar umerii lui se încordează şi-mi dau seama că e conştient de prezenţa noastră. Nu ştiu ce i s-a spus – sau ce anume crede – despre salvarea lui, cu toate că Søren e îndeajuns de perspicace cât să-şi dea seama că n-a fost dus pe o corabie, aşa cum ar fi trebuit, îndeajuns de perspicace cât să-şi dea seama că lumea vorbeşte în astreană, şi nu în sta’criverană. Poate că nu a desluşit imaginea de ansamblu, dar m-aş mira dacă ar fi reuşit deja să pună cap la cap cea mai mare parte a situaţiei.

Apropiindu-mă, descopăr că rănile lui sunt, de fapt, arsuri, trasate în modele complicate de spirale şi linii și – în unele locuri – cuvinte. Cuvinte scrise de o mână cunoscută.

Nu pot să-mi stăpânesc un icnet de uimire şi atunci Søren ridică privirea la mine, pe chipul lui apărând pe rând şoc, neîncredere şi uşurare. Se uită la mine de parcă n-aş fi reală – vreo născocire a imaginaţiei lui, invocată şi întrupată. Se uită la mine ca şi când ar fi convins că aş dispărea la prima clipire.

— Theo.

Cuvântul e abia şoptit, dar îl aud.

Răsună în toate cotloanele fiinţei mele, fremătându-mi în sânge.

— Bună, spun eu.

E un salut de primire dureros de insuficient, dar e singurul cuvânt pe care buzele mele reuşesc să-l formeze. Mă străduiesc să-i întâlnesc privirea şi să nu-mi las ochii să se îndrepte spre arsuri, să nu citească acele cuvinte pe care Cress i le-a înfierat în piele, cuvinte pe care nici Heron nu cred că va putea să le şteargă.

Se căzneşte să se ridice în picioare, întâlnindu-mi ochii cu o privire sumbră. Preţ de o clipă, am senzaţia că are de gând să mă strângă în braţe, aici, de faţă cu toată lumea. Nici nu ştiu dacă aş fi în stare să mă împotrivesc. Dar, în loc de asta, se lasă într-un genunchi, cu capul plecat.

— Regina mea, rosteşte el. Mă bucur să te revăd.

— Lasă astea, îi spun chinuindu-mă să-mi stăpânesc tremurul vocii.

Mă ghemuiesc înaintea lui, încât să ajungem cu ochii la acelaşi nivel. Fiind atât de aproape, desluşesc

cuvântul *trădător* înfierat deasupra inimii lui în scrisul plin de bucle al lui Cress. Întind mâna să-i ating obrazul. Îmi întâlneşte privirea şi între noi trec o mie de cuvinte nerostite.

— Credeam că ai murit, continuă el răguşit. Chiar şi când Erik mi-a zis că nu e aşa... nu mi-a venit să-l cred. Dar eşti în viaţă.

— Sunt în viaţă, îi răspund. Însă Cress nu ştie asta şi trebuie să păstrăm secretul.

Søren încuviinţează din cap.

— Dacă ar afla, ar trece toată ţara prin foc, ca să termine ce a început.

Încuviinţez din cap, strângând din buze. Privesc spre trupul adormit al lui Erik, din spatele lui.

— Cum e? îl întreb pe Søren.

Søren îşi ia ochii de la mine, întorcându-se spre Heron şi Artemisia.

— Încă de la început, Cress avea de gând să-l trădeze, spune el. Dar s-a supărat foarte tare când a aflat că el a încercat s-o trădeze înaintea ei.

Simt un gol în stomac.

— Gorakianii pe care i-a luat cu el în capitală. I-a omorât?

— Nu, răspunde el, iar eu răsuflu de uşurare.

După care Søren continuă:

— Cel puţin, nu pe majoritatea dintre ei. La cât de repede sunt exploatate minele, încep să rămână fără trupuri care să le lucreze. Pe toţi cei îndeajuns de puternici i-a trimis la Mina de Pământ. Acolo sunt cei mai puţini. Pe toţi cei prea bătrâni sau prea tineri sau prea slabi i-a ucis.

Închid ochii strâns şi clatin din cap.

— Îmi pare atât de rău, spun eu.

— Nu e vina ta, rosteşte un glas.

Erik, deşi rămâne cu spatele spre noi. Abia îi recunosc vocea, plină de durere şi răguşită de la ţipat sau plâns ori poate de la amândouă.

— A fost planul meu prostesc. Eu i-am pus în pericol. Eu i-am omorât, la fel de sigur ca şi când le-aş fi tăiat beregatele cu mâna mea.

— Erik, zic întinzând mâna spre el.

Când îi ating umărul, se retrage, ghemuindu-se şi mai strâns.

— A trebuit să iei o decizie. Ai simţit că e cea corectă. Ai simţit că e singura posibilă.

— M-am înşelat, răbufneşte el. Mama mi-a spus că trebuia să-i conduc şi chiar i-am condus – drept spre mormintele lor, într-un fel sau altul.

— Asta nu se mai poate schimba acum. Dar ne putem concentra să-i salvăm pe cei care au fost trimişi la mină. Dragonsbane se îndreaptă într-acolo – o să-i elibereze ea. Nu e totul pierdut.

Erik nu răspunde, dar umerii îi tremură de suspine tăcute.

Heron îngenunchează lângă mine, la rândul lui cu privirea încordată, dar indescifrabilă.

— Îi vom răzbuna, Erik, rosteşte el încet. Îi vom salva pe cei care pot fi salvaţi şi vom avea grijă să-i facem pe nemernicii ăia să simtă fiecare dram de durere şi de moarte pe care l-au provocat, înmulţit cu zece. Cu voi doi la conducerea armatei noastre, îi vom face să ne-o plătească.

— Tocmai asta e, spune Erik răguşit. Nu voi conduce nicio armată.

Se întoarce spre noi şi nu mă pot abţine să ţip. Kalovaxianii nu i-au luat doar părul. Unul dintre ochi e

umflat şi închis, roşu şi hidos, dar, acolo unde ar fi trebuit să fie celălalt, a rămas doar o gaură de carne pârjolită, cu arsuri proaspete şi roşiatice. Fără să întreb, îmi dau seama cum s-a întâmplat. Mi-o închipui pe Cress, cu degetele ei arzătoare, scormonind ochiul lui Erik ca pe un fruct din coaja sa, cauterizând totodată rana.

S-a supărat foarte tare, a spus Søren, dar, chiar şi aşa, tot nu mi-aş fi imaginat una ca asta. Mi se face rău din nou.

— Îmi pare rău, zic, ducând mâna la gură. Îmi pare atât de rău, Erik.

Erik clatină din cap.

— Nu mai am niciun folos pentru tine. Nu am nicio armată pentru tine, Theo. Nu pot să conduc niciun batalion. Nici nu ştiu dacă aş putea să vă conduc afară din cortul ăsta.

— Ai orbit, spune Heron, regăsindu-şi vocea în sfârşit.

— Pe jumătate, răspunde Erik, arătând spre ochiul său umflat. Cred că ăsta se va vindeca. Dar fără simţul profunzimii şi cu un câmp vizual redus…

— Nu, îl contrazice Heron. Adică ai orbit – n-ai murit. Vrei să ajuţi, vrei să-ţi salvezi poporul. Păi, fă-o! Pentru asta nu e nevoie să conduci nicio armată.

Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Heron vorbindu-i cuiva cu atâta asprime, poate doar lui Søren. Până şi Erik pare uluit.

— Are dreptate, Erik, intervine Søren. Ce ar spune Gormund văzând că te dai bătut atât de uşor?

— Gormund? întreabă Heron, încruntându-se.

— Un războinic kalovaxian de legendă, explic eu. Se spune că era pe jumătate zeu, că putea încremeni

oamenii dintr-o singură privire. Dar fratele lui uman a ajuns să-l invidieze şi, pe când războinicul dormea, fratele său i-a scos ochiul.

— Lui Gormund i-a rămas un ochi magic, precizează Erik. Eu nici nu ştiu cât de bine mi se va vindeca ochiul lipsit de orice magie. Nu e acelaşi lucru.

— Asta e, atunci, rosteşte Heron pe un ton ciudat de rece. Când vom pleca de aici, vei merge în urmă, alături de ceilalţi răniţi, de vârstnici şi de copii. Şi, când ne vom întâlni cu Dragonsbane, vei pleca odată cu ei pe corăbii şi vei aştepta să se termine războiul. Iar după ce îţi vom salva poporul, vei putea să le povesteşti cu câtă uşurinţă a reuşit vrăjitoarea aia să-l înfrângă pe împăratul lor, scoţându-i ochiul. Să vezi câţi dintre ei îţi vor mai spune împărat după aceea.

Erik tresare la auzul cuvintelor, dar strânge din buze.

— Nu e că nu vreau să rămân, îl contrazice el. Bineînţeles că vreau. Dar nu am cu ce să vă mai ajut de acum. Ar fi mai bine pentru voi să mă trimiteţi departe.

— Dacă tu vrei să rămâi, atunci şi eu vreau să rămâi, îi spun. Nu eşti neputincios. Ţi-a rămas mintea, ţi-a rămas spiritul hotărât. Pun pariu că încă ai putea să mânuieşti sabia mai bine decât jumătate din armata lui Cress, chiar şi fără percepţia în profunzime. Rămâi şi luptă şi arată-i că nu te-a distrus.

Erik înghite în sec. O clipă nu zice nimic, dar, în cele din urmă, încuviinţează din cap.

— Oare ai putea să mă vindeci, Heron? întreabă el, deşi, după voce, parcă deja ştie răspunsul.

— Nu pot să-ţi croiesc un ochi nou, răspunde Heron pe un ton îndurerat. Dar pot încerca să ajut vindecarea

celuilalt.

— Şi tu, Artemisia? întreabă Erik. Ai putea să urzeşti vreo iluzie ca să-l ascunzi?

— Nimic permanent. Regret, spune ea. Şi nimic care să-ţi dea înapoi vederea.

— Asta e, conchide Erik cu vocea încă tremurătoare. Am fost chipeş câţiva ani buni. Mai mult decât au parte majoritatea.

E o încercare de glumă, dar nu râde nimeni.

— Eşti chipeş şi acum, îl contrazice Heron încet.

Erik râde, un sunet aspru.

— Sunt monstruos.

— Eşti curajos, insistă Heron, de data asta mai tare. Şi neclintit. Şi lupţi pentru poporul tău – pentru ceea ce consideri că e drept, indiferent cât te-ar costa. Fără nicio îndoială, eşti cel mai chipeş bărbat pe care l-am văzut vreodată şi, dacă mai încerci vreodată să spui că n-ar fi aşa, o să-ţi rup şi nasul, măgar îngâmfat ce eşti.

Declaraţia lui e urmată de tăcere. Nu cred că l-am mai auzit vreodată pe Heron să înjure, cu atât mai puţin să ameninţe cu violenţă, iar ideea e atât de caraghioasă, încât nu pot să-mi stăpânesc un zâmbet, aşa cum e, mic şi fragil, pe buzele mele. După o clipă, Erik clatină din cap şi văd că şi el are un zâmbet al lui – nu unul întreg. Nu cel cu care m-am obişnuit la el. E fragil, gata să se risipească în clipa în care cineva ar sufla în direcţia greşită. Dar e un zâmbet.

Pricep, deodată, că suntem iar împreună cu toţii, într-un fel la care n-am sperat niciodată. Suntem aici şi suntem în viaţă, în ciuda a toate. Cress ne-a luat atât de multe şi ştiu că e război, că probabil va lua multe altele de la noi înainte de sfârşit. Dar astăzi suntem

aici, împreună şi victorioşi, şi e suficient.

Rană

Am avut dreptate în privinţa rănilor lui Søren – Heron nu le poate remedia cu magia lui. Va trebui să se vindece singure şi, chiar şi atunci, probabil că Søren va purta cicatricele până la moarte. Heron propune să le vindece cât de mult poate, dar Søren refuză.

— Sunt prea mulţi aici care au mai multă nevoie de tine decât mine, se împotriveşte el. N-o să mor – doar mă doare.

— Rănile te vor omorî dacă se infectează, spune Heron. Dar ca să previi infecţia n-ai nevoie de mine. Cele mai grave trebuie doar sterilizate şi bandajate. Aş putea să caut pe cineva care se pricepe, dar s-ar putea să dureze o vreme.

— O fac eu, mă ofer înainte să mă pot opri.

Heron se uită la mine ridicând din sprâncene.

— Ştii cum se face? întreabă el.

Ridic din umeri.

— Am fost în situaţia lui destul de des, după pedepsele Kaiserului. Sigur o scot la capăt.

Heron încuviinţează din cap.

— Bine, atunci. O să-ţi aduc cele de trebuinţă. Art, poţi să-l ajuţi pe Erik să iasă afară? Să se obişnuiască cu împrejurimile?

Se uită la Erik.

— Sub nicio formă n-o să-ţi plângi de milă. O să te pui iar pe picioare şi o să găseşti o cale să te adaptezi. Crede-mă, mai târziu o să-mi mulţumeşti.

Erik se strâmbă, dar încuviinţează din cap.

— Nu mă îndoiesc, spune el, silindu-se să se ridice

şi gemând la fiecare mişcare. Dar în momentul de faţă aş avea să-ţi adresez nişte cuvinte mult mai puţin agreabile.

— Fă o listă, replică Heron zâmbind firav. Poţi să mi le spui la cină.

Preţ de o clipă, Erik pare şocat şi încurcat – nu l-am mai văzut aşa. Îşi revine destul de repede.

— S-a făcut.

Artemisia se uită când la unul, când la celălalt, ridicând din sprâncene atât de mult, încât aproape că-i dispar sub păr.

— Suntem în *război,* spune ea oftând. Nu se poate să nu fie momente mai potrivite pentru flirt decât acum, când moartea ne dă târcoale de după toate colţurile.

— Sincer să fiu, nu-mi închipui niciun moment mai potrivit, spune Erik, ridicându-se în picioare. Mai târziu se prea poate să nu mai apară nicio ocazie.

Artemisia îşi dă ochii peste cap.

— Nu te văd, dar ştiu când îţi dai ochii peste cap, Art, zice el şi-i întinde braţul, de care Artemisia îl apucă.

Îl ajută să facă vreo câţiva paşi şovăitori.

— Poate că tu nu ştii să flirtezi, dar…

— Ştiu să flirtez, se răsteşte ea indignată şi îl conduce afară din cort, unde cearta continuă.

Când Heron ne lasă unguentul şi bandajele şi pleacă, ia cu el tot aerul din încăpere. Rămasă singură cu Søren, îi simt fiecare răsuflare din celălalt capăt al cortului – ridicarea şi coborârea pieptului lui dezgolit, marcat de cicatrice şi răni. Simt că şi el îmi simte prezenţa, mă priveşte atent şi precaut, de parcă nici

acum n-ar fi convins că sunt aici cu adevărat. Nu-l învinuiesc – uneori, nici mie nu prea îmi vine să cred.

— Chiar am crezut că ai murit, începe el, rupând tăcerea.

Cuvintele sunt o mărturisire, abia şoptite, de parcă, dacă le-ar rosti cu voce tare, ar anula miracolul.

— Ştiu. Şi eu am crezut că erai în pragul morţii, răspund eu. N-am crezut că voi mai apuca să te văd înainte ca ea să… am vrut să te salvez, îţi jur. Aş fi făcut orice ca să te salvez, dar…

— Dar năvălind în capitală înainte să obţii destui războinici ar fi însemnat sfârşitul rebeliunii, mă completează. Ştiu. Nu puteai să faci una ca asta. Niciodată nu m-am aşteptat s-o faci.

— Tu ai fi făcut-o pentru mine, subliniez eu.

Ezită, dar nu neagă.

— Poate că aşa aş fi făcut, spune încet. Dar ar fi fost o hotărâre prostească. Despre tine se pot spune multe, Theodosia Eirene Houzzara, dar nu şi că ai fi proastă.

Îmi muşc buza.

— Erik a crezut că nu acţionam pentru că nu-mi păsa. Credea că suferinţa ta mi-era indiferentă. Nu-mi era. Îmi pare rău că n-am făcut mai multe. Poate că aşa nu şi-ar fi pierdut ochiul.

Clatină din cap, plecând privirea.

— Nu-mi datorezi nicio scuză, Theo. Nici lui Erik nu-i datorezi. Nu eşti vinovată pentru planul lui găunos, spune el. Mai mult, m-ai mai salvat de multe ori până acum şi astăzi ai făcut-o din nou. Nu cred că voi reuşi vreodată să mă achit de datoria mea faţă de tine.

— Nu există datorii, îl contrazic, încet. Nu între noi, Søren.

Îmi întâlneşte privirea din nou şi, fără niciun cuvânt, îmi întinde mâna, iar eu o iau, păşind în braţele lui ca şi când ar fi cel mai firesc gest din lume. Îşi apropie faţa de gâtul meu şi îl ţin cât de strâns pot, evitând cu grijă să-i ating rănile. Cumva, sub sânge şi transpiraţie, încă miroase ca marea şi asta îl face să pară mult mai real pentru mine.

Câteva clipe, niciunul dintre noi nu face vreo mişcare. Stăm aşa, neclintiţi, unul în braţele celuilalt, şi aş vrea ca momentul ăsta să continue o viaţă întreagă, dar, în cele din urmă, Søren se retrage, fixându-mă cu o privire imploratoare.

— Pielea ta e caldă, spune el încet. Nu fierbinte. Nu ca la febră. Dar caldă – mai caldă ca înainte.

Ezită, cântărind în gând o întrebare la care ştie că nu vrea să afle răspunsul.

— Ce ai făcut, Theo?

— Ce trebuia, îi răspund, desprinzându-mă din braţele lui şi luând unguentul şi bandajele lăsate de Heron, deşi, în acelaşi timp, e un motiv să nu-l privesc când rostesc cuvintele.

— Am intrat în Mina de Foc.

Inspiră scurt, de parcă ar fi fost lovit.

— Şi eu ziceam că nu eşti proastă, zice, clătinând din cap. Ai fi putut să mori.

Ridic din umeri, dar tot nu pot să-i întâlnesc privirea.

— Şi Cress ar fi putut să mă omoare. Kaiserul ar fi putut să mă omoare. Au fost momente în care mi s-a părut că şi Regele Etristo căuta să mă omoare, în Sta’Crivero. Crede-mă, ideea de a intra în mină mi s-a părut mult mai puţin înspăimântătoare după toate alea. Oricum, aveam încredere că zeii pregătiseră alte

planuri pentru mine. N-ar fi permis să mor aşa, pe teritoriul lor.

Nu zice nimic un moment. În loc de asta, mă urmăreşte cum deschid borcanul cu unguent şi îl întind pe rănile lui, începând cu cele de pe faţă. În clipa în care substanţa rece îi atinge pielea, tresare.

— Ştiu, doare. E acelaşi unguent pe care îl folosea Hoa pentru mine. Dar durerea va trece într-o clipă şi apoi nu te va mai durea deloc.

Se relaxează puţin şi trec la pieptul lui, urmărind cu degetul scrisul de mână al lui Cress de pe clavicula lui dreaptă. *Trădător,* a scris acolo, cu linii apăsate şi lipsite de fineţe. Furioase.

— Cum a fost? mă întreabă. În mină?

Mâna îmi înţepeneşte şi-mi dau seama că nimeni nu m-a mai întrebat asta. Majoritatea oamenilor nu vor să afle şi singurele persoane care m-ar fi întrebat ştiu deja din propriile experienţe cum e. Inspir adânc, iar menta din unguent îmi înţeapă nările.

— Nu-mi amintesc mare lucru, îi răspund. Amintirile revin uneori, ca o străfulgerare, dar încă rămân întâmplări despre care nu ştiu dacă au fost sau nu adevărate. Am văzut-o pe mama, acolo, jos, era la fel de reală cum suntem noi doi acum. Sunt zile în care nici nu sunt convinsă că am ieşit din mină cu adevărat. Parcă încă aş fi acolo.

Îşi lasă mâna pe mâna mea, rămasă pe pieptul său.

— Dar chiar ai ieşit. Şi ai ieşit mai puternică, nu-i aşa? Cu puteri?

Încuviinţez din cap.

— Nu sunt atât de puternică cum e Cress, dar sunt mai puternică decât înainte. Sper că va fi suficient

când ne vom întâlni din nou.

Îmi eliberează mâna şi mă lasă să-mi continui treaba, să-i înfăşor rolele de pânză albă în jurul umerilor. Deocamdată nu-i acopăr faţa – în parte, pentru că-i va fi incomod, dar şi pentru că am impresia că, dacă i-aş vedea-o, mi-ar fi mai greu să mă conving că e aici.

— Iar ţie… ţie? întreb eu, încurcându-mă în cuvinte. Ţie… ce ţi-a făcut?

Nu sunt sigură că vreau să aflu răspunsul şi Søren nu pare dornic să mi-l dea, dar, după un moment, vorbeşte.

— Nu stăpâneşte bine tronul. Mulţi dintre nobili erau uluiţi de puterea ei şi înainte. Se temeau de ea şi a fost de ajuns ca ea să poată pune mâna pe putere după moartea tatei. Dar senzaţia de noutate s-a risipit repede. Oricât de puternică ar fi, e tot femeie, şi Kalovaxia niciodată nu a avut conducătoare femei. Se şoptea că ar trebui detronată, se şoptea până şi despre planuri să mă elibereze şi să mă urce pe tron, în locul ei. Cress credea că, dacă s-ar fi măritat cu mine, ar fi reuşit să-şi consolideze puterea şi nimeni nu i-ar mai fi disputat dreptul la tron. Dar nu putea să mă controleze, ştia asta. Ar fi putut să mă silească, dar gestul ăsta i s-ar fi întors împotrivă – îndată ce aş fi ieşit din temniţă, ar fi fost asasinată şi eu aş fi fost încoronat drept Kaiser. Am impresia că-şi închipuia că doresc asta. Aşa că a încercat să mă convingă să mă căsătoresc cu ea de bunăvoie – cu toate că, după tortură, cuvântul *bunăvoie* nu prea se mai potriveşte.

Tresar, luând iar borcanul cu unguent şi întinzându-l peste cuvântul *trădător,* înfierat deasupra inimii lui, apoi peste cuvântul *slab,* mâzgălit sub

coaste.

— Şi, de vreme *ce* n-a reuşit să facă din tine un aliat, s-a descotorosit de tine. Mai bine să te trimită departe, să mori, aşa încât susţinătorii tăi să nu se poată folosi de tine împotriva ei.

Încuviinţează din cap, tăcând câteva momente.

— M-am gândit la tine, să ştii, rosteşte el încet. Când am crezut că voi ceda. M-am gândit la tine, la faptul că ai supravieţuit unor situaţii şi mai grele. M-am gândit că mă priveai din acest Dincolo în care crezi şi că, dacă aş fi cedat, ţi-ar fi fost ruşine de mine.

Clatin din cap.

— Nu e nicio ruşine să cedezi, îl liniştesc. Zeii ştiu că şi eu m-am prăbuşit destul de des. Trebuie doar să te ridici la loc.

Bustul îi e acoperit mai mult cu răni decât cu piele sănătoasă şi doar acolo folosesc aproape jumătate din borcanul cu unguent.

— Întoarce-te, îl îndemn. Trebuie să-ţi îngrijesc spatele.

Face întocmai şi atunci trebuie să-mi înăbuş un icnet. Oricât de grav mi-aş fi închipuit că va fi, e şi mai rău. Deşi liniile arsurilor sunt subţiri – întinse de Cress cu degetele, bănuiesc – a urzit ceea ce pare a fi o plasă de păianjen complicată, de la umeri şi până-n josul spatelui. Liniile se întretaie şi unele sunt atât de adânci, că pielea i se desprinde ca paginile unei cărţi.

Îndes mâna în borcanul cu unguent şi inspir încet, ca să-mi revin, îmboldindu-mi stomacul să se liniştească.

— O să te doară, îl previn.

— Doare şi acum, recunoaşte el. Dar… vorbeşte-mi în continuare. Ne va distrage atenţia amândurora.

Încuviinţez din cap, dar apoi îmi amintesc că nu mă vede.

— Cred că eu şi Cress împărtăşim vise.

Continuă să pară caraghios când o rostesc cu voce tare, dar el nu râde, aşa cum mă aşteptam.

— Ce vrei să zici? mă întreabă printre dinţi, sâsâind încet după ce rosteşte cuvintele, de durere.

— În visele mele, îmi vorbeşte la fel de limpede cum vorbim noi acum. Lucrurile pe care le spune… N-aş fi putut să le născocesc eu. Mi-a spus că te ţinea în temniţă. Că se străduia să te convingă să te căsătoreşti cu ea – în esenţă, mi-a spus exact ce mi-ai spus şi tu adineaori. Ar putea fi o coincidenţă, lucruri pe care le-am ghicit întâmplător, dar… nu simt că ar fi aşa.

— Crezi că îți vorbeşti cu adevărat în vise? întreabă el.

Se pare că problema i-a acaparat atenţia, pentru că, de data asta, nu reacţionează deloc când întind unguentul peste una dintre arsurile mai recente.

— Otrava pe care mi-a dat-o a fost făcută din sângele ei, îi explic. Ştiu că sună ridicol, dar ştiu ce ştiu. E chiar ea.

Nu zice nimic un moment şi, când continuă, vorbeşte încet.

— Dar încă e convinsă că ai murit.

— Crede că o bântui, îi spun eu. Dar e ciudat. În visele astea îmi vorbeşte ca unei prietene. Aşa cum vorbeam înainte. Chiar şi când vorbim despre lucrurile pe care ni le-am făcut una celeilalte, nu pare supărată. Pare doar obosită.

— Nu se simte bine, continuă Søren. Unele zvonuri au ajuns până-n temniţă – despre fete de viţă nobilă

descoperite moarte la palat după ce au fost văzute cu ea. Erau mereu arse la gât, cu buzele înnegrite. Ca şi când...

Lasă fraza neterminată.

— Ca şi când ar fi băut Encatrio, completez eu şi piesele din puzzle încep să se unească.

Încuviinţează din cap.

— Toată lumea ştia că fusese mâna ei dar e de neatins – cel puţin deocamdată. Erau prea speriaţi ca s-o acuze cu voce tare, dar toţi ştiau.

Mă gândesc cum mi-a oferit otrava – cum i-a oferit-o Amizei –, speranţa ei că, dacă ar fi înghiţit-o, Amiza ar fi ajuns ca ea. Că ar fi putut deveni conducătoare împreună, într-o lume transformată.

Îi dezvălui toate acestea lui Søren, terminând de întins unguentul pe spatele lui.

— Încearcă să adune o armată, rostesc la urmă, întinzând mâna după rola de pânză. O armată de femei cum e ea, infiltrată în înalta societate. Aici, dar şi peste hotare. Nu-şi doreşte numai Astrea; nu vrea să domnească numai peste kalovaxiani. Vrea o lume nouă.

Søren clatină din cap.

— Aşa cum am zis, nu se simte bine, spune el. E o amăgire. Va tot omorî fete în continuare.

— Pe majoritatea dintre ele, da, continui eu, înfăşurând bandajul în jurul trunchiului său, până când nu se mai vede nimic din piele. Dar nu pe toate. O parte mică trebuie să fi supravieţuit, aşa cum a supravieţuit şi ea. Aşa cum am supravieţuit şi eu. Iar acum au şi ele otrava aceea în vene. O otravă mai slabă, da, dar poate suficient de puternică cât să le poată converti şi pe altele, care iarăşi le-ar putea

converti pe altele.

— S-ar putea răspândi ca o ciumă, spune, privindumă. Ucigându-le aproape pe toate fetele infectate, dar transformându-le pe cele rămase.

Aprob din cap.

— Kalovaxianii n-o doresc ca Împărătească, aşa că îşi creează destui susţinători loiali ca să-i intimideze pe cei care ar doi s-o detroneze.

Søren nu zice nimic iniţial, dar observ cum îi vuiesc gândurile.

— În ritmul ăsta, kalovaxianii se vor slăbi singuri. Dacă i-am lăsa s-o ţină aşa în continuare, luptând unii împotriva altora, e posibil ca în câţiva ani să nu mai prezinte niciun pericol.

— E posibil, după cum e posibil şi să devină prea puternici ca să mai poată fi opriţi vreodată, repet eu. Şi, oricum, nu avem ani întregi la dispoziţie.

Nu-i întâlnesc privirea când încep să întind unguentul pe braţele lui. Muşchii de aici s-au moleşit în cele trei săptămâni pe care le-a petrecut în temniţă.

— O compătimeşti? mă întreabă încet.

Dacă altcineva mi-ar fi pus întrebarea asta, aş fi negat. Fireşte că n-o compătimesc. A comis mai multe atrocităţi decât pot să număr. A distrus vieţi. A încercat chiar s-o ia şi pe a mea. Ştiu cine îmi sunt duşmanii.

Dar întrebarea nu vine de la oricine. E vorba despre Søren, iar Søren întotdeauna a înţeles cele mai întunecate şi mai învolburate părţi ale mele.

— Da, o compătimesc, recunosc eu. Şi o urăsc şi o iubesc. Nu ştiu cum toate astea pot fi adevărate în acelaşi timp, dar sunt. Dar nu contează, pentru că în curând va sosi clipa şi, de data asta, nu voi ezita s-o distrug. Nu pot.

Prinde înţelesul cuvintelor mele şi încuviinţează din cap încet.

— Iar eu voi fi acolo, de partea ta, rosteşte, solemn.

Îmi întâlneşte privirea şi îmi dau seama cât de mult mi-au lipsit ochii aceia. Am uitat ce luminos e albastrul lor, sunt mai albaştri decât însăşi marea. Nu mai sunt ochii tatălui lui, nu în gândul meu. Sunt ai lui Søren. Îi ating obrazul drept şi rana abia vindecată îmi apasă în palmă.

— Ştiu, spun încet. Mi-a fost dor de tine, Søren. Atât de mult.

Se sprijină de mâna mea şi închide ochii.

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Îi ating uşor buzele cu buzele mele, conştientă de cât de fragil e, deşi pare ridicol să gândesc asta despre el. Dar aşa e – o simt când inspiră scurt înainte de a mă săruta la rândul lui, lăsându-şi mâna pe ceafa mea, prinzându-mă bine de el. O simt ca pe o revelaţie, de parcă m-aş dezmetici dintr-un somn îndelungat. Parcă am recupera pentru tot ce am pierdut.

Aş vrea să-l sărut ore în şir, să sărbătoresc faptul că suntem aici, că suntem în viaţă şi că suntem împreună, în pofida faptului că niciunul dintre noi nu credea că vom mai fi împreună vreodată. Aş vrea să mă pierd sub atingerile lui şi să uit de toate. Dar nu asta îi trebuie acum – îi trebuie odihnă şi mâncare şi apă. Şi trebuie să lămurim unde vom merge mai departe, unde vom lovi în continuare.

Şi, în plus, avem timp.

Aşa că întrerup sărutul şi, în schimb, îl strâng în braţe, doar atât, iar el mă strânge pe mine şi încercăm să ne convingem că suntem reali şi suntem aici şi

suntem împreună, până când începem s-o credem cu adevărat.

Pace

Îl las pe Søren să se odihnească. Nici nu ajung la ieşirea cortului că şi începe să sforăie şi îmi dau seama că probabil va dormi multă vreme. Trebuie să doarmă, după toate prin care a trecut – şi sunt sigură că nu mi-a povestit totul. Sper doar că nu-i va tulbura Cress gândurile adormite, aşa cum le tulbura pe ale mele, chiar şi înainte să se fi format legătura dintre noi.

Suntem aproape de miezul nopţii când sosesc înapoi în tabără şi n-aş vrea nimic mai mult decât să mă prăbuşesc într-un pat al meu. După ziua de azi, toţi muşchii din trupul meu tânjesc după somn, dar ştiu că mintea nu-mi va permite să mă bucur de o astfel de pace. Mai rămâne de făcut un lucru.

Aşa că, în loc de asta, întreb de Blaise şi un războinic binevoitor pe care îl recunosc vag ca fiind unul dintre oamenii lui Maile mă direcţionează spre marginea de nord a taberei, imediat în afara porţilor.

Aerul e rece şi, de îndată ce ies pe porţi, se face şi mai rece. Îmi trag şalul de pânză mai strâns în jurul umerilor şi privesc în jur după Blaise. În întuneric, ar trebui să-mi fie greu să-l găsesc, dar descopăr că ar fi imposibil să nu-l văd.

Stă singur la marginea lacului şi luna coboară asupra lui, luminându-i pielea arămie şi dându-i o nuanţă de topaz brun. Se mişcă de parcă nu l-ar vedea nimeni, cu sabia în mână. Spintecă aerul cu sabia într-o direcţie, apoi în alta, fără ca măcar să se oprească să respire.

Blaise nu e un spadasin deosebit, deşi cred că abia acum îmi dau seama de lucrul ăsta. Probabil că ar putea să se apere dacă ar fi nevoie, poate chiar ar rezista în bătălie o vreme, dar Artemisia l-ar învinge într-o clipă, precum şi mulţi alţii. Nu e un talent natural al lui şi nu cred că a exersat suficient cât să exceleze cu adevărat.

De asemenea, nu ştie să-şi drămuiască puterile şi în câteva minute rămâne fără aer, braţul cu care ţine sabia cedează, aceasta căzând greoi în nisipul aspru, într-o manieră care pe Artemisia ar face-o să strâmbe din nas.

Atunci mă vede, făcând ochii mari o clipă. Se îndreaptă puţin de spate, lăsând sabia să cadă cu totul.

— De cât timp stai acolo? întreabă el.

— Doar de-un minut, îi răspund, apropiindu-mă de el, acum, că nu mai vântură sabia prin aer. Voiam să văd cum te simţi. După cele de mai devreme.

Câteva secunde, nu zice nimic. Parcă s-ar război cu sine însuşi, dar lupta durează numai cât ai trage aer în piept.

— După ce am încercat să te atac într-o criză de disperare sau după ce l-ai pus pe Heron să mă lase inconştient, ca să nu se mai repete? întreabă el.

Fac un pas în spate şi mă pregătesc pentru cearta pe care o ştiam a fi inevitabilă. În ultima vreme am senzaţia că nu facem decât să ne certăm şi chiar m-am săturat de toate…

— După amândouă, presupun, îi răspund păstrând un ton echilibrat. Şi, dacă te aştepţi să-ţi cer scuze că te-am exclus din planul cu mirajul, să ştii că n-o să se întâmple. Deja eram încordaţi cu toţii şi nu puteam risca să-ţi pierzi iar controlul şi să strici totul. Eşti

imprevizibil şi astăzi n-a meritat să risc cu tine.

Mă fixează un moment, cu o privire imposibil de descifrat, apoi clatină din cap.

— Nu vreau să-ţi ceri iertare, Theo, oftează el. Nu mă aştept la asta şi n-o merit. Ai luat decizia corectă şi mă bucur că totul a mers ca pe roate. Nu pot spune sigur că aşa s-ar fi întâmplat dacă aş fi fost şi eu de faţă.

— A, exclam, surprinsă.

M-am obişnuit cu încăpăţânarea şi nesăbuinţa lui Blaise într-atât, încât am uitat cum era când ne aflam de aceeaşi parte a unei dispute.

— Bine, atunci. Şi sper că-ţi dai seama că tot aşa voi tot proceda atâta vreme cât vei prezenta un pericol.

— Nu va fi nevoie. Nu se va mai întâmpla.

Râd, dar e un sunet fără nicio urmă de veselie.

— Evident că se va mai întâmpla, Blaise. Şi cred că nu mai e cazul să ne prefacem că n-ar fi aşa.

— Nu, se grăbeşte el să nege. Vreau să spun că nu îmi voi mai pierde controlul, pentru că nu-mi voi mai folosi darul. Deloc. Nici în luptă, nici de plictiseală, nici măcar cândva cere cu disperare să fie dezlănţuit.

La orice m-aş fi aşteptat să spună Blaise, dar nu la asta. Mă aşteptam la furie, la o ceartă – de acum mă aştept mereu la asta, de fiecare dată când vorbim. Am venit cu armura pe mine, cu sabia la îndemână, şi iată că el ridică steagul alb, la care nu ştiu cum să răspund.

— De ce? e singura întrebare pe care pot s-o pun.

Strânge din dinţi şi priveşte spre locul unde valurile mării clipocesc liniştit pe ţărm. Când vorbeşte, vocea lui e calmă şi hotărâtă.

— Pentru că, atunci când eram la marginea lacului

şi eu… te-am apucat aşa – nu a fost ca înainte, când mi-am mai pierdut controlul. Nu puterea mă consuma, punând stăpânire pe acţiunile mele. Nu pot să dau vina pe darul meu. Eu am fost de vină, atât de disperat să cedez tentaţiei de a-mi folosi darul, încât m-a copleşit, m-a schimbat, m-a transformat în persoana care ţi-a făcut rău. Şi asta m-a speriat mai tare ca orice bătălie. Nu vreau să fiu acea persoană. Ştiu că am primit puterea asta cu un anumit preţ şi nu am avut nimic împotrivă să-l plătesc, dar nu aşa. Nu prin tine.

Asta vreau să aud de la el de luni întregi şi, deşi la auzul cuvintelor sale mă cuprinde un val de uşurare, cumva, nu sunt suficiente. Încă îi simt mâinile pe mine, degetele înfipte în pielea mea, făcându-mi rău.

— Mă bucur, spun, ceea ce e adevărat, mai mult sau mai puţin.

Îşi fereşte privirea, muşcându-şi cu putere buza de jos, de parcă ar auzi cuvintele pe care nu le rostesc. Poate chiar le aude. În unele privinţe, Blaise mă cunoaşte mai bine ca oricine altcineva pe lume. E singurul suflet care mă ştia dinainte de toate astea, înainte de rebeliune şi de asediu, de când eram copii şi lumea era mult mai simplă.

— Niciodată n-am vrut altceva decât să te protejez, Theo. Sper că ştii asta.

— Ştiu, îi răspund, cântărindu-mi cuvintele cu atenţie. Şi a fost o vreme în care-mi doream asta – aveam nevoie chiar. Dar nu mai am nevoie. Ceea ce-mi trebuie e ca tu să ai încredere că ştiu ce fac şi că sunt conştientă de riscurile pe care mi le-asum. Trebuie să ai încredere în mine aşa cum şi eu am avut încredere în tine.

Pleacă privirea la nisipul dintre noi. Ne desparte un

singur un pas, dar parcă ar fi un ocean care nu poate traversat.

— Crezi că vei putea vreodată să mă ierţi? mă întreabă încet, abia cât să-l aud în bătaia vântului.

E o întrebare grea, la care nu ştiu să răspund. Aş vrea să spun: *Fireşte. Eşti prietenul meu cel mai apropiat* şi *te iubesc şi eşti trecutul şi prezentul şi viitorul meu. Deja te-am iertat.* Dar n-ar fi adevărat. Adevărul e că m-a trădat, m-a rănit şi asta va lăsa o rană aparte, care nu pot şti când se va vindeca sau ce fel de cicatrice vor rămâne în urma ei după aceea.

— Cred că trebuie să te ierţi pe tine însuţi, Blaise. Cred că, dacă într-adevăr te-ai decis să supravieţuieşti războiului ăstuia, trebuie să ai grijă să-ţi clădeşti o viaţă care să merite trăită. Nu pot să fac eu asta în locul tău. Numai tu poţi.

Blaise înghite în sec şi încuviinţează din cap, ridicând fruntea şi întâlnindu-mi privirea din nou.

— Ştii ce mi-a spus Ampelio – ultimul lucru pe care mi l-a spus –, înainte de a-i lăsa pe kalovaxiani să-l prindă, ca să mă cruţe pe mine? A spus că lui îi venise vremea, dar nu şi mie.

Cuvintele sale îmi furnică memoria.

— Şi mie mi-a spus ceva asemănător, îi mărturisesc. Când mi-a cerut să-l omor, a spus că pentru el venise vremea să intre în lumea de Dincolo, s-o vadă din nou pe mama, dar că eu trebuie să supravieţuiesc şi să lupt în continuare.

Tac o clipă şi apoi mă forţez să rostesc cuvintele îngropate în adâncul fiinţei mele.

— Uneori, îl urăsc pentru asta. El a primit linişte, pe când eu…

Blaise pricepe ce vreau să spun.

— Tu te-ai ales cu mine, am apărut de nicăieri şi ţi-am dat viaţa peste cap.

Ridic din umeri.

— Nu pot zice că viaţa mea era frumoasă. Era nevoie să fie dată peste cap. Era nevoie să apari în ea. Dar era o viaţă mult mai uşoară, în atât de multe privinţe. Era mult mai simplu, să fiu o prinţesă de cenuşă, şi nu…

Nu termin fraza.

— O Regină de foc, completează Blaise.

Probabil că par derutată, pentru că-mi explicăm continuare:

— Aşa i-am auzit pe unii numindu-te. A început printre foştii sclavi de la Mina de Foc, dar s-a răspândit. E ceva mai uşor de zis decât „Regina Flăcării şi a Furiei”.

— O fi mai uşor de zis, dar încă mi se pare prea mult pentru mine, mărturisesc eu.

Clatină din cap şi se apropie cu un pas, dar nu întinde mâinile spre mine. Aproape că-mi doresc s-o facă –, dar e o uşurare şi mai mare că îşi ţine mâinile la locul lor.

— Ampelio şi-a dat viaţa pentru noi, rosteşte el încet. Cred că, oricum ar sfârşi rebeliunea asta, ar fi mândru de ceea ce am făcut din sacrificiul lui.

Clipesc, ca să alung lacrimile care îmi apar în ochi, şi încerc să surâd.

— Cred că ne va primi cu braţele deschise Dincolo, când va veni momentul.

— Da, mă aprobă Blaise. Dar momentul acela nu va veni mulţi, mulţi ani de aici înainte, Theo. Pentru niciunul dintre noi. Atât timp cât voi avea şi eu un cuvânt de zis.

Liberă

L-am văzut pe Ampelio în mină. Îmi amintesc asta când în sfârşit mă întind în pat în noaptea aceea, în unul dintre corturile ridicate în tabără. Îndată ce revine ciobul acela de amintire, înfigându-se dureros în mintea mea, urmează şi restul, curgând sângeros ca nişte tuşe de culoare în clipa în care somnul mă trage la fund.

După ce am părăsit-o pe mama în grădina ei moartă, m-am izbit de pământul dur cu o bufnitură care mi-a răsunat în oase. Simţeam praf şi piatră sub degete, dar era prea mult întuneric ca să ştiu sigur, prea mult întuneric ca să văd altceva decât negru. Era un întuneric cum nu credeam că poate exista.

Şi atunci, mâinile au sărit la mine, degete murdare cu unghii sfâşiate şi însângerate, apucându-mă de fuste, de piele, de tot ce prindeau.

În pieptul meu a năvălit panica şi am chemat flăcări în palmă. Atunci erau îngropate în mine, înăbuşite sub straturi de os şi carne şi ligament, dar erau acolo. Le-am împins înainte, spre vârfurile degetelor. Nu erau puternice, dar mi-au permis să privesc în jur.

În clipa aceea mi-am dorit să orbesc la loc.

În faţa mea se afla o fată care încerca să se prindă de mine cu disperare, flămândă, cu faţa acoperită de o încâlcitură lungă de păr brun-închis.

— Nu te teme, i-am spus, încercând s-o iau de mâini cu mâna mea neaprinsă şi s-o liniştesc. Vei fi în siguranţă cu mine.

Fata a încremenit în tăcere.

— Siguranţă, a repetat ea, gustând cuvântul.

Cunoşteam vocea aceea. Mi s-a prelins pe piele, înfiorătoare ca apa rece. Flăcările din vârfurile degetelor au reacţionat, extinzându-se, luminând mai bine spaţiul înconjurător.

— Nici până acum nu te-ai învăţat să nu mai promiți aşa ceva?

A ridicat privirea la mine şi părul i-a căzut de pe faţă. Avea aceiaşi ochi mari, căprui, aceiaşi pistrui pe obraji, dar acum buzele îi erau negre şi suprafeţe din pielea ei erau arse. De la otrava Encatrio pe care a silit-o Kaiserul s-o bea.

— Elpis, am rostit cu voce tremurătoare. Dar ai murit.

Elpis a zâmbit, descoperindu-şi dinţii negri.

— Şi a cui a fost vina?

Cuvintele m-au lovit ca o palmă, chiar dacă mă mai gândisem şi eu la ele. După întâmplarea aceea aş fi dat orice să pot să-i cer iertare, să am la dispoziţie un moment, exact ca acum, să-mi recunosc greşeala faţă de ea şi să-i spun cât de mult regretam că o pusesem în pericol. Dar în clipa aceea, când am găsit ocazia s-o fac, am îngheţat.

— A Kaiserului, am răspuns în cele din urmă.

Elpis a izbucnit în râs, dar nu era râsul ei aşa cum mi-l aminteam – era ascuţit şi aspru şi tăios.

— Oare Kaiserul m-a transformat în asasină la treisprezece ani? m-a întrebat ea. Ştiind că aş fi putut fi ucisă? Că, până şi supravieţuind, aş fi fost o criminală?

Am făcut un pas împleticit în spate.

— Te-am lăsat să alegi singură, am spus, dar vocea

îmi tremura.

— Eram doar un copil! a izbucnit ea.

Am încercat să fug de ea, dar m-a apucat de încheietura mâinii şi degetele ei negre şi arse s-au transformat în cenuşă în clipa în care mi-au atins pielea.

— Şi copil voi rămâne pe vecie.

M-am desprins de ea, ca apoi să mă izbesc de altceva. M-am întors, ridicând mâna cuprinsă de flăcări, şi am dat cu ochii de altă stafie.

— Tu m-ai omorât, m-a acuzat Hoa, cu ochii la fel de sticloşi şi neînsufleţiţi cum erau când o văzusem ultima dată.

— Tu m-ai omorât, a zis Arhiducele Etmond, cu faţa umflată şi purpurie.

— Tu ne-ai omorât, au spus Păzitorii din temniţă, cu glasurile armonizate, răsunând ca o singură voce.

— Şi pe noi, au adăugat războinicii – atât de mulţi războinici, îmbrăcaţi în uniforme de atâtea feluri.

— Şi pe mine.

Acela era Laius. Oricât de imposibil ar fi trebuit să fie. Cele amintite s-au petrecut cu atât de mult timp în urmă, nu trebuia să fie printre morţi, dar era.

M-au înconjurat, împresurându-mă din toate părţile. Mirosul de putregai şi carne arsă a cuprins aerul şi respiraţia lor îmi înfierbânta pielea. Am încercat să ţip, dar ţipătul mi s-a stins în gât. Nu puteam să ţip. Nici să vorbesc nu puteam, nici măcar să respir. Eu le făcusem pe toate, curmasem vieţi, ori cu mâna mea, ori prin acţiunile mele. Eu făcusem toate astea şi n-aveam să le pot desface niciodată.

— Îmi pare rău, am reuşit să spun răguşită, în cuvinte mutilate. Îmi pare atât de rău. Aş vrea să pot

schimba totul.

— Chiar ai vrea?

O singură voce răzbeşte în hărmălaie, înăbuşindu-le pe toate celelalte. Mulţimea de spirite se dă în lături, făcând loc pentru un singur bărbat.

Ultima dată când l-am văzut era legat în lanţuri, dar acum păşea liber şi singura lui rană era cea pe care i-o provocasem eu – rana de sabie de la spate, care-i sângera prin burtă, murdărind roba albă de pe el.

— Ampelio, am rostit, iar numele lui era abia o şoaptă pe buzele mele.

Zâmbetul lui era sumbru.

— M-ai omorât, a spus el. Asta ai schimba?

— Tu mi-ai cerut s-o fac, m-am apărat eu.

Ampelio a clătinat din cap.

— Alegerea a fost a ta, Theo. Dacă ai putea să alegi din nou, ai proceda la fel?

Suspinele mi s-au zbătut în gât şi flăcările din vârfurile degetelor au licărit, ameninţând să se stingă, dar am izbutit să le ţin pe loc.

— Da, am rostit în cele din urmă. Ţi-ai pierdut viaţa chiar în clipa în care ai fost prins. Dacă n-aş fi făcut-o eu, ar fi făcut-o altcineva. Şi moartea ta mi-a îngăduit să ripostez, să evadez, să eliberez mina asta. Datorită ei ne vom recăpăta ţara. Aş fi vrut să nu trebuiască s-o fac, dar, da, aş face-o din nou.

Ampelio nu a răspuns şi am privit în jur, la ceilalţi. Atâtea chipuri, atâta sânge, atâta moarte. Prea mult, da, dar toate au fost sacrificii necesare. Ampelio s-a apropiat de mine şi a întins mâna, apucând pandantivul de la gâtul meu – Piatra lui de Foc.

— Atunci trebuie să te eliberezi de noi, Theo, mi-a

zis el încet, cu blândeţe.

A dat drumul pietrei şi m-a luat în schimb de mână. Îi simţeam pielea caldă, pulsând de vitalitate. Nu era real, aşa mi-am spus, dar nu cred că eram convinsă de asta. M-a privit drept în ochi şi mi-a dus mâna aprinsă la pieptul său.

— Ştii ce trebuie făcut.

Am clătinat din cap, dar mi-am dat seama că are dreptate. Mi-a zâmbit încurajator şi astfel mi-am adunat puţina putere rămasă, apăsându-mi palma cuprinsă de flăcări pe pieptul lui.

Ampelio s-a risipit în fum, apoi a dispărut într-o clipă.

Celelalte spirite au sărit la mine din toate părţile, dar acum gemetele şi acuzaţiile lor nu mai erau la fel de dureroase ca înainte. Încă simţeam intens strigătele lor, dar nu mă mai făceau să-mi pierd puterea.

— Morţile voastre au fost necesare, am rostit, atât pentru ei, cât şi pentru mine însămi.

Am privit la războinicii mei, la Păzitori, la Elpis, la Laius.

— Unii dintre voi ştiau asta; unii dintre voi au ales-o. Alţii v-aţi implicat întâmplător, am adăugat, întorcându-mă spre Arhiducele Etmond şi Hoa. Dar aţi murit cu onoare şi sper că v-aţi găsit liniştea.

Întâi s-au stins gemetele lui Hoa şi, preţ de o clipă, în ochii ei neînsufleţiţi am observat o licărire de viaţă. A dus o mână la obrazul meu şi i-am simţit atingerea ca înainte.

— Phiren a mea, mi-a şoptit.

Am mângâiat-o pe obraz cu palma mea arzătoare şi am eliberat-o.

A urmat Arhiducele Etmond, apoi cei trei Păzitori.

Elpis. Laius. Toţi au făcut plecăciuni înaintea mea, apoi i-am eliberat. Au urmat soldaţii mei, un şir aparent nesfârşit de soldaţi de culori nenumărate. Astreani, gorakiani, rajinkiani – indiferent de unde se trăgeau, i-am sărutat pe frunte, le-am atins obrazul şi i-am eliberat.

Dispută

Heron mă trezeşte a doua zi dimineaţă, când soarele abia e o urmă pe cer şi doar o rază subţirică din lumina zorilor se scurge în cortul meu.

— Theo? spune, scuturându-mă de umăr.

Mă forţez să inspir şi să expir, în timp ce visul îmi slăbeşte încet mintea din strânsoarea lui. Artemisia a avut dreptate – amintirea asta din mină a fost şi mai apăsătoare decât cea dintâi. Continui să le simt mâinile pe trupul meu, să le aud ţipetele, să simt vinovăţia ca pe o greutate de plumb care-mi apasă pe piept. Dar i-am eliberat, i-am lăsat să plece, i-am onorat în singurul mod care-mi era la îndemână. E un test pe care l-am trecut.

— Eşti bine? întreabă Heron.

Nu ştiu sigur cum să-i răspund.

— Încă o amintire din mină, îi răspund încet.

Înţelege şi nu insistă.

— Eşti aici, spune în schimb. Ai supravieţuit. Eşti întreagă.

Încuviinţez din cap o singură dată. Am supravieţuit, dar nu asta m-a îndurerat atât de tare în amintirea aceea, ci toate persoanele care n-au avut parte de aceeaşi soartă. Însă Ampelio a avut dreptate. Nu am fi ajuns atât de departe fără sacrificiul lor şi sunt datoare

să-l onorez.

— Ce e? îl întreb, alungând gândul din minte.

Heron clatină din cap, cu buzele strânse.

— Ne-am gândit că cel mai bine ar fi ca Erik să vorbească cu Jian – oricât de sumare i-ar fi cunoştinţele de limbă gorakiană, ne-am gândit că va putea să-i explice ce s-a întâmplat cu Brigitta mai bine decât noi.

— Şi? A reuşit? întreb.

Adevărul e că am uitat cu totul de Jian după ziua haotică de ieri. Mă întreb cum se descurcă Laius, dar ştiu că voi înnebuni dacă voi continua să mă gândesc la aspectele acelea. Ştia ce însemna alegerea lui când s-a oferit să îi ia locul lui Jian. De acum nu pot decât să-i onorez sacrificiul.

Heron nu răspunde imediat. Mă ia de braţ şi mă conduce spre una dintre cazărmile de lângă sala de mese.

— Mai bine ai asculta cu urechile tale.

Erik şi Jian aşteaptă în cazarmă şi, când intru, amândoi se ridică în picioare. Peste ochii lui Erik a fost legată o pânză neagră – atât peste cel lipsă, cât şi peste cel umflat şi închis –, dar observ cum i se încreţeşte fruntea.

— Theo? întreabă el.

— Eu sunt, rostesc în timp ce Heron închide uşa în spatele nostru. Heron a zis că ar fi apărut o problemă urgentă?

Erik se întoarce spre Jian şi apoi iar spre mine.

— Arma creată de Jian. Velastra, spune el încet. Pentru ea l-ai ţinut aici, nu?

— Da. O armă alchimică – un gaz care răpeşte voinţa oricui inhalează din el. Înţelegi şi tu de ce nu

puteam să-l dăm pe mâna lui Cress.

Heron îşi drege glasul în spatele meu.

— Se pare că nu e o armă alchimică, explică el. Cel puţin, nu în întregime. E un soi de amestec cu pietre de spirit.

— Pietre de spirit? întreb. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp înainte să se fi gândit kalovaxianii să invadeze Astrea.

— Se pare că unele pietre au fost… strecurate de-a lungul anilor. Au fost date la schimb iar şi iar, până când nimeni n-a mai ştiut de unde veniseră. Se pare că Theyn avea câteva.

Îmi amintesc că lui Theyn îi plăcea să colecţioneze obiecte din alte culturi, că încăperile în care locuiau el şi Cress la palat erau atât de ticsite cu artefacte, încât parcă ar fi fost un muzeu.

— Velastra a fost folosită o singură dată, din câte spune Jian, continuă Erik. Atunci au hotărât Jian şi Brigitta să fugă. Şi-au dat seama că, dacă ar fi obţinut kalovaxianii o asemenea armă, ar fi putut să subjuge lumea întreagă.

Încuviinţez din cap.

— Asta mi-a zis şi Brigitta. Dar Jian e la noi – aşa că kalovaxianii sunt departe de a obţine velastra.

Nimeni nu răspunde imediat.

— Adevărat, îl avem pe Jian, spune Erik în cele din urmă. Dar se pare că n-a făcut arma de unul singur. Brigitta n-a fost doar iubita lui; erau parteneri. A dezvoltat-o cot la cot cu el.

Jian se uită de la unul la altul. Poate că nu înţelege mare lucru din ce spunem, dar sesizează numele lui şi al Brigittei.

— Am distrus prototipul, spune el, stâlcind

cuvintele în kalovaxiană. Dar planul e la ea, aici.

Arată spre capul său, cu o expresie gravă. Îşi arată şi inima.

— Şi aici, adaugă el.

— În inima ei? întreb încruntându-mă.

Clatină din cap.

— În sângele ei.

Înghit în sec şi starea de greaţă revine, de zece ori mai puternică.

— Subiectul asupra căruia a fost folosită velastra, spun eu încet.

Jian încuviinţează din cap şi se încruntă şi mai tare, căutând cuvintele potrivite.

— Efectul… a durat luni în şir după ce am fugit. Şi am făcut teste – efectul s-a risipit, dar otrava n-a părăsit-o niciodată.

Picioarele îmi cedează sub mine şi Heron mă ajută să mă aşez pe un scaun.

— Adică şi dacă nu va ceda în faţa torturii, continui încet, pronunţând cuvintele cu de-a sila, secretul e acolo, la îndemână.

— Cress nu-şi va da seama, intervine Erik. Chiar dacă ar descoperi că mama ei a fost supusă testului cu velastra, nu va şti că substanţa i-a rămas în organism. Jian a aflat numai prin intermediul testelor pe care le-au făcut – despre care Cress n-are cum să aibă habar.

Aş vrea ca argumentele astea să mă liniştească, dar nu mă liniştesc. O cunosc prea bine pe Cress ca să fac greşeala de a o subestima şi ştiu că nimic nu-i atrage interesul mai mult decât un puzzle deosebit. Şi eu i-am pus în mâini un puzzle care va distruge lumea întreagă, dacă – *când* – va reuşi să-l descifreze.

După ce Artemisia, Søren, Blaise şi Maile sunt

înştiinţaţi despre velastra, Heron, Erik şi cu mine ne întâlnim cu ei în biroul comandantului, unde începem să ne zgâim la harta mare a Astreei şi să discutăm în contradictoriu.

Trebuie să ajungem în capitală înainte să descopere Cress cum să recreeze velastra. În privinţa asta suntem cu toţii de acord. Ceea ce nu reuşim să convenim e cum anume ar trebui s-o facem.

— Mina de Aer e cea mai apropiată, e de părere Søren, arătând pe harta care ocupă majoritatea suprafeţei unui perete.

E o hartă bună, dar, încă de la prima vedere, e clar că-i lipsesc câteva trăsături geologice – Lacul Trilia, de exemplu, şi o parte din lanţul muntos. În mare parte, pare să fi fost folosită în scop decorativ, dar deocamdată e suficient ca să ne facem o imagine clară.

— E alegerea evidentă, continuă Søren. Nu trebuie să mai pierdem timp şi, odată ce-i vom elibera pe sclavii de acolo, ar trebui să avem destui oameni ca să cucerim palatul.

Maile încuviinţează din cap, cu braţele încrucişate la piept.

— Ai dreptate, spune ea după un moment şi până şi Erik pare şocat să audă cuvintele astea din gura ei. Chiar *este* alegerea evidentă şi de aceea e alegerea la care se aşteaptă kalovaxianii. E foarte probabil că vom intra într-o capcană.

— Cr… Împărăteasa nu ştie că suntem deja aici, la Mina de Apă, îi atrag eu atenţia. Mai avem la dispoziţie pe puţin încă două zile până când va ajunge înapoi la palat – şi asta dacă va călări toată noaptea. Suntem cu un pas înaintea ei. Putem să ajungem la Mina de Aer

înainte să-şi dea seama că ne îndreptăm într-acolo.

— Într-o lume ideală, da, spune Søren. Dar ca să ajungem la Mina de Aer trebuie să trecem pe lângă moşia Ovelganilor, care se află cam pe aici.

Arată spre un loc nemarcat de la marginea Pădurii Perea.

— În clipa în care ne vor vedea Ovelganii, o vor atenţiona pe Împărătească şi ea va pune lucrurile cap la cap.

— Atunci, ne vom ascunde privirilor, spune Erik.

Søren clatină din cap.

— E un relief neted şi, după pădure, e şi golaş. Niciun copac. Niciun munte. Nu ne-am putea ascunde nicăieri.

— Atunci, la adăpostul nopţii, vine Erik cu o alternativă.

Søren cade pe gânduri un moment.

— Ar fi un risc prea mare, spune el. Mai ales dacă avem şi alte opţiuni. Cred că mai bine am lua-o spre Mina de Pământ. Ai spus că Dragonsbane va ataca acolo după ce îi va fi lăsat pe refugiaţi în Doraz?

Încuviinţez din cap.

— Unul dintre porumbeii ei mesageri ne-a găsit chiar ieri – tocmai a plecat din Doraz şi ar trebui să ajungă la Mina de Pământ în două zile.

— Perfect, zice Søren. Ajungem acolo la o zi sau două după ea şi, cu forţele ei adăugate la ale noastre, vom putea să cucerim capitala direct. Vom trece oricum pe lângă moşia Ovelganilor, însă vom da impresia că ne îndreptăm spre Mina de Aer. E un drum mai ocolit, aşa că va fi nevoie de câteva zile în plus ca să ajungem la palat, dar s-ar putea să merite riscul. Aveţi spioni?

— Spioni de-ai noştri sau spioni de-ai lor? întreabă Artemisia. Avem şi din unii, şi din alţii. Spionii noştri sunt în capitală, dar nu sunt îndeajuns de aproape de Împărătească ca să aibă acces la informaţii relevante despre arma asta.

— Şi spionii ei de aici? întreabă el.

— Avem câţiva, răspunde Artemisia încruntându-se, coborând colţurile gurii. Ne-am folosit de ei ca să trimitem informaţii înşelătoare la capitală, dar la Mina de Apă ar fi fost un pericol, aşa că ne-am descotorosit de ei.

— Dar kalovaxianii nu ştiu asta, observă Blaise. Încă am putea să le trimitem informaţii, să pretindem că ar fi de la ei.

— Exact, face Søren rânjind scurt. Vom avea grijă să creadă că ne îndreptăm spre Mina de Aer. Aşa că vor întinde capcana acolo, aşa cum a zis Maile, dar nu ne vor prinde.

Maile clatină din cap.

— Tot e prea riscant, spune ea. Dacă n-am executat toţi spionii? Dacă o singură misivă ar ajunge la palat... Nu mai suntem o armată mică şi nu mai putem evita să fim văzuţi ca în trecut, înainte ca tu să fi fost capturat, *Înălţimea Voastră.*

Temperatura din încăpere scade cu câteva grade şi Søren îşi încordează umerii. Deschid gura ca s-o cert pe Maile, dar o închid la loc. Ochii ei scânteiază şi-l fixează pe Søren, aşteptând să-i vadă reacţia. Îmi dau seama că-l momeşte. *Vrea* ca Søren să izbucnească, dar din asta n-ar ieşi nimic bun, aşa că-mi dreg glasul.

— Îmi închipui că ai tu o idee, dacă tot te grăbeşti atâta să le critici pe ale celorlalţi, îi spun, în schimb.

Maile se ridică în picioare şi merge la hartă. Arată

steaua aurie care reprezintă capitala.

— Nu avem mult timp; chiar tu ai spus-o, rosteşte Maile. Aşa că ce-ar fi să nu ne mai facem atâtea griji că o să ne prindă şi să sărim la ei direct?

Nu pot decât să pufnesc.

— Nu avem trupe pentru un asemenea atac. În plus, luptând pe propriul lor teritoriu, cu propriile lor resurse, vor fi avantajaţi. Iscoadele de pe zidurile capitalei ne vor vedea de la kilometri întregi depărtare. Nu vom apuca nici măcar să trecem de porţi.

Maile ridică din umeri.

— Ai cerut un plan – ăsta-i planul meu, răspunde ea. Poate că n-avem destui soldaţi sau resurse, dar măcar nu se vor aştepta la atac. Cu un pic de şiretenie, am putea chiar să-i păcălim şi să-i facem să trimită cea mai mare parte din armata lor la Minele de Aer şi de Pământ, lăsând capitala relativ vulnerabilă.

— Toate astea mie îmi par alţi „poate”, mă opun eu, clătinând din cap. „Poate” peste tot. Toate opţiunile sunt riscante. Aşa că întrebarea ar fi: prin care dintre ele am obţine cel mai mult?

— Simplu, răspunde Maile. Dacă vom cuceri capitala, războiul s-a terminat. Şah mat.

— Nu neapărat, o contrazice Søren. După planul tău, grosul armatei se va afla în afara zidurilor oraşului, cu mii de astreani înlănţuiţi – acum şi gorakiani – la mila lor.

— Şi, după cum bine ştim, kalovaxianii n-au milă, adaugă Erik. Aveam doar doi ani când am părăsit Goraki, dar nu voi uita niciodată cum au dat foc la toate pe drumul de plecare. Când vor afla că a fost cucerită capitala, vor fugi şi pe drum vor distruge tot ce le stă în cale.

— Mina de Aer, intervin eu. Acolo riscul ar merita cel mai mult. E cea mai directă cale spre palat, aşa că după aceea vom putea porni într-acolo. Mai mult, avem nevoie de tămăduitori şi de mai mulţi războinici. De acolo putem lua şi din unii, şi din ceilalţi.

— E alegerea evidentă, repetă Maile.

— Aşa o fi, accept eu. Dar e cea mai rezonabilă. Şi ne putem lua măsuri de precauţie, ca s-o inducem în eroare pe Împărătească şi armata ei. Să-i facem să creadă că mergem spre Mina de Pământ sau poate chiar înapoi, spre Mina de Foc – putem să le trimitem atâtea informaţii contradictorii, încât n-ar şti ce să facă cu ele.

— Şi moşia Ovelganilor? îmi aminteşte Søren. Îi vor trimite vorbă lui Cress îndată ce ne vor vedea.

Îmi muşc buza, privind punctul de pe hartă unde Søren a arătat că se află moşia.

— Cât de bine te cunoşti cu Ovelganii? îl întreb. Ei cât de bine te cunosc? Nu locuiau la curte – abia le-am auzit numele –, însă e clar că sunt îndeajuns de bogaţi cât să stăpânească o moşie a lor.

Søren se încruntă.

— Nu le place la curte, răspunde el, clătinând din cap. M-au găzduit la ei când eram mic, dar nu vorbeau despre politică. Am avut impresia că nu voiau să spună nimic care să ajungă la urechile tatălui meu.

— Nu e tocmai ceva nemaiauzit, nu? spune Erik. Toţi se temeau de tatăl tău.

— Dar dacă nu i-am aborda ca armată? întreb eu. Dacă ne-am apropia de ei în grup mic, cu scopul de a negocia trecerea noastră?

— Vrei să negociezi cu kalovaxianii? întreabă Maile şi fiecare cuvânt musteşte de dezgust.

— Vreau să trecem de moşia lor fără să afle Împărăteasa. Dacă nu aveau încredere în Kaiser, mă gândesc că în privinţa Împărătesei ar trebui să fie indecişi, pe puţin, spun privind spre Søren. Crezi că am putea să-i câştigăm de partea noastră?

Søren se gândeşte o clipă, apoi clatină din cap.

— Poate că nu le convine conducătoarea actuală, dar sunt totuşi kalovaxiani, loiali până-n măduva oaselor.

Face o pauză.

— Dar cred că măcar sunt suficient de inteligenţi cât să asculte ce avem de spus înainte de a lua decizia.

Hotărâm să plecăm în zori, fapt ce ne oferă destul timp să îi ajutăm pe răniţi şi pe cei care nu pot sau nu vor să lupte să se stabilească în tabără, unde vor fi în siguranţă până când Dragonsbane va avea ocazia să vină de-a lungul coastei ca să-i ia, şi să facem evidenţa resurselor noastre, ca să stabilim ce vom lua şi ce vom lăsa aici. Toţi cei doisprezece Păzitori ai Apei au decis să vină cu noi, adăugându-se celor opt Păzitori ai Focului de la Mina de Foc, ceea ce înseamnă că nu va fi nevoie să cărăm apă.

În timp ce trupele se pregătesc de plecare, îl conduc pe Erik pe străduţe. Încă se sprijină mult de mine la fiecare pas, dar măcar îşi dă silinţa. Heron i-a legat în jurul tâmplelor o nouă bucată de pânză, de data asta roşu-aprins, făcută din unul dintre steagurile kalovaxiane care au fost sfâşiate şi pângărite imediat după ce am cucerit tabăra.

— Te descurci bine, îl încurajez.

Pufneşte atât de tare, încât ne dezechilibrează pe

amândoi şi aproape că ne prăbuşim.

— Scuze, face el, ajutându-mă să ne redresăm. Doar că *bine* parcă nu se potriveşte cu ceea ce simt.

— Ştiu. Dar eşti în viaţă, Erik.

— Sunt, recunoaşte el. Dar atâţia alţii nu sunt, din cauza greşelii mele. Ar fi trebuit să rămân în tabără. N-ar fi trebuit să-i pun în pericol numai pentru că eram îngrijorat din cauza lui Søren. Ai avut dreptate – ar fi fost mai înţelept să aşteptăm şi să urmărim evoluţia lucrurilor. Şi, uite, Cress ţi l-a adus înapoi fără să-şi dea seama.

— A fost un noroc chior, spun, clătinând din cap. Chiar nu mă aşteptam să-l mai văd vreodată. Credeam că era pierdut. Doar că... m-am gândit că dacă l-aş fi întrebat ce vrea să fac...

— Ţi-ar fi spus să nu rişti, încheie el. Søren are tendinţa asta să fie calm şi echilibrat în gândire, nu?

— Dar aveai dreptate – dacă poziţiile noastre ar fi fost inversate, el n-ar fi ezitat să vină după mine, observ eu. Mi-a fost greu să îndur sentimentul de vinovăţie.

— Ai luat hotărârea corectă.

— Poate. Dar nu sunt convinsă că tu ai luat-o pe cea greşită. Poate că aşa pare acum, dar la vremea aceea am considerat că ai făcut o alegere înţeleaptă. Poate că peste câţiva ani n-o s-o mai regreţi. Cine poate spune?

Nu răspunde imediat.

— Heron a zis ceva ciudat, continuă şovăitor. Mi-a spus că ai impresia că împărtăşeşti vise cu Crescentia.

Mă opresc brusc şi nu-i dau de ales decât să se oprească şi el.

— Da. Ştiu cum sună, dar...

— Te cred, spune, tăindu-mi vorba.

Mă holbez la el şi mi-e imposibil să-mi ascund surprinderea, deşi îmi dau seama că nu poate s-o vadă.

— Chiar?

Îşi umezeşte buzele, cântărindu-şi cuvintele cu atenţie.

— A zis ceva ce mi s-a părut ciudat la momentul respectiv, dar, dacă ceea ce-mi spui e adevărat, ar avea sens, spune el. Îţi striga numele întruna – bine, tot striga *Thora.* Zicea lucruri de genul *„Ai auzit, Thora?”* şi *„Ce părere ai despre asta, Thora?”.* Nu se simte bine, dar cumva, când vorbea aşa, în dodii, parcă nu era vorba despre nebunie. Părea doar… Nu ştiu. Disperată.

În viaţă

Pornim imediat după răsărit şi eu merg pe calul Artemisiei, în spate, ca de obicei. Când ajungem în celălalt capăt al pădurii, Artemisia opreşte calul şi se întoarce ca să arunce o ultimă privire spre Mina de Apă.

— Nu credeam că mă voi mai întoarce după ce am evadat, îmi spune ea încet. Locul ăla mă bântuia în coşmaruri. În mintea mea era un loc al durerii, al suferinţei şi al morţii. Poate că, în unele privinţe, aşa va fi mereu. Dar aş vrea să mi-l amintesc aşa cum e acum. Prăbuşit, redus la aproape nimic.

— În curând vom construi ceva nou în locul lui, o liniştesc eu. Data viitoare când îl vei vedea va fi încântător.

Nu zice nimic câteva secunde.

— Nu, spune ea. Nu cred. Nu vreau să-l mai văd vreodată. Pentru mine a fost mereu un loc urât, iar asta nu se poate schimba. Prefer să-l ţin minte urât şi distrus – în unele locuri, distrus de mine. Cred că e cea mai bună amintire pe care mi-o pot închipui.

Întoarce spatele taberei şi îşi înfige călcâiele în coastele calului, îndemnându-l înainte la adăpostul pădurii.

Înaintând în tăcere, mă gândesc la cuvintele ei. Deşi durează o vreme, cred că ajung să le înţeleg. În definitiv, cândva iubeam palatul astrean, dar acum am atâtea amintiri cumplite de acolo, încât mă întreb dacă-l voi mai simţi vreodată ca pe un cămin. Mă întreb dacă unele locuri sunt atât de năpădite de amintiri oribile, încât mai bine ar fi lăsate în ruine decât să fie reconstruite. Mă întreb dacă voi fi în stare să procedez aşa cu singurul cămin pe care l-am cunoscut vreodată.

Poposim în mijlocul Pădurii Perea şi, după noaptea trecută, în care n-am dormit mai deloc, mă culc devreme, retrăgându-mă în cortul meu imediat după o cină scurtă. Când şi când, sunetele înăbuşite ale conversaţiilor ajung până aici dinspre focul de tabără, dar nu mă deranjează. E liniştitor, într-un fel, să ştiu că nu sunt singură şi mă ajută ocupându-mi gândurile când mă strecor în culcuşul meu şi trag pătura roasă peste mine, până la bărbie.

Ultimele dăţi când am dormit, n-am visat-o pe Cress deloc, dar, de vreme ce cuvintele lui Erik încă îmi plutesc în minte, mă întreb dacă în noaptea asta va fi altfel. Ideea mă înfioară, dar mă şi entuziasmează, şi ştiu că tocmai din cauza gândului ăstuia îmi va fi greu să adorm, oricât de extenuat îmi simt trupul.

După încercări care parcă durează cel puţin o oră, cineva îşi drege glasul şi-mi întrerupe gândurile hoinare. Parcă s-ar auzi chiar din faţa cortului. După o clipă, aud o şoaptă discretă.

— Theo?

— Da? strig atentă, ridicându-mă în capul oaselor.

— Eu sunt, rosteşte o voce, puţin mai tare.

Îmi trebuie o secundă să-l recunosc pe Søren.

— A, spun. Intră.

Clapa cortului se dă într-o parte şi Søren intră tiptil, închizând-o la loc în urmă şi cufundându-ne în întunericul ca de smoală. Se loveşte de ceva – de tava mea, cred – şi scoate o înjurătură.

— Scuze, spune el. Ai vreo lumânare pe care s-o aprind?

— Mă ocup eu, îi zic.

Îmi chem darul şi o minge de foc prinde viaţă în palma mea, luminând încăperea şi chipul surprins al lui Søren. Bănuiesc că una e să-i spun despre darul meu şi cu totul alta e să-l vadă cu ochii lui.

Încerc să-i citesc expresia feţei. E îngrozit? După ce i-a făcut Cress cu aceeaşi putere, nu ştiu dacă aş putea să-l învinuiesc. Dar nu pare îngrozit, nu tocmai. Pare surprins, da, dar atât. Înghite în sec, cu privirea fixată asupra flăcării din mâna mea, chibzuind.

— Poţi să-mi dai lumânarea? îi cer, făcând semn spre lumânarea lungă şi neagră din sfeşnicul aşezat pe jos, lângă picioarele lui.

Cu mişcări stângace, Søren ridică lumânarea şi mi-o aduce. Imediat după ce o aprind, îmi sting propriile flăcări. Søren aşază lumânarea pe pământ, lângă culcuşul meu, dar parcă nu ştie ce să mai facă după aceea. Îşi frământă mâinile şi nu se uită la mine.

— S-a întâmplat ceva? îl întreb. E târziu.

— Ştiu, zice, clătinând din cap. Sper că nu te-am trezit, nu? Am aşteptat să nu mă vadă nimeni când intru, dar a durat mai mult decât credeam.

— Nu, nu puteam să dorm, îi mărturisesc, făcându-i semn să se aşeze lângă mine, ceea ce şi face.

Mi se pare ciudat şi cam periculos să-l am aici, aşezat lângă mine în culcuş, dar, înainte de a fi răpit, petrecem cele mai multe nopţi împreună. Se întâmpla cu numai câteva săptămâni în urmă, dar parcă ar fi trecut o viaţă întreagă.

— Cine stă de strajă? Te-au văzut? îl întreb.

— Doar Artemisia. M-a lăsat să trec şi şi-a dat ochii peste cap, dar n-a zis nimic. Cred că i-a fost dor de mine.

— Cred că doar n-o suportă pe Maile, pur şi simplu, şi, prin comparaţie, îi e mai uşor să-i agreeze pe ceilalţi.

— Oricum ar fi, primesc, zice ridicând din umeri. Nici eu nu am putut să dorm.

— Erik sforăie? îl întreb.

Søren clatină din cap şi pe buzele lui apare un zâmbet mic, dar se risipeşte repede.

— Îngrozitor, dar m-am obişnuit acum multă vreme, răspunde, apoi, şovăind, îşi coboară privirea spre mâinile lui şi-şi umezeşte buzele. Am văzut multe lucruri îngrozitoare, Theo. Nu a fost prima oară când am fost ţinut captiv şi bătut.

Tresar.

— Şi de fiecare dată s-a întâmplat din cauza mea, observ eu. Îmi pare rău.

Clatină din cap.

— Nu, nu asta am vrut să zic. Şi te rog să nu-ţi ceri

iertare pentru asta. Aş suporta totul din nou ca să fiu aici, acum, cu tine, să fiu cine sunt. Vreau doar să spun că de data asta a fost altfel.

Mă încrunt.

— Cum adică?

Se gândeşte atent un moment, înainte de a răspunde.

— Prima oară – pe corabia *Smoke* – încă eram cuprins de vinovăţie. Meritam să fiu în celula aia; meritam ce mi se întâmpla. Nu cred că m-am înfuriat nicio clipă din cauza asta. Nici în Sta'Crivero nu m-am supărat. M-am simţit… nu ştiu. Resemnat. Era vorba despre o neînţelegere, pentru că tatăl meu a fost cine a fost, şi mi s-a părut… ciudat de potrivit. Oricum, cred că am fost convins încă de la început că vei găsi o cale de a mă scoate de acolo. A rămas mereu o lumină la capătul tunelului.

Tace un moment, plimbându-şi degetele printr-o ruptură din cusătura păturii. Încă are pământ sub unghii, tăieturi subţiri pe dosul mâinilor, închise, dar roşii.

— Dar de data asta… mă ţinea închis propriul meu popor. O fată pe care o cunosc de o viaţă întreagă, cineva care poate la un moment dat chiar m-a simpatizat şi m-a respectat. Era o lume din care făcusem şi eu parte cândva, o lume pe care ar fi trebuit să ajung s-o conduc. Iar tu… tu muriseşi. Aşa că, de data asta, am fost furios. Şi furia aceea parcă avea să mă mănânce de viu, dar numai ea mă ajuta să rezist în continuare. Cred că înţelegi mai bine ca mulţi alţii.

Nu zic nimic, doar încuviinţez din cap.

— Am crezut că furia aceea se va risipi, după ce

am ajuns aici în viaţă, din nou în siguranţă, dar nu s-a risipit. Putrezeşte în mine, ca o rană deschisă şi netratată. Nu ştiu ce să fac cu ea, spune el. Nu ştiu cum să o fac să dispară.

— Nu poţi, răspund după o clipă. Înveţi să trăieşti cu ea şi înveţi s-o laşi să te împingă înainte. Furia va rămâne acolo întotdeauna, dar poţi să-i dai o direcţie şi un scop şi s-o prefaci în ceva bun.

Încuviinţează din cap, cu aceeaşi privire distantă.

— Sunt alături de tine, Theo. Ştiu că am mai spus asta şi am fost sincer şi atunci, dar era altceva. Ştiam pentru ce lupţi şi te susţineam şi voiam să fac totul posibil ca să te ajut să reuşeşti. Dar acum… Sunt implicat în adâncul problemei, împreună cu tine. Şi voi fi până la sfârşit alături de tine, oricare ar fi acela. Pentru că aceia sunt oamenii mei şi, fie că-mi place, fie că nu, sunt responsabil pentru ei. Şi trebuie opriţi.

Îmi muşc buza.

— N-am mai vorbit despre asta, Søren, rostesc încet, despre ce se va întâmpla la urmă, dacă ieşim învingători. Cum va arăta victoria aceea şi ce va însemna pentru kalovaxianii care îi vor supravieţui.

— N-am mai vorbit, spune el cu grijă. Dar în privinţa asta nu am niciun cuvânt de zis. Chinurile pe care le-am suferit în temniţă au fost un disconfort uşor în comparaţie cu ceea ce au făcut kalovaxianii unor milioane de oameni. Şi am încredere în judecata ta.

Nu ştiu care va fi acea judecată. E atât de departe în viitor, cu atât de multe variabile. Dar Søren are încredere că voi lua o hotărâre bună şi sper că, atunci când va veni vremea, voi putea s-o fac.

Întinde mâna şovăitor spre mâna mea şi când îmi întrepătrund degetele cu ale lui, nu facem decât să le

privim amândoi, până când el rupe tăcerea.

— Chiar credeam că ai murit, rosteşte încet. Continuă să pară un vis, de parcă sunt pe cale să mă trezesc şi să descopăr că nimic nu e real.

— Sunt reală, îl liniştesc, dar înţeleg exact la ce se referă.

Nici el nu pare cu totul real, e mai curând o frântură a imaginaţiei mele, pe care am reuşit cumva s-o întrupez.

— Suntem în viaţă, adaug, pentru urechile amândurora. Suntem aici.

Năluca

Nu-mi amintesc să fi adormit, dar, când descopăr că mă aflu în sala tronului astrean, îmi dau seama că visez. Lumina slabă a lunii se strecoară prin vitraliile tavanului, cuprinzând încăperea largă într-o pâlpâire stranie, nepământeană.

— Aici erai, rosteşte vocea lui Cress şi mă răsucesc pe călcâie, dând cu ochii de ea la numai câţiva paşi de mine, îmbrăcată cu o rochie din mătase albastră ca cerneala, cu decolteu larg şi mâneci bufante, din ţesătură diafană, împodobite cu diamante, care o fac să semene cu însuşi cerul nopţii.

Părul alb îi e desprins şi îi coboară abia până la umeri, fiind încă sfărâmicios şi tocat la capete. Buzele îi sunt mai negre decât erau în momentul în care am întâlnit-o ultima oară, dar, când se apropie, descopăr că înfăţişarea asta nu e cu totul naturală – le-a pictat cu lac negru.

Mă întreb dacă încearcă să o transforme într-un fel de modă, ceva straniu şi frumos, şi nu un defect. Mă

întreb dacă acum curtea e plină de femei nobile cu buzele vopsite în negru, dacă negustorii cer preţuri absurde pentru un lac de o nuanţă pe care pesemne au produs-o folosind doar cărbune şi ulei.

— Ai cam uitat de mine. Nu te-am mai văzut de zile întregi, mă acuză ea.

Simt vechiul imbold de a-mi cere scuze şi trebuie să mă stăpânesc. Nu-i sunt datoare cu nicio scuză. Nu-i datorez nimic.

— Sunt moartă, îi răspund ridicând din umeri. Am şi altele de făcut, nu doar să-ţi ţin ţie de urât. De fapt, poate că ar fi mai bine să plec.

Dau să plec, deşi nu ştiu exact unde *aş putea* să plec sau cum să mă silesc să mă trezesc, dar cacealmaua funcţionează. Cress mă apucă brutal de mână şi-i simt degetele fierbinţi pe piele.

— Nu, nu pleca, spune şi disperarea ei se strecoară printre crăpături, apoi adaugă în grabă un „te rog”, cu o voce mică şi copilăroasă.

Mă prefac că şovăi.

— Bine, cedez eu. Să zicem că pot să mai rămân puţin.

Îmi eliberează mâna şi, în schimb, îşi leagă braţul de al meu, strângându-l şi zâmbind larg.

— Se petrec lucruri palpitante, Thora, continuă ea. Lucruri foarte palpitante. A trebuit să renunţ la Prinţul Søren ca să le pun în mişcare, dar probabil că a meritat sacrificiul, adaugă, bosumflându-se.

Stomacul îmi tresaltă şi mă gândesc la Brigitta şi la Laius. Oare deja a descoperit că Laius nu e Jian? Oare Brigitta a cedat atât de repede?

— Ce fel de lucruri? o întreb. Cred că e vorba despre ceva cu adevărat deosebit, dacă ai fost dispusă

să renunţi la Prinţ.

Cress strâmbă din nas.

— Speram că Prinţul Søren îmi va fi util, dar s-a dovedit a fi o bătaie prea mare de cap. Mă bucur că am scăpat de el. Şi, în schimb, am primit ceva mult mai valoros, te asigur.

Înghit în sec.

— Ce anume?

Dar, în loc să răspundă, se încruntă şi se apropie de mine, mirosindu-mi părul.

— Miroşi cum mirosea şi el. Ştiai? A lemne ude şi sare de mare. Dacă ţi s-a alăturat în moarte atât de iute, bănuiesc că n-a supravieţuit călătoriei spre Sta'Crivero. Păcat – mi se pare că Regele Etristo pusese la cale o execuţie pe cinste. Îi vei transmite salutări din partea mea, nu?

— Cred că i-au ajuns salutările tale, îi răspund.

Cress nu face decât să râdă, dând capul pe spate.

— Nu-i nevoie de atâta teatru, Thora. E *război.* Nu se poate ca Søren să nu înţeleagă lucrul ăsta, chiar dacă tu nu-l înţelegi. Şi, oricum, până la urmă ţi l-am dat înapoi. N-ar trebui să-mi mulţumeşti pentru asta?

— L-ai torturat, îi reamintesc. I-ai înfierat cuvintele tale în piele. Pentru ce ar trebui să-ţi mulţumesc mai exact?

Clipeşte leneş.

— Ei, e mort de-acum, nu? Ce mai contează? întreabă râzând. Aş zice că măcar speranţa asta îţi rămăsese. Amândoi aţi dat greş, dar măcar sunteţi împreună în moarte.

Nu, îmi vine să-i spun. *Suntem împreună, în viaţă, şi venim după tine.* Dar îmi muşc limba.

— Pentru ce l-ai dat la schimb? întreb în loc de

asta, concentrându-mă asupra problemelor importante.

Râde din nou.

— L-am dat la schimb pentru încheierea războiului şi pentru împiedicarea oricăror altor răzvrătiri. S-ar putea spune, Thora, că l-am dat la schimb pentru puterea de a stăpâni întreaga lume.

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă tem că o va auzi, însă rostesc cu grijă:

— Aşadar o armă? o întreb, de parcă n-aş şti răspunsul deja.

Însă Cress nu sesizează nimic. În schimb, ridică dintr-o sprânceană albă.

— Nu te gândi la lucruri atât de banale, Thora. E jenant şi aveam aşteptări mai mari de la tine. O armă. Planul pus la cale de mine reprezintă mult mai mult. Vino. Vreau să-ţi arăt ceva.

Fără să aştepte răspunsul meu, mă conduce afară din sala tronului, pe culoarul palatului. E exact aşa cum mi-l aminteam, până la detaliile geamurilor din vitralii pe lângă care trecem în grabă. Până şi mirosul e acelaşi, de leşie şi săpun cu lămâie pe care le folosesc ca să cureţe pardoseala. Trece de un colţ, apoi de încă unul şi-mi dau seama unde mă duce – la balconul principal, cel de unde se vede coasta stâncoasă.

Când ajungem, descopăr că balconul nu e gol. O singură fată stă lângă balustradă, îmbrăcată cu o rochie neagră şi largă care luceşte în lumina lunii. Auzind că ne apropiem, se întoarce, cu chipul ascuţit luminat. Dagmaer. A slăbit în lunile care au trecut de când am văzut-o ultima oară; braţele şi picioarele ei aproape că arată ca nişte bucăţi de sfoară. Părul ei blond e mai deschis la culoare, tăiat simplu, ca al lui

Cress – poate încă o modă iniţiată de ea. Dar, când Cress mă trage mai aproape, descopăr că nu despre asta e vorba. Buzele lui Dagmaer nu sunt pictate în negru. Sunt arse, ca şi pielea gâtului. Ca ale lui Cress.

Şi se uită la mine aşa cum se uită şi Cress, de parcă într-adevăr m-ar vedea cu aceeaşi claritate cu care o văd şi eu. În visul ăsta e întru totul la fel de reală ca mine şi Cress.

— Vai, Dagmaer, spun încet. Ce s-a întâmplat?

Însă Dagmaer îmi arată un zâmbet feroce.

— Am fost salvată, îmi răspunde, după ca îşi îndreaptă atenţia spre Cress. Am reuşit, Înălţimea Voastră.

Cress zâmbeşte şi priveşte peste balustradă.

— Chiar aşa, spune ea. Bine făcut. Ştiam că vei reuşi. Iar acum eşti cu adevărat liberă.

Mă forţez să mă aplec peste balustradă ca să văd despre ce vorbesc şi atunci, îmi scapă un icnet. Dedesubt, printre stânci, sunt întinse cadavre. Număr zece în total, dintre care unele sunt prea mici ca să se fi maturizat cu totul. Gâturi frânte, membre întinse în unghiuri nefireşti, bălţi de sânge împrejur.

— Vezi, Thora? continuă Cress, trăgându-mă de lângă margine, strângându-mă de braţ cu atâta putere, încât unghiile ei mi se înfig în piele. Acum Dagmaer e liberă şi s-a făcut dreptate, aşa cum a fost cazul şi pentru mine.

— I-am făcut soţului meu ce le-a făcut şi el soţiilor sale dinaintea mea, spune Dagmaer cu o voce subţire şi distantă. Ceea ce nu va mai putea să-mi facă mie niciodată. Şi apoi i-am omorât şi pe băieţii lui. Acum nu mă mai stăpâneşte niciun bărbat. Numai eu însămi. Şi Regina mea, desigur.

Se uită la Cress cu o privire plină de admiraţie, ca o devotată loială. Şi de ce n-ar fi aşa? Cress a salvat-o, a lăsat-o să se elibereze singură de soţul care o bătea, care ar fi ucis-o dacă nu l-ar fi ucis ea înainte. Dar băieţii lui? Fiul cel mai mic al Lordului Dalgaard avea numai şase ani. Mă gândesc la trupul mic pe care l-am văzut pe stâncile de dedesubt şi mi se face rău.

— Sunt atâtea femei în lume, Thora, intervine Cress, întrerupându-mi şirul gândurilor. *Atâtea* femei care suferă în mâinile unor bărbaţi care-şi imaginează că pot să le controleze. Tatăl meu mi-a controlat viaţa ani de-a rândul, dar măcar el a fost un temnicer binevoitor. Kaiserul nu era binevoitor, dar nu e nevoie să-ţi spun eu asta, nu? Şi nu e singurul. Poate că nici măcar nu era cel mai cumplit. Dar nu le voi mai permite să continue aşa.

Îmi stăpânesc senzaţia de greaţă şi mă întorc spre Cress.

— Şi cu femeile astreane care suferă din cauza ta cum rămâne? o întreb. Dacă vrei să salvezi femei, pentru ele ce vei face?

Chipul lui Cress se schimonoseşte de furie într-o clipită.

— Niciodată nu va fi suficient pentru tine, aşa-i? se răsteşte ea. Fac lucruri bune, Thora. Ajut oamenii cu blestemul ăsta pe care l-ai abătut asupra mea, şi tu nici măcar n-o recunoşti.

— De ce ţii atât de mult la părerea mea? o întreb, ridicând tonul la rândul meu. De ce îmi arăţi toate astea? De ce nu mă laşi să mă odihnesc în pace?

— Pentru că… răspunde ea aproape ţipând, cu o voce tremurătoare. Pentru că eu croiesc o lume nouă, Thora. Pentru că n-ai fost destul de puternică pentru a

face parte din ea, dar vreau s-o vezi oricum.

Înainte să pot formula o replică, lumea visului începe să tremure, risipindu-se, până când mă trezesc iarăşi în întunericul cortului meu, unde singurul sunet e respiraţia egală a lui Søren, lângă mine.

Un singur gând îmi rămâne în minte, făcându-şi loc cu forţa printre toate celelalte. Cress ştia că probabil voi muri când mi-a dat otrava, dar spera să nu fie aşa. Nu voia să mă omoare; voia să mă transforme. Şi nici acum nu ştie că a şi reuşit.

Nu adorm la loc şi nici nu prea-mi doresc. Nu vreau s-o mai văd pe Cress, dar, poate mai mult de atât, nu vreau s-o mai văd pe Dagmaer. Nu vreau să-mi amintesc că poate Cress n-ar fi fost nevoită s-o salveze de soţul ei ticălos dacă n-aş fi intervenit eu să-i fac să se căsătorească. Crima aceea a fost a mea, aşa că, dintr-un anumit punct de vedere, sunt vinovată şi pentru crimele care au urmat.

Şi acum e ca noi, ca mine şi Cress. Sângele trebuie să fie ceea ce ne leagă, sângele lui Cress, care acum face parte din toate, îngăduind viselor noastre să comunice astfel. Mi se face rău când mă gândesc. Câte or mai fi?

Mă scarpin pe braţ o clipă, fără să-mi dau seama, dar apoi observ că ceva nu e în regulă cu el. Mă mănâncă, da, dar pielea e iritată şi aproape că mă doare. Mă ridic în capul oaselor în culcuş, atentă să nu-l trezesc pe Søren, deşi cred că niciun cutremur n-ar reuşi s-o facă, la cât de adânc obişnuieşte să doarmă. Aprind o flacără mică în vârfurile degetelor, suficientă numai cât să-mi văd braţul. Când îl cuprind pe tot în lumină, rămână cu gura căscată.

Pielea, de la încheietură la cot, e roşu-aprins – culoarea roşiilor proaspete – şi acolo, pe partea inferioară moale a antebraţului, găsesc patru urme mici, în formă de semilună, de la unghiile lui Cress.

Mă arde şi mă mănâncă îngrozitor, dar e o dovadă.

Mă dau jos din culcuş cât de repede pot şi îmbrac rochia simplă de bumbac, albă şi curată, care mi-a fost adusă, împăturită cu grijă şi aşezată la capătul culcuşului Când mă aşez la loc ca să-mi încalţ pantofii, Søren se deşteaptă şi se întoarce spre mine cu ochii albaştri abia deschişi.

— Nu se poate să fie ora de trezire, spune el.

Clatin din cap.

— Am visat-o iar pe Cress – bine, n-a fost un vis. Şi de data asta pot s-o dovedesc.

Cu asta, orice urmă de somn se risipeşte din ochii lui. Se ridică iute.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă.

— Ai avut dreptate. Adună o armată proprie, folosind Encatrio făcut din sângele ei. Poate că omoară majoritatea persoanelor, dar nu pe toate. Am văzut-o pe una dintre ele. Pe Dagmaer – Doamna Dalgaard. Nu ştiu dacă ţi-o aminteşti…

Îşi scotoceşte prin amintiri o clipă.

— Îmi amintesc că *tu* era să devii Doamna Dalgaard, până când am înduplecat-o pe mama să schimbe lucrurile. Sărmana fată.

— Nu mai e atât de sărmană. S-a schimbat. Cum a făcut Cress. Şi eu, adaug. Şi, imediat după aceea, s-a descotorosit de soţul ei bădăran şi de toţi băieţii lui.

Observ momentul în care înţelege ce s-a întâmplat.

— Şi fetele? întreabă el. Avea şi câteva fete.

— Îmi închipui că acelea care încă sunt suficient de

tinere cât să se afle în grija lui Dagmaer vor fi următoarele victime ale otrăvii lui Cress sau cei mai noi recruţi ai ei, spun eu.

— Recrutate pentru ce? întreabă el.

Clatin din cap.

— Nu ştiu. Dar are un plan, ceva ce n-a vrut să-mi spună. Crede că face un bine – eliberează femeile, le dă putere. Dar ştie foarte puţine despre femeile care rezistă genului de putere oferit de ea.

— Crede că Amiza e de partea ei, îmi aminteşte el. Crede că va obţine tot regatul Sta'Crivero.

— Va afla destul de curând că nu-l va obţine, subliniez eu. Dar parcă ar fi fost vorba de mai mult. A spus că voi vedea în viitorul apropiat.

— Continuă să creadă că ai…

Nu termină fraza. Bănuiesc că nu vrea s-o spună cu voce tare, de vreme ce şi el credea acelaşi lucru cu atât de puţin timp în urmă.

— Continuă să creadă că am murit, completez eu. Dar te-ai înşelat mai devreme – cu toţii ne-am înşelat. Nu voia să mă omoare, nu cu totul. Voia să mă schimbe. Cumva, chiar şi după toate câte s-au întâmplat, încă avea impresia că voi trece de partea ei, ca o discipolă devotată, cum e Dagmaer.

Søren se încruntă, căzut pe gânduri.

— Poate că are sens până la urmă, rosteşte el încet. După mintea ei, ai fost coruptă. Nu asta a zis? Că ai fost manipulată de rebeli, atrasă de partea lor? Poate a crezut că, oferindu-ţi puteri, te-ar fi făcut suficient de puternică cât să te întorci la ea.

Ideea îmi provoacă greaţă. E din cale afară de sucită, dar, în fond, şi Erik, şi Søren mi-au spus că nu se simte bine. Am văzut cu ochii mei când credea că

sunt Amiza – disperarea ei oarbă, lipsa gândirii logice. Cress, cea pe care o ştiam, opera mereu ca un cuţit, precis şi exact în toate privinţele, dar acţiunile astea recente sunt mai haotice. A devenit un tun scăpat de sub control, trage în toate părţile şi speră că va nimeri ceva.

Îi cunosc mintea suficient de bine cât să pot prevedea loviturile ei de cuţit, să mă pregătesc pentru ele, dar pe această nouă Cress nu o înţeleg deloc. E imprevizibilă şi, în război, nimic nu e mai periculos decât asta.

— Ai spus că ai dovezi? întreabă Søren, smulgându-mă din gândurile mele.

Chem iar flăcări în vârfurile degetelor şi-i arăt braţul. Când le vede, inspiră scurt şi întinde mâna ca să atingă pielea sensibilă, dar, cu oricâtă blândeţe ar încerca să procedeze, mă doare şi îmi retrag braţul.

— Scuze, spune el. Ce s-a întâmplat?

— În vis, m-a apucat de braţ şi m-a tras înapoi de la marginea balconului. M-a durut şi atunci, dar nu prea am simţit rănile. Acum, le simt.

— N-am mai văzut niciodată asemenea arsuri. Şi urmele unghiilor sunt adânci. Mă mir că nu ţi-a dat sângele. S-ar putea să te poată ajuta Heron.

— Să sperăm. Şi trebuie să-i arăt şi lui, şi celorlalţi. Tu m-ai crezut încă de la început, însă ei au nevoie de dovezi.

Încuviinţează din cap, azvârlind păturile de pe el şi luându-şi ghetele pe care le-a aruncat din picioare azi-noapte.

— Atunci, să mergem, spune el.

Privesc spre ieşire.

— Aici, e o problemă, spun eu. În ultima vreme,

Blaise a preluat straja de la Art în timpul nopţii, ca să poată dormi şi ea câteva ore.

Înţelege din prima.

— Nu vrei să mă vadă ieşind din cortul tău la ora asta.

— Ştiu că avem probleme mai importante în momentul de faţă, dar am avut o întrevedere cam incomodă recent, îl lămuresc.

Ezit o clipă, apoi continui:

— Am rezolvat problema – oricare ar fi fost ea. De data asta, definitiv.

Søren se opreşte cu mâinile pe şireturile ghetelor şi ridică ochii la mine.

— Nu era nevoie să faci asta pentru că m-am întors, spune el. Înseamnă mult pentru tine. Cunosc asta. O cunosc de când ştiu de existenţa lui.

— Aşa e, spun, alegându-mi cuvintele cu grijă. Dar cred că genul acela de iubire… nu face bine niciunuia dintre noi. E, mai degrabă, distructivă.

Preţ de o secundă, pare că ar vrea să întrebe mai multe, dar n-o face, iar pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— Atunci du-te tu, mă îndeamnă. Aştept un minut, apoi ies şi eu şi ne vedem în cortul lui Heron.

Dovada

— Asta nu schimbă nimic, începe Maile după ce le povestesc din nou visul, ei, lui Heron, lui Erik, lui Blaise şi Artemisiei.

E cea care vorbeşte prima după o pauză lungă, ceea ce mă gândesc că era de aşteptat, având în vedere că ea o cunoaşte cel mai puţin pe Cress şi

relaţia încâlcită şi conflictuală dintre noi două. Nici n-aş fi vrut ca Maile să fie aici, dar, de vreme ce ea şi Heron dorm în acelaşi cort, a insistat să ni se alăture, de teamă că ar putea fi exclusă din nou dintr-o discuţie de strategie.

— Glumeşti? o întreabă Heron.

Nu cred că i-a mai trecut expresia de şoc de pe faţă de când mi-a văzut braţul.

— Împarte vise cu Împărăteasa – şi nu sunt doar vise. Aia e o rană fizică. Ceea ce înseamnă că Theo poate fi rănită în visele astea.

— Teoretic, spune Art încet, înseamnă că şi Împărăteasa poate fi rănită în ele.

E o posibilitate la care nu m-am gândit până acum, dar Art are dreptate. Dacă Cress poate să-mi facă rău prin vise, de ce n-aş putea să fac şi eu la fel? Sau mai rău. Dacă aş izbuti s-o omor pe Cress într-un vis, ar muri şi în lumea reală? E o întrebare la care nu pot să răspund, dar îmi amintesc că, oricum ar fi, nu contează. Cress e doar chipul problemei – dacă ea ar muri, kalovaxianii ar înlocui-o, pur şi simplu, dar e foarte posibil ca situaţia să devină şi mai dificilă. Măcar pe Cress o cunosc. Măcar pe ea o înţeleg, până la un punct.

— Nu, intervine Blaise înainte să pot răspunde. E un pericol prea mare. Nu ştim *ce* s-ar întâmpla, iar dacă Împărăteasa află că visele astea sunt mai mult de-atât…

Nu încheie fraza, dar nici nu e nevoie. Implicaţia pluteşte în aer. Ei cred că ar încerca să mă omoare, dar nu ştiu ce i-am spus lui Søren – că Cress nu voia să mă omoare. Că o parte din fiinţa ei avea impresia că mă salvează. De ei. De viaţa pe care am ales-o, despre

care ea crede că mi-a fost băgată cu de-a sila pe gât. Privesc spre Søren, care parcă ar avea aceleaşi gânduri. Dar, văzând că nu-l corectez pe Blaise, păstrează tăcerea.

Nu ştiu de ce ţin frântura asta de informaţie doar pentru mine. Poate pentru că mi se pare o vulnerabilitate pentru care m-ar critica, o legătură între mine şi Cress care n-a fost retezată – care poate că nu va putea fi retezată niciodată.

— Nu bănuieşte nimic, rostesc în schimb. Cumva, parcă ştie că nu sunt vise, dar crede că am murit. Crede că o bântui.

— Dacă ea crede că ai murit, de ce nu ţi-ar explica planul său, pur şi simplu? întreabă Maile.

Trebuie să mă gândesc câteva momente, întorc posibilităţile pe o parte şi pe alta în minte, până când nimeresc asupra uneia pe care o simt a fi adevărată, fără doar şi poate.

— Pentru că vrea să se asigure că voi veni la ea în continuare, îi răspund. Era supărată că nu mă mai văzuse de câteva zile. Păstrează pentru ea aceste informaţii, ca să fie sigură că voi reveni.

— Dar nu poţi, se opune Blaise. E prea periculos. Heron, poţi să pregăteşti nişte leacuri, nu? Ceva care s-o facă să doarmă fără vise?

Heron se încruntă, dar încuviinţează din cap, întâlnindu-mi privirea.

— Aş putea, îmi spune el. E o băutură uşor de preparat, dacă vrei.

Oare vreau? Ideea unor vise care să nu fie chinuite de Cress e tentantă. Nu numai pentru că aş evita ca ea să descopere adevărul, ci şi din cauza ei înseşi, a modului în care îmi vorbeşte, a sentimentelor pe care

mi le inspiră. Nu-mi face plăcere să-mi amintesc că e o persoană reală, un om pe care l-am rănit. E mai uşor s-o privesc ca pe o duşmană când e departe, monstruoasă şi ameninţătoare.

— Nu, îi răspund lui Heron. Legătura asta ne oferă ocazia cea mai bună să păstrăm avantajul faţă de ea şi trebuie să urmărim progresul ei în problema cu Brigitta şi velastra. Nu avem multe avantaje împotriva kalovaxianilor – trebuie să ne folosim de toate cele pe care le putem obţine.

— Theo… începe să spună Blaise, dar apoi se opreşte şi clatină din cap. Eşti sigură? întreabă în schimb.

Nu sunt sigură de nimic. Sunt aşa de o vreme destul de îndelungată. Dar încuviinţez din cap oricum.

— E cea mai bună opţiune pentru noi, îi răspund.

— Apropo de velastra, se bagă Maile, vorbind deja pe un ton precaut. Vin cu propunerea pe care nimeni altcineva nu vrea s-o facă. În loc să-i aşteptăm pe kalovaxiani să creeze arma asta alchimică magică, ce-ar fi să le-o luăm înainte? Îl avem pe Jian…

— Nu, i-o tai eu înainte să poată zice mai multe. Brigitta a avut dreptate să nu ne încredinţeze informaţiile acelea. O armă care răpeşte voinţa oamenilor n-ar trebui să existe.

— Dar, dacă ar fi să existe, dacă ar fi să fie *folosită,* subliniază Maile, mai bine am face-o noi decât s-o facă ei.

Heron clatină din cap.

— Dacă am folosi velastra, *am fi ca ei.*

Maile se întoarce spre Søren.

— Şi tu, Prinţe? Tu deja ai mâinile pătate; ştii ce înseamnă războiul. Nu se poate să ai dileme morale de

genul ăsta.

Søren o priveşte drept în ochi câteva momente.

— Ştii de berserkeri? o întreabă el după o clipă.

Maile mijeşte privirea.

— I-ai folosit împotriva poporului meu. Aş zice că ştiu destule despre ei.

Søren clatină din cap.

— Numai din perspectiva ta, spune el. Dar, din perspectiva mea… ştii cum i-am silit pe berserkeri să facă ce voiam noi, să pornească spre moarte fără a crâcni?

Maile nu răspunde, dar răspund eu:

— I-aţi drogat, spun, amintindu-mi ce mi-a dezvăluit Erik la palat, când mi-a explicat întâia oară ce sunt de fapt berserkerii.

Søren se întoarce îndată spre mine şi în ochii îi apare o fulgerare de amărăciune, dar încuviinţează din cap.

— Era singura cale ca să-i convingem să facă ce voiam noi, să se autodistrugă de dragul nostru. Dar n-a fost vorba despre convingere, nu cu adevărat. Am văzut cum ochii lor devin pustii, cum se mişcă precum nişte marionete atârnate de sfori, ameţiţi şi fără iniţiativă proprie. Să răpeşti voinţa cuiva înseamnă să-i răpeşti sufletul. Eu am făcut-o în trecut şi o voi regreta tot restul vieţii. N-o voi face încă o dată, indiferent de circumstanţe.

Un moment, am impresia că Maile ar vrea să se contrazică cu el, dar, până la urmă, strânge din dinţi şi îşi fereşte privirea.

— Atunci, nu s-a schimbat nimic, continuă ea. Nu în situaţia imediată, în orice caz. Mărşăluim mai departe, spre Mina de Aer. Voi încă vreţi să punem în aplicare

planul ăsta prostesc cu moşia Ovelganilor?

— Spui că e un plan prostesc numai pentru că nu l-ai propus tu, remarcă Erik.

— Nu s-a schimbat nimic, intervin eu, ignorând comentariile lor răutăcioase. Vom porni mai departe imediat după ce ne vom strânge lucrurile. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ceilalţi îmi interpretează în mod corect cuvintele ca pe o directivă şi ies repede din cort în şir, cu Heron la urmă. Acesta şovăie lângă ieşire, privind cum mă scarpin pe braţ şi mă strâmb de durere.

— Poate că planul măreţ al lui Cress e să mă facă să-mi pierd minţile din cauza rănii, spun, privindu-mi braţul.

E la fel de roşu cum era când m-am trezit, dar măcar nu pare să se agraveze.

Heron se întoarce la mine, întinzând mâna. Îi arăt braţul şi îl examinează îndeaproape, având grijă să nu atingă părţile sensibile.

— Categoric e o rană magică, concluzionează el după un moment. Dar pot s-o vindec.

Îmi retrag braţul.

— Aş prefera să-ţi foloseşti darul ca să-i vindeci pe cei care au nevoie mai mare, mă opun eu. Mă irită, dar n-o să mor.

Heron încuviinţează din cap, părând oarecum uşurat. Sunt convinsă că, la cât de mulţi oameni a tot vindecat, se simte epuizat.

— Întinde puţin unguent pe ea, păstreaz-o curată şi acoperită şi ar trebui să se vindece de la sine în timp, mă sfătuieşte.

— Îţi mulţumesc.

Zăboveşte o clipă în plus.

— Îmi pare rău că nu te-am crezut. În privinţa viselor. Aşa ar fi trebuit să fac.

Clatin din cap.

— Părea o idee ţicnită – chiar şi în ochii mei. Mai că nici eu n-am crezut.

— Voi pregăti băutura pentru un somn fără vise, adaugă el. Nu e nevoie s-o bei, dar poate că te vei răzgândi într-o zi. Şi dacă începe cu adevărat să înţeleagă… ei bine, ar trebui s-o ai la îndemână.

Aici nu pot să-l contrazic.

— Îţi mulţumesc, adaug.

Încuviinţează din cap, zâmbind istovit, apoi se apleacă şi iese din cort.

Pădurea

Pădurea Perea e o întindere densă de măslini, chiparoşi şi încă vreo câteva specii de copaci pe care nu pot să le numesc. Mi-o amintesc pe mama povestindu-mi despre ea, cum că, atunci când zeii au creat Astrea, Glaidi a făcut copacii din propriile ei degete, înălţându-le prin pământ şi lăsând o părticică din ea în urmă, în rădăcini, ca pădurea să crească mereu viguros şi să prospere.

Copilă fiind, m-a năucit ideea că Glaidi ar fi putut să aibă atât de multe degete, dar acum nu mă mai deranjează partea aceea din poveste. Era doar o poveste şi adevărul ei nu stătea în detalii – era în inimă. Poate copacii nu sunt cu adevărat degetele lui Glaidi, dar o parte din ea există în ei cumva. O simt acum, traversând pădurea. Simt prezenţa ei peste tot în jurul meu, ca o pătură groasă şi confortabilă aşezată pe umeri. Simt că-mi poartă de grijă – că ne poartă de

grijă tuturor – şi mă simt în siguranţă.

Mai mult, pădurea freamătă de păsări, tot mai multe pe măsură ce înaintăm în străfundurile ei, păsări cu aripi de felurite culori, ca dintr-o cutie de bijuterii – de la rubine la citrine, de la perle la obsidian. Când un stol de păsări zboară pe deasupra, se văd ca o dâră de acuarele.

— Le auzeam, îmi spune Artemisia după o oră petrecută în tăcere.

Înaintăm mai lent ca de obicei, dar mă bucur pentru asta. În niciun caz n-aş vrea să galopăm printr-o pădure fără să avem habar ce ne aşteaptă în faţă. Artemisia îşi drege glasul, apoi continuă:

— De pe celălalt mal al lacului, din tabără. Le auzeam cântecele uneori, dimineaţa devreme sau noaptea târziu. Nu mi-am imaginat cum arată şi cât de multe sunt. Mi s-a părut doar că au un cântec trist. Ca şi când ar fi plâns.

— Parcă nu se mai aude aşa, rostesc eu.

Şi e adevărat. Păsările care trec pe deasupra noastră cârâie atât de tare, încât mă dor urechile, dar par cârâituri de bucurie. Parcă ar fi râsete.

— Nu, zice Art. Dar să nu-i spui lui Erik. Asta ne-ar mai trebui, să născocească nişte versuri isteţe cum că păsările ar cânta despre victoria noastră.

Cu toate că practic aud cum îşi dă ochii peste cap, în vocea ei ghicesc şi o urmă de afecţiune şi-mi dau seama că se bucură de întoarcerea lui. Stau cu braţele înfăşurate în jurul brâului ei, ca să pot rămâne mai dreaptă, dar pasul calului e extrem de lent şi de molcom, nu ca drumurile pe care le-am făcut împreună în Sta’Crivero.

În spatele nostru, Søren îşi îndeamnă calul negru

ca noaptea la trap, venind lângă calul nostru. Arată mai bine chiar şi decât azi-dimineaţă, deşi braţele şi pieptul lui încă sunt acoperite cu bandaje. Pielea nu îi mai e la fel de gălbejită; cearcănele de la ochi nu mai sunt la fel de pronunţate. Mă minunez cât bine pot face mâncarea şi somnul. Când îmi întâlneşte privirea, zâmbeşte şi îi zâmbesc şi eu, de parcă ar fi cel mai firesc gest din lume.

Calul nostru – o iapă bălţată şi blândă – tresare când se apropie, ridicând din picioarele din faţă drept avertisment. Mă ţin mai strâns de brâul lui Art.

— Doreşti ceva? îl întreabă ea. Sau încerci să-mi sperii calul cu tot dinadinsul?

Mustrat atât de aspru, Søren îşi îndrumă calul spre dreapta, lăsând iepei noastre mai mult spaţiu.

— Vom sosi la moşie înainte de apus, ceea ce înseamnă că probabil Ovelganii ne vor invita pe noi doi să luăm cina cu ei, ne informează el.

— De ce şi-ar dori să ia cina cu tine? întreabă Artemisia. Nu eşti inamicul lor?

— Pentru că aşa cere eticheta diplomatică şi Ovelganii sunt mai diplomaţi decât curtenii kalovaxiani. Îşi permit, fiind atât de departe de politica şi intrigile de la curte. Îşi vor asuma riscul de a sta de vorbă cu noi.

Încuviinţez din cap.

— Bine. Ce ştii despre ei?

Søren oftează, chibzuind câteva clipe.

— Lordul Ovelgan a fost comandant în război, dar n-a mai luptat de la asedierea ţinutului Goraki. A fost rănit în luptă şi s-a retras la ţară, cu soţia lui tânără. Au patru copii. Cel mai mare ar trebui să aibă cincisprezece ani în prezent, dar nu cred că locuieşte

cu ei. E plecat la antrenament, să urmeze calea tatălui său.

— Şi Doamna Ovelgan? întreb eu. Familia ei?

Se mai gândeşte o secundă şi la asta.

— Familia Stratlan, răspunde el în cele din urmă. Ţi-i aminteşti de la curte?

— Vag, spun, încruntându-mă.

În ochii mei curtenii parcă mereu se mişcau pe o roată, învârtindu-se întruna. Nicio familie nu rămânea în vârf multă vreme şi adesea era dificil să le reţin pe toate. Însă mi-o amintesc pe Rigga Stratlan, o fată puţin mai mare decât mine cu care Cress era prietenă, dar care mie nu mi-a adresat niciodată mai mult de câteva cuvinte scurte. Era frumoasă în maniera kalovaxiană convenţională, cu bucle blond-deschis şi un chip cu nasul ascuţit şi răsucit în sus la vârf.

Când îl întreb pe Søren despre ea, încuviinţează din cap.

— O verişoară, din câte ştiu, spune el, dar cred că ne depărtăm prea mult de sfera lui de cunoştinţe.

Poate că se pricepe la strategii de luptă şi la diplomaţie, dar urzeala încâlcită a curţii kalovaxiane îl depăşeşte.

— Doamna Ovelgan era considerată o femeie deosebit de frumoasă – a circulat chiar şi un zvon cum că ar fi fost consoarta tatălui meu o vreme. Mi-e greu să cred că n-avea niciun sâmbure de adevăr, din câte îl ştiam pe el.

Pronunţă cuvintele cu dezinvoltură, dar ele îmi provoacă o acreală în stomac.

— Nu e de mirare că Doamna Ovelgan s-a grăbit să plece de la curte când s-a ivit ocazia.

— Dacă avem noroc, poate că le-a rămas

animozitatea faţă de familia regală pentru asta, spune Artemisia.

Clatin din cap.

— Sau, mult mai probabil, o simpatizează pe Împărătească, îi atrag eu atenţia.

Søren îmi surprinde privirea.

— Crezi că Cress a luat deja legătura cu Doamna Ovelgan? Că i-a oferit Encatrio? Că a omorât-o sau că a transformat-o?

Şi mie mi-a trecut prin minte ideea asta, dar clatin din cap.

— Cress a crescut la curte; niciodată n-a lipsit de la ea mai mult de câteva zile. Mă îndoiesc că se gândeşte la cei din afara ei. Practic, în afară e altă lume pentru ea.

— Împărăteasa, mă corectează Art cu asprime, aruncând o privire spre amândoi. Nu Cress. *Împărăteasa.*

— Ştiu, ştiu, oftez eu, deşi are dreptate.

Chiar şi când nu e nimeni în jur care să mă critice pentru familiaritatea mea, diferenţa chiar mă ajută să disting lucrurile în gând, numai că niciodată nu rămân aşa multă vreme. Mă întorc iar spre Søren.

— Şi slujitorii? Câte persoane trăiesc pe moşie? Sunt servitori kalovaxiani sau sclavi astreani? îl întreb.

— Poate vreo trei sferturi sclavi, un sfert servitori, răspunde el. Şi mai e un sat kalovaxian chiar lângă moşie.

Un sat kalovaxian. E o idee ciudată – sunt atât de obişnuită cu curtenii kalovaxiani, cu cei bogaţi şi privilegiaţi, încât adesea uit că îşi permit să fie bogaţi şi privilegiaţi numai dacă sunt alţii sub ei. Dar sătenii sunt kalovaxiani, îmi amintesc eu. Oricât de săraci ar

fi, tot sunt mult mai privilegiaţi decât poporul meu înlănţuit.

— Câţi sunt din fiecare, dacă ar fi să încerci să ghiceşti? insist eu.

Søren oftează încet, gândindu-se.

— Poate vreo două sute de sclavi muncesc pe moşie. Poate cincizeci, şaptezeci şi cinci de slujitori. Şi încă o mie în sat, răspunde el. Dacă ar fi să încerc să ghicesc, dar n-am mai fost acolo de ani buni. Chiar nu am idee la ce să mă aştept.

Artemisia pufneşte agasată.

— Şi ne luptăm cu ei, dacă trebuie, spune ea, arătând un acces de optimism surprinzător din partea sa. Numerele sunt de partea noastră şi cei mai mulţi dintre ei n-ar trebui să fie războinici antrenaţi, aşa cum au fost majoritatea kalovaxianilor cu care ne-am luptat până acum.

— Dar, imediat ce se va isca lupta aia, vor da de ştire Împărătesei, îi atrag eu atenţia. Şi atunci va şti unde mergem. Ne vom da de gol, iar elementul-surpriză e singurul avantaj pe care-l avem de partea noastră.

— Şi dacă trimit un mesager îndată ce dau cu ochii de noi? întreabă Art. Ar trebui să-i trimitem pe cei mai rapizi dintre noi să înconjoare moşia, să blocheze drumul de cealaltă parte, în caz că trimit pe cineva.

Încuviinţez din cap.

— Da, hai s-o facem. Şi apoi, pentru întâlnirea cu Ovelganii, ar trebui să organizăm numai un grup mic, adaug. Nu atât de multe persoane încât să părem agresivi, dar destui cât să ne putem apăra la nevoie.

— Un grup de douăzeci de persoane, propune Søren. Iar ceilalţi să stea în preajmă, ca avertisment, în

caz că se gândesc să ne atace.

— Noi trei, încep eu, încercând să număr pe degete – o adevărată provocare când te afli pe spinarea unui cal în galop. De bună seamă că Maile va insista să vină cu noi. Şi Erik. Starea lui are darul să-i impresioneze, e de viţă regală şi e şi kalovaxian pe jumătate. Iar ochiul lui e un exemplu al cruzimii ţicnite a lui Cress. Ceilalţi cincisprezece ar trebui să fie Păzitori ai Focului şi ai Apei, dar Ovelganii nu trebuie să ştie acest lucru. Vor veni cu noi, pregătiţi în caz că avem nevoie de ei, dar să sperăm că nu va fi nevoie.

— Şi Blaise? întreabă Artemisia cu o notă de ezitare. De el vom avea nevoie?

Clatin din cap, simţind că şi Søren mă urmăreşte.

— Nu cred că Blaise va avea vreun interes să vină. Nu vrea să-şi mai folosească puterea. Am căzut de acord în această privinţă.

Asta o surprinde pe Artemisia. Se uită la mine peste umăr, cu sprâncenele ridicate.

— A zis el asta? întreabă ea.

— Da. Cele petrecute la Mina de Apă au schimbat lucrurile pentru el. Nu vrea să mai rişte o întâmplare ca aceea.

Artemisia se întoarce la loc, privind spre copacii din faţă.

— Aşa o fi zis, spune ea. Poate chiar e convins de ce a zis, dar cuvintele sunt una. Faptele sunt alta. Şi un om ca Blaise nu prea se mulţumeşte să privească evenimentele din afară.

— Te înşeli, o contrazic eu, dar vorbele ei îmi pătrund sub piele. Nu l-ai văzut când am vorbit. Era hotărât să urmeze calea asta.

Nu spune nimic un moment.

— Sper să ai dreptate, Theo, însă ne vom convinge doar o dată cu trecerea timpului.

La asta nu ştiu ce să răspund, aşa că-mi ţin gura. Nu ştie ce vorbeşte, cuget în sinea mea, dar o voce slabă din capul meu îmi şopteşte că nu face decât să dea glas unor gânduri care m-au preocupat şi pe mine.

— Søren, transmite-le planul nostru şi celor din faţă, spun eu. Găseşte voluntari dintre Păzitori care să întregească grupul nostru diplomatic. Artemisia, există vreun pârâu în apropiere? Ar trebui să mă spăl înainte să ajungem şi să mă schimb cu nişte haine mai alese. Dacă oamenii ăştia vor regină, le voi arăta o regină.

Artemisia găseşte în apropiere un pârâu în care să ne putem spăla şi Heron vine cu noi. În timp ce-mi dau pe faţă cu apă rece şi-mi trec degetele prin păr ca să descâlcesc nodurile şi smocurile năclăite, Heron scoate o rochie verde-smarald din gentile legate de şaua mea. Am găsit-o în una dintre cazărmile de la Mina de Apă, dar nimeni nu ştia sigur de unde apăruse. Era prea mare în unele locuri, prea mică în altele, dar Heron a croit-o ca să mi se potrivească.

Trag rochia pe mine şi o las pe Artemisia să-mi împletească părul din nou, de data asta răsucindu-l într-un coc în creştetul capului – un stil simplu, dar care pare regal.

— Gata, zice ea când termină.

Îmi privesc oglindirea în pârâu şi nu mă pot abţine să mă încrunt. Fata care-mi întoarce privirea nu seamănă deloc cu mine – chipul ei are trăsături mai ascuţite, ochi mai severi, falca mai hotărâtă. Înainte credeam că semăn cu mama, dar nu a mai rămas mai nimic din ea în mine, deşi nu prea se aseamănă nici cu chipul lui Ampelio. În loc de asta, mi se pare că pur şi

simplu arăt ca mine însămi.

Moşie

Moşia Ovelganilor se iveşte îndată ce ieşim din pădure, cu o clădire înaltă care străluceşte auriu înlumina soarelui de dimineaţă. Datorită numelui, mă aşteptam la ceva tipic kalovaxian, ceva cenuşiu, cu muchii ascuţite, impunător, dar aspectul e clar astrean, cu aceleaşi turnuri rotunde, ferestre cu vitralii şi acoperişuri boltite ca la palat. Mă întreb ce fusese aici înainte de asediu şi privesc în jur în căutarea lui Blaise, pentru că el ar trebui să ştie mai bine decât alţii, dar nu-l găsesc în mulţime.

— Ce cauţi? întreabă Heron, venind călare lângă mine şi Artemisia.

— Pe Blaise, îi răspund. Voiam să întreb dacă ştie ce a fost moşia înainte.

— A pornit înainte cu un grup, spre cealaltă margine a satului, ca să intercepteze orice mesager pe care l-ar putea trimite, în caz că bănuiala lui Søren cum că Ovelganii vor accepta să ne asculte se dovedeşte a fi greşită, explică Heron, privind spre moşie cu fruntea încruntată. Dar pot să-ţi răspund eu – era moşia Talvera.

Îi arunc o privire cu coada ochiului.

— De unde ştii?

Nu răspunde imediat, ridicând în schimb din umeri.

— Pentru că i-a aparţinut lui Leonidas – mă rog, familiei lui. Trebuia să devină următorul Lord Talvera.

— A, spun, rămasă brusc fără cuvinte.

Leonidas a fost băiatul pe care Heron l-a cunoscut în mine, băiatul pe care Heron l-a iubit şi l-a pierdut din

cauza nebuniei minelor.

— N-ai zis nimic când am formulat planul.

Ridică iar din umeri, cu ochii aţintiţi drept înainte.

— Ce ar fi fost de zis? Nu aveam cu ce să contribui la discuţie – n-am fost niciodată aici, nu ştiu nimic despre amplasare. Nu ştiu decât ce mi-a povestit el. A descris un tablou atât de frumos când toate celelalte păreau imposibil de întunecate şi urâte. Mi-a spus că obişnuia să alerge pe culoarele cu mozaic, că mozaicul strălucea ca aurul sub soarele amiezii, că era cel mai frumos loc din lume. Mi-a spus că într-o bună zi vom locui împreună aici, după ce se vor fi terminat toate astea.

Înghite în sec şi îşi fereşte chipul, dar nu îşi poate ascunde tremurul din voce.

— Şi restul familiei? întreb. Ai spus că n-a mai rămas nimeni. Nimeni cu drept asupra moşiei?

Clatină din cap.

— Leo a fost ultimul.

Chibzuiesc un moment şi apoi iau o decizie.

— Atunci, dacă o scoatem la capăt, e a ta. Dacă o vrei.

E luat prin surprindere.

— A mea?

Ridic din umeri.

— Ţi-a făcut o promisiune, îl lămuresc. Nu poate s-o îndeplinească el însuşi, dar nu văd de ce n-ar rămâne valabilă. Mai mult, pare un loc în care ai trăi fericit. Liniştit, departe de capitală, aproape de Mina de Aer – de ceea ce va fi Templul Aerului, după ce va fi reconstruit. Ai putea să supraveghezi lucrările, dacă vrei.

O clipă, Heron se holbează la mine cu gura

căscată. În cele din urmă, zâmbeşte.

— Cred că da. Adică aş vrea. Dar e o casă foarte mare, Theo, adaugă el, privind iar spre moşie.

— Şi tu eşti un bărbat foarte mare, îi răspund.

— Nu lăsa pe nimeni altcineva să audă cum promiţi una şi alta, altfel vor veni grămadă, intervine Artemisia. În plus, nu vei avea nimic de împărţit din bunăvoinţă dacă nu vom învinge. Hai să ne concentrăm pe asta.

— Ştiu, adaug repede. Dar uneori am senzaţia că războiul ăsta va continua la nesfârşit. E plăcut să-mi închipui ce va urma.

Eu, Artemisia şi Heron mergem în fruntea formaţiunii noastre, unde Søren şi Maile deja organizează trupele. Când Maile mă vede apropiindu-mă, mă cercetează atent din cap până-n picioare.

— Nu e o rochie foarte practică, îmi spune ea scurt şi direct, zăbovind cu ochii asupra rochiei de smarald.

— Kalovaxianii nu se aşteaptă ca femeile să poarte îmbrăcăminte practică, îi explic. Nu vor asculta nicio vorbă de-a mea dacă nu voi arăta exact aşa cum se aşteaptă să arate o conducătoare.

Maile se încruntă.

— Şi eu? întreabă ea, arătând spre propriul ei costum – pantaloni de piele brună mulată şi o tunică albă de bumbac, care parcă ar merge spălată. Ca prinţesă vecturiană, ar trebui să mă schimb cu ceva mai potrivit printre familii regale?

Mă gândesc cu atenţie la cuvintele mele, de teamă să n-o insult, dar apoi îmi amintesc că probabil Maile s-ar simţi mai ofensată dacă aş încerca să-i menajez sentimentele.

— Nu, îi răspund sincer. Scopul nu e să-i

impresionăm. Ci să le îndeplinim aşteptările. Se aşteaptă ca vecturianii să fie murdari, necioplţi şi jerpeliţi. Sinceră să fiu, ar fi de ajutor dacă ai izbuti să arăţi mai neîngrijită. Nu vorbi; prefă-te că nu le înţelegi limba. Vor presupune că eşti grea de cap şi te vor subestima, ceea ce, fără îndoială, ne va fi de folos.

Preţ de o secundă, Maile pare jignită şi deschid gura ca să-mi cer iertare, dar, înainte să apuc, dă capul pe spate şi râde atât de tare, încât sperie caii.

— Prea bine, acceptă ea după ce se liniştеşte. Ai avut încredere în planul meu de a cuceri Mina de Apă. Voi avea şi eu încredere în planul tău aici, oricât de diabolic ar fi.

Când ajungem la jumătatea terenului deschis, porţile conacului se deschid şi batalionul de gărzi ale Ovelganilor iese călare ca să ne întâmpine, purtând steaguri galbene, pe măsura alor noastre. Negocieri.

În urma ultimelor negocieri cu kalovaxianii am ajuns pe jumătate moartă. Sper că astea vor decurge mai bine.

Inspir încet, ca să îmi recapăt controlul, timp în care Artemisia opreşte calul, în aşteptarea Ovelganilor, iar restul trupei noastre face întocmai în spatele nostru. Søren descalecă dintr-o singură mişcare uşoară şi curgătoare, apoi mă ajută să mă dau jos de pe propriul meu cal, într-o manieră mult mai puţin elegantă. După ce pun bine picioarele pe pământ, îmi netezesc rochia şi mă forţez să mă îndrept de spate.

Tunetele copitelor care se apropie bubuie în acelaşi ritm cu bătăile inimii mele. Søren pare să observe şi îmi aruncă o privire piezişă. Dă să întindă mâna spre mine, dar se răzgândeşte imediat, gândindu-se că nu ar fi bine aici, de faţă cu armata

mea. Îi sunt recunoscătoare pentru discreţia sa, dar o parte a mea ar fi vrut să-mi pot întrepătrunde degetele cu ale lui şi să mă hrănesc din forţa lui de neclintit. Mi-ar prinde bine o doză din ea.

Ovelganii şi armata lor se opresc la o oarecare distanţă de noi şi două persoane care îmi închipui că sunt lordul şi doamna înşişi descalecă.

— De aici vom merge pe jos ca să ne întâlnim cu ei, doar noi şi ei, îmi spune Søren încet.

Îl urmez pe terenul deschis, departe de protecţia armatei mele, cu toate că ştiu că măcar îl am în continuare pe Søren alături, cu sabia în teacă, la brâu. Ovelganii ne urmează exemplul, cele două siluete pornesc la pas ca să ne întâmpine.

Pe măsură ce se apropie, le disting înfăţişarea mai clar. Lordul Ovelgan trebuie să se apropie de patruzeci de ani, cu părul blond, lung până la piept, şi o falcă solidă, accentuată de o barbă îngrijită. Soţia lui, Doamna Ovelgan, e mai tânără cu doar câţiva ani – să aibă vreo treizeci şi cinci –, având o faţă rotundă şi senină şi o expresie netedă ca piatra şlefuită, absolut indescifrabilă. E de înţeles de ce a fost considerată o mare frumuseţe când locuia la curte, dar ştiu că, la curtea Kaiserului răposat, frumuseţea era mai curând un blestem decât o binecuvântare. Arată precum cineva care călătoreşte pe mare, care se roagă la toţi zeii ca apele să rămână calme şi ca niciun val rătăcit să nu-i răstoarne bărcuţa.

Îmi vine s-o compătimesc, dar apoi îmi amintesc că nici eu nu mi-am dorit războiul ăsta. A dat buzna în lumea mea neprovocat şi nu fac decât să încerc să-i pun capăt.

Søren vorbeşte primul, plecând capul într-o

demonstraţie de respect.

— Lord Ovelgan, Doamnă Ovelgan, se adresează el fiecăruia. Sper că vă găsim cu bine.

— Ar fi mult mai bine dacă n-aţi încerca să treceţi cu o armată rebelă prin ţinuturile mele, rosteşte Lordul Ovelgan cu o voce adâncă şi aspră, apoi, fără tragere de inimă, adaugă: Înălţimea Voastră.

Oricât de silită ar fi fost formula de adresare, tot e un lucru promiţător că a folosit-o. Înseamnă că Søren a avut dreptate – Lordul Ovelgan încă îl vede ca pe o persoană de rang regal, ca pe cineva demn de respect. Înseamnă că e dispus să asculte ce are Søren de zis înainte să ia vreo decizie sau să îi dea de veste lui Cress. Mie nu-mi aruncă nici măcar o privire.

Lui Søren nu-i scapă absolut nimic.

— Putem dispărea într-o oră dacă ne veţi lăsa să trecem în pace, spune el.

Lordul Ovelgan râde scurt.

— Ştii că nu pot să fac asta. Mereu ai fost un tânăr curajos şi încăpăţânat.

Cuvintele produc un şoc în trupul meu şi privesc spre Søren. Prin tot ce mi-a povestit despre Ovelgani, a dat de înţeles că abia se cunoştea cu ei, dar Lordul Ovelgan pare că i se adresează cu o deosebită familiaritate.

Fără să bage de seamă confuzia mea, Lordul Ovelgan continuă:

— Credeam că te vei dovedi a fi un Kaiser mai bun decât tatăl tău, dar văd că ai ales altă cale, la picioarele unei fete.

Spunând acestea, se uită la mine şi aş vrea să mă ignore iar, ca înainte, pentru că în acel ultim cuvânt a fost atâta ură, că până şi Doamna Ovelgan tresare.

Schiţez un zâmbet forţat.

— Mă bucur să vă cunosc, Lord Ovelgan. Şi Doamnă Ovelgan, adaug. Cred că putem renunţa la tot teatrul ăsta. Cu toţii ştim că veţi cădea de acord să ne lăsaţi să trecem. Întrebarea e doar care va fi preţul şi, din moment ce aţi avut bunăvoinţa să vă întâlniţi cu noi, bănuiesc că deja v-aţi gândi la el. Cu cât ni-l veţi spune mai repede, cu atât mai repede vom putea încheia o înţelegere şi vă vom lăsa în pace.

Lordul Ovelgan nu pare un bărbat uşor de uluit, dar cred că mi-a ieşit. Se holbează la mine cu gura deschisă câteva secunde, până când Søren tuşeşte într-o încercare neputincioasă de a-şi înăbuşi râsetul la expresia lui caraghioasă.

Doamna Ovelgan îşi lasă mâna delicată şi împodobită cu bijuterii pe braţul soţului ei şi îmi zâmbeşte binevoitor, dar sunt îndeajuns de obişnuită cu genul ei încât să sesizez încordarea din maxilar şi iritarea din ochi.

— Vă veţi alătura nouă la masa de cină în seara asta, rosteşte ea, mai mult o poruncă decât o invitaţie. Problemele prezente pot fi discutate într-un mediu mai confortabil. Şi ştiu că şi copiii ar vrea să vă revadă, Prinţe Søren. Amândoi veţi rămâne şi peste noapte – în fond, aproape că s-a lăsat întunericul. Oamenii voştri vor rămâne aici, ca să nu-i alarmeze pe sătenii noştri.

Iat-o din nou, acea familiaritate caldă care pătrunde prin politeţea de rigoare. Søren se cunoaşte cu oamenii ăştia mai bine decât a lăsat să se înţeleagă. Se ştie cu copiii. Ce motiv ar fi avut să-mi ascundă lucrurile astea?

— Vom da poruncă trupelor noastre să rămână în afara porţii conacului, spune Søren politicos. Dar

suficient de aproape pentru a ne oferi protecţia lor. Şi vom intra cu douăzeci de gărzi, zece pentru fiecare dintre noi doi, împreună cu Împăratul Erik din Goraki.

Doamna Ovelgan face ochii mari, dar parcă ar fi mai mult joc teatral decât surprindere adevărată. Buzele i se arcuiesc într-un zâmbet mai natural.

— Nu aveţi încredere în noi, Prinţe Søren, după câte am făcut pentru Alteţa Voastră? întreabă ea, cu o notă batjocoritoare în glas. Ce ironie, considerând că tu ne-ai trădat pe noi.

Søren nu ia în considerare înţepătura, ci se uită la Doamna Ovelgan cu o privire imobilă.

— Soţul tău m-a antrenat să fiu atent cu privire la oricine ar dori să-mi facă rău mie sau însoţitorilor mei, spune el, privind acum când la unul, când la celălalt. Nu cred că aţi dori să-mi faceţi rău mie, însă Regina Theodosia este însoţitoarea pe care am ales-o şi nu mă îndoiesc că, dacă s-ar fi aflat acum înaintea voastră de una singură, n-aţi fi ezitat s-o atacaţi pe orice cale aflată la îndemână. Aşadar, nu, Doamnă Ovelgan, mărturisesc cu durere că nu am încredere în voi. Poate că ar trebui să îi adresezi această nemulţumire soţului tău, pentru pregătirea înţeleaptă pe care mi-a oferit-o.

Declaraţia lui e urmată de tăcere şi, preţ de o clipă, mă tem că Søren i-a jignit atât de tare, încât Ovelganii îşi vor retrage invitaţia la cină şi va trebui să facem cale întoarsă. În loc de asta, Lordul Ovelgan mă surprinde izbucnind în râs, cu un zgomot răsunător şi limpede, atât de puternic, încât să fie auzit de trupele aflate de ambele părţi.

Aproape că mă topesc de uşurare când Lordul Ovelgan vine şi îşi lasă mâna, prieteneşte, pe umărul lui Søren.

— Orice s-ar întâmpla, băiete, rosteşte el, mă bucur să văd că nu te-ai schimbat.

Søren îi întoarce zâmbetul, dar acesta nu prea îi ajunge şi la ochi.

— Trebuie să te contrazic, spune el. M-am schimbat destul de mult de când am fost discipolul tău.

Se desprinde din strânsoarea Lordului Ovelgan.

— Vă mulţumesc pentru ospitalitate, le spune el amândurora. Ne vom stabili trupele şi aduna gărzile. Ne revedem la apus.

În timp ce eu şi Søren ne întoarcem spre trupele noastre, îl apuc de braţ, silindu-l să se uite la mine.

— Nu mi-ai spus că-l cunoşti pe Lordul Ovelgan atât de bine, îi spun. Mai înainte aţi vorbit de parcă ai fi făcut parte din familia lui.

Ridică din umeri, dar nu-mi întâlneşte privirea mai mult de o secundă.

— Ţi-am spus că mă cunosc cu el, replică el, dar ăsta nu e un răspuns şi îşi dă seama şi el.

— Ai dat de înţeles că ar fi fost o cunoştinţă obişnuită. E mai mult de atât. *Te-a antrenat*. Îl respecţi. Poate chiar îţi e drag.

Auzind acestea, Søren nu se uită la mine cu privirea lui împovărată.

— Ce vrei să spun, Theo? Că am petrecut un an pe moşia asta acum patru ani, cu bărbatul acela şi cu nevasta şi copiii lui, care m-au tratat ca pe unul dintre fiii lor? Că i-am admirat şi i-am simpatizat? Fireşte că aşa a fost. După ce am crescut alături de tatăl meu, locul ăsta a fost ca un paradis. Dar asta nu schimbă nimic.

— Nu? Nu mai eşti fiul lor adoptiv, Søren. Indiferent ce înţelegere vom face cu ei, ne aflăm în tabere

diferite în povestea asta. Trebuie să ştiu că eşti conştient de asta.

Un moment, nu vorbeşte, privind drept înainte.

— *Yana Crebesti,* rosteşte în cele din urmă. Am încredere în tine, Theo. Tu ai încredere în mine?

Cuvintele nu au darul să mă liniştească, dar îmi dau seama că e un argument just. Søren a avut nenumărate ocazii să-mi întoarcă spatele, nenumărate ocazii să ia partea altcuiva, nenumărate ocazii să aleagă un drum mai uşor, dar n-a făcut-o niciodată. În definitiv, mereu a ales să fie alături de mine şi nu am niciun motiv să cred că nu va fi la fel şi de data asta.

Îi strâng braţul şi apoi îi dau drumul.

— *Yana Crebesti,* spun şi eu.

Ovelganii

De departe, conacul era o frumuseţe, dar, pe măsură ce ne apropiem cu grupul nostru, pare mai mare şi mai sumbru. Pentru că soarele a apus cu totul, nu mai străluceşte ca aurul. În loc de asta, arată ca o umbră, ca o stafie a ceea ce a fost cândva.

Ovelganii aşteaptă imediat după intrarea în conac, la poalele unor trepte largi, din marmură, alături de două dintre fiicele lor – niciuna nu are mai mult de zece ani. Amândouă au păr auriu şi priviri solemne, cu ochi mari; amândouă sunt încorsetate în rochii de catifea rigide, care par prea strânse ca să poată respira.

Cea mai mică stă cu ochii în covorul pluşat de la picioarele ei, dar sora ei ne cercetează cu privirea, studiind grupul nostru numeros, de douăzeci şi trei de persoane, îngrămădit în sala de primire. Ochii ei se

opresc un moment asupra mea, apoi zăbovesc asupra lui Erik. După puţin timp şi cu talentul tămăduitor al lui Heron, ochiul lui umflat s-a deschis la loc, dar poartă o eşarfă roşie legată diagonal peste ochiul lipsă. Se sprijină cu o mână de Heron. Fata se holbează fără jenă la părul albastru al Artemisiei, căscând gura ei mică. Dar, când îl vede pe Søren, pe chipul ei se întinde un zâmbet şi nu se poate stăpâni să ridice mâna şi să-l salute.

— Søren! spune ea, legănându-se pe călcâie de entuziasm, înainte ca mama ei s-o facă să amuţească, prinzându-i mâna cu care saluta şi ţinând-o strâns în a ei.

La rândul său, Søren îi zâmbeşte, ca şi când totul ar fi normal şi ar urma să petrecem împreună o seară obişnuită la cină, discutând despre lucruri normale, cum ar fi vremea.

— Bine ai venit în casa noastră, Prinţe Søren, începe Lordul Ovelgan, înclinând din cap spre Søren.

Face o pauză lungă, cu bună ştiinţă, apoi se întoarce spre mine şi adaugă:

— Şi Regină Theodosia.

Zâmbesc satisfăcută. Chiar dacă e un lucru mărunt, mi se pare un triumf în sine să-mi aud numele adevărat din gura unui kalovaxian. Nu *domniţa Thora,* nu *Prinţesa de cenuşă,* ci *Regina Theodosia*. În fond, numele au putere şi faptul că mi s-a adresat aşa ar fi nici mai mult, nici mai puţin decât înaltă trădare în ochii lui Cress. E un semn bun.

— L-aţi cunoscut pe Împăratul Erik, din Goraki? întreb eu, făcând semn spre Erik.

Erik pricepe semnalul şi face o plecăciune mai elegantă decât aş fi reuşit chiar şi cu văzul nevătămat.

Cumva, eşarfa legată peste ochiul lipsă nu-l face cu nimic mai puţin chipeş, mai ales când e îmbrăcat cu roba lui gorakiană din brocart. În schimb, îi dă un aer de mister şi de neastâmpăr, ca de erou tragic dintr-o baladă. Nu arată deloc ca atunci când l-am întâlnit întâia oară, îmbrăcat cu hainele kalovaxiane care nu i se potriveau pe trup, un străin care nu se simţea niciodată confortabil în propria-i piele.

— Împărate, rosteşte Lordul Ovelgan, cu o oarecare ezitare. Mă bucur să te revăd.

— Aş fi vrut să îţi pot răspunde în acelaşi fel, domnia ta, spune Erik zâmbind cu amărăciune. Dar, după cum îţi poţi da seama, în ultima vreme nu văd foarte bine.

Lordul Ovelgan se foieşte stânjenit şi ochii îi fug de colo-colo, de parcă ar căuta ajutor.

— Am observat, rosteşte el cu grijă. Sunt convins că e vorba despre o poveste pe cinste.

Lordul Ovelgan cuprinde holul cu un gest. Încăperea e luminată numai de candelabrul de deasupra, suficient de puternic doar cât să pot distinge scările ornamentate, covorul vişiniu şi pereţii vopsiţi în nuanţe cenuşii şi aurii.

— Bine aţi venit în căminul nostru. Gărzile voastre sunt bine-venite să aştepte aici, în vestibul, dar la cină vom fi doar noi, adaugă el şi se întoarce spre fetele sale, lăsându-şi mâinile pe umărul fiecăreia. Karolina, Elfriede, la culcare cu voi. Uraţi-le noapte bună musafirilor noştri.

— Dar, tată, spune cea mai mare, bosumflată, scoţând în afară buza de jos. Nu-i cinstit. Am zece ani acum şi sunt destul de mare ca să mă culc mai târziu. Vreau să vorbesc cu Søren.

— Cu Prinţul, o corectează Doamna Ovelgan cu blândeţe, luându-le de mâini pe fetele sale şi lăsându-le în seama unei servitoare kalovaxiane care le aștepta – bona lor, bănuiesc. Şi va fi timp pentru asta în altă zi. Dar trebuie să fiţi fete cuminţi şi să vă duceţi direct la culcare. Bine?

Pufnind nemulţumite, fetele o lasă pe bona lor să le conducă afară din încăpere.

— Unde e Fritz? întreabă Søren, urmărindu-le la plecare. Era doar un prunc când l-am văzut ultima oară, dar acum trebuie să aibă aproape cinci ani…

— E bolnav, îl întrerupe brusc Lordul Ovelgan. Mergem în sufragerie să lămurim problema asta?

Søren face un pas în spate, de parcă Lordul Ovelgan l-ar fi lovit. Încuviinţează din cap.

— Iertare, Domnia Ta. Ai dreptate. Avem multe de discutat.

— Wilhelmina, ar fi mai bine să vezi ce face Fritz. Nu e nevoie să ni te alături, i se adresează Lordul Ovelgan soţiei sale.

Doamna Ovelgan priveşte spre scări, cu o notă de dor în privirea care până acum i-a rămas stoică, apoi se întoarce iar spre noi.

— Nu, rămân, spune ea încet. Poftiţi, înainte să se răcească mâncarea.

Porneşte înainte pe coridor şi nu ne lasă de ales decât s-o urmăm.

— Dacă vom avea nevoie de ajutor, le zic eu gărzilor înainte de plecare, voi ţipa. Altfel, ştiţi ce aveţi de făcut.

Heron încuviinţează din cap, desprinzându-i degetele lui Erik de pe braţul său şi ajutându-l să se sprijine de Søren. Mă priveşte cu ochi grei.

— Aveţi grijă, îmi spune el.
— Şi voi, îi răspund.

Masa a fost pregătită cu farfurii şi tacâmuri aurii şi pocale de cristal incrustat cu pietre de apă. Sfeşnicele sunt acoperite cu pietre de foc. În părul blond, împletit, al Doamnei Ovelgan sunt întrepătrunse pietre de aer şi de apă şi până şi vestonul Lordului Ovelgan are pietre de pământ în loc de nasturi. Numai păşind în încăpere, înconjurată de atâtea pietre de spirit, sunt copleşită. Simt povara lor apăsându-mi umerii şi pieptul, strigând sângelui meu şi îngreunându-mi respiraţia.

Nimeni altcineva nu pare afectat, aşa că mă străduiesc să-mi păstrez expresia neutră, în vreme ce servitorii Ovelganilor ne poftesc la locurile noastre. Mă aşez între Søren şi Erik, faţă în faţă cu Lordul Ovelgan.

Îndată ce ne aşezăm cu toţii, apare o tânără sclavă cu o carafă de vin roşu şi toarnă din el în fiecare dintre pocalele noastre. O privesc cum toarnă vinul, cu privirea coborâtă. Acelaşi vin umple toate pocalele, aşa că nu se poate să fie otrăvit, dar pocalele…

— Accepţi să schimbi pocalul cu al meu? o întreb pe Doamna Ovelgan, întinzându-i pocalul meu.

— Poftim? întreabă ea surprinsă.

— Nu vreau să te jignesc, îi spun zâmbind. Dar am învăţat pe pielea mea să fiu precaută când îmi este oferită băutură de către persoane ale căror intenţii nu îmi sunt clare.

Doamna Ovelgan se încruntă, privind spre soţul ei, care încuviinţează din cap, fără a-şi luat ochii de la mine.

— Ridicol, pufneşte Doamna Ovelgan indignată, dar ia pocalul de la mine şi mi-l oferă pe al ei. De parcă

aş fi capabilă să otrăvesc un musafir.

— În vremurile noastre, e bine să fii cât mai grijulie, mă apăr eu. Søren, Erik, Lord Ovelgan – dacă nu vă deranjează să procedaţi la fel…

Se foiesc niţel, dar cei trei schimbă pocalele între ei. În cele din urmă, nu mai are nimeni pocalul cu vin iniţial, cu toate că Erik l-a primit pe al lui Søren, pentru că el pare să fie singurul dintre noi pe care Ovelganii ar dori să-l lase în viaţă. Cu toţii sorbim atent.

Vinul are aromă de fructe şi un dram rezonabil de mirodenii şi nu sesizez nicio urmă de otravă. Aşez pocalul la loc. Dar asta nu înseamnă mare lucru – n-am simţit nici gustul otrăvii bolenza pe care Coltania mi l-a strecurat în ceai în Sta’Crivero.

Poate că de acum încolo voi fi mereu precaută când străinii îmi vor oferi de băut, dar prefer să fiu precaută decât să arăt chiar şi cea mai mică neglijenţă.

— Aşadar – încep eu, privind spre Lordul Ovelgan – ştiţi ce dorim de la voi şi nu cred că aţi fi acceptat să ne găzduiţi în seara dacă n-aţi fi dorit şi voi ceva de la noi. Despre ce e vorba?

Lordul Ovelgan abia îmi aruncă o privire înainte de a-şi întoarce atenţia spre Søren.

— O alianţă, îi spune el, de parcă Søren ar fi pus întrebarea, nu eu. Când toate astea se vor încheia, cineva va trebui să stea pe tronul kalovaxian. Soluţia evidentă eşti tu, Prinţe Søren, şi nu sunt singurul kalovaxian de părerea asta. Mulţi – poate chiar *majoritatea* – ar prefera să te vadă pe tine pe tron în locul ticăloasei care stă pe el acum.

Aş fi ultima care ar sări în apărarea lui Cress, dar modul în care Lordul Ovelgan vorbeşte despre ea mă deranjează şi trebuie să-mi muşc limba ca să nu zic

nimic.

— Când toate astea se vor încheia, Lord Ovelgan, rosteşte Søren cu grijă, s-ar putea să nu mai existe niciun tron de stăpânit, nici de mine, nici de orice alt kalovaxian.

Lordul Ovelgan pufneşte.

— Poate că nu aici. După părerea mea – pe care tatăl tău nu mi-a cerut-o –, n-ar fi trebuit deloc să venim în ţinutul ăsta. Nu era nimic în neregulă cu Goraki, nimic în neregulă cu Yoxi înainte şi cu nici o altă ţară pe care am cucerit-o. De ce atâta efort să cucerim o ţară, dacă după un deceniu o părăsim?

— De ce atâta efort să cuceriţi orice ţară? intervin eu înainte să mă pot opri. Erik e domnitorul de drept al Regatului Goraki şi nu e loc pentru voi acolo. Îmi închipui că Yoxi şi toate celelalte ţări pe care le-aţi atacat ar fi de aceeaşi părere.

— Atunci, ce ai fi vrut să facem? întreabă Lordul Ovelgan, uitându-se în sfârşit la mine. Kalovaxia e o pustietate – un ţinut sterp. Nu poate să ne hrănească. Să zicem, ca prin minune, că voi chiar învingeţi şi recuceriţi tronul, *Înălţimea Voastră.* Ce ar urma pentru toţi kalovaxianii care şi-au construit căminele aici?

— În Astrea se spune *Maiestatea Voastră,* îl corectez, păstrând un ton ferm. Şi răspunsul la întrebarea asta depinde întru totul de voi. Din perspectiva mea, nu văd niciun motiv să vă arăt mai multă îndurare decât aţi arătat voi poporului meu în ultimii zece ani. Dar, având în vedere că acum vă aflaţi în poziţia de a-mi schimba opinia, aş putea fi înduplecată să iau în considerare şi alte opţiuni. Există tabere de refugiaţi în Sta'Crivero şi în alte câteva ţări pe care încă nu vi le-aţi făcut duşmane. Poate că vor

binevoi să vă primească la ei.

Lordul Ovelgan strânge din dinţi.

— Vă sfătuiesc să păşiţi cu grijă, *Maiestatea Voastră,* zice el şi fiecare cuvânt e un pumnal. În definitiv, încă aveţi nevoie de ajutorul meu.

Ridic din sprâncene.

— Şi eu care credeam că ne ajutăm unul pe celălalt.

— Theo, mă avertizează Søren, îndreptându-şi apoi atenţia spre Lordul Ovelgan. Atunci, ce aţi dori de la mine? îi întreabă. Vreţi să urc pe tron – pe un tron, oriunde ar ajunge poporul nostru după sfârşitul războiului –, dar asta nu se poate să fie totul.

Mă simt de parcă n-aş mai fi în încăpere. Au uitat cu totul de mine, la fel şi de Erik. Au rămas doar Søren şi Ovelganii.

Aceştia schimbă priviri între ei.

— După cum am spus – o alianţă. De felul cel mai durabil, intervine Doamna Ovelgan. O vrem pe Karolina Împărătească.

Søren e luat prin surprindere.

— E o copilă, protestează el.

— Bineînţeles, intervine Lordul Ovelgan, ar fi vorba doar despre ceremonie, până când va ajunge la maturitate. Dar vrem o promisiune, din partea ta, în scris.

— Presupuneţi că mă interesează să obţin tronul tatălui meu, spune Søren.

— Te cunosc, Søren, răspunde Lordul Ovelgan. Mereu ai acţionat după cum se cerea din partea ta. Şi, în momentul de faţă, poporul tău are nevoie de tine să-l îndrumi.

— Mai exact, Lord Ovelgan, vrei să spui că

întotdeauna am fost dispus să primesc ordine, rosteşte Søren, alegându-şi cuvintele cu grijă. Vrei ca pe tron să stea cineva pe care să îl poţi manipula şi crezi că pe mine ai putea să mă manipulezi cu uşurinţă.

Lordul Ovelgan nu neagă. În schimb, ia liniştit o gură de vin.

— Ne-am înţeles, Søren? întreabă el.

Søren clatină din cap.

— Nu mai sunt uşor de manipulat, răspunde el. Mă tem că nu pot să accept înţelegerea asta.

Îl privesc cu coada ochiului, descumpănită. Asta nu făcea parte din plan. Planul era ca eu să fiu acră şi încăpăţânată – exact aşa cum îşi închipuie ei că ar fi o regină astreană –, pe când Søren ar fi trebuit să fie prinţul lor binevoitor şi salvator, venit să-i susţină şi să le dăruiască orice ar fi cerut ca să le ne lase să trecem. Trebuia să fie agreabil, nu să le alimenteze duşmănia şi mai mult.

— Dar nu aveam să încheiem nicio înţelegere, aşa-i? Nu cu adevărat, continuă Søren, privind spre uşă. Unde e Fritz?

Doamna Ovelgan face ochii mari şi se întoarce spre soţul ei înainte să răspundă.

— Ţi-am spus, răspunde ea, însă în voce i se citeşte acum o notă de panică. E bolnav. Doarme la etaj.

— Trag de timp, ne spune Søren mie şi lui Erik. Dar nu înţeleg de ce.

Mă uit la cele două gazde ale noastre, dându-mi seama că Søren are dreptate, dar mai e ceva… Lordul şi Doamna Ovelgan nu par îngâmfaţi sau mândri sau triumfători. Par speriaţi.

— Dacă voi credeţi că aţi trimis vreun mesager, am

veşti proaste pentru voi, spune Erik, aplecându-se înainte. Oamenii noştri erau pregătiţi, patrulau marginea nordică a satului vostru. Ar fi interceptat pe oricine ar fi părăsit moşia.

— O, dar nu toate misivele necesită mesageri, rosteşte o voce din pragul uşii, moale, dar încărcată de ameninţări, ca un nor de fum.

Cu un nod în stomac, mă întorc şi dau cu ochii de Rigga Stratlan, înveşmântată într-o rochie de mătase cenuşie şi lungă, care îi dezvăluie pielea neagră şi arsă de la gât. Ultima dată când am văzut-o avea părul lung, de culoare auriu-trandafirie, dar acum e şters şi cenuşiu, iar vârfurile lui subţiri se termină în dreptul claviculei proeminente. Când îmi întâlneşte privirea, buzele negre i se arcuiesc într-un zâmbet mulţumit.

— Domniţă Thora, spune ea, dar nu e nicio urmă de surpriză autentică în vocea sa, ci doar amuzament. O, Cress ar dori atât de mult să afle că eşti în viaţă.

Rigga

Søren sare în picioare într-o clipită, scoţându-şi sabia din teacă, însă Rigga doar surâde şi mai larg.

— Chiar ai fi în stare să mă răneşti, Prinţe Søren? întreabă ea, înclinând capul într-o parte. N-ar fi un gest foarte cavaleresc, nu crezi? Să răneşti o femeie?

Søren nu coboară sabia.

— Dacă aş crede că eşti inofensivă, nici n-aş visa, spune Søren, imitând tonul ei liniştit. Dar nu eşti inofensivă, nu-i aşa, Doamnă Rigga?

Râde.

— Nu, nu sunt. Şi e o senzaţie minunată, să nu fii nici inofensivă, nici neajutorată.

Se întoarce spre stânga şi întinde braţul după ceva ascuns, dar, după o clipă, îl aduce la lumină – îl aduce pe *el* la lumină. Un băiat mic, de nici cinci ani, cu păr blond-deschis şi ochi verzi mari şi înspăimântaţi, tiviţi cu roşu, ca şi când ar fi plâns. Văzându-l, Lordul şi Doamna Ovelgan sar şi ei în picioare.

— Fritz, strigă Doamna Ovelgan.

Băiatul încearcă să fugă la ea, dar Rigga îl ţine strâns de braţ, manevrându-l ca pe un scut – tocmai ce bănuiesc că reprezintă pentru ea.

— Ce se petrece mai exact, Theo? îmi şopteşte Erik pe un ton destul de liniştit, dar vizibil încordat. Lumina e prea chioară şi mă chinui cu ochiul meu bun – nu văd decât siluete vagi.

Deschid gura ca să răspund, dar nu e timp pentru explicaţia pe care o cere situaţia.

— Nimic de bine, îi răspund în schimb, luându-l de mână şi strângându-l. Nu te mişca, nu vorbi. Ascultă.

Erik se încruntă şi mă aştept totuşi să protesteze, dar încuviinţează din cap.

— Eliberează băiatul, spune Søren, coborând vârful sabiei.

— Eu şi Fritz doar jucăm un joc, zice Rigga, plimbând un deget cu vârful negru pe obrazul băiatului.

Acesta tresare şi închide ochii strâns.

— Te rog, mătuşa, spune el, atât de încet încât aproape că nu-l aud. Te rog, dă-mi drumul. O să fiu cuminte, promit.

— Ei, în curând, Fritz, îl îngână ea. Îndată ce toată lumea face aşa cum spun.

— Şi, mai exact, ce trebuie să facem? întreabă Søren scrâşnind din dinţi.

— Ei bine, în primul rând, tu vei lăsa jos sabia aia, înainte să răneşti pe cineva, rosteşte Rigga, păşind în sufragerie şi trăgându-l după ea pe Fritz, care tremură. Iar tu, adaugă, întorcându-se spre verişoara ei, vei chema servitorii să aducă cina, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Chiar sunt lihnită. Şi apoi vom aştepta aici împreună, până la sosirea Împărătesei.

Acestea fiind zise, se aşază în capătul mesei, între Søren şi Doamna Ovelgan, suindu-l pe Fritz în poală şi cuprinzându-l cu braţul, un gest care ar părea protector dacă nu l-ar strânge atât de tare. Una dintre mâinile lui se întinde spre mâna mamei sale.

— Am interceptat toate mesajele care au plecat de la moşie, repetă Søren. Împărăteasa nu vine.

Rigga râde şi groaza mi se adună în fundul stomacului în clipa în care înţeleg situaţia.

— N-a fost nevoie să trimită un mesaj, de fapt, spun eu. Otrava Encatrio pe care a primit-o a fost făcută din sângele lui Cress – le leagă între ele. Exact aşa cum eu pot s-o văd pe Cress în vise, exact aşa cum am văzut-o pe Dagmaer, Rigga le vede şi ea. Poate comunica cu ele. Cress ştie că suntem aici.

— N-a fost nevoie decât de un strop de licoare somniferă şi un pui de somn rapid îndată ce am primit de veste că se apropiau trupele voastre, deşi la vremea respectivă nu ştiam că eşti în viaţă. Va fi o surpriză minunată pentru ea, nu crezi? rosteşte Rigga, abia stăpânindu-şi veselia. Închipuie-ţi – m-a trimis aici doar ca să-i ofer verişoarei şi nepoatelor mele aceeaşi alegere pe care mi-a oferit-o şi ea mie. Am fost atât de dezamăgită când au refuzat. Wilhelmina chiar a avut obrăznicia să arunce pe fereastră poţiunile pe care i le-am adus – stârnind un mic incendiu destul de neplăcut.

Mi-era groază că va trebui să-i spun Împărătesei mele că am dat greş şi că am irosit Encatrio. Dar iată! Eşti aici şi acum nu cred că mă va mai socoti un eşec. Va sosi aici cam în două zile, aşa că avem destul de mult de aşteptat. Cere să se aducă cina, adaugă ea, privind spre verişoara sa.

Doamna Ovelgan rămâne cu ochii pe fiul ei, bulbucaţi şi speriaţi, şi îşi drege glasul.

— Cina, strigă ea, cu vocea răsunându-i ca un clopoţel, fără nicio urmă de teamă sau ezitare.

Se scurg câteva clipe în tăcere, dar nu se întâmplă nimic. Uşa spre holul bucătăriei rămâne închisă. Nu se aude niciun sunet de paşi sau de glasuri. Numai tăcere.

Eu şi Søren schimbăm priviri pline de subînţeles.

Doamna Ovelgan priveşte spre uşă, încruntându-se.

— Cina! strigă ea din nou, mai tare de data asta.

Nici acum nu vine vreun răspuns.

— Ei, spune Rigga printre dinţi. Du-te şi vezi ce-i cu ei.

Doamna Ovelgan nu se clinteşte, rămânând cu ochii fixaţi asupra fiului ei, strângându-l de spate cu mâna.

— Mă duc eu, se oferă Lordul Ovelgan, împingându-şi scaunul în spate.

— Nu, se opune Rigga, mijind ochii. Vei rămâne pe loc. Wilhelmina, vezi de ce întârzie.

Cu o expresie îndureratăă, Doamna Ovelgan se eliberează de degetele fiului ei şi se ridică, apoi păşeşte spre holul bucătăriei cu umeri tremurători.

Eu şi Søren schimbăm priviri din nou. Amândoi ştim ce va descoperi în bucătărie şi amândoi ne dăm seama cam ce se va întâmpla atunci.

— Aşadar, spun, în timp ce în mintea mea prinde contur o idee. Cress te-a făcut puternică, mai puternică decât ai fi devenit vreodată prin propriile-ţi puteri.

Rigga se întoarce spre mine, ridicând dintr-o singură sprânceană. La fel obişnuia să se uite la mine şi la palat, de parcă aş fi fost o gânganie sub pantoful ei, nedemnă de atenţie.

— Da, răspunde încet.

— Dar nu atât de puternică cum e ea, adaug eu. Nu-i aşa?

Cuvintele îşi lovesc ţinta. Colţurile gurii Riggăi coboară discret, înainte ca expresia ei să se limpezească din nou.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spune ea cu răceală. Mi-a strecurat foc în sânge şi răzbunare în inimă. M-a făcut puternică.

Las să mi se formeze un surâs pe buze. Îi ofer aceeaşi privire dispreţuitoare şi compătimitoare cu care obişnuia să mă întâmpine ea când eram doar Prinţesa de cenuşă.

— Dar nu îndeajuns de puternică, continui. Am văzut-o pe Cress; i-am văzut puterea; am văzut ce poate să facă cu ea. Ţi-a oferit darul ei, da, dar a făcut din tine o umbră a fiinţei sale, nimic mai mult. Nu te consideră egală cu ea; te priveşte ca pe o servitoare.

De data asta, Rigga tresare şi îl strânge mai tare pe Fritz, până când băiatul ţipă de durere.

— Theo, spune Søren. Nu.

Îl ignor şi insist şi mai tare:

— Pun pariu că nu ţi-a dat decât câteva picături de Encatrio, doar cât să guşti din ce are ea.

Rigga strânge din buze.

— E o otravă, rosteşte ea cu calm. Trebuie dozată

la picătură, altfel ar fi putut să mă omoare.

Ridic din sprâncene şi râd.

— La *picătură?* întreb, clătinând din cap. Pe toţi zeii, ei i-am dat o sticluţă întreagă şi a supravieţuit. O picătură. Cred că are o părere tare proastă despre tine.

— A fost suficient, insistă ea, ridicând mâna liberă şi aprinzând o minge de foc abia cât unghia de la degetul mic.

Râd şi mai tare.

— Iartă-mă, reuşesc eu să spun. N-ar trebui să râd; e urât din partea mea. Doar că... chiar ţi-a dat numai atât? Câte poţi să faci cu atât de puţină putere? Păi, Dagmaer a avut suficientă putere cât să-l omoare pe soţul ei şi pe toţi fiii lui. Tu ce poţi să faci? Să aprinzi câteva lumânări?

Rigga scrâşneşte din dinţi, apropiind focul din palmă de faţa lui Fritz. Acesta se zbate şi încearcă să se ferească de el, dar e ţinut strâns.

— Vezi? mă întreabă ea. Pot să fac destule.

— Theo, zice Søren, acum şi mai insistent, dar îl ignor din nou.

— Da, foarte impresionant, spun, ridicând mâna şi chemând flăcări la rândul meu, atât de mari, încât abia reuşesc să le stăpânesc. Îndată ce stârnesc flăcările, închid mâna şi le înăbuş. Să-mi zici când te saturi de ameninţat copii şi vrei să devii un pic mai puternică, da?

Riggăi îi sticlesc ochii, dar, înainte să poată răspunde, Doamna Ovelgan intră iar în cameră, cu o expresie uluită.

— Servitorii... dă ea să spună pe un ton ascuţit şi îngrozit.

— Taci, Wilhelmina, o întrerupe Rigga, fără să-i

adreseze nicio privire.

În schimb, ochii ei sunt fixaţi asupra mea, flămânzi.

— Ce tot zici?

Îmi silesc mâinile să nu tremure cât scot sticluţa de Encatrio din buzunarul de la rochia mea.

— Am păstrat asta pentru mine, în caz că mi-ar mai fi trebuit încă o doză, o lămuresc, apoi fac o pauză. *Dar* aş putea să ţi-o dau la schimb pentru băiat. Eliberează-l şi o să ţi-o dau.

Ochii ei fug de colo-colo, dar se vede un luciu maniacal în ei. Oferta e cât se poate de tentantă pentru ea.

— Şi de ce n-aş putea s-o iau de la tine, pur şi simplu? mă întreabă.

Întind braţul, ţinând micul vas de sticlă deasupra pardoselii.

— Dacă încerci, îi voi da drumul, o ameninţ.

— Am putea să murim cu toţii, se bagă Lordul Ovelgan îngrozit. Nu face nimic necugetat.

— Nu fac, spun, fixând-o pe Rigga cu privirea. Doar îi ofer alegerea. Lasă băiatul să urce la etaj cu surorile lui, în siguranţă. Vom sta aici, cu tine, până când va sosi Cress. Nu vei mai avea copilul ostatic, dar vei avea destulă putere ca să ne ţii aici şi fără el.

Rigga se gândeşte la asta, lingându-şi buzele negre şi crăpate.

— Nu, refuză ea încet, deşi cuvântul pare s-o coste scump. E un şiretlic pe undeva. Altfel, n-ar fi un târg avantajos pentru tine.

Ridic din umeri.

— N-am nimic împotrivă să stau aici cu tine, Rigga, îi zic, arătând apoi spre Erik şi Søren. Eram în drum spre Cress, ca s-o înfruntăm la palat. Dacă o aduci aici,

îmi faci o favoare. Singura mea grijă în momentul de faţă e să nu-l răneşti pe băiatul ăla. Nu vrei să faci asta. Aşa că fă-ne un bine amândurora şi lasă-l să plece, iar eu o să-ţi dau poţiunea. Gândeşte-te cât de mulţumită va fi Cress când va descoperi că eşti mai puternică decât credea ea, că sunteţi de acelaşi rang.

Rigga se apleacă în faţă, cu patimă în privire, înfigându-şi degetele în pielea lui Fritz până când acesta ţipă de durere. După trecerea a ceea ce pare a fi o veşnicie, îi dă drumul, împingându-l din poală. Băiatul aleargă împleticit la mama lui, o cuprinde de brâu şi îşi afundă faţa în rochia ei, plângând.

— Şşş, spune Doamna Ovelgan, netezindu-i părul. Du-te şi aşteaptă cu surorile tale, bine, iubirea mea? Voi veni la tine în curând.

Fără mare tragere de inimă, Fritz ascultă de ea şi aleargă afară din încăpere cât poate de repede. După ce ajunge la o distanţă sigură, îi înmânez Riggăi sticluţa de Encatrio.

— De unde o ai? mă întreabă ea, inspectând uluită lichidul opalescent. Arată exact ca licoarea din care am băut eu.

N-am motiv să mint, aşa că-i spun adevărul.

— Cress mi-a dat-o. Credea că eram altcineva, cineva pe care voia să convertească. Am păstrat-o, în caz de nevoie.

Răspunsul pare să fie îndeajuns de satisfăcător pentru ea. Cu ochi nebuni, ce par să strălucească în lumina lumânărilor, destupă sticluţa cu otravă şi o toarnă în pocalul plin cu vin al verişoarei ei.

— Nu bea prea mult, o avertizez, străduindu-mă să par îngrijorată. Nu ştii ce se poate întâmpla. Eu şi Cress am reuşit amândouă s-o bem pe toată, dar poate că tu

nu eşti la fel de puternică precum noi două.

Rigga îmi alungă cuvintele cu un gest nerăbdător, simţindu-le ca pe o provocare, aşa cum şi doream să fie. Inspiră adânc şi apoi apleacă pocalul, bând vinul otrăvit din câteva înghiţituri, după care îl trânteşte înapoi pe masă cu un bubuit care răsună în toată camera.

Cu un ţipăt răguşit şi stins, se prăbuşeşte la podea, trupul ei se chirceşte în agonie şi urma neagră de la gâtul ei începe să se extindă, arzându-i, treptat, pielea.

Singura persoană pe care am mai văzut-o să bea Encatrio a fost Elpis şi, cu toate că nu simt niciun dram de compătimire faţă de Rigga, acum nu pot să nu mă gândesc la episodul acela, privind cum gâtul, pieptul şi restul trupului ei încep să ardă dinăuntru, împuţind aerul cu miros de carne pârjolită. Mi-e greu să mă uit la ea, dar nu-mi las ochii să se mute de la trupul ei până când în sfârşit se opreşte din mişcare, moartă de-a binelea.

În tăcerea care urmează, îl aud pe Lordul Ovelgan răsuflând uşurat.

— Îţi mulţumesc, îmi spune, şi pare sincer. Ai câştigat recunoştinţa noastră. Sunteţi liberi să treceţi peste pământurile noastre.

O zice cu atâta mărinimie, încât nu pot să-mi stăpânesc râsetul.

— Bineînţeles că suntem. În fond, nu mai sunt pământurile voastre. Sunt ale mele, proprietate a coroanei astreane, ceea ce înseamnă că voi sunteţi intruşii.

Durează câteva momente ca vorbele mele să fie pricepute, dar atunci Lordul Ovelgan se ridică iar în picioare.

— Gărzi! strigă el, dar nu vine nimeni.

— Nu e nimeni, intervine Doamna Ovelgan cu voce tremurătoare. Asta încercam să-ţi spun. Nu mai e nicio gardă, niciun servitor, niciun sclav. Nimeni în toată casa.

— Toţi au fost adunaţi în sat, îi lămuresc eu, apoi încep să recapitulez a doua parte a planului nostru.

La Mina de Apă, Søren a spus că Ovelganii ne vor asculta, că ne vor invita în căminul lor. Întrebarea era ce vom face în continuare.

— Cei care s-au împotrivit au fost ucişi pe loc, cu armele pe care soldaţii mei le-au strecurat înăuntru pentru a-i înarma pe sclavii voştri. Mulţi dintre soldaţii mei sunt Păzitori ai Apei şi armele lor au fost ascunse cu darul lor pentru iluzii. Cei care s-au predat ar trebui să fie în sat, supravegheaţi îndeaproape de foştii sclavi, până când vom hotărî ce e de făcut cu ei. Sunteţi bine-veniţi să rămâneţi cu ei, cu tot cu copiii voştri, atâta vreme cât veţi coopera.

Lordul Ovelgan se întoarce spre Søren.

— Nu poţi să-i permiţi să facă asta, spune el, ridicând tonul. Nu sunt aliat al Împărătesei. Nu se poate să nu putem ajunge la o înţelegere.

Un moment, Søren ezită, dar îşi alungă îndoielile la fel de repede.

— Eu nu-i permit nimic Reginei Theodosia, Domnia Ta, rosteşte el. Nu eşti aliat al Împărătesei, adevărat, fapt ce va fi luat în considerare, dar tu şi soţia ta sunteţi criminali de război în ochii astreanilor. Le-aţi luat pământurile şi aţi făcut sclavi din poporul lor, iar pentru faptele astea există consecinţe.

— Şi cu tine cum rămâne? se răţoieşte Lordul Ovelgan, ajungând să răcnească. Tu ce consecinţe vei

suporta?

Vorbele îl iau prin surprindere pe Søren, dar după o clipă găseşte răspunsul.

— Cred că am început să le suport, răspunde el. Şi voi continua s-o fac până în ziua morţii mele, în orice fel va hotărî regina mea.

— Şi copiii? se răsteşte Doamna Ovelgan. Ei sunt prea mici; n-au greşit cu nimic.

— Dacă v-aş spune că-i voi trata cu aceeaşi bunăvoinţă cu care i-aţi tratat pe copiii noştri când aţi venit aici? întreb eu, fără să-mi pot stăpâni tonul ridicat.

Simt o oarecare satisfacţie când văd oroarea care apare pe chipurile lor la gândul ăsta.

— Norocul vostru e că nu suntem atât de monstruoşi. Vom avea grijă de ei. Vor avea mâncare şi haine şi îngrijire – un tratament mult mai generos decât cel pe care l-aţi oferit copiilor Astreei. Vă asigur de asta.

Søren scoate sabia din nou şi mâna Lordului Ovelgan se duce de îndată la mânerul propriei săbii, dar soţia lui îşi lasă mâna peste a lui, oprindu-l.

— Nu, zice ea, aproape în şoaptă. Nu, ne predăm. Ne vom supune fără protest. Atâta vreme cât copiii vor fi în siguranţă.

Un moment, Lordul Ovelgan pare că ar vrea să se împotrivească, dar apoi lasă capul în jos şi dă drumul sabiei, ridicând mâinile în semn de predare şi îngăduindu-i lui Søren să-l dezarmeze şi să-i lege mâinile la spate, fără crâcnire.

Urmări

Când ajungem în piaţa satului, o găsim luminată de focuri de tabără şi torţe şi cuprinsă de un elan frenetic, pe jumătate plin de groază, pe jumătate plin de triumf. Printre trupele adunate în piaţa aglomerată zăresc chipuri cunoscute, dar şi mulţi străini, cu acele priviri chinuite şi dezorientate cu care m-am deprins în ultimele luni – privirile unor oameni care încă mai simt pe piele apăsarea lanţurilor, chiar şi după ce acestea au fost înlăturate.

Søren îi conduce pe Lordul şi pe Doamna Ovelgan la clădirile care până adineaori serviseră drept cazărmi pentru sclavi. A aranjat să stea numai cu copiii lor, separat de ceilalţi kalovaxiani, mai puţin din bunăvoinţă, cât din precauţie. Am învăţat câte ceva de la Kaiser, de exemplu, să-mi ţin duşmanii izolaţi, să-i fac uşor de manevrat şi incapabili să conspire cu alţii din tagma lor.

Vom avea grijă de copii – am fost sinceră când am spus-o. Am văzut destule cât să-mi dau seama că ura se învaţă, nu se moşteneşte. Am văzut cu ochii mei în cazul lui Cress, în atitudinea pe care a avut-o faţă de mine în copilărie şi atitudinea pe care a adoptat-o după ce tatăl şi lumea ei au convins-o că îi eram inferioară.

Poate că există o speranţă ca Fritz, Karolina, Elfriede şi toţi ceilalţi copii din satul ăsta să crească diferit. Trebuie să ţin cu dinţii de speranţa asta, pentru că altfel n-aş mai şti pentru ce lupt – să ajung să le semăn kalovaxianilor? Să le tratez copiii aşa cum i-au tratat şi ei pe ai noştri, aşa cum m-au ei tratat pe mine? Să le transmit toată ura pe care am acumulat-o, până când, într-o bună zi, şi ei vor riposta împotriva

noastră, aşa cum ripostăm noi acum?

Ciclul ăsta nu s-ar sfârşi niciodată. Trebuie să existe o cale mai bună.

— Theo.

Mă întorc şi-i văd pe Blaise, Artemisia şi Heron venind spre mine, toţi părând istoviţi, dar fără nicio rană, din câte văd. Răsuflu uşurată.

— Au fost probleme deosebite? îi întreb.

Toţi trei clatină din cap.

— A fost întocmai cum a zis Søren – cu totul, erau mai mulţi sclavi decât kalovaxiani. După ce le-am dat arme şi i-am ajutat să le folosească pentru a pune stăpânire pe sat, a fost destul de uşor.

— La fel a fost şi la conac, adaugă Heron. Îndată ce voi şi Ovelganii v-aţi dus în sufragerie, eu şi ceilalţi Păzitori am scotocit prin casă şi i-am înarmat pe toţi astreanii întâlniţi în cale cu armele ascunse de Păzitorii Apei. I-am lăsat pe copii şi pe bona lor la etaj, aşa cum ai spus.

— Nu numai bona era cu ei, îl informez eu şi apoi le explic ce s-a întâmplat cu Rigga.

La sfârşit, nimeni nu zice nimic.

— Eşti sigură că a murit? întreabă Blaise.

Încuviinţez din cap.

— Când otrava şi-a încheiat treaba, nu mai rămăsese nimic din ea. Doar cenuşă. Însă acum avem o problemă mai mare – Cress e pe drum. Ar trebui să sosească în două zile – ceea ce înseamnă că victoria asta e temporară. Chiar dacă am pleca, ea şi oamenii ei ar pune iar stăpânire pe sat, pur şi simplu, şi i-ar înlănţui la loc pe astreani, dacă nu cumva i-ar ucide pe loc.

— Am putea să rămânem aici şi să luptăm,

propune Artemisia. E un loc la fel de bun ca oricare altul şi, de vreme ce în situaţia asta avem mai multe informaţii decât ea, avem şanse mari să învingem.

Clatin din cap.

— Ar fi o victorie temporară, chiar dacă ne-ar reuşi. Nu, trimite un mesaj mamei tale. Spune-i să schimbe traseul şi să se întâlnească cu noi la Râul Savria înainte să meargă la Mina de Pământ. Le vom trimite prizonierii şi un grup de astreani care nu pot sau nu vor să lupte, timp în care noi ne vom îndrepta spre Mina de Aer, aşa cum am stabilit. La sosirea lui Cress nu va mai fi nimic aici.

Cu toţii chibzuiesc câteva clipe.

— Am câştiga puţin timp dacă am lăsa aici o mână de kalovaxiani, spune Heron. Să le lăsăm un mesaj de transmis Împărătesei, să-i facem să creadă că pornim spre Pădurea Etta, pregătindu-ne pentru asedierea capitalei.

Strâng din buze.

— Lordul Ovelgan. Îl vom lăsa pe el – şi numai pe el. Îi vom lua cu noi pe soţia şi pe copiii lui şi sunt convinsă că va spune orice îi vom cere în schimbul unui act de clemenţă.

— N-ai de gând să-l amnistiezi? întreabă Artemisia încruntându-se.

— Ferească zeii, spun eu. Dar nici nu cred că m-ar crede dacă i-aş promite aşa ceva. Nu, vom promite să-i cruţăm soţia şi copiii, să-i trimitem undeva, departe, să trăiască în pace. Dacă nu-l va omorî Cress şi va reuşi să supravieţuiască războiului, va fi judecat pentru crimele lui şi va plăti orice preţ convenit ca fiind drept, întocmai ca toţi ceilalţi kalovaxiani. Dacă va trăi îndeajuns de mult cât să-şi ispăşească nelegiuirile, i se

va îngădui să se alăture familiei sale.

Toţi trei schimbă priviri între ei.

— Nu pare suficient, rosteşte Artemisia după o clipă.

— Ştiu, mă arăt eu de acord. Dar tu ce-ai vrea să facem? Să-i omorâm pe toţi?

Art nu răspunde şi am senzaţia că tocmai asta se pregătea să propună.

— Înţeleg tentaţia, continui. Crede-mă, chiar o înţeleg. Dar aşa n-am face decât să continuăm cercul ăsta vicios. Copiii aceia vor creşte privindu-ne ca pe duşmanii care le-au măcelărit familiile, acumulând furie până când vor porni propria lor rebeliune, ca să-şi răzbune apropiaţii, exact aşa cum facem noi acum. Vreau să pun capăt definitiv poveştii ăsteia.

Heron încuviinţează din cap.

— Îi voi spune lui Søren. El va fi cel mai în măsură să-l convingă pe Lordul Ovelgan să coopereze.

Îi mulţumesc şi-l urmăresc cum pleacă, apoi mă întorc iar spre Artemisia.

— Nu cred că există nicio pedeapsă, nicio măsură de răzbunare, care ar ajunge să îndrepte ce ne-au făcut – ce ţi-au făcut şi ţie, adaug, gândindu-mă la timpul petrecut de ea la Mina de Apă, la moartea fratelui ei, la paznicul care a violat-o. Până şi moartea pare o pedeapsă prea milostivă pentru mulţi dintre ei. Dar alţii au fost doar complici. Iar asta în sine e o crimă şi nu va fi trecută cu vederea, dar există nuanţe, trepte. Dacă i-am omorî pe toţi, n-am fi cu nimic mai presus de ei. Atunci, pentru ce anume vom fi luptat?

Artemisia priveşte în altă parte, dar încuviinţează din cap.

— Nu sunt singura care nu va fi de acord cu tine pe

tema asta, rosteşte ea. Ştii asta. Sunt şi alţii care vor dori să-i îngroape pe toţi kalovaxianii, unii poate că nici nu vor dori să-i cruţe pe copii.

— Ştiu, spun, simţind cum se adânceşte balta de groază din stomacul meu. Dar numai aşa vom obţine pace – nu de dragul lor, ci de al nostru. Aş vrea să am o viaţă liniştită după toate astea, ceea ce nu voi putea să fac dacă războiul ăsta va continua să renască la fiecare generaţie.

Nu se împotriveşte, dar nici nu încuviinţează.

— Îi voi trimite un mesaj mamei mele şi voi începe să-i separ pe cei care vor să rămână cu noi de cei care vor să plece cu ea, rosteşte ea în cele din urmă, după care porneşte spre vatra satului şi mă lasă singură cu Blaise.

— Nu prea ai vorbit, îi zic. Crezi că a fost alegerea bună?

Ezită un moment, apoi ridică din umeri.

— Nu cred că există cineva printre noi care ar putea să spună cu certitudine, Theo. Nu cred că vom afla cu adevărat răspunsul ani întregi. Poate chiar decenii. Dar înţeleg judecata ta şi, dacă aş fi fost în locul tău, îmi place să cred că aş fi luat aceeaşi decizie.

Încuviinţez din cap, muşcându-mi buza.

— Îţi mulţumesc, zic eu în cele din urmă. Pentru asta şi pentru că nu te-ai implicat în luptă.

— N-am făcut-o de dragul tău, spune el după ce greutatea cuvintelor mele se aşază cu totul în inima lui.

Râde.

— E ciudat. Nu cred că am mai putut să spun asta cu adevărat de multă vreme, de când eram la palat. De atunci, tot ce am făcut am făcut pentru tine.

— Blaise… dau să zic, dar mă întrerupe.

— Nu, e un lucru bun, spune, privindu-mă. De data asta, am acţionat în numele meu, pentru că ştiam că aşa era cel mai bine pentru Astrea. Şi ştiind lucrul ăsta… mă simt bine.

Încredere

Pornim în zori a doua zi şi călătorim până când soarele se înalţă deasupra noastră şi a sosit ora prânzului. Înainte să-mi pot lua raţiile şi să-mi astâmpăr ghiorţăitul burţii, Blaise mă trage deoparte.

— N-ai mai exersat de ceva vreme, îmi atrage el atenţia. Ar trebui să profităm de răgaz. Art poată să obţină o raţie în plus, ca s-o mănânci după aceea.

Stomacul îmi protestează zgomotos, dar îmi dau seama că are dreptate. Văpăile de foc răzleţe sunt una, şi au fost suficiente la Mina de Apă, dar încă e dificil să-mi controlez darul şi ştiu că va veni o vreme când va trebui să-l mânuiesc ca pe un pumnal, nu ca pe o ghiulea de tun.

— Eşti sigur că ar fi înţelept? îl întreb. Poate să mă înveţe altcineva…

— Credeam că am stabilit că nu e aşa, observă el cu un zâmbet ironic. Şi progresai sub tutela mea, nu-i aşa?

Nu pot să neg. Artemisia şi Heron au încercat, dar modul în care vorbeau despre puterile lor n-avea nicio legătură cu puterea mea; parcă un arcaş ar fi încercat să înveţe un spadasin.

— N-ar trebui să-ţi foloseşti darul, îi atrag atenţia.

— Ştiu, recunoaşte el imediat. Dar n-am nevoie de darul meu ca să te ajut să-l stăpâneşti pe al tău.

Cred că scepticismul meu se vede limpede, pentru că oftează.

— Mă descurc, Theo. Nu e uşor, dar e din ce în ce mai bine. N-aş arunca la gunoi progresul ăsta doar ca să-mi dau în petic aici şi acum. Dacă mai curând ai vrea să mănânci sau să te odihneşti, n-ai decât, dar cred că ţi-ar prinde bine încă puţin antrenament înainte să ajungem la Mina de Aer.

Mă gândesc la cele întâmplate cu Rigga la moşia Ovelganilor. Am reuşit să depăşesc momentul ăla fără s-o atac propriu-zis, dar nu va fi aşa mereu. Şi e doar o problemă de timp până când va trebui s-o înfrunt pe Cress faţă în faţă.

— Fie, cedez eu, ignorând chiorăitul din stomac.

Mă conduce departe de trupele mele, până când găsim un petic de teren deschis suficient de îndepărtat ca să nu ne vadă nimeni. De data asta nu sunt copaci pe care să exersez, numai pământ plat şi sterp, întrerupt de o grămadă de pietre.

— Ai învăţat să ataci la distanţă, spune Blaise, apropiindu-se de pietre.

Se apleacă şi ridică o piatră micuţă, cât palma. O aruncă în aer de câteva ori, prinzând-o fără efort.

— Dar nu stai bine cu precizia.

Ridică piatra şi deschide pumnul, astfel încât să stea în palma lui.

— Poţi să loveşti piatra?

Mă holbez la el cu gura căscată.

— O să te lovesc pe tine.

Blaise ridică din umeri.

— Aş prefera să n-o faci, dar depinde de tine.

— Lasă piatra jos şi voi încerca s-o lovesc. O ţintă de aceleaşi dimensiuni, cu mai puţin risc.

— Ai nevoie de risc, insistă el, clătinând din cap. Dacă am fi avut mai mult timp – luni, poate chiar ani –, am fi putut să începem de jos. Dar nu avem timp. Fă-o. Am încredere în tine.

— N-ar trebui, râd eu încordată. N-am mai încercat aşa ceva până acum. N-am exersat şi nu m-am antrenat suficient...

— Focul face parte din tine, zice Blaise. Tot antrenamentul Păzitorilor, toate lecţiile, toate au scopul să te ajute să descoperi legătura asta. Tu ai descoperit-o, Theo. Altfel n-ai fi putut să mânuieşti puterea aşa cum o faci. Acum trebuie să găseşti limitele acestei legături.

— Trebuie să existe metode mai bune, protestez eu.

— Poate metode mai sigure, mă corectează el. Dar tu te descurci cel mai bine când eşti presată.

Oftez.

— O să te răneşti, repet eu.

— N-ar fi cea mai cumplită durere pe care am suportat-o în viaţă, spune ridicând din umeri. Şi Heron nu e departe. Va putea să mă vindece dacă va fi nevoie, dar nu cred că vom avea nevoie de el. Haide, nu mai trage de timp.

— Nu trag de timp; încerc să te fac să fii rezonabil, mă răstesc eu, dar îmi aruncă o privire severă şi clatin din cap, ridicând mâna şi chemând o flacără. Asta e mică, doar cât unghia de la degetul mare.

Blaise stă cam la trei metri de mine. Ţinta nu e atât de mică, dacă stau să mă gândesc, dar, dacă ratez...

Atunci nu rata, rostesc în gând.

Mă concentrez asupra pietrei, făcând ca toate din jurul ei să se risipească, până când Blaise şi luminişul

dispar cu totul. Şi atunci îi dau drumul.

Flacăra loveşte piatra, dar, în momentul contactului, Blaise ţipă şi scapă piatra, scuturând mâna.

— Iartă-mă, strig eu. Ţi-am spus că e o idee proastă.

— Nu, te-ai descurcat, spune Blaise, scuturând mâna. Nu m-ai ars, dar oricum a fost fierbinte.

Ridică încă o piatră mică şi face câţiva paşi în spate, aşa încât acum ne despart aproape cinci metri.

— Încearcă din nou.

Continuăm cam jumătate de oră, până când mâinile lui Blaise sunt roşu-aprins şi încep să ameţesc. Dar reuşesc să înţeleg la ce se referea când a spus că focul face parte din mine. Acum o simt mai limpede chiar şi decât atunci când am azvârlit mingi de foc asupra Minei de Apă. Gesturile magice mai mici par mai personale, mai apropiate de fiinţa mea.

La încercările de la final aproape că simt piatra fierbinte cu vârfurile degetelor în clipa în care o loveşte focul.

Şi Blaise pare mulţumit, deşi expresia lui e impenetrabilă, mai mult decât am văzut vreodată. Îmi întinde o ploscă cu apă şi, când iau o gură, vorbeşte:

— E ciudat. Credeam că, dacă mă voi afla în preajma magiei, dacă te voi urmări cum o foloseşti, mi s-ar face dor de ea.

Mă şterg la gură cu dosul mâinii şi deja simt nodul familiar în stomac.

— Şi? îl întreb, dându-i înapoi plosca. Ţi s-a făcut dor?

— Da, recunoaşte el. Dar nu aşa cum mă aşteptam. Uneori tânjesc după ea, mai cu seamă în

pădure. Simt cum mă cheamă, întinzând mâinile după mine. Nu ştiu cum să explic.

Îmi muşc buza.

— Cred că înţeleg. Înainte să intru în mină, înainte chiar să-mi fi dat Cress otrava, am simţit ceva asemănător. De fiecare dată când mă aflam în prezenţa pietrelor de foc, mă strigau. Simţeam asta şi când mă înfuriam. Uneori era imposibil să ignor senzaţia.

Mă gândesc la mâinile mele arzătoare, îmi amintesc cum mi-am ars aşternutul la un moment dat, în urma unui coşmar. Nu puteam să mă controlez, dar sper că Blaise nu se află în aceeaşi situaţie.

Încuviinţează din cap o dată, încruntându-se.

— Dar ciudat e că, de fapt, nu *vreau* s-o folosesc din nou. De când cu Mina de Apă, mintea mea s-a mai limpezit. Simt din nou că-mi aparţine. Vocea aceea care trăia înăuntrul meu, şoptindu-mi despre putere şi pofta de magie... s-a mai liniştit. Pot iar să-mi aud propriile gânduri. Mi-a lipsit starea asta.

— Chiar pare că ţi-e mai bine.

E adevărat – cearcănele de la ochi nu i-au dispărut, dar sunt mai puţin pronunţate. Pielea lui şi-a recăpătat culoarea. Încă e fierbinte; îmi dau seama fără să-l ating. Radiază din el în aşa măsură, încât o simt când mă apropii la câţiva centimetri.

— Parcă semeni mai mult cu tine însuţi.

— Îmi pare rău, Theo, spune el şi cuvintele par să-l coste.

Clatin din cap.

— Am mai avut discuţia asta. Ţi-ai cerut iertare pentru Mina de Apă...

— Nu, nu despre aia vorbesc. Îmi pare rău că nu te-

am ascultat, chiar şi înainte. Ai încercat să-mi spui că ceva nu era în regulă, dar eu n-am vrut să aud. Şoaptele din mintea mea despre care ţi-am povestit... erau cumplite, dar, în acelaşi timp, simţeam că aveam nevoie de ele. Ca şi când ar fi fost şoaptele mele. Ca şi când, fără prezenţa lor, fără magia care-mi curgea prin vene, n-aş mai fi existat cu adevărat.

— Nu ştiai cine eşti fără puterea ta, îi spun, amintindu-mi conversaţia pe care am avut-o pe tema asta când i-am cerut întâia oară să renunţe la ea în Sta'Crivero.

Încuviinţează din cap.

— Dar acum ştiu, zice, zâmbind timid. Am rămas eu însumi, încă vă mai sunt de folos. Pot să lupt pe alte căi. Dar îţi datorez scuze. Câteva zeci de scuze. Dacă aş fi ascultat de tine în Sta'Crivero, situaţia ar fi alta acum, între noi. Nu te-ai uita la mine aşa cum o faci. Cu o urmă de teamă.

Aş vrea să neg, să-i spun că fireşte că nu mi-e teamă de el. S-a schimbat, îmi dau seama. Cele întâmplate la Mina de Apă nu se vor repeta niciodată. Dar teama aceea veche rămâne. Aş vrea să nu fie aşa, însă teama nu poate fi controlată atât de uşor.

— Într-o bună zi, n-o să-mi mai fie teamă, rostesc în loc de asta.

— Într-o bună zi, încuviinţează el. Vom ajunge şi-acolo, amândoi.

Îmi muşc buza de jos.

— Îţi aminteşti când eram mici şi castelul se pregătea pentru aniversarea mamei mele? Am furat două prăjituri cu lămâie din bucătărie şi ţi-am dat-o ţie pe una dintre ele. Când ne-a găsit bucătarul, eu aveam firimituri pe faţă şi avea de gând să-i spună mamei, dar

tu ai luat vina asupra ta.

Fruntea i se încruntă şi privirea îi devine distantă.

— Îmi amintesc.

— Şi îţi aminteşti când Ampelio ne-a adus amândurora nişte păpuşi de lemn din Vestra? A mea s-a rupt după o oră şi am fost atât de îndurerată, încât mi-ai dăruit-o pe a ta.

Blaise încuviinţează din cap.

— Îmi amintesc, spune din nou, părând şi mai derutat.

— Şi îţi aminteşti, continui eu, când ţi-ai riscat viaţa ca să intri în palat şi să mă salvezi? Şi, când ţi-am făcut sarcina şi mai dificilă, când te-am pus să-ţi rişti viaţa iar şi iar, ai rămas de partea mea. Ai luptat alături de mine. Ai avut încredere în mine.

— Theo…

— Există multe variante ale tale care dăinuie în amintirile mele, Blaise. Nu toate sunt frumoase, dar majoritatea sunt. În majoritatea dintre ele, tu eşti prietenul meu cel mai apropiat şi mai drag, cineva care mereu mi-a fost loial şi fidel. Cineva căruia i-aş încredinţa şi viaţa mea. Şi, într-o bună zi, versiunea aceea a ta, cel de la Mina de Apă, se va face atât de mică şi de îndepărtată în comparaţie cu toate celelalte versiuni, încât nu va mai avea importanţă. Sunt convinsă de asta.

Îşi coboară privirea spre mâini şi ochii încep să i se înroşească, aşa cum se întâmplă mereu chiar înainte să plângă. Îşi fereşte privirea, ştergându-se repede la ochi cu dosul palmei. Deschide gura, vrând să spună ceva, dar nu iese niciun cuvânt, în loc de asta, pe obraz i se preling lacrimi liniştite.

Nu mai e nimic de zis între noi, nu acum. Aşa că-l

iau în braţe şi-l las să plângă.

Călătorie

E doar o zi de mers până la Mina de Aer, dar nu vrem să atacăm înaintea zorilor, ca să-i putem surprinde cât mai mult pe kalovaxiani, aşa că la apus stabilim tabăra la vreo doi kilometri distanţă. Spre deosebire de Minele de Foc şi de Apă, Mina de Aer nu are munţi în apropiere, niciun lac, nicio pădure. Se află în mijlocul unui teren neted, întrerupt numai de câte un crâng de măslini, ceea ce înseamnă că opţiunile noastre pentru adăpost sunt limitate şi nu putem aprinde niciun foc, ca să nu fim descoperiţi.

Ne împărţim în mod egal în trei grupuri şi ne împrăştiem în trei crânguri diferite de măslini aflate la est, la sud şi la vest de mină. Sunt ridicate corturi. Se distribuie raţiile. Lumea bombăne pe alocuri din cauza lipsei focurilor şi deci a cărnii gătite, dar majoritatea nemulţumirilor sunt lipsite de elan. Adevărul e că relativ uşoara cucerire a moşiei Ovelganilor a ridicat moralul tuturor.

E prima oară când nu ne mai simţim ca un grup dezorganizat de războinici care se chinuie din răsputeri şi au parte de suficient noroc cât să compenseze slăbiciunile. E prima oară când ne simţim puternici şi capabili. E prima oară când vedem o lumină la capătul acestui tunel întunecat şi se apropie pe zi ce trece.

Eu merg cu grupul din sud, alături de Artemisia, Heron, Blaise, Søren şi Erik. Ridicăm cât mai puţine corturi, ca să facem economie de spaţiu în crâng şi, în loc să ocup unul de una singură, toţi cinci împărţim un singur cort, cu şase culcuşuri aliniate unul lângă altul,

ca un grup de copii la o petrecere în pijamale.

Chiar şi când ne retragem la somn, avem prea multă energie ca să putem dormi. Suntem neastâmpăraţi şi optimişti şi entuziasmaţi pentru ziua următoare, cea în care vom face încă un pas către victorie. Şi când Erik scoate la iveală două sticle de vin astrean de calitate, luate de la moşia Ovelganilor, ne agităm şi mai tare.

— Cum ai reuşit să le furi? îl întreabă Blaise, deschizând dopul uneia dintre sticle cu cuţitul.

Erik ridică din umeri.

— Nimeni nu prea e atent la tipul pe jumătate orb care umblă împiedicat pe lângă dulăpiorul cu vin în mijlocul haosului, spune el. Şi, în al doilea rând, nu e furt, de fapt, pentru că toate de pe moşia aia îi aparţin acum lui Theo. Ai zice că am furat? mă întreabă pe mine.

— Ar trebui să-l întreb pe Heron, îi răspund. I-am spus că, dacă vom cuceri moşia, va trece în proprietatea lui.

Heron ridică din sprâncene.

— Vorbeai serios? întreabă el. Am presupus că încercai doar să faci promisiuni mari ca să-ţi ascunzi teama că nu vom reuşi.

— Da, bine, şi asta, recunosc oftând.

Blaise îmi dă sticla şi iau o înghiţitură. E un vin roşu-închis, cald şi condimentat. Şterg ce mi-a mai rămas pe buze cu dosul mâinii, un gest cu siguranţă deosebit de regal.

— Dar am vorbit serios. Ştiu şi zeii că ţi-ar prinde bine un loc drăguţ şi liniştit după ce terminăm cu toate astea. Şi asta şi-a dorit şi Leonidas.

— Totuşi Artemisia a avut dreptate, spune Heron.

Dacă ai începe să împarţi lucruri în stânga şi-n dreapta, toată lumea va cere câte ceva.

— Ştiu, admit eu, cuprinzând cortul cu privirea. Dar asta rămâne numai între noi. Bănuiesc că e de la sine înţeles că Blaise va prelua titlul vechi al tatălui său, împreună cu pământurile asociate. Artemisia e oricând bine-venită să se numească prinţesă a Astreei şi să ia oricâte bijuterii şi locuinţe permise de titlul respectiv, dar am senzaţia că…

— Aş prefera să n-o fac, intervine Artemisia, strâmbând din nas şi stârnindu-mi râsul.

— Atunci, unde vei merge? întreabă Blaise. După ce se vor termina toate?

Art ridică din umeri, luând sticla de vin de la mine.

— Cred că o să rămân la palat o vreme, spune ea, luând câteva guri şi apoi dând sticla mai departe lui Heron. Cineva trebuie să se asigure că Theo îşi va ţine capul pe umeri îndeajuns de mult cât să poarte efectiv coroana aia. Când o să văd că s-a stabilit şi că pot s-o las pe mâini bune… cine ştie? Poate că voi prelua cârma uneia dintre corăbiile mamei. Poate că voi avea grijă să nu ne facă probleme kalovaxianii exilaţi.

N-ar trebui să fiu surprinsă, având în vedere că e vorba despre Art, dar nu pot să-mi imaginez că cineva ar putea dori o asemenea viaţă după tot războiul ăsta.

— N-o să te saturi de atâta luptă? o întreb.

Art se încruntă.

— Cred că mai curând m-aş sătura să respir. Asta sunt eu.

Se întoarce spre Heron.

— Nu putem să-i spunem în continuare moşia Ovelganilor, dacă e a ta, observă ea.

— Păi, nici nu am nume de familie, spune el.

Oricum, a fost a familiei lui Leonidas înainte. Moşia Talvera. Aş vrea să rămână aşa.

— Atunci, ai vrea să devii noul Lord Talvera? îl întreb. Asta şi-ar fi dorit şi Leonidas, nu?

Heron tace un moment, apoi încuviinţează din cap.

— Da. Cred că m-aş bucura. Cred că şi el s-ar fi bucurat.

— E o ofrandă demnă, replic eu. Să restabilim moşia familiei lui şi să te punem la conducerea ei.

Heron încuviinţează din cap, dar priveşte undeva, departe.

— Lordul Talvera, spune el, mai mult pentru sine.

— Prea bine, zic, ridicându-mă în picioare și făcându-i semn lui Heron să se ridice şi el.

Se ridică şovăitor, eliberând mâna lui Erik. Cortul e atât de scund, încât e nevoit să stea aplecat când ajunge în picioare.

Întind mâna spre Artemisia.

— Pot să-ţi împrumut sabia un moment? o întreb.

Se holbează la mine de parcă tocmai i-aş fi cerut să-mi împrumute plămânii sau inima ei, dar după o secundă o scoate fără tragere de inimă şi mi-o întinde cu mânerul înainte. O iau şi o întind în faţă, cu argintul sabiei lucind în lumina obscură.

— Îngenunchează, îi spun lui Heron şi el îngenunchează, cu o expresie perplexă.

Îmi dau seama că n-a mai văzut nicio ceremonie a Păzitorilor. Eu mi le amintesc doar vag, îmi amintesc mai mult cât de plictisită eram în timpul lor, privind cum Păzitorii veneau înaintea mamei unul câte unul, pentru a primi binecuvântarea ei şi orice răsplată ar fi considerat cuvenită pentru serviciul lor. Acum încerc să-mi amintesc detaliile – ce spunea mai exact,

cuvintele în sine, care serveau drept un fel de legământ magic. Dar poate că nu mai e nimeni în lume care să ştie cuvintele acelea, deci pesemne că trebuie să le născocesc şi să le dau putere magică de una singură.

Îmi dreg glasul.

— Toţi Păzitorii sunt curajoşi, rostesc, privind în jurul cortului. Toţi Păzitorii sunt puternici. Dar mai rar ne e dat să întâlnim Păzitori atât de buni la suflet ca tine, Heron. Mai ales în lumea asta, în vremea asta, un Păzitor cu inima atât de pură, de echilibrată şi de milostivă ca a ta e o raritate. Nu numai că ne-ai ajutat să ne recucerim ţara, să ne salvăm poporul, dar, cu judecata şi cu îndrumarea ta, vom avea grijă ca, atunci când fumul se va risipi şi ne vom regăsi liberi dincolo de acest război, lumea pe care o vom construi din nou să fie una mai bună.

Privesc în jur şi observ că ceilalţi mă urmăresc. Artemisia încuviinţează din cap odată cu mine. Blaise îşi şterge o lacrimă. Søren stă aplecat în faţă, cu ochii luminoşi Erik zâmbeşte.

Îl ating pe Heron cu sabia pe fiecare umăr câte o dată.

— Ridică-te, Heron, Lord Talvera. Mereu voi veni la tine pentru mintea ta cinstită şi judecata-ţi dreaptă.

Heron se ridică din nou, pe picioare tremurătoare, şi-mi zâmbeşte.

— Vă mulţumesc, Maiestate, spune el pe un ton stins şi răguşit, poate din cauza lacrimilor. Sper să vă slujesc cu vrednicie.

Clatin din cap, înapoindu-i sabia Artemisiei şi apoi lăsându-mi mâna pe umărul lui Heron.

— Sper că *eu* îţi voi sluji *ţie* cu vrednicie.

Heron mă trage la el, cuprinzându-mă în braţe. Îmi afund faţa în pieptul lui şi-l ţin strâns, ascultând cum îi bate inima. Fără niciun avertisment, mă ridică şi mă învârte în cerc, până când amândoi izbucnim în râs. Când se aşază la loc, lângă Erik, ia sticla de la Blaise şi o ridică în sus.

— Pentru Regina Theodosia, rosteşte el sigur pe sine.

— Pentru Regina Theodosia, repetă ceilalţi şi sticla mai face o tură, ca la urmă să ajungă la Søren.

Urmăresc cum o ridică la buze şi bea îndelung, terminând vinul.

— Ce vei face după ce toate astea se vor fi încheiat? îl întreb.

Coboară sticla şi-mi întâlneşte privirea. Se gândeşte la întrebarea mea un moment, apoi ridică din umeri.

— Nu ştiu, mărturiseşte el. Cred că depinde de multe lucruri. Dar încă am o datorie de plătit, Theo, ţie şi poporului tău. Sunt multe pentru care încă trebuie să plătesc.

— Când Astrea va fi din nou a noastră, cred că vei putea să-ţi consideri datoria mai mult decât achitată.

— Drace, eu mi-am zis că ai plătit-o după ce ai reuşit să supravieţuieşti torturii Împărătesei, spune Blaise.

— Chiar şi înainte, adaugă Heron. La Mina de Foc. N-am fi putut s-o recucerim fără tine.

— Sinceră să fiu, eu am considerat că suntem chit când am plecat din Sta’Crivero, spune Artemisia. M-am gândit că deja suferiseşi suficiente pedepse.

Søren îşi coboară ochii în poală şi buzele i se întind într-un zâmbet care nu îi ajunge însă şi la ochi.

— Vă mulţumesc, spune el. Dar nu cred că voi simţi vreodată că am reparat cu adevărat răul pe care l-am făcut. Până atunci, am de gând să-mi dau silinţa în continuare.

Doliu

Cress poartă o rochie din mătase neagră cu spirale de mărgele de onix care se mişcă pe trupul ei ca nişte fire de fum. Deşi o acoperă de la gât până la încheieturile mâinilor şi picioarelor, pielea ei albă ca osul e mai mult descoperită decât acoperită. E genul de rochie pe care cândva ar fi ridiculizat-o dacă ar fi văzut-o pe Dagmaer, dar acum o poartă cu atâta naturaleţe încât parcă s-ar fi născut cu ea.

Mă priveşte pe deasupra buzei unui pocal de aur cu vin, aşezată picior peste picior pe tronul mamei mele, cu bijuterii pe fiecare deget – toate incrustate cu pietre de foc de diferite forme şi mărimi. Are o piatră de foc şi la gât, incrustată într-un guler care nu-i ascunde pielea arsă a gâtului, ci mai mult i-o scoate în evidenţă.

Duce încet pocalul cu vin la buzele ei negre şi soarbe.

— A, mă întâmpină, pe un ton aproape plictisit. Aici erai.

Oricât de dezinteresată ar încerca să pară, în ochii săi e o foame atât de feroce, încât îmi vine să fac un pas în spate, dar mă silesc să nu dau înapoi. Am venit aici cu un scop, îmi amintesc eu. Cress îi ţinea deja în gheare pe mama sa şi pe Laius cel deghizat de câteva zile bune. Trebuie să ştiu până unde a ajuns cu ei.

Nu ştie că sunt în viaţă, îmi amintesc.

— Aici eram, îi spun, imitându-i tonul. Ce ai vrea să-mi arăţi azi? Poate pe prizonierii tăi? Pe mama care te-a abandonat, aşa cum am făcut şi eu?

Tresare când îmi aude cuvintele, dar nu muşcă momeala. Totuşi nu văd nimic triumfător în ochii ei, nimic vesel. În schimb, ochii îi sunt reci chiar şi când buzele i se întind într-un zâmbet larg. Se ridică în picioare.

— Nu. În seara asta mergem la o petrecere, spune, apucându-şi fusta rochiei cu delicateţe şi coborând de pe podium pe podeaua de marmură.

Îmi cobor privirea şi descopăr că şi eu port o rochie – nu cămaşa de noapte roasă în care am adormit. Rochia asta e de un alb incandescent, croită din muselină subţire, cu perle mici cusute în corsaj în modele florale bogate. Am umerii descoperiţi, dar, pentru prima dată din câte îmi amintesc, nu sunt conştientă de cicatricele de pe spinarea mea, deşi ştiu că ar trebui să fiu. Descopăr că nu mai sunt. Nu am nicio senzaţie de strângere, nicio înţepătură de durere. Parcă ar fi piele sănătoasă.

Cress mă ia de braţ şi mă trage spre ieşirea din sala tronului, cu pielea fierbinte.

— Ai întârziat, desigur, dar e doar o întârziere de bonton, spune ea în vreme ce traversăm culoarele sinuoase ale palatului îmi dau seama că mă conduce spre sala de bal. Spre petrecerea organizată acolo. Dar, când împinge uşa, încăperea cavernoasă e aproape pustie. De fiecare dată când am mai fost aici, dădea pe dinafară de lume în rochii strălucitoare de toate culorile, învârtindu-se în lumina candelabrului. Însă acum găsesc numai vreo şase alte fete, toate având sub douăzeci de ani, ba chiar două dintre ele au

abia vreo opt ani, şi toate sunt îmbrăcate în mătăsuri negre. Toate au acelaşi gât ars, aceleaşi buze negre şi acelaşi păr alb ca al lui Cress.

O muzică de harpă umple încăperea, deşi reuşesc să văd de unde vine înainte să mă ia Cress la dans, apucându-mă de ambele mâini şi învârtindu-mă pe ring. Îndată ce începem să dansăm, ni se alătură şi celelalte fete, un vârtej nesfârşit de mătăsuri negre desfăşurându-se pe ringul de dans. Cu excepţia mea – eu sunt singura îmbrăcată în alb.

— E menit să fie un eveniment sobru, mă informează Cress pe un ton conversaţional, iar vocea ei se ridică deasupra muzicii. Dar Riggăi îi plăcea mult să danseze, aşa că situaţia se potriveşte, nu crezi?

Numele îmi sapă pe sub piele, dar mă silesc să-mi păstrez expresia neutră şi mă gândesc cum să răspund. Mirosul de foc şi de fum îngroaşă aerul şi mă face să tuşesc.

— Nu pot spune că o cunoşteam foarte bine, rostesc eu când îmi revin, privind în jur, în încăpere, căutând originea fumului, dar nu găsesc nici urmă de foc.

Ceva nu e în regulă, ceva e ciudat, şi totuşi nu pot să-mi dau seama exact ce anume.

— Dar îmi amintesc cât de mult ţinea la tine.

Îşi pleacă într-o parte capul, privindu-mă îngândurată, un zâmbet firav rămânându-i în colţul gurii.

— Asta îţi aminteşti? mă întreabă. Mă aşteptam să rămâi cu o impresie mai puternică după ce ai privit-o murind din cauza otrăvii tale.

Rosteşte aceste cuvinte cu un aer de dezinvoltură, dar pe şira spinării îmi alunecă un sloi de gheaţă.

Încerc să mă desprind de ea, dar îmi ţine mâinile strâns, atât de strâns, încât simt cum mi se strâng oasele între degetele ei. Celelalte fete s-au oprit din dansat. Formează un cerc în jurul nostru, urmărindu-ne cu priviri flămânde şi grimase cu buze negre. Duse sunt domniţele de curte drăguţe şi vesele pe care mi le amintesc de la palat – au devenit fiare, privesc şi aşteaptă să sară la atac. Mirosul de fum se îngroaşă şi ochii îmi lăcrimează.

Întâlnesc iar privirea lui Cress, care încă zâmbeşte liniştit, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Cress… dau eu să spun, dar nu mă lasă să termin.

— Ştiu că nu voi uita niciodată senzaţia pe care am avut-o când viaţa i s-a scurs din trup, chiar şi de la atâţia kilometri depărtare. Am simţit-o de îndată ce şi-a pierdut cunoştinţa, ţi-am văzut chipul prin ochii minţii ei, te-am văzut privindu-i moartea. Păreai atât de mulţumită, atât de uşurată, atât de *vie.* Aşa arătai şi când ai crezut că m-ai omorât? mă întreabă.

— Nu, reuşesc să îngaim. Nu ştiu ce-ţi închipui că ai văzut…

— Şşş, face ea, eliberându-mi una dintre mâini şi ducând un deget la buzele mele.

Zâmbetul ei se lărgeşte, descoperindu-i dinţii. Aproape că mă aştept să i se fi transformat în colţi, dar nu e cazul.

— Gata cu minciunile, Thora. Nu-ţi stă bine.

Văd doar o fulgerare scurtă de argint alunecând afară din mâneca rochiei ei înainte ca pumnalul să se înfigă în burta mea, până la mâner. Cobor privirea şi-l văd ieşit în afară din trupul meu, văd cum rochia de mătase albă înfloreşte cu nuanţe de purpuriu-închis,

care se extinde tot mai mult cu fiecare secundă care trece.

Un ţipăt străpunge aerul şi ştiu, ca de departe, că e ţipătul meu, dar nu-l simt. Nu simt nimic în afară de durerea care îmi inundă fiecare părticică din trup şi totuşi zgomotul o face doar să zâmbească şi mai larg. Mă trage spre ea, împingându-mi pumnalul şi mai adânc în burtă, aplecându-se la urechea mea. Descopăr că mirosul vine de la ea. Miroase ca focul, ca fumul, ca lemne arse şi carne arsă.

— Ne vom revedea în curând, Thora, îmi şopteşte ea, moale şi delicat.

Răsuceşte cuţitul.

— Între timp, sper să-ţi placă mica mea surpriză.

Apoi mă sărută pe obraz şi-mi dă drumul cu totul, smulgând cuţitul din stomacul meu şi lăsându-mă să mă prăvălesc pe podeaua rece de marmură ca un morman de mătase albă pătată de sânge.

Mă trezesc gâfâind, resimţind durerea ascuţită provocată de pumnalul lui Cress la fel de puternic precum în vis şi mirosul de fum încă îmi umple plămânii. Tuşesc, mă ridic în capul oaselor şi mă apuc de burtă, simţind îndată un val nou de durere. Îmi retrag degetele, lipicioase şi umede, pătate de un roşu-aprins, care se vede până şi în beznă.

E nevoie de câteva secunde până ce creierul meu se eliberează de cârceii visului suficient cât să-mi dau seama că sunt trează, că mă aflu la o depărtare mare de Cress, dar că rana provocată de ea e cât se poate de reală.

Ţipătul care îmi ţâşneşte din gât nu e întru totul uman, nu e întru totul al meu. Cad înapoi în culcuş,

ţinându-mă de burtă.

În numai câteva clipe, ceilalţi se trezesc speriaţi şi se adună în jurul meu, numai cuvinte panicate şi mâini atingându-mi rana, dar eu abia îi aud. Agonia e de nesuportat, din ce în ce mai cumplită cu fiecare respiraţie, cu fiecare atingere.

— E adâncă, rosteşte o voce.

Heron.

— Dar nu fatală. Pot s-o vindec.

Îndată ce spune cuvintele astea, rana amorţeşte, de parcă un vânt îngheţat ar fi suflat peste ea, încremenind-o. Nu mă mai simt ca şi când aş fi ruptă în bucăţi dinăuntru.

Deschid ochii şi întâlnesc cinci chipuri îngrijorate care se holbează la mine de sus. Mâinile lui Heron sunt pline de sânge – de sângele meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Blaise. Ai fost atacată?

E în picioare, căutând în cortul nostru mic vreun semn de intruşi, dar eu clatin din cap.

— Nu aici, reuşesc să spun.

Mă ridic cu grijă şi tuşesc. Fumul mi-a rămas în plămâni. De fapt, e din ce în ce mai gros.

— În visul meu. Cress. Ştie că sunt în viaţă; ştie că am omorât-o pe Rigga. M-a înjunghiat şi m-am trezit…

— Te-ai trezit înjunghiată, completează Artemisia încet.

— E imposibil, spune Blaise, continuând să umble de colo-colo prin cort, căutând orice altă explicaţie, dar nu există niciuna.

— Şi totuşi… zice Artemisia fără să încheie, cu ochii aţintiţi la rana mea.

— E imposibil, repetă Blaise, oprindu-se şi

holbându-se la noi. Nu se poate să credeţi nebunia asta.

— Am văzut nebunii şi mai mari, spune Erik, întorcându-se spre Blaise. Chiar şi la tine, dacă nu te superi că-ţi spun. Nebunie adevărată ar fi dacă am ignora adevărul când acesta cere să fie luat în seamă.

Blaise nu are niciun răspuns. Doar se strâmbă şi se întoarce spre mine.

— Eşti bine?

E o întrebare atât de ridicolă, încât nu-mi pot stăpâni râsul, dar din cauza mişcărilor, rana de pumnal începe iar să mă doară.

— Haide, mă îndeamnă Heron. Întinde-te şi lasă-mă s-o vindec de tot.

Fac aşa cum zice şi trag pătura până la brâu, ca Heron să-mi poată sălta în sus cămaşa de noapte şi să-mi descopere burta. E atât de mult sânge, chiar dacă rana în sine încă e îngheţată.

— Trebuie s-o dezgheţ mai întâi, spune Heron. Va durea numai câteva clipe – foarte tare –, dar apoi se va vindeca cu totul.

Inspir adânc, încordându-mă, apoi încuviinţez din cap.

— Dă-i drumul.

Søren mă ia de mână, strângând-o cu putere în a lui, dar nu are niciun efect. Îndată ce Heron îşi începe lucrul, durerea se revarsă peste mine din nou, înceţoşându-mi privirea şi transformându-mi mintea într-un vârtej de culori vii şi agonie. Aud cum ţip, dar sunetul parcă vine de departe, parcă nu face parte din mine.

— Respiră, spune Heron încet.

Îi simt mâinile pe trupul meu, calde şi alinătoare,

dar se duc prea repede, iar şi iar. Simt că se închide pielea, simt cum se reface, dureros şi lent.

— Nu-ţi va rămâne cicatrice, continuă el, ceea ce bănuiesc că ar trebui să mă liniştească, dar ideea nu mă impresionează – în definitiv, ce-ar însemna încă o cicatrice?

După ce trece parcă o eternitate, durerea începe să se amelioreze şi descopăr că pot să respir iar normal, cu toate că nu reuşesc să scap de mirosul de fum. Mi-a rămas în plămâni, ca şi când ar fi degetele lui Cress, care refuză să-mi dea drumul cu totul.

— Gata, spune Heron, ridicând mâinile de pe burta mea şi acoperindu-mă cu pătura. E ca nouă, sau pe aproape.

— Ce s-a întâmplat mai exact? mă întreabă Søren.

— Credeam că aş putea să aflu cum îi merge cu Brigitta şi Jian – mai bine zis, Laius.

— Ai aflat? întreabă Artemisia.

— Nu în detaliu, dar când am adus vorba de mama ei, Cress s-a încruntat. Părea iritată. Nu cred că a cedat deocamdată. Despre Jian nu ştiu.

— Atunci, *ce* a zis? întreabă Heron.

Îmi regăsesc glasul şi le povestesc despre vis, despre celelalte fete pe care le convertise Cress. Le povestesc despre momentul în care am realizat faptul că ea şi-a dat seama că sunt în viaţă şi despre momentul în care mi-a înfipt pumnalul în carne, cu uşurinţa cu care ar fi înfipt un cuţit într-o bucată de unt.

— După aia a zis că e o surpriză, spun eu, clătinând din cap. *„Sper să-ţi placă mica mea surpriză.”* Asta a zis. Şi mirosea şi ea a fum, a foc. Simt mirosul şi acum, mărturisesc eu, strâmbând din nas.

Søren se încruntă, privind în jur, în încăpere. Miroase aerul şi la fel fac şi ceilalţi.

— Îl simt şi eu, spune încet. Fum.

Blaise clatină din cap.

— E o halucinaţie, insistă el. A zis că simte miros de fum, aşa că acum îl simţim cu toţii.

Dar când strigătele răsună din afara cortului, îmi dau seama că Blaise se înşală – nu e o halucinaţie. Nu e nicio rămăşiţă încăpăţânată a visului meu. După o clipă, Maile dă buzna în cort, îmbrăcată încă în propriul ei veşmânt de noapte, roşie la faţă şi vlăguită.

— Tabăra de la Mina de Aer, reuşeşte să spună între două respiraţii lacome. Iscoadele noastre tocmai s-au întors. A luat foc. Toată tabăra a luat foc.

Fum

În afara cortului, fumul din aer e atât de gros, încât mă înec şi duc mâneca de la cămaşa de noapte însângerată la nas şi gură, ca să filtrez o parte din el. Peste tot, în tabăra noastră mică, lumea a intrat în panică, aleargă încolo şi-ncoace, încă pe jumătate adormită, încercând să priceapă ce s-a întâmplat.

Maile ne conduce până la marginea nordică a crângului de măslini, de unde se vede cât de cât Mina de Aer, înălţându-se la orizontul scăldat în tonuri palide de pastel. Toată aşezarea a luat foc, iar lumina flăcărilor e atât de puternică, încât nu pot s-o privesc fără să-mi umbresc ochii.

— Cum? întreabă Artemisia lângă mine, incapabilă să formuleze mai mult decât acel singur cuvânt.

Nu am puterea să-i răspund, deşi intuiesc precis cum şi precis de ce. Îmi amintesc cum Cress s-a

apropiat, răsucind cuţitul în burta mea.

Sper să-ţi placă mica mea surpriză, a şoptit ea. Credeam că se referea la înjunghiere, dar nu asta era – Cress mai avea un as în mânecă. Ştia ce se petrecuse la moşia Ovelganilor şi deci ştia exact încotro ne îndreptăm.

Maile a avut dreptate când a zis că traseul ăsta era previzibil.

— Ard toate, spune Søren, smulgându-mă din gânduri. Şi mina, şi depozitele, şi tabăra sclavilor – toate. Pentru ce ar face una ca asta?

— Pentru că ştia că o vom cuceri şi nu putea aduce războinici s-o apere la timp, spun eu. Şi a preferat s-o distrugă pe toată, decât s-o piardă în favoarea mea.

Fără să aştept vreun răspuns, mă întorc şi pornesc înapoi spre tabăra noastră. Groaza şi frica se zbat în mintea mea, dar mă silesc să vorbesc suficient de tare cât să le înăbuş:

— Toată lumea la drum, le spun bărbaţilor şi femeilor adunate. Trebuie să le dăm de veste şi celorlalte grupuri – mai ales Păzitorilor Focului şi Apei. Vom stinge şi vom stăpâni incendiul cât putem, timp în care restul armatei va înfrunta paznicii – sunt convinsă că mulţi dintre ei au rămas în zonă şi ne aşteaptă să le cădem în capcană.

— Doar nu vorbeşti serios, spune Maile, ţinând pasul cu mine. E o capcană; nu se poate să nu-ţi dai seama.

— Îmi dau seama. Dar sunt oameni acolo.

— Deja sunt ca şi morţi, răspunde ea. Ce rost are să pierdem alţi oameni încercând să-i salvăm?

— Nu eşti obligată să-mi asculţi ordinele, continui eu. Dar asta le ordon oamenilor mei şi, având în

vedere că ar fi putut foarte bine să se regăsească şi ei într-o mină incendiată, nu cred că se va gândi cineva să rămână pe loc. Dar tu n-ai decât.

Un moment, nu zice nimic, dar grăbeşte pasul şi aleargă înainte.

— De parcă te-aş lăsa să te bucuri singură de glorie, îmi strigă ea peste umăr. O să dau de ştire grupului din est.

— Atunci eu mă duc la cel din vest, spune Blaise, apoi ţâşneşte într-acolo.

Heron mă ajunge din urmă, alături de Erik.

— Sunt şi Păzitori ai Aerului acolo, îmi aminteşte el. Ar trebui să vin şi eu. Dacă ajung la ei, aş putea să-i coordonez şi să stârnim un vânt îndeajuns de puternic cât să ajutăm la stingerea focului.

— Sau la înteţirea lui, îi atrag atenţia. Rămâi afară. Vor ieşi sclavi răniţi şi atunci vor avea nevoie de ajutorul tău.

— Şi eu? întreabă Erik.

— Rămâi în tabără cu Søren, îi răspund.

— Theo… spune Søren, ivindu-se lângă mine, de cealaltă parte.

Clatin din cap, anticipându-i deja protestele.

— E întuneric şi nu ştim ce capcană ne aşteaptă. Asta ne-ar mai trebui, să fii confundat cu un paznic kalovaxian. Rămâi aici cu Erik şi stai de veghe. Dacă zăreşti ceva venind spre noi, dă-ne de ştire.

Lui Søren nu-i convine să stea de veghe – îmi dau seama după cum strâmbă din buze –, dar încuviinţează din cap.

— Du-te, îmi spune el, şi în lumina obscură observ clar îngrijorarea cu care mă priveşte. Nu-i nevoie să-ţi zic să ai grijă, aşa că-ţi zic doar să te întorci întreagă,

bine?

Ştiu că Artemisia îşi îmboldeşte calul cât de mult poate, dar, holbându-mă la explozia de flăcări din depărtare, nu mi se pare suficient. Ţipetele străpung văzduhul, făcându-mi pielea ca de găină şi inima să bubuie. Îmi dau seama că mă ţin prea strâns de Artemisia abia când îmi dă un cot blând, dar ferm, în coastă.

— Vino-ţi în fire, îmi strigă peste umăr. N-o să fii bună de nimic dacă laşi panica să te dărâme.

Ştiu că are dreptate, dar e greu să-ţi păstrezi calmul şi stăpânirea de sine când ţipetele agonice ale unor nevinovaţi îţi ţiuie în ureche.

Ne apropiem călare de tabără cât de mult putem, până când calul începe să se sperie, apoi parcurgem pe jos restul drumului. Nu privesc în urmă – toată atenţia mea se concentrează asupra rămăşiţelor aprinse ale zidului care înconjoară tabăra –, dar ştiu că ceilalţi sunt în spatele meu. De aproape, focul e şi mai mare decât mă aşteptam; niciun centimetru din tabără nu pare să fi scăpat neatins.

Faţă în faţă cu incendiul uriaş, până şi Artemisia pare înspăimântată.

— Nici nu ştiu de unde să începem! îmi strigă ea.

Nu ştiu ce răspuns să-i dau. Şi eu parcă aş fi încremenit. Dar îmi strunesc nervii şi ridic mâinile. Mă concentrez, simţind lângă inimă căldura pandantivului lui Ampelio.

Îmi lipesc palmele între ele şi apoi le despart, întinzând braţele în lături. Atunci şi flăcările din tabără se despart, oglindindu-mi mişcările. Deschiderea abia s-ar putea numi crăpătură, abia îmi descoperă

rămăşiţele lăsate în locul în care fusese zidul, dar e suficient de largă cât să deschidă o cărare spre interiorul taberei şi asta e tot ce contează.

— Du-te cu ceilalţi Paznici ai Apei, începeţi din margini şi înaintaţi spre centru, îi strig. Eu şi ceilalţi Păzitori ai Focului vom deschide cărări ca să scoatem oamenii.

Artemisia încuviinţează din cap şi ridică braţele, dar nu pot să rămân şi s-o urmăresc. Mă întorc iar spre cărarea deschisă şi pornesc de-a lungul ei, atentă să-mi menţin concentrarea. La cât de îngustă e, o singură scăpare ar face-o să se închidă în jurul meu şi, cu toate că focul nu m-a ars niciodată în cantităţi mici, n-am de gând să verific cât poate rezista puterea asta de protecţie.

Ţipetele sunt mai pătrunzătoare acum, atât de puternice şi de şuierătoare, încât îmi ridică părul de pe braţe. Mă iau după ţipătul cel mai apropiat, lărgind cărarea în faţa mea şi lăsând-o să se închidă în spate, până când ajung la un gol unde înainte fusese una dintre cazărmi, dar din care acum a mai rămas doar scheletul. Păşesc înăuntru şi cobor braţele, ducând apoi mâneca la nas şi la gură ca să filtrez fumul gros din aer şi un miros la care aş prefera să nu mă gândesc.

— E cineva? strig în astreană.

Mi-e imposibil să văd ceva prin perdeaua de fum, dar ţipetele se aud şi mai tare, dublate de suspine slabe.

— Cine e? îmi răspunde tare o voce, speriată şi răguşită.

Păşesc spre ea, împiedicându-mă de ceva de pe jos care aproape sigur pare a fi un trup nemişcat. Mă

ghemuiesc să văd dacă e în viaţă, dar vocea mă opreşte.

— E mort, spune ea, înainte să întind mâna şi să-l ating. Aici, te rog!

Stomacul mi se strânge şi mă îndrept de spate. Vocea e mai tânără decât mi s-a părut la început şi vorbeşte într-o astreană poticnită şi nesigură.

— Eşti singur? îl întreb, dar, văzând că nu răspunde nimeni, întreb din nou în kalovaxiană.

În loc de răspuns, aud o inspiraţie scurtă şi apoi o expiraţie zgomotoasă, atât de puternică, încât mă împinge în spate cu un pas. În urma acelei rafale de aer, focul din apropiere izbucneşte şi mai tare, dar camera se eliberează de fum şi mă trezesc faţă în faţă cu cinci persoane înspăimântate. Cea mai mică nu poate avea mai mult de şase ani, iar cea mai mare – Păzitorul Aerului care a risipit fumul – e o femeie de vreo douăzeci de ani.

Vreau să întreb dacă sunt bine, dar e clar ca bună ziua că nu sunt. Sunt speriaţi şi plini de cenuşă, ca să nu mai zic de arsurile de pe piele. Stau grămadă pe jos, dar acum, după ce aerul s-a limpezit, se ridică împleticit în picioare.

— Haideţi, îi îndemn, întinzându-le mâna. Veniţi după mine şi nu vă depărtaţi.

Păzitoarea încuviinţează din cap, deşi mă priveşte cu neîncredere. Întinde braţele în spate şi apucă mâinile a doi dintre copii, apoi porneşte după mine. Toţi au pânze înfăşurate în jurul capului, de la nas în jos, care le acoperă gurile.

Când ajungem iar la zidul de foc, inspir adânc, mă adun şi apoi mă folosesc de darul meu ca să despart iar flăcările, străduindu-mă să eliberez un spaţiu mai

lung şi mai lat, ca să încapă toată lumea. E obositor să menţin un spaţiu atât de mare, dar îmi reuşeşte şi-i îndrum în faţă.

— Cine e? şopteşte o voce în spatele meu, dar e imediat amuţită.

Mă concentrez asupra drumului din faţă, în direcţia din care sunt aproape convinsă că am venit, cu toate că nu am cum să fiu sigură. În incendiu, toate arată la fel. Se aud şi alte ţipete, puternice, apropiate, dar mă forţez să le ignor. Deocamdată, îmi spun în gând. Pot să mă întorc, dar întâi trebuie să-i pun la adăpost pe oamenii ăştia.

Fumul din gâtul meu e atât de gros şi de fierbinte, încât abia pot să respir, chiar şi prin mâneca de la rochie. Parcă aş bea din nou Encatrio, arzându-mi gâtul de sus în jos.

Tocmai în clipa în care simt că n-o să mai rezist, intru direct într-o perdea de apă, care mă udă din cap până-n picioare. Mă chinui să respir, şocată şi uşurată în acelaşi timp.

Îmi aud numele, vag, ca din depărtare, şi apa se risipeşte, descoperind-o în faţă pe Artemisia.

— Eşti teafără? mă întreabă, după care îi observă pe cei pe care i-am adus afară.

Înjură încet şi îşi îndreaptă atenţia spre ei. Strigă după Heron, care vine alergând, cu o trusă pregătită cu tifon şi unguent.

— Intru din nou, spun eu. Erau mulţi alţii acolo.

— Theo, zice Artemisia. A scăpat de sub control. Nu trebuie să rişti.

În schimb, Heron nu protestează. În loc de asta, scoate o cârpă din trusă şi i-o întinde Artemisiei.

— Stropeşte-o cu apă, o îndeamnă el. Îi va fi mai

uşor să respire prin ea.

Artemisia pare gata să se împotrivească, dar face cum i s-a spus şi Heron îmi dă cârpa udă.

— Inspiri prea mult fum, chiar şi cu asta. Când ieşi, caută-mă imediat, bine? Şi nu intra mai mult decât îţi stă în putere. Îţi cunoşti limitele, Theo. Şi îţi dai seama că nu poţi să ajuţi pe nimeni dacă mori.

— Ştiu, spun, luând cârpa de la el şi legându-mi-o în jurul capului, astfel încât să-mi acopere nasul şi gura.

Cârpa umedă mă ajută a doua oară când intru în flăcări, dar nu opreşte deloc usturimea din ochi provocată de fum. Mă iau după ţipete şi reuşesc să găsesc un alt grup de patru bărbaţi şi femei adunaţi grămadă în ceea ce pare să fi fost sala de mese. Mă urmează până afară aşa cum au făcut şi ceilalţi şi nu mă odihnesc decât câteva secunde înainte să intru din nou.

Pentru că Păzitorii Apei înaintează din afară spre înăuntru, stingând incendiul, drumurile sunt din ce în ce mai uşoare. E mai puţin fum, mai puţin foc prin care trebuie să-mi fac drum, dar trupul mă doare la fiecare pas şi plămânii mă ustură atât de tare, încât e o adevărată agonie să respir. Şi totuşi ţipetele încă răsună, încă cer ajutor, aşa că mă întorc, iar şi iar.

— Theo, ajunge, spune Heron după ce aduc afară al patrulea grup.

Se străduieşte să vindece un băiat de zece ani, cu mâinile pe pieptul lui, ajutându-l să elimine fumul din plămâni.

— Odihneşte-te câteva minute. Bea puţină apă. Avem timp.

Dar ţipetele din aer trag de mine, chemându-mă

înapoi în flăcări, fără niciun moment de repaus.

— Doar încă o dată, spun şi o las pe Artemisia să mă împroaşte iar din cap până-n picioare cu apă, după care păşesc iar în flăcări.

Îl aud pe Heron strigându-mă pe nume chiar în clipa în care păşesc înăuntru, dar apoi îl pierd şi nu aud decât pocnetele focului şi ţipetele neîntrerupte. Mă împleticesc orbeşte spre unul dintre ele, vag conştientă de efortul cu care pun un picior în faţa celuilalt. Lumea dimprejur se învârte şi vuietul de flăcări se amestecă neclar. Închid ochii şi inspir adânc, ca să mă echilibrez, deschizându-i abia când răsună încă un strigăt, limpede şi aproape.

Pornesc spre el. *Doar încă o dată,* îmi amintesc eu. *Apoi pot să mă odihnesc.*

Alergând, flăcările mi se preling pe piele, dar abia le mai simt. Nu simt decât sângele care-mi zvâcneşte în creier, îndemnându-mă înainte.

Văd o deschidere în flăcări şi păşesc prin ea, privind în jur după originea strigătului, dar nu văd decât foc şi fum. Aud ţipătul din nou, dar de data asta se aude din spatele meu şi mă răsucesc pe călcâie, dar nu găsesc nimic.

— Mă auziţi? strig eu. E cineva? Am venit să vă ajut, dar trebuie să ştiu unde sunteţi.

Încă un ţipăt, de data asta drept lângă mine. Însă în clipa în care mă întorc, ţipătul se preschimbă într-un râset, strident, ascuţit şi răguşit.

Bâjbâi prin fum, căutând originea, deşi râsetul acela mi se strecoară sub piele şi mă irită cu o senzaţie de familiaritate pe care o desluşesc abia când din fum păşeşte şi iese la iveală o siluetă ceţoasă, neclară.

Dagmaer, îmbrăcată toată în negru, exact aşa cum

era în visul cu Cress din sala de bal. Şi nu e singură. De o parte şi de alta a ei sunt alte două doamne îmbrăcate cu aceleaşi haine de doliu, cu feţele acoperite cu văluri funebre.

— Bună, Thora, rosteşte Dagmaer cu un zâmbet dispreţuitor. Voi avea grijă să-i transmit lui Cress cât de mult ţi-a plăcut mica ei surpriză.

Furtună de flăcări

Văd neclar, ca prin ceaţă. Nu sunt reale – nu se poate să fie reale. Dar fireşte că sunt. Fireşte că ăsta nu e un incendiu obişnuit, provocat de câteva chibrituri aprinse. Fireşte că avea Cress în gând un plan mai amplu. Aproape că o văd aievea, cum toate trei au pornit de la palat îndată ce Cress a aflat încotro ne îndreptam, cum au călărit zi şi noapte, fără povara vreunor arme sau alte provizii. Probabil că au ajuns în tabără cu vreo oră în urmă şi i-au scos afară pe paznici, după care şi-au folosit puterile ca să stârnească flăcări, făcându-le să crească şi să tot crească, până când întreaga tabără a luat foc.

Cress n-ar fi putut să vină în persoană, având în vedere că ameninţarea unei lovituri de stat atârnă peste capul ei, dar îmi închipui că asta a fost a doua opţiune.

E un mare efort să-mi concentrez privirea asupra lui Dagmaer – asupra oricăreia dintre ele. Vederea mi se înceţoşează tot mai tare, ochii mă ustură şi-mi lăcrimează de la fum. Totuşi îmi chem darul în ajutor, creez o minge de foc şi o azvârl spre Dagmaer, care nici măcar nu are nevoie să se ferească de ea. Zboară neputincioasă pe lângă ea, cu vreo jumătate de metru

spre dreapta. O urmăreşte, aproape plictisită, apoi se întoarce spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Vai! Cineva nu e în formă bună, spune, plesnind din limbă şi păşind spre mine.

Trena rochiei ei negre a luat foc şi târăşte flăcări în urmă cu fiecare pas, dar nu pare s-o preocupe.

— Ai obosit? mă întreabă pe un ton dulceag, aşa cum i-ar vorbi unui copil.

Întinde mâna şi-mi atinge obrazul cu degete fierbinţi ca focul. Îi dau mâna la o parte şi – neavând nicio armă – fac primul lucru care-mi vine în minte. Strâng pumnul şi o pocnesc cât de tare pot. Mişcarea îmi pare greoaie şi lipsită de putere, dar ajunge ca să provoc un scrâşnet ameţitor când pumnul îi izbeşte nasul.

Dagmaer face câţiva paşi împleticiţi în spate şi îşi duce mâna la nasul spart. Îşi retrage degetele şi, cu un soi de fascinaţie absentă, se uită la sângele de pe ele, întorcând apoi privirea înapoi spre mine. Sângele care îi şiroieşte pe faţă îi dă o înfăţişare şi mai înfricoşătoare ca înainte.

— Se pare că totuşi a mai rămas o oarecare dorinţă de luptă în tine, spune ea, buzele strâmbându-i-se într-un zâmbet feroce. Foarte bine. Va fi mai distractiv aşa.

Cheamă flăcări în vârfurile degetelor şi la fel fac şi cele două fete din spatele ei. Apoi pornesc spre mine cu paşi chinuitor de lenţi.

Mă lupt cu durerea din oase, cu plămânii arşi şi cu ameţeala şi mă silesc să mă concentrez, apelând la propria-mi putere ca să chem flăcări. Cel puţin pentru asta nu e nevoie de un efort deosebit. Aici, înconjurată de atâta foc, măcar magia mea e puternică. Simt că parcă aş avea rezerve nelimitate.

Dagmaer priveşte îngândurată focul din mâinile mele.

— Nu-i rău. Voi avea grijă să-i spun lui Cress că ai murit cu demnitate.

— Nu trebuie s-o omorâm, intervine una dintre celelalte fete.

— Taci, Maeve, îi şuieră Dagmaer. Bineînţeles că vom încerca s-o capturăm în viaţă, dar... ei bine... se mai întâmplă şi accidente, nu?

Se întoarce spre mine:

— Şi nu cred că vei veni cu noi de bunăvoie.

Preţ de o clipă, mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă aş face-o. Aş putea să mă întorc la palat, faţă în faţă cu Cress, de data asta în realitate, nu în vise, fără să port chipul altcuiva şi... şi aş fi acolo singură, fără niciun plan, fără aliaţi, doar eu însămi şi puterea mea. Şi n-ar fi suficient. Chiar dacă aş reuşi s-o omor, aş rămâne încolţită într-un palat, înconjurată de inamici, fără vreo cale de scăpare.

Nu. Nu pot să fac asta de una singură. Am crezut că voi putea s-o fac prin intermediul viselor noastre, dar a fost o greşeală – o greşeală care ne-a costat atâtea vieţi. Trebuie să mă întorc la ceilalţi, trebuie să întocmesc un plan, trebuie s-o fac în mod corect.

În loc să răspund, arunc cu focul din mână spre Dagmaer, care se fereşte din calea lui cu uşurinţă.

— Fie, spune zâmbind. Speram că ne vei face probleme.

Azvârle flăcări spre mine, iar eu încerc să mă dau la o parte din calea lor, dar mă nimeresc în coapsă, făcând nervii de acolo să-mi explodeze de durere. Din fericire, cămaşa mea de noapte încă e udă leoarcă şi focul se stinge repede. Mă opresc un moment,

aplecată.

— Numai de atât eşti în stare, Dagmaer? o întreb, îndreptându-mă de spate. Bănuiesc că nu e la fel de uşor să mă omori cum a fost cu băiatul tău vitreg de şase ani. Te-ai simţită puternică atunci?

Nici nu tresare.

— Nu ştii nimic despre putere, Thora. De unde să ştii? Nu ai decât coroana ta de cenuşă şi te bizui mereu pe ajutorul altora. Întâi, pe ajutorul lui Cress, apoi pe al rebelilor care ţi-or fi ieşit în cale. Apoi pe al Prinţului Søren, nu-i aşa? Toată puterea ta e de mâna a doua, ai primit-o de la alţii, în condiţiile impuse de ei. Până şi toate astea – ceea ce eşti acum – ţi-au fost oferite de Cress. Nu ţi le-ai dorit, nici măcar n-ai încercat să le obţii.

Invocă alte flăcări, aruncând spre mine cu trei mingi mici. Evit două dintre ele, dar a treia mă loveşte în umăr şi ţip de durere.

De undeva, din depărtare, cineva mă strigă pe nume, dar abia aud, abia aud altceva dincolo de sângele care-mi bubuie în urechi.

— Nu Cress mi-a dăruit astea, îi spun lui Dagmaer şi fiecare cuvânt e hotărât şi tăios. Dacă te mai vezi cu Cress, să-i zici. Puterea pe care mi-a oferit-o ea a fost o nimica toată, umbra unei umbre, abia dacă aş fi putut aprinde un chibrit cu ea. Am ales puterea asta aşa cum trebuia s-o fac, în Mina de Foc. Am luptat pentru ea. Am câştigat-o *pe merit.*

Dagmaer râde, pornind din nou spre mine, cu flăcări în ambele mâini.

— Măi, măi! Rămâne de văzut dacă va fi suficient, nu? mă sfidează ea, cu ochii aprinşi, cu flăcările din junii nostru oglindite în pupilele ei.

Mă încordez, invocând flăcări la rândul meu şi pregătindu-mă de atac. Dar, înainte ca vreuna dintre noi să poată lovi, din spatele meu răsună un strigăt puternic şi un puhoi de apă o loveşte pe Dagmaer în piept, împingând-o în spate şi izbind-o de celelalte două fete, stingând focul din mâinile lor.

Toate trei se îneacă şi tuşesc, se ridică cu chiu, cu vai în picioare şi privesc uluite în jur în clipa în care Artemisia se iveşte dintre flăcări, apărând lângă mine, cu sabia într-o mână şi cu cealaltă mână ridicată şi pregătită pentru încă o lovitură.

— Întârziai, îmi spune. M-am gândit că ţi-ar prinde bine puţin ajutor.

— La fix, fac eu.

— Încă cineva care-ţi vine în ajutor, se pare, se stropşeşte Dagmaer, căreia zâmbetul batjocoritor i s-a şters cu totul de pe chip.

N-o mai face pe încrezuta – e furioasă, iar furia ei nu face decât s-o stârnească şi pe a mea.

— Regret, n-aş putea să-ţi explic conceptul prieteniei, spun, aruncând o minge de foc spre ea.

O nimereşte în burtă, sfârâind la contactul cu rochia ei umedă, iar ea scoate un urlet asurzitor şi sare la noi, urmată îndeaproape de celelalte două fete.

Artemisia azvârle spre ele încă un şuvoi de apă, dar de data asta sunt pregătite şi dau înapoi cu numai un pas; Artemisia e pregătită, năpustindu-se cu sabia spre ele.

Cel mult pot să nu le stau în cale, dar încerc şi eu să contribui cu câteva explozii de foc, când sunt sigură că n-o s-o lovesc pe ea. Majoritatea atacurilor îşi ocolesc ţintele de departe, mai curând reuşind doar să le sperie, dar câteva nimeresc, sfârâind pe rochiile lor

ude şi, uneori, ating câte un petic de piele descoperită.

Pentru fiecare lovitură de-a noastră, ele parcă ar da două. O rafală nesfârşită de foc se abate asupra mea şi a Artemisiei şi, cu darul ei al apei, reuşeşte să pareze doar majoritatea mingilor. Multe dintre ele trec de apărarea ei şi ne ard pielea şi hainele.

O flacără mai mare, aruncată de Dagmaer, mă loveşte în umăr cu atâta putere, încât cad violent pe spate. Sesizând momentul de slăbiciune, una dintre celelalte fete – Maeve – ţâşneşte spre mine cu un rânjet feroce şi flămând, ştiind că am devenit o ţintă sigură. Artemisia e ocupată cu celelalte două fete; nici nu cred că mă observă.

Te bizui mereu pe ajutorul altora. Cuvintele lui Dagmaer îmi răsună în minte. Adevărat, pot să stârnesc flăcări, dar şi Maeve poate şi, în clipa de faţă, Maeve are un avantaj asupra mea. Focul din spatele lui Maeve tremură, aproape imperceptibil, şi atunci îmi vine o idee.

Întind mâna şi Maeve tresare, apoi vede că nu am nicio flacără.

Izbucneşte în râs.

— Deja epuizată, Thora? întreabă ea. Şi te tot lăudai că ai devenit mai puternică…

Înainte să încheie fraza, smucesc mâna înapoi şi o limbă de foc ţâşneşte ca o mână din spatele ei, înconjurând-o de brâu şi târând-o în mijlocul incendiului. Maeve ţipă asurzitor şi apoi ţipetele ei se sting cu totul.

Artemisia îmi aruncă o privire cu ochi scânteietori, aşa cum îi devin întotdeauna în urgia luptei, cu o expresie de extaz.

— Grozav, Theo…

Înainte să termine, Dagmaer sare la ea şi toată eleganţa ei ca de felină dispare când o doboară pe Artemisia la pământ. Îşi înfăşoară mâinile în jurul gâtului ei şi strânge, arzându-i totodată şi pielea.

— Nu! ţip eu.

Încerc să procedez la fel cum am făcut cu Maeve, dar Dagmaer sare din calea atacului, eliberând-o în acelaşi timp pe Artemisia, iar flăcările o cuprind pe cealaltă fată, cufundând-o în peretele de foc înainte să apuce măcar să ţipe.

Dagmaer se repede iar asupra lui Art, dar de data asta sunt mai rapidă. Fără să stau pe gânduri, mă arunc peste trupul ei, protejându-l. Apelez la tot ce mi-a mai rămas din putere şi fac flăcările să răsară, să tot răsară, închipuindu-mi că toată tabăra e numai foc, că fiecare centimetru arde. Imediat ce conturez ideea, aud uruitul acela şi în urechi, simt atingerea tremurătoare a flăcărilor pe piele şi urletul lui Dagmaer, care vibrează în văzduh. Apoi înăbuş focul în gând. Îl îndes adânc în pământ, până când nu mai rămâne nimic, doar cenuşă.

Şi atunci nu mai rămâne decât tăcere şi fum şi lumea încremenită. Dar simt cum bate inima Artemisiei, simt înălţarea şi coborârea pieptului ei şi pentru mine e suficient.

Mă căznesc să-mi ridic capul, mă căznesc să deschid ochii şi în jurul meu descopăr doar pământ pârjolit, rămăşiţele clădirilor arse, petice dintr-un zid distrus. Şi cadavre – prea multe cadavre încât să le pot număra, printre care unul întins la numai câţiva centimetri de mine, despre care ştiu cumva în adâncul fiinţei că a fost al lui Dagmaer, deşi n-a rămas mai nimic din el ca să pot şti cu siguranţă.

Aud pe cineva strigându-mă pe nume şi o cacofonie de glasuri, dar apoi vederea mi se întunecă şi nu mai aud nimic.

Întuneric

Mă împresoară întunericul, o noapte fără stele, fără lună, fără nimic după lumina căruia să mă orientez. Îl simt înfăşurându-mi braţele şi picioarele, mişunând pe pielea mea ca şi cum ar fi zece şerpi. Îl simt în aer, în fiecare inspiraţie rece, ca de îngheţ.

Nu simt pământ sub picioare, nimic nu se află împrejur, în afară de aerul negru ca smoala. Deschid gura, dar nu iese niciun sunet, chiar şi când ţip din străfundul plămânilor.

Poate că aşa e moartea – niciun Dincolo, nicio reîntâlnire cu mama, cu Ampelio, cu Hoa, cu Elpis şi cu toţi ceilalţi pe care i-am pierdut. Poate că n-o meritam, poate că m-au refuzat. Îmi amintesc, ca prin ceaţă, motivul pentru care ar fi făcut-o, cum am lăsat-o pe Cress să-mi pătrundă în minte şi că pentru asta au plătit mii de astreani de la Mina de Aer. Poate că asta merit – o veşnicie de nimicnicie conştientizată.

Timpul e nemăsurat, o întindere nesfârşită în care o oră ar putea la fel de bine să fie o secundă, care ar putea să fie o săptămână şi n-aş avea de unde s-o ştiu. E, totodată, infinit şi infinitezimal.

Închid ochii şi, când îi deschid din nou, nu mai sunt singură în întuneric. Cress se află la câţiva paşi de mine, părul ei alb-gălbui îi pluteşte în jurul capului de parcă ar fi suspendată în apă şi rochia ei din dantelă neagră se înfoaie şi unduieşte sub puterea unui curent invizibil. Un moment, pare împăcată, are ochii închişi şi

privirea relaxată, dar apoi aceştia se deschid subit şi îmi întâlnesc privirea şi zăresc furia ei rece şi bolborositoare cu care m-am obişnuit.

Poate că ăsta e acel Dincolo pe care-l merit, o nimicnicie veşnică, având-o doar pe Cress alături ca să-mi ţină de urât. Poate că asta meritäm amândouă.

Cândva mă gândeam că poate, când ne vom revedea Dincolo, ne vom fi iertat una pe cealaltă, dar asta gândeam înainte să se fi adunat abuzurile ei. Privind-o acum, îmi dau seama că nu ne aşteaptă nici urmă de iertare, nicio putere salvatoare, numai un soi de ură din care ne vom hrăni pe veci întinde mâna, dar nu reuşeşte să întindă braţul cu totul, pentru că se loveşte de un fel de barieră. Zgomotul izbiturii răsună în jurul meu, ca şi cum ar fi lovit un perete de sticlă groasă. Întind şi eu mâna şi-l pipăi, la rândul meu, e rece şi tare şi solid.

Cress se încruntă. Deschide gura şi văd că articulează cuvinte, vorbeşte, dar nu aud nimic. Probabil că-şi dă şi ea seama, pentru că se încruntă şi mai tare şi îşi lipeşte ambele mâini de bariera care ne desparte. Se apropie, aplecând capul, şi bariera îi distorsionează trăsăturile. Inspiră adânc şi deschide gura larg şi, de data asta, aud ţipătul, care mă asurzeşte. Îmi face pielea ca de găină şi părul de la ceafă să se ridice.

Ţipă atât de tare, încât bariera dintre noi tremură şi crapă, pe suprafaţa ei se întinde o pânză de fisuri, după care se sfarmă cu totul.

Mă trezesc gâfâind şi aerul din plămânii mei nu mai e rece ca gheaţa. Mă doare când respir, fiecare inspiraţie e agonizantă, dar durerea îmi aminteşte că

sunt vie, aşa că o savurez. Cu un efort destul de mare, mă sforţez să deschid ochii. La început, lumina mă orbeşte, dar, după ce clipesc de câteva ori, descopăr că lumina vine de la o singură lumânare aşezată lângă mine, într-un cort care altfel e cufundat în întuneric.

Când încerc să mă ridic în capul oaselor, capul îmi zvâcneşte şi sunt nevoită să mă întind la loc gemând, acoperindu-mi ochii cu braţul ca să alung lumina, însă până şi mişcarea asta neînsemnată îmi străfulgeră tot trupul cu durere.

— Theo? rosteşte o voce aproape în şoaptă.

Cobor braţul şi mijesc ochii în întuneric, descoperindu-l pe Heron aşezat în apropiere, între culcuşul meu şi un al doilea. Deşi persoana care îl ocupă stă întinsă cu spatele la mine, observ bogăţia de păr azuriu. Artemisia.

— E întreagă? întreb.

Vocea mea sună aspră şi răguşită, abia inteligibilă, şi fiecare silabă îmi provoacă durere, dar Heron înţelege.

— Am îndreptat tot ce se putea îndrepta, răspunde el, privind spre ea. E vie. Respiră. Dar încă nu s-a trezit.

Înghit în sec, dar asta nu face decât să îmi amplifice durerea din gât.

— Cât timp a trecut? îl întreb.

— Puţin peste o zi. E gata să se crape de ziuă.

Face o pauză, apoi pune întrebarea inevitabilă.

— Theo, ce s-a întâmplat?

Închid ochii strâns şi amintirile mi se scurg înapoi în minte, întâi încet, apoi deodată.

— Strigătul – pentru care am intrat ultima oară – era o capcană, încep eu, apoi îi povestesc despre

Dagmaer şi celelalte fete, cum Dagmaer a apucat-o de gât pe Artemisia, sugrumând-o şi arzând-o în acelaşi timp.

— Ar fi omorât-o. Aşa că am…

Tac, incapabilă s-o spun, dar mă silesc.

— Am încercat s-o protejez pe Art şi apoi am provocat explozia. A fost singura cale de a o opri pe Dagmaer, la alta n-am putut să mă gândesc.

O clipă, Heron nu zice nimic.

— Dar aşa a fost. Ai oprit-o.

Încuviinţez din cap, privind din nou spre Artemisia. Mă forţez să nu-mi închipui cea mai sumbră posibilitate – că n-a fost de ajuns ca s-o salvez pe Art.

— Ceilalţi cum sunt? întreb în schimb. A mai fost cineva rănit din cauza exploziei?

Heron ezită o clipă, apoi clatină din cap.

— Nu, în explozie nu. Deja îi scoseserăm pe toţi de acolo, răspunde el, dar apoi se opreşte.

Şi-mi evită privirea, cu ochii aţintiţi la flama lumânării.

— Spune-mi, Heron, insist eu, încet, dar hotărât. Trebuie să ştiu.

Inspiră încet, adunându-şi gândurile.

— Estimăm că în tabără locuiau trei mii de oameni, pe lângă paznicii care au abandonat-o când a izbucnit incendiul. În total, cinci sute de supravieţuitori.

Închid ochii strâns. Două mii cinci sute de oameni au murit. E de neconceput, dar Heron încă n-a încheiat.

— Am suferit pierderi şi în rândurile noastre, adaugă el. Ne aşteptau paznici ascunşi, pregătiţi de luptă, aşa cum ai prevăzut. Şi unii dintre cei care au pătruns în incendiu nu s-au mai întors.

Nu vreau să ştiu răspunsul, dar întreb oricum.

— Câţi oameni am pierdut?

— O sută cu totul. Iniţial, numai Păzitorii au intrat în foc, dar i-au urmat şi persoane fără daruri. Au salvat vieţi cu toţii, dar…

Face o pauză.

— Am pierdut atât Păzitori, cât şi ne-Păzitori.

Gândurile îmi vuiesc haotic în minte, dar numai unul îmi trece de buze.

— E vina mea.

Pesemne că Heron se aştepta să zic ceva de genul ăsta, pentru că nu pierde nicio clipă.

— A fost alegerea lor, Theo, spune, apropiindu-se şi luându-mă de mână.

Pielea mea e încă sensibilă şi mă dor oasele, dar nu mă feresc de el.

— Ar fi putut să rămână în tabără; ar fi putut să găsească alte căi prin care să ne ajute. Au *ales* să intre în incendiu, perfect conştienţi că-şi riscau vieţile. Nu e vina ta.

Mă întorc spre el şi clatin din cap.

— Nu e vorba doar despre asta. Incendiul în sine. A făcut-o ca să mă pedepsească, pentru că era supărată din cauza Riggăi. *O mică surpriză,* aşa a numit-o. Dacă aş fi ascultat de tine sau de Blaise sau de toţi ceilalţi care m-au încurajat să iau o băutură împotriva viselor şi să-mi apăr mintea de ea…

— Poate că oricum am fi ajuns aici, mă întrerupe Heron. Poate că oricum şi-ar fi trimis harpiile aici. Se poate să n-o fi făcut ca să te pedepsească, se poate să nu fi făcut din asta o confruntare personală, dar tu însăţi ai spus-o. În loc să piardă mina, voia s-o distrugă. Asta n-ar fi fost diferit cu nimic.

Ştiu că are dreptate, dar nu-mi linişteşte

remuşcările. Două mii şase sute de vieţi pierdute.

Heron îmi strânge mâna cu putere în mâna lui.

— Ai luat cea mai bună hotărâre pe care o puteai lua, cu informaţiile pe care le aveai. Nu puteai să prevezi situaţia asta.

— *Ar fi trebuit,* îl contrazic şi un suspin mi se strecoară în voce. O cunosc, ar fi trebuit să-mi dau seama ce va face.

Heron răsuflă greoi.

— De trebuit, ar trebui să mai dormi. După ce ai leşinat, ţi-am dat să bei din licoarea împotriva viselor cât de repede am putut, dar mai am aici.

Mă gândesc la visul meu, la Cress, aflată de cealaltă parte a acelui zid de sticlă, fără să poate trece de el, până când a reuşit. Heron vâră mâna în buzunar şi scoate o sticluţă cu un lichid albastru, pe care o primesc cu ezitare. E rece în mâna mea. Aş vrea să-i spun că nu ştiu cât de mult ar putea să mă ajute, dar nu pot. N-aş face decât să-l îngrijorez. În plus, a rezistat destul de mult şi, când n-a mai rezistat, m-am trezit.

— Acum ce facem? îl întreb.

Tace un moment.

— În timp ce dormeai, am luat câteva hotărâri, mărturiseşte el. I-am dat de ştire lui Dragonsbane şi acum e pe drum spre Râul Savria – se va întâlni cu noi acolo în două zile, ca să ne preia răniţii, după care va porni spre Mina de Pământ.

— Dar dacă Cress şi-a trimis harpiile şi la Mina de Foc…

— Asta a zis şi Blaise. Trimitem un grup acolo, în caz că se petrece ceva asemănător, dar nu vrem să-i trimitem pe toţi, în caz că ne aşteaptă încă o capcană.

Încuviinţez din cap. Are sens şi, în clipa de faţă, Cress cred că ar fi în stare de orice.

— Blaise îi va conduce, adaugă aproape şovăitor.

Auzind asta, mă chinui să mă ridic în capul oaselor, ignorând zvâcnetele din capul meu.

— Blaise, repet eu. Acelaşi Blaise care se străduieşte să evite folosirea darului său se duce într-un loc unde sunt zeci de mii de pietre de pământ, care-l vor implora să le folosească?

Situaţia nu pare să-l încânte nici pe Heron, dar încuviinţează din cap.

— E singurul care a mai fost acolo. Cunoaşte tabăra, cunoaşte zona. E o necesitate.

Aş vrea să-l contrazic, dar îmi dau seama că are dreptate.

— Şi noi, restul? întreb. Unde vom merge după întâlnirea cu Dragonsbane?

— Asta tu vei decide, răspunde Heron. Bineînţeles, Maile a propus în gura mare tot felul de idei. Majoritatea implică atacarea palatului, în pofida faptului că armata noastră s-a micşorat.

Oftez, clătinând din cap.

— Ar fi o lovitură funestă.

Heron se încruntă.

— O lovitură funestă?

Îmi dau seama că termenul e kalovaxian, aşa că-i explic:

— Aşa spun kalovaxianii când pornesc o luptă pe care ştiu că o vor pierde – ori pentru a slăbi inamicul, ori pentru a deschide drum pentru o victorie mai mare sau pentru câştigarea mizei finale, oricare ar fi ea. Dar e un sacrificiu pentru un bine mai mare. De obicei, comandanţii îi împing în faţă pe războinicii inferiori,

ştiind că nu vor supravieţui, dar că, aşa, cei mai importanţi vor rămâne în viaţă ca să reuşească în bătălia ulterioară.

— Noi nu avem războinici inferiori, de fapt, nici războinici mai importanţi, îmi atrage el atenţia. N-ar fi o lovitură funestă. Ar fi doar moarte.

Încuviinţez din cap, dar adevărul e că nu ştiu ce să fac acum, încotro să mă îndrept. E greu de crezut că, doar cu două nopţi în urmă, sărbătoream ceea ce credeam că va fi o victorie iminentă. Cum de s-a schimbat totul într-un răstimp atât de scurt?

Vâr licoarea împotriva viselor în buzunarul cămăşii de noapte.

— Va trebui să dorm mai târziu. Sunt prea multe de făcut acum.

— Chiar ar fi indicat să te odihneşti, îmi atrage atenţia Heron. Te-am întremat cât de bine am putut, dar unele lucruri trebuie să fie rezolvate de trupul tău pe cont propriu.

— Mă voi odihni în curând, promit. Dar nu putem să rămânem aici. Ştii asta. Suntem ţinte sigure şi Cress ştie exact unde ne aflăm. Poţi să-i aduni pe ceilalţi? Trebuie să dezbatem opţiunile.

— Theo… face Heron.

— Mă voi odihni după aceea. Şi o voi supraveghea pe Artemisia în lipsa ta. Când se trezeşte, tu vei afla primul.

Nu spun *dacă*. Încerc să nu mă gândesc la asta, dar cred că Heron aude oricum, pentru că se încruntă îngrijorat şi îşi întoarce privirea spre silueta ei adormită.

— Bine, cedează oftând şi se ridică greoi în picioare. Îţi voi aduce şi puţină mâncare. Ceva tot

trebuie să mănânci.

Rămas-bun

Cât Heron e plecat, nu-mi smulg nicio clipă ochii de la Artemisia. Abia dacă clipesc. Fiecare înălţare a pieptului ei, fiecare mişcare subtilă pe care o face în somn, le observ pe toate.

Trezeşte-te, rostesc în gând. *Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te.*

Dar ea doarme în continuare, inconştientă, şi sper că măcar visele ei sunt mai liniştite decât ale mele.

Deşi trupul mă doare la fiecare mişcare, mă ridic din culcuşul meu şi mă duc lângă al ei, ca să-i văd faţa în lumina licăritoare a lumânării. Dormind, e aproape de nerecunoscut, are o expresie relaxată şi împăcată. Nu ştiu dacă aş putea să spun vreodată despre Artemisia că ar fi *împăcată* – fără impulsuri de furie, fără ferocitate. Pacea nu i se potriveşte nicicum.

O iau de mână, dar atârnă moale în mâna mea.

— Îmi pare atât de rău, Art. Te rog, trezeşte-te, şoptesc eu.

Dar Artemisiei nu prea i-au convenit niciodată ordinele, aşa că nu sunt întru totul surprinsă că nu mă ia în seamă.

Clapa de la intrarea cortului se deschide foşnind şi o dungă de lumină pătrunde înăuntru. După ce-mi şterg lacrimile care mi-au apărut la ochi, mă întorc să văd cine e.

Søren aşteaptă stingher la intrare, uitându-se când la mine, când la Art.

— Te-ai trezit, spune, văzând că nu vorbesc, şi îmi dau seama că iar l-am pus în situaţia de a crede că voi

muri.

Încuviinţez din cap, muşcându-mi buza.

— Da. Spre deosebire de mulţi alţii.

Păşeşte spre mine, cu expresia îndureratã.

— Theo, nu face asta.

Se aşază lângă mine şi ajungem să ne privim de la acelaşi nivel.

— E periculos să-ţi laşi mintea să pornească pe cărarea aia şi la capătul ei nu vei găsi nimic. Crede-mă. Am trecut pe acolo.

— Nu cred că mintea mea o poate stăpâni, subliniez eu.

— A câştigat bătălia asta, mă contrazice el încet. De data asta ne-a luat mult mai mult decât i-am luat noi Orice ai face, acum nu poţi să mai schimbi asta. Poţi doar să ai grijă să câştigi războiul. Nu poţi face asta dacă vinovăţia te înăbuşă atât de mult încât nu mai gândeşti clar. Nu pot să te învăţ cum să te eliberezi de ea – nu ştiu dacă se poate, pe deplin –, dar nu pierde din vedere tot ce ai realizat. Nu pierde din vedere faptul că Cress că a făcut asta ca să te lege de mâini şi că, dacă o laşi să-ţi facă asta, a câştigat.

Încuviinţez din cap, coborându-mi privirea la Artemisia.

— O să se trezească, nu-i aşa?

Atunci Søren râde, dar forţat.

— Art? N-a supravieţuit tuturor întâmplărilor prin care a trecut, ca apoi să moară de mâna unei amărâte din înalta societate cu haine de prost-gust.

Nu pot decât să pufnesc, mai mult pentru că îmi dau seama că are dreptate. Chiar şi în lipsă de alt motiv, Art va supravieţui doar ca să le facă în ciudă tuturor celor care n-o cred în stare.

— De unde aţi aflat de Dagmaer? îl întreb.

Îmi evită privirea.

— I-am găsit trupul printre ruine. Aproape de neidentificat, dar purta un guler cu pietre de foc şi, la spate, era trecut numele ei.

— Un dar de la Cress, bănuiesc eu.

Søren încuviinţează din cap.

— Mai erau două, adaugă el. O anume Maeve şi o Freya. Numele astea nu mi-au spus nimic, dar a fost destul de simplu să deduc cine au fost.

— Făceau parte din armata de harpii a lui Cress. Erau moarte toate?

Îmi amintesc că le-am văzut trupurile înnegrite înainte să-mi fi pierdut cunoştinţa, dar, chiar şi aşa, tot simt nevoia să-l aud pe el spunând-o.

— Moarte toate, confirmă, apoi ezită.

— Le-ai…?

Nu poate duce fraza la capăt, dar nu e nevoie.

— Le-am omorât pe toate, îi răspund. N… n-am făcut doar să adun foc în mâini şi să-l împing într-o parte şi-n alta. Søren, focul parcă făcea parte din mine, parcă eu însămi făceam parte din el. Parcă aş fi întins propria mână şi le-aş fi apucat pe fiecare în parte. Parcă am simţit cum se scurge viaţa din ele sub atingerea mea.

Tace câteva secunde. Apoi mă ia de ceafă şi îşi atinge fruntea de a mea. Închide ochii şi răsuflă încet. Îi simt respiraţia pe buze, dulce de la cafeaua pe care trebuie s-o fi băut de dimineaţă.

— Ai salvat multe vieţi, îmi şopteşte. Ştiu că în clipa asta nu ţi se pare de ajuns, dar e ceva. Şi ai supravieţuit. Şi asta e ceva.

Răsuflu la rândul meu, simţind că, sprijinită de el,

trupul mi se relaxează. Vreau să rămân aşa încă puţin, încă o oră sau chiar o zi, dar, auzind glasuri cunoscute aproape de cort, ne despărţim, tocmai în clipa în care în care Blaise, Heron, Erik şi Maile intră pe rând, în grabă.

Toate privirile se îndreaptă întâi către Artemisia şi apoi spre mine.

— Nicio schimbare, îi spun lui Heron, eliberând şovăitor mâna ei şi întorcându-mi atenţia spre ei. Aşadar? Ce facem mai departe?

Am purtat aceeaşi discuţie cu numai câteva zile în urmă şi fiecare a venit pregătit cu altă idee, cu alt plan, cu tot cu posibilele avantaje şi dezavantaje. Acum câteva zile nu puteam cădea de acord asupra niciunei abordări, pentru că puteam adopta atât de multe.

Dar acum nu vine nimeni cu vreun plan. Nicio idee. Nicio sugestie. În schimb, cortul e apăsat de o tăcere grea, impenetrabilă.

— Blaise, încep eu, rupând tăcerea. Porneşti spre Mina de Pământ, nu?

Ezită un moment, apoi încuviinţează din cap.

— Împărăteasa n-ar fi avut de unde să ştie sigur că eram în drum spre Mina de Aer. Logic ar fi fost să-şi trimită oamenii la ambele mine, pentru orice eventualitate.

— Dar, în cazul ăsta, ar fi ajuns acolo deja, intervine Maile, clătinând din cap. Nu vei găsi decât cenuşă.

Simt un gol în stomac la gândul atâtor morţi noi de adăugat la pierderile noastre. Alte câteva mii de vieţi pierdute.

— Nu neapărat, spune Blaise încruntat.

— Ce vrei să spui? îl întreb.

Blaise îşi umezeşte buzele.

— Mina, răspunde el. Dacă eu aş fi în mină şi ar izbucni un incendiu, iar paznicii ne-ar părăsi şi ne-ar lăsa să murim… aş intra în mină. Am descoperit că aşa s-a întâmplat şi aici. Erau câteva sute de sclavi astreani în Mina de Aer, dar n-au vrut să iasă decât după ce s-au convins că nu mai era niciun pericol. Sclavii de la Mina de Pământ nu au de unde şti că a trecut pericolul. Stau acolo ascunşi, fără să ştie ce se petrece. Am de gând să intru şi să-i scot afară.

— Blaise, nu poţi să intri în mină, replic surprinsă.

Ridică din umeri.

— De fapt, sunt singurul care ar trebui să intre, rosteşte el pe un ton egal, deşi îi observ agitaţia în privire. Cunosc planul de amplasare, cunosc cărările. Oricine altcineva s-ar rătăci acolo, jos.

Vreau să mă împotrivesc, să-i spun că e nesăbuit şi că aveam impresia că am depăşit deja pretenţiile lui de martir, dar îmi ţin gura. Deşi nu vreau s-o recunosc, nici măcar în sinea mea, înţeleg logica din cuvintele lui. Au logică, dar asta nu înseamnă că-mi convin. Trebuie să existe altă cale.

Înainte să pot răspunde, intervine Maile:

— Nu putem să mergem toţi la Mina de Pământ. Dacă iscoadele kalovaxiane ar vedea toată armata noastră îndreptându-se într-acolo, armata kalovaxiană s-ar pregăti să ne întâmpine. Şi nu s-ar termina cu bine.

— Ştiu, spun eu.

— Putem să mergem în vest, propune Erik. Să ne întâlnim cu navele lui Dragonsbane, aşa cum am stabilit, dar, în loc să-i lăsăm doar răniţii noştri, să plecăm cu toţii. Să ne adunăm curajul şi resursele

câteva luni, înainte să lovim din nou.

Søren clatină din cap.

— Dacă am pleca acum, am pierde tot ce am realizat, tot ce am câştigat. Vor pune iar mâna pe Minele de Foc şi de Apă şi pe moşia Ovelganilor. Am irosi toate pierderile pe care le-am suferit ca să ajungem aici.

Deşi nu pomeneşte de Artemisia, privirea lui fuge spre ea în timp ce vorbeşte. *Nu e pierdută,* îmi vine să zic, dar înţeleg ce vrea să spună.

— Nu putem fugi, încuviinţez eu. Nici măcar cu intenţia de a ne întoarce. Trebuie să lovim acum, altfel nu vom mai avea ocazia. Dacă fugim, nu vom mai fi atacatorii, ci atacaţii, iar Cre… Împărăteasa nu se va opri până nu ne va fi distrus pe toţi.

Mă gândesc la Cress, în visele mele, cum se plimba prin palat, împărţind porunci şi trimiţându-i pe alţii să acţioneze în locul ei, fără să se pună vreodată în pericol, fără să-şi rişte ea viaţa. Nu e nicio crăpătură în armura ei, dar, dacă o înlături pe aceea, nu mai rămâne nimic din ea.

— Theo, face Søren, privindu-mă cu atenţie. Ai expresia aia. Ori ai un plan, ori eşti pe cale să faci ceva nechibzuit.

— Am… un început de plan, le mărturisesc. Ne vom întâlni cu Dragonsbane, aşa cum am hotărât. Şi apoi vom ataca palatul, pe uscat şi de pe mare.

— Ar fi o lovitură funestă, spune Erik. Nu avem o armată suficient de mare; nu avem arme suficiente. Ar fi ca şi când am zvârli cu pietricele într-un uriaş.

Zâmbesc, dar e un zâmbet încordat şi sumbru.

— Nu şi dacă am trece de zidul capitalei şi am ajunge în inima palatului, înainte să-şi dea seama ce se

petrece.

Blaise e primul care înţelege, ochii lui se luminează.

— Vrei să folosim tunelurile.

Încuviinţez din cap.

— Ştim că există unul care pleacă din mare şi ajunge în sala tronului şi în temniţă, continui eu. Îţi mai aminteşti vreunul cu intrare din exterior?

Blaise cade pe gânduri, încruntat.

— Vreo două, dar se poate să fi fost închise. Nu le-am încercat niciodată.

Heron scotoceşte prin raniţa sa, de unde scoate o hartă făcută sul şi o desfăşoară.

— Unde? întreabă, întinzându-i lui Blaise o bucată de cărbune.

Blaise o studiază încruntat şi apoi se foloseşte de bucata de cărbune ca să deseneze două x-uri, urmate de nişte linii ce pătrund în palat.

— Ăsta duce în pivniţa bucătăriei, spune el. E cel prin care am pătruns în palat la început, deci putea fi folosit acum câteva luni. De ăsta însă nu sunt atât de sigur. Teoretic, duce la cramă, dar nu l-am încercat. Ştiu despre el doar din auzite. Dar toate sunt înguste. Nu poţi să trimiţi o armată întreagă prin ele. Kalovaxianii îşi vor da seama şi ne vor măcelări unul câte unul, pe măsură ce ieşim din tunel.

— N-am de gând să fac asta, îl contrazic, după care le explic exact ce mi-a venit în minte.

La urmă, încăperea rămâne tăcută, toţi cântăresc cuvintele mele în gând.

— E un plan nebunesc, spune Maile, rupând tăcerea.

— Ai altă propunere? o întreb.

Maile clatină din cap.

— Am zis că e un plan nebunesc, răspunde ea. N-am zis că e un plan prost. Dacă reuşeşte, va fi un miracol, dar poate să reuşească.

Søren încuviinţează din cap.

— Voi începe să pregătesc trupele, să stabilim unde va merge fiecare, spune el.

— Iar eu îi voi da de ştire lui Dragonsbane, zice Heron.

Încuviinţez din cap, privind spre Artemisia.

— Nu-i spune ce s-a întâmplat. Nu prin mesaje. Unele lucruri trebuie explicate prin viu grai, rostesc eu.

Deşi ştiu că e o hotărâre corectă, încă mi-e groază să-i spun mătuşii mele despre Art faţă în faţă. Heron şi Søren au avut bunăvoinţa să insiste că n-a fost vina mea, dar n-am niciun dubiu că Dragonsbane va privi lucrurile cu totul altfel. Deja a pierdut un copil. Nu pot permite să-l piardă şi pe-al doilea.

După ce se împrăştie cu toţii, îl urmez pe Blaise. Nu pare din cale afară de surprins când apar mergând în acelaşi ritm cu el.

— Ai venit să-ţi iei rămas-bun? mă întreabă, privindu-mă cu coada ochiului.

— Bănuiesc că nu am de ce să-ţi spun să ai grijă. Aşa că, da, aş zice că am venit să-mi iau rămas-bun.

Auzind acestea, se zăpăceşte un moment.

— Am fost sincer în ce ţi-am spus, Theo. Nu vreau să mor. Am de gând să fac tot ce-mi stă în putere ca să mă întâlnesc cu tine la palat, preferabil, urmat de războinici noi.

— Atunci fă-o, îi spun.

Şovăie iar, gândindu-se cum să răspundă.

— Îţi aminteşti când ne-am întâlnit în pivniţa bucătăriei? întreabă el. Ţi-am propus să fugi, să laşi toate astea în urmă ca să poţi trăi.

Înţeleg unde bate şi mă nelinişteşte, dar nu am de ales decât să încuviinţez din cap.

— Îmi amintesc. Am fost tentată să plec cu tine, mai tentată decât mă lasă orgoliul să recunosc.

— Dar n-ai făcut-o, spune el. Nu voiai să mori, dar nici nu voiai să trăieşti într-o lume în care n-ai făcut tot ce-ţi stătea în putinţă ca să-i ajuţi pe cei care aveau nevoie de tine.

Mă ia de mână din mers şi o strânge puternic.

— Nu vreau să mor, continuă el din nou. Dar nu pot să trăiesc cu conştiinţa împăcată dacă nu fac nimic, în timp ce alţii suferă. Cred că înţelegi.

Îmi stăpânesc o replică şi încuviinţez din cap.

— Înţeleg. Dar, Blaise, dacă intri în mina aia, vei fi înconjurat de pietre de pământ. O astfel de erupţie de putere nu te va omorî doar pe tine.

— Ştiu, răspunde imediat, ferindu-şi privirea. N-o să permit una ca asta.

O spune cu atâta uşurinţă, încât aproape sunt convinsă că e atât de simplu. Dar amândoi ştim că nu va fi aşa.

— Am încredere în tine, îi zic. Am încredere în judecata ta.

Blaise încuviinţează din cap.

— Şi eu în a ta, spune el, oprindu-se şi întorcându-se cu faţa la mine, căutând cuvintele potrivite. Ştiu că am mai zis-o, dar te iubesc, Theo…

— Blaise… îl întrerup, dar el vorbeşte mai departe, liniştit:

— Nu ca înainte. Nu aşa cum cred că te-aş fi iubit

într-o lume fără kalovaxiani, dar tot iubire e. Şi iubirea asta înseamnă ceva. Şi vreau să afli despre ea, să ştii despre ea, în caz că nu voi mai avea ocazia să-ţi spun mai târziu.

Vreau să mă împotrivesc, să-i zic să nu-şi ia rămas-bun în felul ăsta, de parcă nu ne vom mai vedea niciodată. *Nu vom muri,* vreau să-i zic. *Vom trece peste asta, vii, împreună. Şi, într-o bună zi, în curând, ne vom plimba iar prin palat şi ne vom simți, iar ca acasă.*

Dar apoi mă gândesc la Artemisia, rămasă în cort, inconştientă, supravegheată de Heron. Mă gândesc la Erik, căruia i-a fost scos un ochi cu degete învăluite în flăcări. Nu sunt la adăpost. Nu suntem de neatins. Şi poate că ar fi mai bine s-o recunoaştem, să spunem ce trebuie spus cât putem.

— Şi eu te iubesc, îi spun, mângâindu-i obrazul cu mâna liberă.

Pielea lui e la fel de fierbinte ca dintotdeauna, aproape prea fierbinte ca să poată fi atinsă. Atât de aproape de el, îmi amintesc cum m-am simţit când îl sărutam, cum mă simţeam când mă cufundam în braţele lui. Sentimentul de siguranţă pe care mi-l inspira de fiecare dată. Amintirile sunt frumoase, da, dar parcă ar fi ale altei persoane, ale unei versiuni a persoanei mele care nu prea mai există. Totuşi zăbovesc umbre ale ei. Îi sărut buzele scurt şi delicat.

— Fii curajos, îi spun. Fii hotărât. Te voi vedea în curând, cu o armată în spate.

Nu-i zic să se ferească de pericole şi nici el nu mi-o zice. Am renunţat la siguranţă cu mult timp în urmă şi, în mod straniu, e o uşurare s-o putem recunoaşte.

Mă sărută pe frunte, apoi îmi dă drumul şi pleacă fără nici un alt cuvânt.

Îndurare

În noaptea aceea, după ce Blaise pleacă alături de legiunea lui şi ceilalţi se culcă, rămân trează în pat, răsucind în mâini licoarea pentru somn fără vise primită de la Heron. I-am spus că o voi bea, dar acum, când a sosit clipa, nu mă înduplec s-o fac.

Cress poate să mă rănească în vise – deja m-a înjunghiat. Cu siguranţă îmi dorea răul şi în ultimul vis. Gândindu-se la moartea lui Dagmaer şi a celorlalte două fete, nu mă îndoiesc că va încerca s-o facă din nou. Dar de data asta voi fi pregătită. De data asta am un plan. Am întrebări. Am o cale de ieşire.

Mă întorc pe cealaltă parte în culcuş şi aşez licoarea sub pernă. Trece un timp până mă ia somnul, dar când adorm, sunt pregătită şi-mi ţin pumnalul strâns în mână.

De data asta, eu o surprind pe Cress. Stă tolănită pe tronul mamei, purtând coroana mamei şi o rochie neagră acoperită cu rubine şi pietre de foc, iar acum e singură, fără anturajul ei de harpii. Pare cumva mai mică, mai vulnerabilă, micşorată de dimensiunile încăperii şi ale tronului însuşi. Văzându-mă, se încruntă şi se îndreaptă puţin de spate.

— Te-ai întors, spune de parcă nu i-ar veni să creadă.

Păşesc spre ea, învârtind cuţitul între degete aşa cum m-a învăţat Art. După toate câte a făcut, toţi oamenii pe care i-a rănit, ar trebui să-i pot înfige cuţitul în inimă fără niciun dram de remuşcare. Ea nu pare să fi avut remuşcări când m-a rănit, aşa că eu de ce să

am? Dar am…

— M-am întors.

Îşi recapătă parţial atitudinea rece, dar, când se lasă pe spate, privindu-mă îngândurată, în zâmbetul ei observ un tremur.

— Aşadar, ţi-a plăcut surpriza mea? mă întreabă.

Mă gândesc la foc, la mirosul de carne arsă din aer, la ţipetele care mă vor bântui în coşmaruri ani în şir. Mă gândesc la Artemisia, care poate nu se va mai trezi niciodată. Strâng mai bine cuţitul în mână, dar mă silesc să-i răspund la zâmbet.

— Înainte, îmi spuneam că nu semeni deloc cu tatăl tău, îi zic. Dar mă înşelam. Ar fi foarte mândru de tine, pentru cât eşti de neîndurătoare.

Nu e un compliment şi, în ciuda dragostei pe care ştiu că i-o poartă tatălui ei, nici ea nu pare să-l considere ca atare.

— Am făcut ce trebuia, Thora. Şi o voi face, iar şi iar, până când vei pricepe.

— Dar chiar pricep, îi răspund.

Asta o face să se îndrepte cu totul de spate.

— Chiar? întreabă neliniştită, ca şi când i-aş juca o festă. Atunci, ai venit să-mi ceri îndurare? Nu-mi va fi uşor să ţi-o ofer, dar poate dacă mă implori…

— Nu vreau îndurare de la tine. Nici nu cred că ai fi în stare de aşa ceva. Nu, am vrut să spun că te înţeleg: cine eşti, ce urmăreşti. Înţeleg că eşti un monstru şi că nu există nicio cale de a te salva. Înţeleg că singurul mod de a pune capăt situaţiei ăsteia e să te privesc cum arzi.

— Poate pentru tine, replică ea şi ochii îi scânteiază. Dar mama mi-a arătat o altă cale de a încheia povestea, odată pentru totdeauna. Ai vrea să

vezi şi tu?

Gâtul mi se usucă tot.

— Mama ta, rostesc încet.

Cress zâmbeşte şi mai larg, apoi se ridică în picioare şi trece pe lângă mine, ieşind pe uşă. O urmez în grabă şi ea mă conduce pe coridoarele şerpuitoare ale palatului.

— Mi-a povestit că ţi-a spus despre asta, despre arma pe care au creat-o ea şi iubitul ei. Velastra. Un nume drăguţ pentru o asemenea armă, n-ai zice?

Mi se strânge stomacul. Am văzut ce le-a făcut Cress lui Erik şi lui Søren – abia pot să-mi închipui ce i-a făcut Brigittei. Ce trebuie să-i fi făcut şi lui Laius.

— E mama ta.

— Da, recunoaşte Cress, aruncându-mi o privire peste umăr. Mă întreb dacă şi eu mă voi strâmba atât de jalnic când voi muri. Aş vrea să cred că nu, deşi mă tem că semănăm destul de mult la trăsături.

— Unde mă duci, Cress? o întreb, dar cred că ştiu răspunsul.

După atâtea luni, culoarele astea încă ard în amintirea mea.

Îmi amintesc ultima noapte petrecută aici, cum am fost târâtă pe drumul ăsta, când gărzile m-au dus în temniţă.

— Existau goluri în memoria ei, după atâţia ani, şi a fost greu să reproducem exact instrumentele pe care le-a avut la dispoziţie atunci. În plus, fireşte, mama nu are acelaşi talent alchimic ca iubitul ei. A durat mai mult decât sperasem, dar am obţinut o oarecare reuşită în crearea velastrei, continuă Cress. M-am gândit că poate ai vrea să vezi cu ochii tăi.

Îmi simt trupul împovărat, fiecare pas cere efort,

dar o urmez pe treptele înnegrite, strângând pumnalul în mână cu atâta putere, încât simt cum mânerul filigranat îmi răneşte degetele.

Când ajungem la gărzile de serviciu, Cress doar le face semn cu capul fiecăreia şi trece mai departe, cotind după un colţ, apoi după încă unul, oprindu-se în cele din urmă în dreptul unei celule ocupate de o singură persoană, ghemuită lângă peretele din spate, cu mâinile legate în cătuşe grele de fier.

Auzind-o pe Cress, ridică privirea, iar eu fac un pas împiedicat în spate.

Laius.

A venit aici ca să-şi înfrunte moartea, aşa că a fost mai uşor să-l consider mort încă din clipa în care a plecat dintre noi, de la Mina de Apă, printr-un sacrificiu nobil şi eroic. Cel mult am sperat ca el să moară repede, dar în adâncul inimii ştiam că Cress nu e atât de milostivă.

Totuşi e cu totul altceva să-l văd faţă în faţă, să-i văd obrajii supţi şi ochii căprui bulbucaţi, cele trei degete lipsă de la mâini şi bandajele cu care-i sunt acoperite braţele şi picioarele, de unde îmi imaginez că i-au fost smulse şi alte bucăţi de carne.

— Mărturisesc că m-am cam supărat când am descoperit şiretlicul tău, Theo, să trimiţi un băiat în locul alchimistului, dar s-a dovedit că mi-ai trimis un dar mai valoros decât credeai.

— Laius, rostesc, pentru că e singurul cuvânt pe care-l pot articula.

El nu poate să mă vadă, nu poate să mă audă, dar o spun oricum.

— Aşa îl cheamă? întreabă Cress, ridicând apoi din umeri. Am descoperit că velastra e o combinaţie între

alchimie şi pietre de spirit. Cel puţin aşa a zis mama – şi mă îndoiesc că ar fi fost în stare să născocească o minciună bună, dată fiind toată suferinţa prin care trecea. Totuşi nu reuşeam s-o lămurim cu totul, nu reuşeam să facem velastra să acţioneze mai mult de câteva minute, chiar şi după ce am descoperit formula în sângele ei. Dar asta mi-a dat ideea – sângele. E secretul vieţii, nu? În el se află puterea mea, deci de ce nu s-ar afla acolo şi puterea lui? Sânge, de o mie de ori mai puternic decât orice piatră.

— Ce vrei să zici? o întreb, fără să-mi smulg privirea de la Laius.

Probabil că s-a speriat văzând-o pe Cress înaintea lui aşa, vorbind de una singură. Dar îmi amintesc ce mi-a spus Søren – poate că pentru el a devenit un fenomen cotidian. Gândul ăsta îmi provoacă greaţă.

— Nici aşa nu am ajuns la o soluţia permanentă, din păcate, dar acum durează mult mai mult. La majoritatea, câteva ore, la unii, zile întregi. Dar ar fi mai uşor să-ţi arăt decât să-ţi spun, cred, adaugă ea, după care se apropie de gratii.

Bagă mâna în buzunar şi scoate o sticluţă goală. Nu, nu goală. Aerul dinăuntru luceşte în lumina palidă a lumânărilor, aproape opalescent.

— Laius, rosteşte ea pe un ton înecăcios de dulce.

Auzind-o, Laius tresare, dar ridică încet ochii şi-i întâlneşte privirea.

— Ia spune-mi, ce ar zice Regina ta dacă te-ar vedea acum? îl întreabă, înclinând capul într-o parte.

La cuvintele astea, Laius se încruntă.

— Nu, spun cu fermitate, cu toate că îmi dau seama că nu mă aude.

Nu e slab şi pricăjit. E curajos şi hotărât, iar eu l-am

dezamăgit pe el, nu el pe mine.

Laius îşi fereşte ochii o clipă, dar apoi o priveşte iar fix şi, în ciuda durerii, a feţei lui însângerate şi a degetelor şi cărnii lipsă, ochii lui scânteiază de furie. Privirea nu-i ezită.

— Îmi închipui că ţi-ar aminti ce s-a întâmplat când ai crezut-o învinsă şi frântă şi slabă. Îmi imaginez că apoi Regina mea ţi-ar demonstra în termeni neechivoci că făpturile frânte sunt cele mai periculoase.

Cress se schimonoseşte la faţă şi, cu un strigăt feroce, aruncă sticluţa la picioarele lui Laius, în celulă.

Un moment, nu se petrece nimic, iar aerul din jurul lui Laius abia tremură. Apoi, deodată, îl cuprinde, ochii lui se înceţoşează şi privirea îi devine distantă, iar expresia feţei i se înmoaie.

— Laius, repetă ea, cu un zâmbet crud în colţul gurii. Ar trebui să dai dovadă de puţin respect faţă de Împărăteasa ta. În picioare.

Ca şi când ar înainta prin nisip mişcător, Laius se ridică în picioare.

— Închină-te înaintea mea, spune ea.

Laius se apleacă din şolduri, e o plecăciune stângace, dar o plecăciune. O plecăciune pe care nu vrea s-o facă. Observ asta în expresia lui, în licărul de ură din spatele acelor ochi pustiiţi – atât de discret şi de îndepărtat, încât nu l-aş fi observat dacă n-aş fi privit atent. Atât de firav, încât nu poate schimba nimic. Face ce i se spune pentru că nu are de ales.

— Raza de acţiune nu-i atât de mare pe cât mi-aş dori, continuă Cress, întorcându-se spre mine. Omul trebuie să fie aproape de gaz când e eliberat, înainte să se împrăştie în aer şi să-şi piardă din putere. Aşa cum ţi-am zis, nu durează mult. Îşi va veni în fire în

câteva ore. Să ştii că nu e prima oară când am încercat cu el. E un subiect de testare excelent – atât de sfidător, atât de răzvrătit, doar până-n clipa în care inhalează velastra.

Vorbeşte cu atâta veselie, încât nu îmi doresc nimic mai tare decât să o lovesc. Să-i înfig pumnalul în piept, acolo unde ar trebui să-i fie inima, deşi nu sunt convinsă că are aşa ceva. Înainte, mă întrebam dacă aş putea s-o fac. Nu credeam că aş fi în stare. Şi poate chiar aşa era până acum câteva clipe, dar acum, văzându-l pe Laius cu privirea lui pustiită, văzând cum i-a fost luată propria-i voinţă, ştiu fără niciun dubiu că aş putea s-o fac. Că aş putea să apuc viaţa lui Cress în mâini şi s-o sfarm. Ştiu că moartea ar fi o pedeapsă prea blândă pentru ea.

Înainte să pot spune ceva, continuă ea:

— Totuşi cred că nu-mi mai e deloc de folos, spune ea întorcându-se spre Laius.

Înainte să pricep sensul cuvintelor, vâră mâna în buzunarul de la rochie şi scoate la rândul ei un pumnal. Degetele mi se strâng în jurul pumnalului meu, sunt gata de luptă, dar Cress nu întoarce vârful spre mine. În loc de asta, îl împinge printre gratii, cu mânerul înainte.

— Ia-l, Laius, îl îndeamnă.

— Nu.

Cuvântul iese în şoaptă şi încremenesc în clipa în care Laius întinde mâna după pumnal.

— Cress, nu. Nu face asta.

Nu pare că mă aude, privindu-l în continuare pe Laius, cu o expresie liniştită. Cu toate că ţine bine pumnalul, mâinile îi tremură, şi ştiu că undeva, sub pelicula cu care i-a acoperit velastra mintea, e

conştient de ce se întâmplă; se împotriveşte din toate puterile. Îmi dau seama că nu va fi de ajuns.

— Iar acum, Laius, spune Cress, adoptând un ton moale şi siropos. Îţi vei tăia singur gâtul.

Nu pot articula cuvinte. Nu mă pot mişca. Nu pot să fac nimic, doar să privesc cum Laius se supune poruncii şi lama argintie lasă o rană adâncă şi roşie în gâtul lui. Aşa cum cuţitul lui Theyn i-a tăiat gâtul mamei atunci, demult. Degetele mele se înalţă să apuce gratiile de fier ale celulei, de parcă aş putea să le rup şi să întind mâna după el, de parcă aş putea să-l salvez.

Dar nu pot. Nu pot decât să privesc cum cade în genunchi şi apoi la pământ, nemişcat.

În clipa următoare, Cress e ţintuită de peretele culoarului, cu pumnalul meu lipit de gâtul ei înnegrit şi cojit. Apăs cu suficientă putere cât să-i iasă sângele la suprafaţă, de un roşu-stacojiu.

Gestul nu pare s-o tulbure. Mă urmăreşte atent, înclinând capul într-o parte.

— Adică vrei să mă omori? mă întreabă, iar fiecare cuvânt musteşte de sarcasm.

Asta ar trebui să fac. Asta *vreau* să fac. Dar nu ăsta va fi sfârşitul. Dacă aş omorî-o pe Cress acum, într-o asemenea împrejurare, n-aş rezolva nimic. Altcineva îi va lua locul, poate cineva şi mai cumplit.

Cine ar putea fi mai cumplit decât ea? Cred că l-aş prefera până şi pe Kaiser în locul ei.

Dar pe Cress o cunosc, o înţeleg şi acum suntem prea aproape ca să mai schimbăm regulile jocului.

— Nu, îi spun, smulgându-mi cuvântul din piept. Nu aici. Nu aşa. Nu, dar vin după tine. Cu toată puterea, cu toată furia şi cu toată ura mea. Vin după tine cu

toate. Şi vreau să ştii că în acel moment, când vei înţelege că am învins – când vei implora îndurare –, nimeni nu-ţi va asculta rugăminţile. Şi după ce vei muri, când poporul tău va fi învins şi Astrea va reveni sub stăpânirea mea, nimeni nu-ţi va mai pronunţa vreodată numele. Nu va rămâne nicio dovadă a existenţei tale, nicio poveste de transmis mai departe generaţiilor viitoare, niciun cântec în onoarea ta. Istoria va uita de tine, Cress. Iar după ce voi muri şi eu, nu va mai fi nimeni să-şi amintească de tine. Nu va rămâne din tine decât un pumn de cenuşă împrăştiat de vânt. Pierdută. Ştearsă. Uitată.

Cress se uită în ochii mei şi mă bucur când observ că e puţin speriată.

— Cândva am fost prietene, Cress. Erai sora mea de suflet şi inima mea te va jeli mereu, într-un fel. Dar data viitoare când ne vom întâlni voi avea grijă să plăteşti pentru crimele tale – pentru absolut toate crimele tale cumplite. Printre care şi cea de mai înainte.

— Iar acum e momentul în care mă predau? întreabă Cress, zâmbind zeflemitor.

Clatin din cap.

— Nu. Acum e momentul în care vei face pace cu zeii tăi şi îi vei ruga să se îndure de tine. Pentru că eu nu voi avea îndurare.

Cress nu face decât să se holbeze la mine, dar nu-i nevoie să mai adaug ceva. Am încheiat aici.

Iau vârful pumnalului şi mi-l înfig în buricul degetului mare, ca, folosindu-mă de durerea usturătoare, să mă smulg din somn şi să mă întorc la adăpostul relativ al culcuşului meu.

Asprimea păturii jerpelite e bine-venită, la fel şi

sforăiturile baritonale ale lui Heron. Mă ridic încet, frecându-mă la ochi. Lumina pastelată a zorilor abia începe să pătrundă prin pânza cortului şi deja aud oameni afară, discutând cu glasuri şoptite, obosite, pregătindu-se să strângă tabăra.

Aş putea să mai dorm încă jumătate de oră – până şi dramul ăsta de somn în plus ar conta înaintea zilei pline care mă aşteaptă, dar ştiu că nu voi putea să închid ochii fără să văd chipul lui Laius, fără să aud în minte ecourile vocii lui, fără să mă bântuie privirea lui goală din momentul în care velastra a pus stăpânire pe el.

O reuşită, aşa i-a spus, dar încă prea slabă, prea limitată pentru pagubele pe care Cress ar vrea să le provoace cu velastra. Dar ce pagube a creat. Îndeajuns cât să distrugă o persoană, să-i fure voinţa, să-i închidă sufletul însuşi într-o cuşcă.

Îmi îngrop faţa în mâini, inspir adânc şi încerc să mă concentrez, să-mi împiedic gândurile să se învârtă în jurul ororii situaţiei, al coşmarului pe care o fi sperând Cress să-l dezlănţuie dacă ar izbuti să facă velastra mai puternică.

Nu vom avea nicio şansă împotriva ei – ştiu asta la fel de limpede cum îmi ştiu numele, iar informaţia asta sapă adânc sub pielea mea şi zăboveşte acolo.

Un sunet străpunge toate gândurile vijelioase care ameninţă să mă înece, firav ca scâncetul unui pui de pisică nou-născut.

— Theo? spune Artemisia.

Pregătiţi

Chiar dacă s-a trezit, Artemisia încă nu e la fel ca

înainte. Pe măsură ce se înalţă soarele, mergem împreună prin tabără şi Art se lasă greu pe mine, pentru că picioarele îi sunt în continuare prea slăbite ca să o susţină singure. Amândouă ne prefacem că nu observăm.

S-a trezit, îmi spun. *E suficient.*

Fiecare om din tabără are câte o îndeletnicire, câte o sarcină de îndeplinit, ca să ne punem în mişcare cât de repede posibil – mai exact, fiecare om în afară de mine şi de Art. Heron a sfătuit-o să rămână în pat şi gata, dar ea n-a suportat să stea pe loc şi a insistat să ne plimbăm, prilej cu care o pun la curent cu evenimentele pe care le-a pierdut şi cu cel mai recent – şi cred că şi ultimul meu – vis cu Cress.

Strânge din dinţi la fiecare pas şi, deşi nu voi şti sigur vreodată, cred că se străduieşte să nu ţipe de durere. Îi distrag atenţia povestindu-i planul nostru, îi spun despre culoare şi despre cum ne vom folosi de ele.

La urmă, rămâne tăcută, încruntată şi gânditoare, deşi nu ştiu dacă de durere sau îngrijorare.

— E planul cel mai bun care ne-a venit în minte, îi spun. L-am formulat înainte de visul meu, înainte ca Laius...

Mă opresc, simţind un gol în stomac, dar mă silesc să continui:

— Totuşi, rămâne planul cel mai potrivit. Aşa vom ajunge în palat şi e mai important ca niciodată s-o facem. Mama ta ne-a răspuns deja – ne va aştepta la râu cu un grup de bărci, ca să transporte cam jumătate din trupele noastre în port.

— Şi jumătatea cealaltă?

— Vor porni de aici spre intrările celor două culoare

la pas şi călare. Am trimis iscoade la ele, să se asigure că ambele tuneluri sunt deschise.

— Bănuiesc că-ţi dai seama că nu poţi să îngrămădeşti mulţi luptători într-o pivniţă de bucătărie şi într-o cramă fără ca cineva să observe. Adevărat, probabil că oamenii care vor trece pe acolo vor fi astreani, dar…

Nu mai continuă, însă nu e nevoie să încheie ideea.

Îmi amintesc de trădarea lui Gazzi, din cauza căreia Elpis şi-a pierdut viaţa. Îmi amintesc de Ion, care a întors spatele zeilor săi şi şi-a folosit darul ca să-şi ajute duşmanii şi să-mi facă mie rău. Îmi amintesc de servitoarea mea de demult, Felicie, care m-a trădat înaintea Kaiserului, pe când aveam doar şapte ani.

Nu înseamnă că putem avea încredere în cineva doar pentru că e astrean. Nici nu pot să-i învinovăţesc de fapt. Sunt oprimaţi de atâta timp, încât poate că s-ar mulţumi să stea la adăpost decât să rişte luptând pentru libertate.

— Avem câţiva Paznici ai Aerului care se întremează după incendiu, îi amintesc eu. Câţiva dintre ei vor merge cu fiecare grup, ca acolo să-i facă invizibili pe războinicii noştri dacă s-ar întâmpla să intre cineva în încăpere. Şi nu va trebui să aştepte decât o zi, poate două, înainte să atacăm împreună.

— Într-o zi, poate două, se pot întâmpla multe, observă ea.

— Ştiu, spun, şi stomacul mi se agită. Dar nu avem niciun plan mai bun.

— Nu zic că e prost, adaugă ea repede. Dar, când atâtea probleme sunt lăsate la voia întâmplării, e bine să fim pregătiţi pentru orice.

Coboară privirea şi văd că pantalonii îi sunt

suflecaţi până deasupra genunchilor, descoperind bandaje groase care-i acoperă fiecare centimetru pătrat de piele. I-am zărit arsurile când Heron le-a dat iar cu unguent şi le-a învelit în tifon curat azi-dimineaţă – dungi roşii şi fioroase de carne vie, sucite şi diforme. Nu-mi vine să cred că e pe picioare acum, cu atât mai puţin că se plimbă şi vorbeşte, dar, în fond, Artemisia a fost dintotdeauna mai puternică decât voi fi eu vreodată.

— Îmi pare rău, îi spun.

Îmi urmează privirea spre picioarele ei, se încruntă şi ridică din umeri.

— Nu intri într-un incendiu scăpat de sub control cu gândul că o să ieşi nevătămată, îmi spune ea. Nu-i nevoie să-ţi zic eu. Şi, oricum, mi-ai salvat viaţa.

— După ce ţi-am pus-o în pericol. După ce am hotărât să continuăm spre Mina de Aer, în ciuda sfaturilor voastre. După ce am alergat înapoi în incendiul ăla o ultimă oară şi ne-am vârât pe amândouă în capcana aia.

— Şi eu care credeam că mie îmi cereai iertare, spune Artemisia.

— Ţie îţi cer.

— Iar eu deja te-am iertat. Îţi spun sincer, dacă aş fi fost în situaţia ta, nu ştiu dacă aş fi procedat altfel. Apoi, dacă n-ai fi decis să mergem la Mina de Aer, ce s-ar fi schimbat? Oricum şi-ar fi trimis harpiile. Dar n-am fi putut să-i salvăm pe toţi oamenii pe care i-am salvat. Aşa că mi se pare că n-ai nevoie să te iert eu – tu însăţi trebuie să te ierţi.

Deschid gura şi o închid la loc.

— Ai fi putut să mori din cauza mea, subliniez eu.

Art pufneşte pe nas.

— Aş fi putut să mor din cauza harpiilor Împărătesei, mă corectează ea. Tu m-ai salvat. Mi-ar fi plăcut să cred că, după ce *eu* te-am salvat pe *tine* de atâtea ori, vom putea să fim chit, dar se pare că trebuie s-o rostesc cu voce tare: Îţi mulţumesc, Theo. Îţi mulţumesc că m-ai salvat. Picioarele mele se vor vindeca. Îmi voi recupera puterile. Şi asta datorită ţie. Aşa că fii bună şi lasă-mă să mă recuperez în linişte, ce zici?

Îmi muşc limba şi ne plimbăm încă vreo câteva minute în linişte, înconjurate de tăcerea măslinilor din jur şi de aerul care încă poartă miros de fum.

— Parcă s-au inversat niţel lucrurile, n-ai zice? adaug după o vreme. Aproape că eu aş fi garda ta acum, şi nu tu a mea.

— Categoric *nu* eşti garda mea, se răsteşte Artemisia şi mă îmbrânceşte, deşi aşa ajunge şi ea să se clatine. N-am nevoie de gardă şi, dacă *aş avea nevoie,* aş alege pe cineva care măcar să poată ţină o sabie fără să-i tremure braţul.

Izbucnesc în râs.

— Eu doar mă bucur că te-ai trezit înainte de întâlnirea cu Dragonsbane. Oi fi eu Regină, dar cred că poate m-ar fi omorât.

— Poate, se arată ea de acord, dar fruntea i se încreţeşte.

— Te temi s-o revezi, în starea în care te afli? o întreb ezitant.

Foarte rar acceptă Artemisia să vorbească despre viaţa ei intimă şi, chiar şi în starea ei de faţă, mi-e puţin teamă de ea. Dar, în loc să se răstească la mine, doar oftează.

— Mă tem s-o revăd sub orice formă, mărturiseşte

ea, iar cuvintele sunt atât de grele, încât parcă le-ar târî afară pe buze silabă cu silabă. Ne-am despărţit în relaţii bune. La revedere risc să le stric. Şi astea… nu, nu ajută deloc situaţia, adaugă, arătând spre propriile picioare. Mama nu prea a ştiut niciodată să tolereze vulnerabilitatea.

— Nu e vulnerabilitate, o contrazic eu. Şi nu cred că ea va fi de altă părere.

Artemisia încuviinţează din cap, dar nu pare convinsă întru totul. Sper că am dreptate, dar cred că gândurile lui Dragonsbane vor rămâne veşnic un mister pentru mine şi poate că e prostesc până şi să încerc să le ghicesc.

După ce tabăra a fost strânsă şi caii sunt pregătiţi de drum, Søren mă ajută să încalec pe armăsarul lui şi se urcă şi el în faţa mea, pentru că de data asta nu pot să merg cu Artemisia.

Ea merge în spatele lui Maile şi nu ştiu care e mai iritată – Art, pentru că e nevoită să fie pasagerul altcuiva, sau Maile însăşi –, dar chipul ei parcă e schimonosit permanent de supărare.

Ţin ochii înainte, privind peste umărul lui Søren, cu braţele strânse în jurul brâului său, şi aşa galopăm peste întinderea largă din inima Astreei. Inima îmi zvâcneşte în acelaşi ritm cu copitele calului călcând pământul şi mă întreb dacă şi Søren o simte în spatele său, dacă şi inima lui bate la fel de frenetic.

Ultima mea alegere a fost proastă. Din cauza ei am pierdut mii de vieţi şi alte câteva sute au fost afectate. Orice ar spune alţii, simt vinovăţia asta înfiptă în inimă. Dar şi ceilalţi aveau dreptate – alegerea a fost făcută şi acum a rămas în urmă. Important e numai ce vom face

mai departe, unde vom merge, cum vom ataca.

Vin după tine, i-am spus lui Cress în vis. Şi sper că, de data asta, alegerea e corectă. Dar bănuiesc că nu am cum să ştiu sigur decât când va fi prea târziu, într-un fel sau altul.

Dragonsbane

Avem nevoie doar de o zi şi jumătate ca să ajungem la Râul Savria cu jumătate din trupele noastre, deşi *râu* nu e cuvântul potrivit. E mai curând un golf care pătrunde în interiorul uscatului din Marea Calodeană pe o cale lungă şi şerpuitoare, ajungând tocmai până-n apropierea Munţilor Dalzia. Dar bănuiesc că *Golful Savria* nu are aceeaşi sonoritate, pentru că majoritatea hărţilor îl numesc râu. Orice ar fi, e cea mai rapidă cale de a ne întâlni cu Dragonsbane şi cu corăbiile ei.

Călătoria se pierde într-o ceaţă neclară. Când armata noastră face popas şi ridică tabăra pentru noapte, aproape că mă prăbuşesc din şa şi apoi în culcuş, abia apucând să dau pe gât câteva bucăţele de pesmet şi carne uscată, şi tot trupul îmi tremură de epuizare şi febră musculară după o zi întreagă de călărit. Cu ajutorul licorii pentru vise fără somn a lui Heron, adorm în pace.

Şi Søren e tăcut în mare parte, înaintând în fruntea trupelor, dar din când în când întoarce capul şi face câte o glumă savuroasă sau aduce vorba despre vreun detaliu al planului nostru la care nu m-am gândit şi îmi dau seama că mintea-i e departe de a sta în loc.

— Să le distragem atenţia, îmi spune a doua zi, când abia zăresc dunga albastră a râului la orizont.

— Hmm? fac eu cu mintea înceţoşată.

— I-ai zis lui Cress că venim, deşi sunt convins că se aştepta la asta şi înainte. Asta înseamnă că ne aşteaptă. Vor fi foarte mulţi luptători la datorie, dar se vor aştepta la o invazie pe porţile principale, nu? Dacă le-am oferi-o? Am putea câştiga timp să pătrundem prin tuneluri dacă le dăm o ocupaţie acolo.

Zâmbesc lângă umărul lui.

— Să le distragem atenţia, murmur. Cred că ştiu câţiva Păzitori ai focului care ar putea s-o facă.

Søren nu zice nimic, doar încuviinţează din cap.

— N-am discutat unde vei fi tu în bătălia asta, rosteşte el şovăitor.

— Trebuie s-o înfrunt pe Cress în persoană, îi spun. După câte a făcut – câte *poate* face –, numai eu pot s-o fac.

Aştept să-mi spună că e prea periculos, că trebuie să stau la adăpost, dar n-o face. În loc de asta, încuviinţează din cap.

— N-am crezut c-o voi compătimi pe Cress vreodată, zice el şi mai că-l aud zâmbind. Bine, nici acum n-o compătimesc, după câte s-au întâmplat, dar, în alte împrejurări, poate c-aş fi făcut-o.

Heron e cel mai aproape de noi, cu Erik de cealaltă parte, dar şi ei sunt prea departe ca să observe când îl sărut pe Søren pe ceafă, chiar în locul în care pielea lui întâlneşte gulerul de la cămaşă. Îl străbate un fior pe şira spinării, iar eu zâmbesc şi-l sărut acolo din nou.

— Asta pentru ce-i? mă întreabă, întorcându-şi privirea spre mine cu o expresie amuzată.

Ridic din umeri.

— Pentru că nu încerci să mă descurajezi s-o fac.

— Aş fi reuşit dacă aş fi încercat?

Râd, dar nu mai adaug nimic. Oricum ştie răspunsul.

Dragonsbane deja ne aşteaptă când sosim la râu, stând pe mal cu o mână de oameni şi cu trei nave în apa din spatele ei – suficient de mici cât să încapă pe râu fără probleme, dar suficient de mari cât să primească războinicii pe care i-am adus cu noi.

Søren descalecă şi mă ajută să cobor şi sunt conştientă că ea mă urmăreşte, evaluându-mă din privire. Ca de obicei, am senzaţia că nu-i sunt pe plac, dar, când scurtează distanţa dintre noi, binevoieşte să arboreze un zâmbet. O fi având chipul mamei, dar zâmbetul nu e al ei. Totuşi îmi inspiră un dram de linişte sufletească.

Îşi lasă mâna pe umărul meu şi mi-l strânge – ceea ce-mi pare că pentru Dragonsbane e echivalentul unei îmbrăţişări afectuoase.

— Eşti în viaţă, spune ea şi fără să vreau izbucnesc în râs.

— Nu fi atât de surprinsă.

— E război, Theo, continuă, clătinând din cap. Soluţia e să te aştepţi ca toată lumea să moară. Atunci, îţi rămâne doar surpriza plăcută să afli că te-ai înşelat.

Îşi abate privirea spre Søren, aflat în spatele meu, şi-l salută cu o mişcare scurtă din cap.

— La fel şi *prinkiti,* din câte văd, spune ea. Despre el eram sigură că murise.

— Aşa şi eu, răspunde Søren, dar încă i se cam împleticeşte limba când pronunţă cuvintele astreane, stârnindu-i râsul.

— Ai progresat cu astreana, observă ea, înălţând o sprânceană.

Søren ridică din umeri.

— Învăţ repede, de regulă, răspunde el în astreană, trecând apoi pe kalovaxiană. Şi nu prea am avut de ales – mi s-a părut o cruzime să silesc lumea să vorbească limba asupritorilor ei de dragul meu.

Dragonsbane încuviinţează din cap, dar se vede că gândurile i-au fugit în altă parte. Scrutează trupele adunate în spatele meu, căutând cu precădere o persoană anume.

— Artemisia e în viaţă, o informez, atrăgându-i privirea înapoi la mine.

Se încruntă.

— De ce nu e cu tine? Nu e garda ta?

Ezit.

— A fost rănită, îi explic. E bine şi se vindecă repede, dar are arsuri pe picioare şi o doare să meargă călare, aşa că înaintează mai lent, venind din urmă.

Dragonsbane mijeşte ochii şi mă pregătesc să încasez furia ei – o merit –, dar, după un moment de tăcere, încuviinţează o dată din cap şi atât.

— E în viaţă?

— E în viaţă.

— Îşi va reveni?

— Îşi va reveni.

E copleşită de uşurare şi îşi relaxează umerii. S-o fi aşteptat să moară toată lumea, dar nu mă îndoiesc că nu era pregătită să înfrunte pierderea propriei fiice.

— Atunci n-avem de ce să mai pierdem vremea, spune ea, revenind la treburi importante. Să urcăm refugiaţii la bord, înainte să ne vadă cineva.

— O, dar sper să ne vadă cineva, zic eu, urmând-o pe Dragonsbane spre rampa care urcă pe puntea corabiei celei mai mari. Lasă-i să-i spună Împărătesei

că fugim. Las-o să creadă că a învins. Nici n-o să-şi închipuie că o atacăm.

Dragonsbane se uită la mine cu coada ochiului de parcă aş fi o străină, dar o străină care chiar s-ar putea să-i placă. Încuviinţează din cap.

— De data asta nu voi putea să duc refugiaţii la Doraz. Vom aştepta aproape de coastă, cât timp tu şi trupele tale veţi fi în capitală. Dacă aveţi nevoie de mine, puteţi să-mi daţi de veste, dar…

— Dar dacă încercăm să nu avem nevoie de tine? completez eu, apoi clatin din cap. Dacă vom de un asemenea necaz, nu cred că ai putea face nimic cu o flotă de corăbii încărcate cu oameni prea răniţi ca să poată lupta. Dacă primeşti veşti că avem probleme, ne vei părăsi şi vei căuta un refugiu pentru cei pe care-i ai în grijă.

Dragonsbane ridică din sprâncene şi apoi încuviinţează.

— Aşa voi face, Maiestatea Voastră.

— Nu mă aşteptam să ne întâmpini chiar tu, spun mai departe. În orice caz, nu fără o diversiune, ca să-ţi ascunzi identitatea.

Dragonsbane pe jumătate oftează, pe jumătatea şuieră.

— Da, păi s-a dovedit mult mai greu să-mi ascund identitatea după ce ne-am înmulţit de zece ori din cauza refugiaţilor. Lumea vorbeşte, că vrea, că nu vrea, şi am hotărât că cel mai bine e să accept situaţia. Lasă-i să povestească despre o femeie-pirat – atât timp cât mă fac să par o persoană de temut, n-au decât să zică ce vor.

Zâmbesc discret, dar ştiu că situaţia o deranjează mai mult decât lasă de înţeles, dat fiind că a devenit

atât de expusă.

— Regret. Ştiu că ţineai la intimitatea vieţii tale.

Ridică din umeri.

— Sunt vremuri fără precedent, Theo, replică ea. Dacă nu ne adaptăm şi nu înaintăm odată cu ele, nu putem decât să ne înecăm.

Asta-i adevărat, nimic de zis, dar, când eu şi Søren dăm să urcăm rampa în urma ei, ne opreşte.

— A, dar nu urcaţi pe corabia mea, spune, ridicând mâna şi arătând spre un vas aflat departe, în urma celorlalte, o ambarcaţiune kalovaxiană mică, pitică pe lângă navele ei.

— *Wås,* rosteşte Søren, incapabil să-şi ascundă surprinderea.

— M-am gândit că v-ar fi mai uşor să intraţi pe furiş într-un port kalovaxian pe un vas kalovaxian. Şi, din câte înţeleg, deja ştii cum se manevrează, *Prinkiti.*

Søren e prea uluit ca să facă altceva decât să dea din cap, cu privirea aţintită la vas ca la o prietenă veche.

— Îţi mulţumesc, zice după câteva momente, întorcându-se iar spre Dragonsbane.

Emoţia din glasul lui pare s-o stânjenească şi ridică din umeri, ignorându-i mulţumirile.

— E doar o corabie. Şi nici măcar una mare.

Se aud lovituri de copită apropiindu-se şi mă întorc, zărind-o pe Maile venind spre noi călare, cu Artemisia în spatele ei, în şa, călărind cu ambele picioare într-o parte, ca o tânără kalovaxiană abia ieşită în societate. Ştiu că o scoate din sărite, dar avea de ales ori să facă aşa, ori să fie trasă într-o căruţă, în spatele calului, şi Art a refuzat varianta din urmă. Măcar aşa picioarele îi sunt protejate în mare parte, înfăşurate bine de Heron

cu tifon şi pânză de bumbac.

Dragonsbane încremeneşte lână mine, privind cum descalecă fiica ei. Când picioarele ei iau contact cu solul, Artemisia tresare de durere şi tresare şi Dragonsbane, de parcă ar simţi-o şi ea. Dar când Artemisia vine spre noi, cu paşi lenţi şi grei, Dragonsbane înalţă capul, cu privirea calmă şi sigură.

— Eşti bine? întreabă ea când Artemisia s-a apropiat suficient.

Aşa ar întreba pe oricine altcineva din echipajul său: preocupată, dar fără prea multă implicare.

Artemisia încuviinţează din cap.

— Sunt bine, Căpitane, răspunde ea.

— Foarte bine, zice Dragonsbane. Atunci vei veni cu mine pe corabie.

E un ordin, nu o invitaţie, dar Art clatină din cap.

— Mă duc cu Theo.

Atunci Dragonsbane îşi risipeşte calmul şi se încruntă.

— Eşti rănită, Artemisia, spune ea, accentuând cu asprime fiecare silabă. Nu te las să năvăleşti în prima linie în starea ta. Tu ai trimite aşa un soldat rănit în luptă? Lăsând la o parte siguranţa ta, eşti o vulnerabilitate.

Artemisia tresare la ultimele cuvinte, dar rămâne pe poziţie.

— Heron spune că picioarele mele se vor reface în vreo două zile. Voi fi întremată când vom ajunge în port. Am de gând să termin războiul ăsta aşa cum l-am început, de-a dreapta Reginei.

Privirea lui Dragonsbane fuge la mine, cu fruntea încruntată. În ciuda insistenţei ei că siguranţa lui Art n-ar fi preocuparea ei principală, observ frica dându-i

târcoale pe chip.

— Ei, Maiestate? se răsteşte la mine. Deja mi-ai betegit fata. Ai de gând să repeţi figura sau o trimiţi cu mine?

— Căpitane… începe Art, după care schimbă macazul. *Mamă.* Numai datorită lui Theo n-am fost rănită mai grav. Atâta vreme cât mă va accepta, voi lupta de partea ei.

Fără nicio îndoială, sunt cele mai sentimentale cuvinte pe care Artemisia mi le-a adresat vreodată.

— Atât timp cât va exista o parte a mea, vei fi bine-venită, îi zic.

Dragonsbane strânge din dinţi, uitându-se cu ochi arzători când la una, când la cealaltă, dar, după o clipă, îşi înghite furia. Face un pas spre noi şi întinde mâna spre Artemisia, lăsând-o pe obrazul ei.

— Te vei întoarce din bătălia asta întreagă şi sănătoasă, Artemisia, spune ea, încă un ordin fără loc pentru negocieri. Şi atunci noi două vom purta o discuţie lungă, amânată de prea multă vreme, şopteşte pe un ton fioros.

Când ne întoarce spatele şi porneşte iar în sus, pe rampă, răsuflu uşurată. În spatele nostru, Maile îşi drege glasul.

— Femeia aia e înspăimântătoare, rosteşte ea uluită şi puţin înamorată.

Artemisia ridică din umeri, dar pe îi buze joacă un zâmbet firav.

— Ei, şi? întreabă, întorcând privirea spre Maile. Doar e mama mea. Pe cine crezi că am moştenit?

Wås

Wås era menită să primească cel mult două persoane în patul din cabină. Înghesuite, mai încap încă două pe podea. Dar cu şase persoane întindem coarda. Cu toţii am fost de acord că Art va dormi în pat. Pentru că picioarele ei încă se vindecă, îi trebuie confortul unei saltele moi. Ceilalţi am ales numere ca să stabilim cine va dormi cu ea şi, înciudată, Art a recunoscut că Maile ghicise numărul ales de ea.

— Nu cumva să loveşti din picioare, a mormăit Art, dându-se într-o parte ca să-i facă loc.

— Oricum n-ai putea să mă loveşti înapoi, i-a replicat Maile întinzându-se sub cuvertură şi închizând ochii îndată ce capul i-a atins perna.

Preţ de o clipă, Art parcă ar fi vrut s-o pocnească, dar, spre surprinderea tuturor, a izbucnit în râs.

După ce am lămurit problema aceea, Heron şi Erik şi-au făcut loc pe podea cu pernele şi păturile de rezervă şi au adormit şi ei în curând.

Am avut câteva zile pline de când am plecat de la Mina de Aer şi cel mai adesea le-am petrecut epuizată, dar acum, când chiar am ocazia să dorm pe săturate o noapte întreagă, trupul îmi zumzăie de o energie constantă şi, brusc, nu mai sunt obosită deloc. În loc să mă căznesc să adorm, mă ridic în picioare şi îmi înfăşor pătura în jurul umerilor, ca să mă ferească de aerul rece al mării, după care pornesc spre puntea aflată deasupra.

Stelele se revarsă pe cer ca nişte cristale de zahăr împrăştiate pe catifea neagră, pline şi sclipitoare, dar în noaptea asta luna e de negăsit. Uitasem cum e pe mare, legănatul domol al navei, aerul cu miros de sare

şi de altceva fără nume, vântul care-ţi trece prin păr ca nişte degete.

— Heron sforăie? mă întreabă Søren de la timonă.

Şi el arată mai bine pe mare. Nu zic că arăta rău pe uscat, dar aici e mai vioi, mai relaxat. Pare cu adevărat el însuşi.

— Încă nu, îi răspund, traversând puntea până la el. Dar mai lasă-l puţin – sunt sigură c-o să înceapă în orice clipă.

Søren zâmbeşte.

— Situaţia seamănă puţin cu data trecută când am fost aici nu crezi? mă întreabă.

Încep să râd.

— Data trecută când am fost pe vasul ăsta, Søren, te-am trădat şi te-am legat în lanţuri.

— A, da, zice strâmbându-se. Călătoria *aia* cred că am alungat-o din memorie. Mă refer la întâlnirea dinainte. Când am fost doar noi doi.

Aceea a fost o noapte cu totul altfel, o nerăbdare complet diferită în aer, o energie între noi care sugera nenumărate posibilităţi diferite.

— Eram persoane foarte diferite atunci, îi spun. Nici măcar nu ne cunoşteam.

Dar, vorbind, îmi amintesc apăsarea buzelor lui pe ale mele, gustul lui modul în care mă ţinea în braţe. Îmi amintesc senzaţia că nimeni altcineva pe lume nu mă cunoştea atât de bine. Era o minciună atunci – nici măcar nu îmi ştia numele adevărat. Totuşi nu-mi pot stăpâni senzaţia că, indiferent cine am fost, indiferent cine vom fi, o parte din sufletul lui îl înţelege perfect pe al meu.

Søren lasă timona o clipă şi se ghemuieşte la baza ei. Când se ridică, are o sticlă de vin în mâini.

— Chiar speram s-o găsesc aici, spune el. Dar nu voiam s-o împart cu ceilalţi. Caz în care nu ne-ar fi revenit decât o gură de fiecare.

— Nici acum nu ai pahare, aşa-i? îl întreb.

— Acum eşti regină, răspunde oftând teatral şi ridicând din sprâncene. Bănuiesc că ar fi o barbarie prea mare pentru tine să bei fără pahar.

— Pentru tine o să fac o excepţie, glumesc eu.

Søren râde şi trage o manetă aflată într-o parte a timonei fixând-o, apoi mă ia de mână şi mă conduce spre prora vasului. Întindem pe jos pătura mea şi ne aşezăm împreună. Când încep să tremur fără ea, Søren mă trage spre el, între picioarele sale, cu spatele lipit de pieptul lui, prinzându-mă în braţe, înconjurându-mi umerii şi ţinându-mi de cald, în timp ce încearcă să destupe sticla de vin.

Îi trebuie câteva momente să scoată dopul, dar în final iese şi Søren aşază pumnalul alături, cu dopul încă înfipt în vârful acestuia. Preţ de câteva clipe stăm în tăcere, pasând sticla de la unul la altul şi ascultând cum valurile se izbesc de pereţii vasului.

Când sticla e golită pe jumătate, Søren vorbeşte şi-i simt respiraţia caldă la ureche.

— Uneori mă întreb ce s-ar fi întâmplat dacă noi doi chiar am fi plecat în noaptea aceea, spune el încet.

Simt un fior pe şira spinării.

— Dacă ne-am fi dus în Brakka şi ne-am fi îndopat cu *intu nakara?* îl tachinez eu.

Søren râde şi ia încă o gură.

— Uneori e plăcut să-ţi imaginezi o viaţă mai uşoară, continuă el. Doar tu şi cu mine, pe ţărmuri străine unde nu ne cunoaşte nimeni unde nu avem nicio responsabilitate.

Las capul pe spate, în scobitura gâtului său.

— E o fantezie frumoasă, recunosc eu.

— Da, dar e doar atât – o fantezie. La suprafaţă, e tentantă, dar nu e destul de profundă cât să ne susţină pe amândoi. N-am fi fost fericiţi în altă parte.

Mă gândesc la asta un moment.

— N-aş fi cu adevărat eu însămi în altă parte, spun în cele din urmă. Teoretic, am devenit regină după moartea mamei, dar cred că am simţit asta cu adevărat abia când l-am înfruntat pe tatăl tău, când am ridicat fruntea şi am luptat pentru mine şi pentru Astrea. Şi nici tu nu cred că erai cu adevărat tu însuţi atunci. Te definiseşi în raport cu tatăl tău, dar încă nu ştiai cine erai de unul singur.

Apuc sticla şi iau încă o gură, apoi continui:

— Poate că am fi fost fericiţi în altă parte, ducând împreună o viaţă mai simplă, mai uşoară. Dar n-am fi fost noi înşine. Şi mai curând aş alege momentul ăsta, acum, aici, alături de tine – aşa cum suntem acum – în loc de orice altceva.

Søren nu răspunde. În schimb, îmi dă părul la o parte şi mă sărută îndelung pe umăr, acolo unde breteaua rochiei îmi atinge pielea. Mă sărută din nou mai sus, pe gât. Şi din nou. Şi din nou.

Mă străbate un fior şi îl simte şi el, buzele sale formând un surâs în timp ce rămân lipite de gâtul meu. Mâinile lui coboară peste coastele mele, peste rotunjimile taliei şi se opresc pe coapse. Prin materialul subţire al rochiei, îi simt bătăturile de pe degete.

Cu mâinile tremurând, aşez sticla într-o parte, mă ridic pe genunchi şi mă întorc spre el, ne privim faţă în faţă şi în ochii lui albaştri şi limpezi observ oglindită propria mea încordare.

— Theo, rosteşte el abia şoptit.

Doar un cuvânt, doar numele meu, dar îmi umple trupul de căldură şi mă preface în lumină.

Simt atâtea lucruri pe care aş vrea să i le spun, atâtea cuvinte care ştiu că niciodată nu vor ajunge să exprime pe de-a întregul ceea ce simt. Aşa că nici nu încerc să-i spun ceva – doar îi arăt. Îl sărut, încet şi apăsat, ca să-i las vânătăi, trecându-mi mâna prin părul lui scurt şi blond. Degetele mele alunecă pe spinarea lui, pipăindu-i oasele coloanei prin cămaşă. Suspină încet, cu buzele lipite de ale mele, şi mă străbate un fior.

Eu am provocat asta, şi mă întreb ce altceva aş putea să mai fac.

— Theodosia, spune el, numele acesta ajungându-mi în gură prin intermediul răsuflării lui, ca şi când ar fi ceva periculos şi mai presus de orice.

Mâinile lui îmi urmează conturul coapselor până la genunchi, unde găsesc tivul fustei, iar degetele lui joacă aproape imperceptibil dincolo de el, nehotărâte.

Duc mâinile în faţa cămăşii lui şi deschei nasturele cel mai de jos, apoi pe următorul, şi pe următorul. După ce i-am desfăcut pe toţi, îi trag cămaşa peste umeri şi îmi cobor privirea la pieptul dezgolit, marcat de cicatrice şi cuvinte hidoase care nu se vor vindeca pe deplin niciodată. Mi se rupe inima când le văd, dar îmi aduc aminte că ele dovedesc şi că a supravieţuit. Îmi aduc aminte că, în unele privinţe, le oglindesc pe ale mele.

Cuvintele roiesc în mine, dar nu am încredere să le rostesc, de teamă că propriul glas va da de gol modul în care toată fiinţa mea se destramă sub atingerea lui. În loc de asta, îl sărut din nou, mai îndelung şi mai

încet, şi îmi plimb mâinile pe pieptul lui, peste cicatrice şi cuvinte, pentru că sunt frumoase şi sfinte.

Mâinile îi tremură când îmi ridică fusta şi mă desprind de el, pentru că nu-mi pot stăpâni râsul.

— Ce-i? întreabă el fără suflu, dând drumul fustei şi lăsând-o să cadă la loc. Ce-i amuzant?

Pe chip i-a apărut o expresie de îngrijorare, pe care încerc să i-o alung cu un sărut.

— Nimic, îi răspund, fără să-mi pot stăpâni zâmbetul. Doar că nu credeam că te voi vedea speriat vreodată – şi acum, iată, te temi de mine.

Înghite în sec, străduindu-se să-mi zâmbească la rândul lui. Mă priveşte cu ochi întunecaţi şi holbaţi, fixându-i pe ai mei cu o aşa intensitate, încât vreau să-mi feresc privirea, dar, în acelaşi timp, n-aş îndrăzni în veci s-o fac.

— Fireşte. Eşti o fiinţă înfiorătoare.

Zâmbesc şi mai larg şi-l sărut din nou, iute. Fără să stau prea mult pe gânduri, îmi trag singură rochia în sus, până nu-mi mai rămâne nimic altceva pe piele în afară de răcoarea aerului mării.

Søren scoate un sunet care nu pare întru totul uman, un sunet care-mi face pielea ca de găină. Mă cuprinde în braţe din nou, mă întinde pe spate pe pătură şi mă sărută, îmi sărută colţul gurii, îmi sărută bărbia, timp în care mâinile lui cutreieră peste restul trupului meu, explorând. Când una dintre ele ajunge între coapsele mele, icnesc, înfigându-mi unghiile în spatele lui.

Søren se retrage şi faţa lui rămâne foarte aproape de a mea.

— Eşti sigură? şopteşte el – de parcă l-ar mai putea auzi cineva din apropiere în afară de mine.

Nu sunt sigură de multe lucruri în lumea asta. Nu sunt sigură ce va aduce ziua de mâine sau cea de după ea. Nu sunt sigură că vreunul dintre noi doi va trăi îndeajuns de mult cât să afle. Nu ştiu sigur ce se va întâmpla nici cu Astrea, nici cu Kalovaxia şi nici dacă vom avea vreodată parte de pace. Dar sunt sigură de el, sigură de noi, sigură de asta.

— *Yana Crebesti,* şoptesc, apoi îl cuprind cu braţele pe după gât şi-l trag în jos pentru încă un sărut.

Acasă

Dimineaţa, îl evit pe Søren cât de mult se poate pe un vas atât de mic, de teamă că, dacă m-ar privi prea mult, cumva, m-aş mistui cu totul. A devenit mai uşor să-mi stăpânesc darul după ce am intrat în mină şi mai uşor după ce am început să mă antrenez cu Blaise, dar, de fiecare dată când ni se întâlnesc privirile în timpul micului dejun frugal luat pe punte împreună cu ceilalţi, simt că e prea mult – tot ce am făcut azi-noapte e expus înaintea tuturor. Îmi termin cafeaua din două înghiţituri mari şi mă ridic.

— Încă mai vrei să încerci să profiţi de maree? o întreb pe Artemisia.

Art se încruntă la mine, derutată o secundă, după care ridică din umeri şi îşi îndeasă în gură ultimul colţ de pâine uscată din porţia ei.

— Haide, spune, ridicându-se în picioare.

Tresare din cauza durerii, dar reuşeşte să se ţină pe picioare fără ajutor.

— Eşti în regulă? o întreabă Heron.

— Bine-mersi, răspunde ea scrâşnind din dinţi.

Îşi înghite disconfortul şi face un pas spre prora

vasului, apoi încă unul. Încântată de sine, zâmbeşte.

— Vedeţi? ne strigă. V-am zis că o să-mi revin. Până ajungem la capitală, mâine-noapte, o să fiu ca nouă.

Maile se încruntă.

— Nu vorbeşti serios, spune ea. Ai dureri. O să ne ţii pe loc.

— Nu şi mâine-noapte, se încăpăţânează Artemisia, cu o privire severă şi întunecată. Spune-i, Heron.

Heron tresare puţin sub privirea Artemisiei, dar, după o clipă, încuviinţează din cap.

— Se vindecă repede, recunoaşte el, deşi mai curând parcă ar prefera să nu zică nimic. În ritmul ăsta, va ajunge la capacitatea ei normală până mâine.

La capacitatea ei normală tot ar fi mai puternică decât majoritatea războinicilor în formă maximă. Ştiu asta şi probabil că şi ceilalţi o ştiu, pentru că nimeni nu se împotriveşte.

— Dacă mori, îi spun, luând-o de braţ ca să-i ofer puţin sprijin, mama ta o să mă ucidă. Şi atunci o să te caut Dincolo şi o să te omor încă o dată.

Artemisia zâmbeşte şi mă înghionteşte cu cotul în coaste.

— S-a făcut.

Ne aşezăm la prora vasului, tocmai în capăt, unde galionul acestuia răsare din lemn, în forma unui cap de *drakkon* sculptat din fier.

— Te porţi ciudat, îmi spune Artemisia, aşezându-se pe punte şi întinzându-şi ambele picioarele în faţă.

Le are în continuare complet înfăşurate în bandaje, dar acestea sunt mai subţiri decât erau nu mai departe de ieri.

— Cum ar trebui să mă port? o întreb, scoţând un

hohot de râs ce sper să nu mă dea de gol. Mâine-noapte atacăm palatul – palatul *meu*. În noaptea asta o să dorm din nou pe vasul ăsta, dar mâine-noapte? Poate că o să dorm chiar în patul meu.

— Sau, zice Artemisia, ridicând braţele şi începându-şi mişcările complicate, o să fii moartă.

E de admirat modul în care pune problema, atât de simplu, ca pe un fapt banal.

Artemisia se întoarce spre mine şi pot să jur că ochii ei văd toate secretele mele.

— Îţi aminteşti când ţi-am spus că nu suntem genul de prietene care bârfesc şi vorbesc despre săruturi şi toate alea? întreabă ea şi inima mai că-mi sare din piept.

— Da, răspund cu precauţie. Ai zis că nu eşti Cress… Împărăteasa. Şi nu eşti. Nu e nevoie să fim genul ăla de prietene.

Mişcările fluide ale lui Art nu trădează nicio urmă de şovăială, chiar şi când oftează îndelung şi dramatic.

— Îţi ofer un singur minut. Un minut pentru genul ăla de discuţii. Ia-ţi gândul de la ziua de mâine – doar un minut.

Mă uit la ea surprinsă.

— Vorbeşti serios? o întreb.

Se încruntă.

— Îţi iroseşti minutul.

Clatin din cap, apoi mă sforţez să rostesc cuvintele înainte să mă pot opri.

— M-am culcat cu Søren.

Artemisia pufneşte.

— *Asta* ştiu. N-aţi fost discreţi – nu erai în cabină azi-dimineaţă şi el niciodată n-a fost atât de discret pe cât credea când se furişa în patul tău…

Tace brusc, apoi se întoarce cu totul spre mine şi braţele îi înţepenesc în aer.

— A, spune ea încet. Vrei să zici…

Deodată, nu mai pot să mă uit la ea. În schimb, mă uit la marea din faţa noastră, ale cărei valuri domoale lovesc pereţii vasului.

— Tu ai… vreodată…? o întreb, incapabilă până şi să formulez întrebarea.

— Nu, mărturiseşte Artemisia, apoi tace o clipă. Bine, povestea cu paznicul. În tabără.

Şi ea se chinuie cu cuvintele şi mă forţez s-o privesc.

— Aia nu se pune, îi spun pe un ton ferm.

Preţ de o clipă, mă aştept să protesteze, dar doar încuviinţează din cap.

— Nu se pune, repetă ea.

Se gândeşte un moment, abătându-şi privirea spre mare şi continuându-şi ritualul.

— M-am sărutat cu Maile, zice după un moment, pe un ton neutru şi nonşalant.

— Ce-ai făcut? ţip, suficient de tare cât să atrag atenţia celorlalţi, rămaşi în partea din spate a vasului, care încă îşi beau cafeaua şi mănâncă micul dejun şi care acum se holbează la noi alarmaţi.

Le fac un semn vag cu mâna, asigurându-i că n-am păţit nimic, şi apoi mă întorc iar spre Artemisia.

— Când? Cum? *De ce?*

Art doar ridică din umeri.

— Nu ştiu, spune, dar până şi ea pare puţin agasată de sine însăşi. S-a întâmplat când mergeam călare spre întâlnirea cu mama. A trebuit să ne oprim ca să-mi schimb bandajele de pe picioare şi a spus ceva care m-a enervat şi am sărit la bătaie şi apoi…

am ajuns să ne sărutăm.

— Dar… ai vrut? o întreb descumpănită.

Întrebarea parcă nu face decât s-o deruteze şi mai mult, dar, în cele din urmă, încuviinţează din cap.

— Nu ştiu. Ţi-am mai zis că nu am genul ăla de sentimente faţă de nimeni. Nici acum nu ştiu dacă le am sau nu. Nu ştiu dacă e vorba că nu-mi plac bărbaţii sau dacă e vorba despre ea. Nu ştiu dacă a fost o scăpare de moment. De fapt, nu ştiu nimic sigur.

— Linişteşte-te.

Numai asta pot să-i spun. E singurul lucru pe care-l *pot* spune. La prima vedere, nu are nicio noimă – nu cred că le-am auzit vreodată adresându-şi altceva decât înţepături. Dar, în acelaşi timp, e perfect de înţeles.

— Ei, dacă supravieţuim zilei de mâine, eu zic că vei avea timp berechet să te lămureşti.

Artemisia pufneşte pe nas, clătinând din cap.

— A trecut minutul. Încă te temi pentru ziua de mâine?

Mă încrunt, privind spre orizont, unde coasta estică a Astreei abia se zăreşte în lumina zorilor.

— Nu, îi răspund. De fapt, nu mi-e frică deloc. Îmi dau seama că ar trebui să-mi fie. Înţeleg care e miza şi, de fiecare dată când închid ochii, îl văd pe Laius, văd cum Cress foloseşte velastra asupra lui. Văd cum o foloseşte asupra ta, asupra mea – cum ne răpeşte voinţa, până când ajungem doar păpuşile ei. Mă îngrozeşte mai tare decât aş putea spune, mai mult chiar şi decât moartea însăşi, şi n-am de gând să mă prefac că n-ar fi aşa. Îmi dau seama câte ar putea să dea greş, îmi dau seama că toate sunt foarte înspăimântătoare. Dar, nu, nu mă tem de ceea ce va

aduce ziua de mâine. Niciun pic. Sunt pe deplin pregătită. Vreau doar să mă întorc acasă.

Artemisia schiţează un zâmbet subţire, privind şi ea orizontul. Încuviinţează din cap o singură dată.

— Bine, atunci, spune ea, grăbind mişcările braţelor şi plimbându-şi mâinile prin aer cu frenezie. Să te ducem acasă.

Zâmbesc, moment în care îmi vine altă idee.

— Şi casa ta unde e, Art? o întreb.

Nu cred că a vorbit vreodată despre Astrea sau măcar despre corabia pe care a crescut ca despre un cămin.

Se încruntă.

— Minutul pentru discuţii despre sentimentele noastre a trecut, îmi atrage ea atenţia.

— Te întreb oricum.

— Ca Regină?

A spus-o pe un ton batjocoritor, dar aşa îmi dau seama că am nimerit o crăpătură în armura ei.

— Ca prietenă, îi răspund. Şi ca verişoară. Şi ştii că, în anumite culturi, copiii gemenilor sunt consideraţi fraţi…

— Eu însămi îmi sunt cămin, spune ea – cred că mai degrabă ca să-mi închidă gura.

— Îmi pare un loc singuratic.

Ridică din umeri.

— Ţie poate că ţi se pare singuratic, zice ea. Dar eu cum aş putea să sufăr de singurătate dacă propria-mi companie îmi place atât de mult?

— În orice caz, adaug, vei avea mereu o cameră la palat, oricând o vei dori.

Tace câteva momente.

— Mi-ar folosi un loc de odihnă, probabil. Din când

în când.

Tăcem amândouă, cu privirile aţintite drept înainte, spre ocean, spre valurile albastre ce se înalţă în ritmul lor insondabil.

— Să mergem acasă, Maiestatea Voastră, corectează Art lucrurile, în glasul ei ghicindu-se, de data asta, doar un dram de ironie. Să rupem lanţurile astea, să te urcăm pe tron şi să-i nimicim pe toţi kalovaxianii care ni s-au pus vreodată în cale.

Dau din cap, fără a-mi lua ochii de la orizont.

— Da, o aprob. Să-i dăm drumul.

Pregătiţi

Ziua trece încet, ca nisipul care se prelinge într-o clepsidră înfundată. Corabia parcă se micşorează cu fiecare clipă, strângându-se în jurul nostru încât nu mai există refugiu faţă de ceilalţi, nu mai există linişte. Oricât de mult aş ţine la ei, aş da orice să rămân singură o clipă. Deşi sunt conştientă că fiecare kilometru parcurs ne apropie de război şi de măcelul inevitabil, încep să tânjesc după ele, după orice justificare să cobor de pe vasul ăsta blestemat.

Ceilalţi par să fie de aceeaşi părere. Deşi când am urcat la bord toată lumea era dornică de conversaţie, acum s-a lăsat o tăcere aproape permanentă, grea şi îngrijorătoare. Søren şi cu mine nici nu ne vorbim în noaptea aceea, când ne întindem împreună pe punte. Doar ne ţinem în braţe unul pe celălalt până când ne ia somnul.

N-ar trebui s-o visez pe Cress, dar o visez, chiar şi cu licoarea de la Heron.

Stă în îmbrăţişarea tenebroasă a tronului şi pe braţele şi pe picioarele ei se întind lujeri negri reliefaţi pe pielea albă ca oasele – monstrul pe care mi l-am închipuit în copilărie o ţine acolo în strânsoarea lui. Dunga de piele arsă de la gâtul ei e expusă cu mândrie deasupra decolteului rochiei argintii, ca o cicatrice de luptă. Coroana neagră şi aurie a mamei îi înconjoară creştetul, odihnindu-se imediat deasupra sprâncenelor.

N-ar trebui s-o văd – ştiu că n-ar trebui s-o văd –, dar o văd şi îmi trebuie o secundă să înţeleg cauza, să văd dincolo de Cress, dincolo de tronul care o ţine nemişcată. Tronul nu mai e în sala tronului, nu mai e în palat. E în mină. Sunt iarăşi în mină.

Dar nu e un vis. Accept senin această descoperire – e o amintire, precum cea cu mama în grădină şi cea cu morţii care se apucau cu ghearele de mine, până când i-am eliberat de vinovăţia mea. Astea s-au întâmplat deja, deja s-au lămurit. Deja am trecut testul ăsta. Dar Cress se uită la mine de parcă ar vedea prin timp şi spaţiu şi amintirea nu pare deloc amintire. Senzaţia e că, de fapt, n-am părăsit mina defel, că în tot timpul ăsta am rămas aici, pierdută în adâncurile ei, bâjbâind între conştienţă şi inconştienţă.

Numai că acum nu mai sunt singură.

Preţ de o clipă eternă, eu şi Cress ne privim şi atât. Tăcerea se întinde între noi, un hău de netrecut.

— A meritat?

Cuvintele parcă n-ar fi ale mele. N-am vrut să le rostesc, n-am ales să le rostesc. Dar am făcut-o, pur şi simplu. Ca şi când ar fi replici dintr-un spectacol de teatru pe care le ştiu pe de rost.

— Ai obţinut tronul pe care-l doreai, ai obţinut coroana. A meritat să te măriţi cu el?

Mâinile ei se încleştează în jurul braţelor tronului.

— Eu am totul şi tu nu ai nimic – eşti un nimic. Ce importanţă are cum am învins? Am învins.

— Ai învins, repet eu. Despre asta a fost vorba?

— E război, spune, ridicând dintr-un umăr. Tu ai lovit prima; eu am lovit cel mai bine. Vrei să-ţi cer iertare?

Chiar dacă mi-ar cere, aş refuza.

— Vreau tronul ăla, spun în schimb.

— Nimeni nu-ţi dă nimic, rânjeşte Cress cu răutate. Iei cu mâna ta. Asta m-a învăţat tatăl meu şi asta te-a învăţat şi pe tine.

Theyn îmi apare dinainte, îi taie gâtul mamei, răpind-o de lângă mine, şi înghit cuvinte pline de amărăciune.

Cress încearcă să ridice braţele, dar lujerii de fum o leagă de tron, înlănţuind-o. Strânge din buzele ei negre.

— Am fost prietene cândva, nu? întreabă ea.

— Surori de suflet, îi răspund.

Cuvintele mai că mă sugrumă.

Cress râde aspru, strident.

— O expresie atât de ridicolă, n-ai zice? Cum ar putea inimile noastre să fie surori? Dintotdeauna am fost menite să ocupăm poziţii în tabere opuse ale unui război.

— Poate, spun îngăduitor, făcând un pas spre ea cu prudenţă. Dar, dacă m-ai fi întrebat înainte de toate astea, aş fi răspuns că nu pot să-mi închipui un viitor în care nu îmi eşti alături. Nici acum nu reuşesc uneori.

— Aceea e slăbiciunea ta, zice ea, dar ceva licăreşte în adâncul ochilor ei.

— Poate. Dar nu e doar slăbiciunea mea, aşa-i?

Chem focul dinăuntrul meu şi, de data asta, răsare într-o clipă, flăcările izbucnesc în vârfurile degetelor mele, ca şi când ar fi o prelungire a propriei mele fiinţe.

Cress le vede şi face ochii mari.

— N-o face, Thora, rosteşte ea cu voce tremurătoare. Te rog.

Fac un pas spre ea, apoi încă unul.

— Nu mă cheamă *Thora.* Sunt Theodosia Eirene Houzzara şi sunt Regina Astreei, spun, după care dezlănţui focul.

O loveşte drept în piept şi, exact ca şi spiritele decedate, dispare chiar în clipa impactului, lăsând tronul neocupat.

Trebuie să-l stăpânesc. Ştiu asta cu aceeaşi certitudine cu care-mi cunosc propriul nume şi totuşi picioarele mele nu vor să se mişte. Tronul se înalţă în faţa mea, înalt şi întunecat şi ameninţător. Dacă mă voi aşeza pe el, nu voi mai fi aceeaşi. Nu voi mai putea niciodată să mă ridic fără ca umbrele lui să se ţină după mine.

— Cineva trebuie să stea acolo.

Mama apare lângă umărul meu. E mama din amintirile mele cele mai curate, neafectată de trecerea timpului sau de ororile kalovaxianilor.

Îmi înghit lacrimile.

— Dar dacă nu voi fi în stare? întreb abia şoptit.

— Of, inima mea, rosteşte ea şi îşi lasă mâna pe umărul meu.

Şi, într-o clipă, scena nu mai pare nici vis, nici amintire, nici altceva, pentru că o *simt*. De parcă ar fi cu adevărat lângă mine. De parcă nici n-ar fi plecat.

— Drumul pe care ţi l-au trasat zeii e dificil, dar niciodată nu-ţi vor da vreo povară pe care să n-o poţi

duce.

O zice pe deplin convinsă şi totuşi cuvintele ei nu-mi inspiră nimic.

— Mai crezi în zei? o întreb.

Mi se pare periculos până şi să mă gândesc la problema asta, mai ales aici, în Mina de Foc, dar nu ştiu dacă voi mai avea ocazia s-o întreb.

— După ce au permis să se întâmple toate astea?

Se gândeşte un moment.

— Nu cred că zeii există ca să ne rezolve nouă problemele, răspunde ea. Dar cred că ne dau uneltele care ne trebuie pentru a triumfa. Cred că ni te-au dăruit pe tine, făurită din foc.

Nu e un răspuns, dar bănuiesc că nici nu există vreun răspuns. Unele întrebări sunt prea complicate pentru a pute a fi lămurite vreodată, dar poate că e bine şi aşa.

Mama mă ia de mână şi, împreună, pornim spre tron. Încă mă roade frica, dar, alături de ea, înaintez cu paşi siguri. Când ajungem la podium, o sărut pe obraz.

— Te iubesc, îi spun. Şi voi încerca să fac astfel încât să fii mândră de mine.

Apoi urc treptele aurii şi mă aşez pe tronul de obsidian.

Când mă trezesc, soarele se iveşte la orizont într-o parte a vasului şi de cealaltă parte abia se vede marginea nord-estică a Astreei. Mă ridic în picioare şi mă reazem de parapet, privind ţărmul – stâncile care răsar spre cer, grupul de vase din port, atât de îndepărtate, încât velele lor apar doar ca nişte puncte roşii. Şi dacă mijesc ochii şi privesc foarte atent, reuşesc să disting cupolele aurii ale palatului, turnurile albe, steagul kalovaxian fixat în vârful celui mai înalt

turn.

Priveliştea îmi taie răsuflarea şi simt mâna mamei pe umăr, o stafie a amintirii, a visului, ce-o fi fost el. Mi-o închipui lângă mine, mergând cu mine către casă, pregătită să recupereze ce ne-a fost furat.

În ciuda situaţiei, aş fi vrut ca Blaise să fie şi el aici, lângă mine. E căminul nostru, locul în care ne-am născut, locul în care am crescut. Aş fi vrut să-l poată vedea odată cu mine, aşa cum îl văd eu acum. Aş fi vrut să mergem acolo împreună, pregătiţi să luăm înapoi ce-i al nostru, umăr lângă umăr.

Îl voi revedea în curând, îmi spun, nădăjduind că, dacă o voi spune de destule ori, voi ajunge s-o şi cred.

— Iată-l, rosteşte Søren din spatele meu, ridicându-se în capul oaselor pe pătură, cu ochii încă îngreunaţi de somn.

— Iată-l, repet eu. Mâine, pe la ora asta, va fi al nostru.

— Mâine, pe la ora asta, va fi al tău, mă corectează el.

Înţeleg de ce zice asta, dar o parte din mine ar vrea să n-o zică. E o povară prea grea ca s-o pot duce de una singură. La asta nu m-am gândit atât de mult, cum va fi să conduc efectiv Astrea după ce vom lăsa războiul în urmă. Într-o lume ideală, mama ar fi fost alături de mine să mă îndrume, să mă pregătească. Dar nu e – şi nu pot alunga sentimentul că niciodată nu voi fi pregătită.

Îmi revin în minte cuvintele pe care mi le-a adresat în mină.

Drumul pe care ţi l-au trasat zeii e dificil, dar niciodată nu-ţi vor da vreo povară pe care să n-o poţi duce.

Sper, pe toţii zeii, că are dreptate, dar ca să aflu cu certitudine nu există decât o singură cale.

— Eşti gata? îl întreb, rezemându-mă cu spatele de parapet, privindu-l cercetător.

În lumina zorilor, parcă ar fi croit din aur palid. Cicatricele de pe pieptul lui dezgolit par mai estompate aşa; nu mai ies în evidenţă atât de supărător. E ca şi cum ar fi o parte a lui, că ar fi la fel de necesare ca plămânii sau inima lui – în definitiv, într-un anumit sens, ele l-au format.

Zâmbeşte şi clatină din cap, străin de gândurile mele.

— Am participat la multe bătălii, Theo. Mult prea multe ca să le pot număra. Dar nu cred că m-am simţit pregătit pentru ele vreodată. Nu cred că e posibil să fii pregătit să te năpusteşti cu capul înainte spre posibila – *probabila* – ta moarte. Nu cred că ai putea vreodată să te pregăteşti pentru aşa ceva.

Cuvintele lui băltesc în străfundul stomacului meu ca smoala, negre şi lipicioase. Ridic din umeri şi încerc să par netulburată şi încrezătoare.

— Bun, atunci, continui, silindu-mi vocea să pară senină, se pare că pur şi simplu va trebui să nu murim.

Søren râde şi-mi întinde mâna. O primesc, împletindu-mi degetele cu ale lui, şi-l las să mă tragă înapoi pe pătură, în braţele sale. Ne sărutăm încet în lumina caldă a zorilor şi, când se retrage, îşi atinge fruntea de a mea, cu ochii închişi, cu genele sale lungi şi blonde răsfirate deasupra obrajilor.

— Pare simplu, şopteşte el. Să nu mor. De ce n-am mai încercat-o?

— Nu contează. Încearcă acum.

Pesemne că sesizează neliniştea din vocea mea,

pentru că deschide ochii, privind îndelung într-ai mei.

— Theo, după toate astea, vreau să te văd pe tronul ăla, spune el încet şi grav. Nu în spirit, nu de Dincolo sau din orice lume o urma după viaţa asta – vreau s-o văd cu ochii mei şi mi-e milă de zeul care ar încerca să mă ia înainte de momentul ăla.

Îl sărut până când soarele răsare cu totul pe cer, până când ne scăldăm în lumina lui, până când ceilalţi încep să se trezească sub punte. Îl sărut până când vine clipa să ne pregătim pentru ultima noastră bătălie.

La apus, Wås se apropie de ţărmul astrean. Fiind atât de aproape de port, cu atâtea nave kalovaxiane andocate în apropiere, nimeni nu ia în seamă un vas mic ca al nostru. Probabil că au impresia că e manevrat de vreun pescar care-şi aduce captura zilnică ca s-o vândă în piaţă în cursul dimineţii.

Totuşi, când dispărem în umbrele stâncilor, ascunşi vederii şi suficient de aproape de peşteră ca să putem intra înotând prin apă, răsuflu uşurată.

— În funcţie de flux, s-ar putea să-ţi fie greu să ieşi, îi spune Søren lui Erik, singurul dintre noi care rămâne pe vas.

Se pare că dintotdeauna aveau o glumă între ei, cum că Erik ar putea manevra un vas chiar şi pe jumătate orb, dar, după câteva încercări în cursul zilei, mai devreme, s-a adeverit că gluma avea un sâmbure de adevăr în ea.

— Fluxul n-o să reprezinte o problemă, spune Artemisia, întinzându-mi un pachet cu pietre de spirit înfăşurate.

Până şi prin sacul gros simt cum freamătul

pietrelor îmi curge în sânge – pietre de foc, de apă şi de aer din mine, adunate toate laolaltă, precum şi pietre de pământ smulse din armurile şi armele kalovaxianilor pe care i-am înfruntat până acum. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu senzaţia asta după ce am purtat piatra de foc a lui Ampelio atât de aproape de inimă, dar tot simt că e greşit să ţin în mâini atâtea.

Măcar nu le voi ţine multă vreme.

Søren coboară de pe vas pe o plută mică, ţinându-se de parapet ca să nu se îndepărteze plutind de lângă noi. Apoi coboară Heron şi ne ajută pe mine şi pe Artemisia să coborâm. Nu mai tresare când apa îi atinge picioarele, aşa cum nu mai tresare nici când se deplasează. Spune că s-a vindecat şi nu am niciun motiv să n-o cred, deşi e greu să nu-mi fac griji şi e mai uşor să-mi fac pentru ea decât pentru toate celelalte.

Søren vrea s-o ajute şi pe Maile să coboare, dar ea doar se uită urât la el şi sare fără a fi sprijinită.

— Aşteaptă aici cât de mult poţi, îi strigă Heron lui Erik şi împinge pluta de lângă parapet, spre gura căscată a peşterii.

Erik încuviinţează din cap.

— Încercaţi să terminaţi repede, răspunde el pe un ton sec. Abia aştept să mănânc şi altceva decât pesmet, cu servire în sala de bal, cu un pocal cu pietre preţioase plin cu vin.

Oricât de frivolă ar fi ideea, îmi inspiră un zâmbet şi pentru asta îi sunt recunoscătoare.

— După ce o scoatem la capăt, îi promit, vom sărbători cu un festin alcătuit din zece feluri de mâncare.

Peşteră

Ultima dată când am fost în peştera asta, eram cu Søren, după ce ne-am croit drum prin tunel, ţinându-ne de mâini şi tremurând în întuneric. Se întâmpla după ce-mi pierduse încrederea în urma bătăliei din Vecturia, exact înainte ca eu s-o fi pierdut pe a lui pe Wås. Şi totuşi iată-ne aici, întorcându-ne la palat umăr lângă umăr, şi puţini sunt cei în care am încredere mai mult decât în el. Iar de data asta nu suntem singuri.

— Theo, dacă nu te superi, îmi spune Heron din spate, de lângă umărul meu drept, cu Artemisia lângă el şi cu Maile în spatele lor.

Chiar şi la reflux, apa din peşteră ne ajunge la genunchi.

Creez o minge de foc în palmă, suficient de mare cât să lumineze fundul peşterii şi tunelul mic ascuns între stânci. Intru prima şi ceilalţi mă urmează în şir, unul câte unul, îndrumaţi de lumina mea.

Tunelul e mai scurt decât îmi aminteam, dar asta poate şi pentru că sunt mai puţin pleoştită decât prima oară. Nu sunt epuizată de la alergat, flămândă după o noapte petrecută de una singură într-o celulă, înfrigurată de la aerul rece al serii, în loc ca drumul să se întindă la nesfârşit, parcă în numai câteva clipe ajung în locul unde tunelul se bifurcă.

Un drum duce la sala tronului, unde Cress poate că se află chiar în clipa asta. Oricât de tentant ar fi să mergem mai întâi acolo, mă silesc să o iau pe celălalt drum, care duce la temniţă.

Gândul la locul ăla îmi face pielea ca de găină de fiecare dată. Îmi amintesc ultima dată când am fost acolo, când i-am întâlnit pe acei trei paznici care îi

juraseră credinţă mamei. Îmi amintesc câte suferiseră, că li se luase sânge, li se tăiaseră degete, fuseseră ţinuţi sub pământ ani în şir, drept cobai pentru planurile smintite ale Kaiserului.

Dar, dacă Kaiserul era smintit, despre Crescentia ce să mai spun? În fond, cu Laius a făcut exact acelaşi lucru. Ca să nu mai vorbesc de faptul că şi-a folosit propriul sânge ca să le otrăvească pe cele cărora le spunea prietene. Pe cine o fi ţinând în temniţă? Voi afla cu siguranţă în curând, dar chiar şi imaginile din închipuirea mea sunt oribile.

— Îţi tremură mâna, spune Artemisia, apropiindu-se de umărul meu stâng.

Mă uit şi descopăr că are dreptate – mâna îmi tremură şi odată cu ea tremură şi flacăra, împrăştiind umbre licăritoare pe pereţii de piatră umedă.

— E frig, îi răspund, ceea ce e adevărat.

E frig în tunel, dar, cu focul în mână, nu-i simt muşcătura. Totuşi Artemisia primeşte scuza cu circumspecţie.

— Nu e momentul să-ţi pierzi stăpânirea de sine, zice ea şi, cu toate că a zis-o cu blândeţe, sesizez avertismentul nerostit.

N-ai voie să cedezi. Nu acum.

E un avertisment de care n-am nevoie, dar îi sunt oricum recunoscătoare pentru el. Inspir adânc, mă adun şi-mi forţez mâna să se liniştească.

— Uite acolo, spune Søren, venind de cealaltă parte a mea, pleoscăind prin apă la fiecare pas.

Apoi trece pe lângă mine, spre zidul de piatră din faţă.

Iniţial, pare a fi o fundătură, dar, când privesc cu atenţie, observ fisura, conturul unei uşi. Søren îşi aşază

mâna pe ea şi se întoarce spre noi cu o expresie încremenită, dar cu văpăi în ochi.

— Sunteţi gata? ne întreabă.

Nu, cuget deodată. *Nu, nu sunt gata deloc.* Dar mă gândesc la cuvintele lui Søren – niciodată nu eşti pregătită să te năpusteşti în luptă, dar o faci oricum.

— Gata, răspund eu.

Søren încuviinţează din cap şi împinge tare cu umărul de uşă. Se deschide huruind, suficient numai cât să poată trece dincolo.

Ceilalţi rămânem în urmă şi ascultăm.

Paşi grei. Voci, şoptite şi aspre, vorbind în kalovaxiană. Apoi zgomotul impactului între pumn şi os, o trosnitură răsunătoare, foşnete agitate. Apoi câteva momente, niciun sunet.

Îmi ţin respiraţia, când paşii se aud din nou, venind spre noi.

Søren se iveşte în prag, cu faţa împroşcată de sânge, dar cu un zâmbet sumbru pe buze.

— S-a făcut, ne anunţă, poftindu-ne în temniţă.

Ţinându-l de braţ, trage după el un bărbat kalovaxian – un paznic, bănuiesc, deşi a fost dezbrăcat de uniformă – şi, după ce ieşim din tunel, Søren îl târăşte în el, azvârlindu-l într-o parte fără menajamente.

Revine în aura focului meu şi îl cercetez cu privirea. N-a păţit mai nimic, dar acum poartă uniforma paznicului peste cămaşă şi pantaloni. În lumina chioară, va fi confundat cu ai lor.

— Ai luat cheile? îl întreb.

Îmi arată un inel de alamă cu trei chei – două pentru porţile care separă temniţa de restul palatului, una pentru toate celulele, din câte îmi amintesc.

Începem de la nivelul cel mai de jos al temniţei, descuiem celulele şi-i cercetăm pe cei dinăuntru. Descopăr că mulţi dintre ei nu sunt paznici, nu sunt periculoşi. Sunt astreani simpli, înfometaţi şi răniţi, aproape morţi.

— Am furat un colţ de pâine, atâta, se plânge o femeie agăţându-se de mine cu degete însângerate, cu privirea rătăcită şi părul năclăit. Stăpânul meu l-a aruncat şi nu mai mâncasem nimic de zile întregi.

Mă doare inima ascultându-i dar mă căznesc s-o fac. Rămân cu ei în vreme ce Heron îi vindecă pe cei care nu pot merge pe picioarele lor, unul câte unul. Apoi eu, Artemisia şi Maile îi conducem înapoi la tunel şi le dăm indicaţii: să-l găsească pe Erik. Să găsească vasul. Să se caţăre pe stâncile din jurul peşterii cât de sus pot, şi să aştepte să fie salvaţi.

Søren se preface că patrulează prin grupul de celule învecinat, dar, de fapt, caută încă un paznic şi încă un set de chei ca să putem parcurge celulele mai repede.

Trebuie să scoatem toţi prizonierii înainte să acţionăm.

După vreo douăzeci de minute, Søren se întoarce alergând uşor, vlăguit, ţinând în mână alte două inele de chei îmi dă unul mie şi unul lui Maile.

— Grăbiţi-vă, îmi spune el. Sunt mai mulţi paznici aici decât mă aşteptam. Ăştia doi nu m-au recunoscut, dar următorul s-ar putea să mă recunoască.

Încuviinţez din cap şi găsesc cheia care seamănă cu cea folosită de Heron.

— Duceţi-i pe cei care pot să meargă, ne spune Heron, fără a-şi lua ochii de la chipul unei femei cu piciorul rupt. Lăsaţi-i în celule pe toţi cei care nu se pot

deplasa şi o să mă întorc la ei cât pot de repede.

Nu pierd vremea cu vreun răspuns. În loc de asta, eu şi Maile pornim în direcţii diferite, cu cheile în mâini.

Descuind prima celulă, găsesc cinci Păzitori, deşi spaţiul ar fi înghesuit şi pentru o singură persoană. Nu înţeleg de unde ştiu că sunt Păzitori, dar îmi dau seama de îndată ce păşesc înăuntru.

— Puteţi merge? îi întreb în şoaptă.

Un bărbat ridică privirea la mine, ochii săi negri ieşind în evidenţă pe faţa-i suptă.

— Cine vrea să ştie? întreabă el cu glas aspru şi răguşit.

Când vorbeşte, observ că-i lipsesc câţiva dinţi.

Spre deosebire de data trecută când cineva mi-a pus o întrebare asemănătoare în celulele astea, nu ezit.

— Regina Theodosia Eirene Houzzara.

Bărbatul se îndreaptă de spate încă puţin şi o parte dintre ceilalţi îşi şoptesc unul altuia, prea încet ca să pot auzi ce spun.

— Chiar aşa? întreabă bărbatul, privindu-mă îngândurat.

— N-am nimic împotrivă să vă povestesc istoria familiei mele altă dată, dar acum trebuie să veniţi cu mine într-un loc sigur.

— Sigur? pufneşte o femeie. Copilă, în caz că n-ai observat, lumea în care trăim nu e sigură.

— Chiar n-am timp să vă conving să evadaţi dacă nu vreţi, le spun, privind pe coridor, de-a lungul şirului lung de celule la care mai trebuie să ajung. Pe coridor, încolo, e un tunel deschis, adaug, arătând cu degetul. Dacă nu puteţi ajunge acolo pe cont propriu, am un prieten Păzitor al Aerului care vă poate ajuta.

— I-auzi, face bărbatul. Poate v-ar prinde bine încă unul?

Vâr mâna în sacul pe care l-am adus cu mine şi scot o piatră de aer, aruncându-i-o bărbatului, care o prinde cu dexteritate.

— Altcineva? întreb.

După aceea oamenii se îngrămădesc să ia pietre – încă una de aer, două de apă şi una de pământ. Le distribui şi le dau ordine noi, să-i ajute pe cei care deja au plecat şi să-i îndrume pe cei care urmează să plece.

— Duceţi-i pe toţi la loc înalt sau pe *Wås,* cât de repede puteţi.

— Să trăiţi, Regina mea, spune bărbatul strângând piatra în mână.

Zâmbesc scurt, apoi fug la celula următoare, şi la cea de după, şi la cea de după.

Când ajung la capătul coridorului meu, nu mai am nicio piatră în sac şi toate celulele au fost golite. Păzitorii Aerului pe care i-am găsit n-au pierdut nicio clipă şi s-au grăbit să ajute la vindecarea răniţilor; pe alţii i-au luat pe sus Păzitorii Pământului. Terminăm în jumătate de oră ceea ce altfel ar fi putut să ne ia o oră întreagă.

— Au intrat toţi în tunel? întreb, întorcându-mă la grup.

Heron încuviinţează din cap.

— Vreun semn de alţi paznici?

— Din câte am văzut, nu, răspunde Søren. Ar trebui să fie poziţionaţi mai aproape de intrare sau în sala de mese de dincolo.

— Bine, spun, atunci vom mai aştepta câteva minute, ca prizonierii să iasă din tunel. După aceea poţi să dai alarma şi să-i chemi.

Evadare

E nevoie de efortul comun al lui Heron, Maile şi al meu ca să deschidem uşa tunelului cât mai larg cu putinţă, iar Artemisia verifică dacă prizonierii eliberaţi au ieşit cu bine. Când se întoarce, ochii ei lucesc.

— Liber, spune ea.

— Eşti sigură că te simţi în stare? o întreabă Heron, dar, cu un gest al mâinii, ea îi alungă îngrijorarea.

— Sunt bine, insistă ea. Ba, mai bine de-atât. După două zile pe mare, darul meu imploră să fie folosit.

— Atunci, să nu-l mai amânăm, spun eu, făcând semn spre Søren, care nu ezită.

Porneşte în goană pe coridor, strigând în kalovaxiană:

— Prizonierii evadează! Revoltă! Au scăpat toţi!

O ţine aşa şi după ce nu-l mai putem auzi deloc, momindu-i pe paznici de la locurile lor din capătul temniţei spre interior.

Mă reped spre celula cea mai îndepărtată şi-i zoresc pe ceilalţi înăuntru. Ne adunăm strâns, atingând fiecare câte o porţiune din pielea lui Heron.

— Sunteţi gata? întreb.

Încuviinţează din cap, dar le simt frica. Asta n-am putut exersa dinainte. E o ipoteză – o ipoteză solidă, dar o ipoteză. Şi dacă nu merge… îmi înfrânez acest gând. Trebuie să meargă şi cu asta, basta.

— Închide celula, zice Maile, dar clatin din cap.

— După ce se întoarce Søren, mă împotrivesc eu.

Strigătele kalovaxianilor răsună până la noi, şi sunt încă prea departe ca să fie inteligibile, dar nu mă clintesc, ci stau cu o mână pe uşa celulei şi cu ochii

aţintiţi spre colţul întunecat al coridorului, implorându-l în gând pe Søren să-şi facă apariţia.

— Poate că l-au descoperit, spune Maile. Poate că nu mai vine. Chiar vrei să rişti totul pentru un kalova…

— Mai taci odată, se răsteşte Artemisia. Putem să mai aşteptăm un minut.

Dar şi în vocea ei sesizez teama. Nu credeam că o voi auzi vreodată pe Artemisia să-şi facă griji pentru Søren, dar şi eu sunt, la rândul meu, prea îngrijorată ca s-o tachinez acum.

Ce-o să se întâmple dacă Søren nu se întoarce la timp? E o întrebare pe care n-am vrut să mi-o pun. E o întrebare la care nu ştiu să răspund – nu, nu-i chiar adevărat. Ştiu răspunsul. Ştiu că voi face ce trebuie să fac – voi închide uşa şi îi voi da ordin Artemisiei să atace, oricare ar fi consecinţele.

Mereu lupţi pentru Astrea, înainte de toate, mi-a spus Blaise cândva şi avea dreptate. Mereu voi pune Astrea pe primul loc, înainte de orice şi de oricine altcineva, chiar şi când pentru asta mă voi detesta.

Strigătele răsună mai puternic, transformându-se în cuvinte.

— Celulele sunt goale, strigă un paznic. Toate celulele!

— Nu se poate să fi ajuns departe, răspunde altul, dar vocea îi e tăioasă şi mă întreb dacă e unul dintre paznicii care au crezut acelaşi lucru şi despre mine când le-am alunecat printre degete.

— Theo, spune Heron îngrijorat. Se apropie.

— Încă un minut, le cer, privind colţul. Haide, Søren, rostesc în şoaptă.

— O să strici totul, răbufneşte Maile. De dragul unui singur băiat.

— Taci, o repede iar Artemisia, după care îşi îmblânzeşte tonul. Theo, Søren ţi-ar spune s-o faci.

— Aşa ar face, recunosc strângând din dinţi. Dar, dacă locurile noastre ar fi fost inversate, el n-ar fi făcut-o în veci. Încă un minut. Cum văd paznicii, o închid. Promit.

— Fără ezitare, spune Artemisia.

— Fără ezitare, repet eu.

Strigătele devin şi mai puternice şi paşii tunători oglindesc bătăile inimii mele. Îmi încordez degetele pe uşă şi-mi imaginez că o închid, refuzând orice speranţă că Søren va supravieţui. Ştiu că voi putea s-o fac. Ştiu că, dacă va trebui s-o fac, nu voi ezita. Dar nu vreau s-o fac şi n-o voi face decât atunci când va fi absolut necesar.

O siluetă întunecată se iveşte de după colţ şi inima îmi tresaltă în piept. Nu văd decât păr blond şi o uniformă de paznic.

— Închide-o! strigă el şi respir uşurată, dar apoi îi înţeleg cuvintele. Închide-o acum! repetă, exact când în spatele lui apare gloata.

Sunt aproape – prea aproape. Søren n-are timp să ajungă la noi, să se pună la adăpost. Dacă ar ajunge la noi, ar ajunge şi ceilalţi şi atunci totul ar fi pierdut.

— Închide-o, Theo! spune din nou. Loveşte acum!

Îmi las trupul să acţioneze şi-mi opresc creierul înainte să fac vreo prostie. Încep să închid uşa fără să mă gândesc ce fac, ce voi pierde. Încep să închid uşa, pentru că mereu voi alege ţara mea înaintea oricui – a prietenilor, a lui Søren, până şi înaintea mea.

O mână apucă uşa deasupra mâinii mele şi stăpâna ei o deschide înjurând aspru în barbă. Înainte să pot pricepe situaţia, Maile face câţiva paşi grăbiţi pe

coridor, ducând mâna la arcul din spate. Fără nicio ezitare, trage trei săgeţi succesive într-o clipă, doborându-i pe cei trei paznici aflaţi cel mai aproape de Søren şi făcându-i pe ceilalţi să şovăie. Câştigă doar vreo două secunde, dar e suficient ca Søren să se poată apropia îndeajuns şi Maile să-l înşface şi să-l tragă în celulă, trântind uşa în urmă.

Iau mâna lui Søren şi o apăs pe braţul gol al lui Heron, ca toţi să fim în contact cu pielea lui.

Inspirând adânc, Artemisia ridică braţele şi le coboară dintr-o singură mişcare fluidă, cu un urlet sfredelitor, pe care-l simt până-n oase. Cheamă fluxul.

Apa năvăleşte prin uşa deschisă a tunelului, un val cumplit care se repede pe coridor, doboară din picioare paznicii şi-i afundă sub suprafaţa lui.

Ajunge şi la noi, curgând printre gratiile celulei până când îmi acoperă picioarele, genunchii, brâul. Apa se înalţă tot mai sus, până când îmi acoperă şi capul, dar sunt pregătită – cu toţii suntem. Ştim să ne ţinem de Heron orice-ar fi. Chiar şi când apa îşi forţează intrarea în plămânii mei, chiar şi când curenţii încearcă să mă ia pe sus, mă ţin de el cu toate puterile. Exact în clipa în care plămânii încep să mă ardă cu o durere de nesuportat, când am senzaţia că nu mai pot rezista, spaţiul din jurul nostru se goleşte de apă – mai bine zis, Heron se foloseşte de darul său ca să-l umple cu o bulă de aer.

Respir din nou şi aerul nicicând n-a fost mai dulce. Revenindu-mi, privesc în jur, cercetând împrejurimile.

În afara bulei noastre, din câte văd, temniţa s-a umplut cu totul de apă, care s-a înălţat până-n tavan. În umbrele ei întunecate şi noroioase zăresc câteva trupuri plutitoare, nemişcate, cu uniformele vălurind în

jurul corpurilor imobile.

Artemisia stă cu ochii închişi, cu faţa încordată de concentrare. Mâinile ei întinse tremură sub puterea acţiunii lor, a poverii pe care o susţin.

Poate dura până la cinci minute ca omul să moară înecat, în funcţie de câţiva factori. Artemisia ne-a explicat pe *Wås,* prezentându-ne un număr înspăimântător de detalii explicite. Deşi mulţi paznici şi-au pierdut conştiinţa şi mulţi şi-au frânt gâtul sau şi-au spart capetele în timpul năvălirii valului, ca să fim siguri, Art trebuie să continue cinci minute întregi, ceea ce înseamnă că Heron trebuie să menţină bula de aer tot atât timp.

Ţine o mână pe umărul Artemisiei şi una pe umărul meu, pe când Søren şi Maile se ţin de braţele lui.

— Cât a trecut? întreabă Maile în şoaptă.

— Abia un minut, îi răspund. Las-o să se concentreze.

Dincolo de bulă, zăresc un paznic rămas conştient, care înoată căutând aer. Ajunge la celula noastră, aproape de bula susţinută de Heron, dar, deşi nu poate să intre, e destul de aproape cât să-i văd disperarea din privire, ochii bulbucaţi, înnebuniţi şi speriaţi.

E cumplit să mori prin înec, m-a avertizat Artemisia când formulam planul.

O merită, am răspuns eu şi nimeni nu m-a contrazis.

Totuşi e cu totul altceva când o văd cu ochii mei când văd că se face albastru la faţă, că e cuprins de o agitaţie cum n-am mai întâlnit, când privesc cum zgârie cu unghiile gratiile care ne despart, până când degetele îi sângerează, fără niciun folos. Privesc cum faţa lui se relaxează când în sfârşit întunericul

neştiinţei pune stăpânire pe el, degetele i se desprind de gratii şi curentul îl trage departe, în bezna apei.

Simt că Søren se cutremură lângă mine şi, gândindu-mă că a fost cât pe ce să aibă parte de aceeaşi soartă, mă cutremur şi eu.

După o veşnicie, Artemisia deschide ochii şi coboară braţele, lăsându-se moale şi rezemându-se de Heron cu un geamăt, iar apa din jurul nostru se retrage năvălind înapoi în tunel, târând cu sine trupurile paznicilor.

— Ai reuşit, îi spune Heron lui Art, ţinând-o ferm de umăr, în acelaşi timp dându-mi drumul şi scuturându-se de atingerea celorlalţi.

Cu toate că de bună seamă e şi el epuizat, aerul din jurul nostru se încarcă de energie când se foloseşte de darul său ca s-o revigoreze şi să se asigure că tot efortul acela nu i-a agravat rănile de la picioare.

Artemisia dă din cap scurt, dar şi ea reuşeşte un zâmbet mic şi încântat.

Heron bagă mâna în buzunarul pantalonilor şi scoate o bucată micşorată de *molo varu*. Înainte de a ne despărţi de Dragonsbane, l-am topit pe tot şi l-am separat în patru părţi – una pentru noi, una pentru Blaise, una pentru grupul din cramă şi una pentru cel din pivniţa bucătăriei.

Mi-o aruncă şi mă folosesc de darul meu ca s-o încălzesc. După împărţirea în patru, nu mai e suficient spaţiu să ne scriem cuvinte, dar măcar pot să încălzesc bucata mea astfel încât şi ceilalţi să simtă căldura. E semnalul pe care-l aşteaptă, indicând că a sosit momentul să ia palatul cu asalt.

Luptă

Când ieşim din temniţă şi urcăm treptele până la primul nivel al palatului – trecând pe drum pe lângă câteva cadavre pline de apă –, asaltul deja a început. E haos total, o cacofonie de săbii încleştate, strigăte în prea multe limbi ca să le pot ţine socoteala şi urlete de durere. Toţi cinci pornim pe coridor ca un singur trup, Artemisia şi Søren cu săbiile scoase, Maile cu o săgeată potrivită în arc, Heron şi cu mine cu mâinile ridicate, gata să apelăm la darurile noastre.

Şase gărzi kalovaxiane apar de după colţ şi vin spre noi, îmbrăcaţi toţi în armură din cap până-n picioare, cu săbiile de fier incrustate cu pietre de pământ înălţate în aer.

Eu lovesc prima, când ajung la trei metri de noi, împroşcându-i cu un curent continuu de foc. Poate că nu trece de armura lor, dar o încinge la un nivel insuportabil. Strigătele lor de lupte se prefac în ţipete agonice şi săbiile le cad zăngănind. După câteva secunde urmează şi coifurile.

Apoi Artemisia şi Søren se năpustesc asupra lor fără milă, lovind mortal beregatele rămase descoperite.

— Destul de uşor, spune Maile. Trebuie doar s-o mai repetăm de câteva zeci de ori.

— Poate chiar o să ne ajuţi la următorul grup, mormăie Artemisia, dar o zice fără răutate, de fapt.

A înviat, aşa cum am mai văzut-o doar când are sabia în mână şi aerul e impregnat de mirosul de sânge.

Trecem de încă două grupuri de gărzi cu aceeaşi uşurinţă ca înainte, dar nu reuşesc să îmi alung

senzaţia de teamă care mi se adună în fundul stomacului. Maile avea dreptate – e uşor. Şi în niciuna dintre închipuirile mele despre bătălia asta nu mi-am imaginat că va fi aşa. Kalovaxianii nu te lasă să învingi uşor. Cress nu te lasă să învingi uşor.

— Unde sunt slugile? întreb pe când Maile trage o săgeată în gâtul unei gărzi căzute la picioarele Artemisiei.

Art ridicase sabia, gata să-i spintece beregata, dar acum o lasă moale într-o parte şi-i aruncă lui Maile o privire duşmănoasă.

— Ce-i? întreabă Maile rânjind. Ziceai că nu vă ajut.

— Slugile, repet eu. Şi nobilii, la o adică. Dacă i-am luat prin surprindere, ar trebui să găsim mai multă lume – nu doar gărzi.

— E ora cinei, spune Søren, ştergându-şi sângele de pe obraz cu dosul palmei. Poate că s-a organizat un banchet. Poate că acolo sunt cu toţii.

— Poate, spun, dar ceva nu mi se pare în regulă în toată povestea asta.

— Îi luăm pe nepregătite, adaugă Heron. Îi doborâm repede. E de bine, Theo.

Încuviinţez din cap, încercând să-mi astâmpăr neliniştea.

— Să mergem mai departe şi să găsim şi celelalte grupuri.

Coridoarele pe care alergăm îmi sunt cunoscute, din una sau alta dintre vieţile mele, aşa că o iau înainte, trecând pe lângă capelă, pe lângă vitralii înfăţişând un soare strălucitor mare cât capul meu, pe lângă şirul de trepte care coboară la băi.

Poate că acolo stau ascunşi kalovaxiani. Poate şi slugi – sper să fie –, dar ele nu trebuie să ne preocupe

deocamdată. Întâi trebuie să-i punem la pământ pe toţi cei cu putere de luptă. E o tactică deprinsă chiar de la kalovaxiani, de care s-au folosit împotriva noastră acum mai bine de un deceniu.

Zgomotele de luptă devin mai răsunătoare când trecem de colţ, în drum spre sala de bal aflată în centrul palatului, imediat la nord de grădina cenuşie.

Dar în clipa în care trecem de colţ un braţ mă ţintuieşte de perete şi simt muşcătura rece de fier apăsându-mi pe gât.

— Theo! strigă Artemisia, venind spre mine, după care se opreşte brusc, văzând tăişul de la gâtul meu.

— Lăsaţi armele, rosteşte bărbatul care m-a imobilizat, dar nu cred că sunt singura care îi aude tremurul din glas.

— Jos armele, spune Heron cu o notă de autoritate în voce pe care nu cred că am mai auzit-o vreodată.

Îmi întâlneşte privirea şi sesizez o încurajare.

Ai încredere în mine, spun ochii lui.

Søren şi Artemisia îşi lasă săbiile jos şi, cu ceva mai multă ezitare, Maile îşi aşază şi ea arcul.

Bărbatul dă să mă tragă înapoi, spre o uşă, dar Heron îl lasă să facă doar un pas, după care îl izbeşte cu o rafală de vânt care ţâşneşte ca o mână, smulgând sabia de la gâtul meu şi din mâna lui şi azvârlind-o de piatră cu un zăngănit care răsună pe coridor.

— Ce… începe bărbatul, dar nu are ocazia să-şi încheie fraza.

Cu încă o rafală de vânt, Heron îi frânge gâtul şi bărbatul cade la picioarele mele. Ceilalţi se grăbesc să-şi ridice armele şi Heron vine la mine.

— Eşti bine? mă întreabă.

Îmi masez gâtul. Pielea a fost crestată, dar rana nu

e adâncă.

— Bine. Tu?

Heron nu agreează violenţa – şi cu atât mai mult îi displace să ucidă. Încuviinţează din cap, privind trapul bărbatului încruntat.

— E război, spune el. Cred că zeii vor fi înţelegători.

Îl iau de mână şi îl trag după mine pe coridor, cotind din nou, şi mă opresc brusc înaintea scenei care ne aştepta pe culoarul din faţă.

E o baie de sânge atât de violentă, încât abia se vede pentru ce tabără luptă fiecare – nu văd decât săbii sticlind în lumina lumânărilor, sânge împroşcat pe piele şi ochi bulbucaţi de frică şi furie. Cincizeci de luptători cu totul. Poate chiar mai mulţi.

Un bărbat se repede la mine şi abia când ajunge la câţiva paşi distanţă zăresc roşul kalovaxian al uniformei prin crăpătura dintre coiful şi platoşa lui. Fără să gândesc, trimit o minge de foc în punctul acela şi privesc cum se aprinde uniforma. Grăbindu-se să înăbuşe flăcările, nu observă săgeata lui Maile decât când i se înfige în piept, cu vârful de oţel străpungându-i zaua şi atingându-i carnea.

Şi cu asta ne avântăm în luptă la fel ca toţi ceilalţi, numai că noi cinci înaintăm în formaţie strânsă şi ceilalţi patru se străduie să mă înconjoare clipă de clipă. Eu şi Maile deprindem un anumit ritm, ea lansează săgeţi şi eu îmi folosesc darul ca să le aprind. În felul ăsta câştigăm puţin timp şi tactica dă rezultate, deşi bănuiesc că logica ei e legată în parte de dorinţa lui Maile de a mă feri şi a mă ţine deoparte.

Aud sabia spintecând carnea înainte s-o văd şi, preţ de o clipă, toate din jur se desfăşoară ca prin vis,

încet şi fluid. Apoi aud ţipătul de durere al lui Heron şi scena prinde iar contur. Văd sângele, mânerul de sabie ieşind din burta lui Heron, aud ţipătul care, descopăr prea târziu, e chiar al meu.

— Nu! ţip eu şi, încă o dată, lumea se opreşte în loc.

Dar, de data asta, nu mă opresc. Nu am încremenit câtuşi de puţin; sunt un incendiu din cap până-n picioare. Nici măcar nu văd chipul războinicului care l-a înjunghiat pe Heron. Nu văd chipul niciunuia dintre ei. Cumva, parcă-mi părăsesc trupul cu totul – m-am întors la explozia de la Mina de Aer şi nu simt decât furie, arde prin mine cu disperare, fierbinte şi nesătulă.

Ţâşnesc printre Heron şi Artemisia, ating războinicul care l-a înjunghiat pe Heron şi, deşi abia îl ating cu degetele, izbucneşte în flăcări urlând, dar nu zăbovesc ca să-l privesc cum moare. Năvălesc prin mulţime, atingând toate părticelele de armură kalovaxiană dinaintea ochilor, savurând imaginea exploziilor care-i cuprind pe fiecare. Când ajung în celălalt capăt al coridorului şi-l ating pe ultimul kalovaxian, din mulţime răsună urale uluite, dar abia le aud. Abia văd înaintea ochilor.

Mă întorc la Heron pe picioare tremurătoare. Søren îl susţine dintr-o parte, Artemisia, din cealaltă, iar sabia încă e înfiptă în burta lui. Strânge din ochi cu o expresie îndurerată, în timp ce îl ajută să se aşeze cu spatele de perete.

— N-o scoateţi, cere el pe un ton calm, în pofida situaţiei, scrâşnind din dinţi.

Aşezându-se, Artemisia se întoarce spre mulţimea de rebeli care urmăreşte din spatele nostru.

— E vreun Păzitor al Aerului printre voi? întreabă

ea cu un ton de disperare în glas. Vreun medic? Vreun tămăduitor? insistă cu o voce din ce în ce mai ascuţită şi mai subţire, dar nici acum nu vine vreun răspuns.

Nimeni de aici nu ne poate ajuta.

— Se poate vindeca singur? întreabă Maile.

E o întrebare pe care n-a fost nevoie să mi-o pun niciodată. Mereu, când cineva a fost rănit, Heron şi-a făcut apariţia, pregătit să-i uşureze măcar durerea. Niciodată nu mi-am îngăduit să mă întreb ce s-ar întâmpla dacă el însuşi ar fi rănit.

— N-am mai încercat, spune Heron, găsind lama cu mâinile şi tresărind. Cred că a ratat părţile importante, dar, dacă am scoate-o, aş pierde prea mult sânge. Aş leşina şi atunci n-ar mai fi nicio şansă să vindec rana.

Pare atât de calm, stăpân pe sine ca întotdeauna. Deschide ochii şi-mi adresează o privire grea.

— Theo, spune el. Poţi s-o cauterizezi.

— Să cauterizez… rostesc şovăind, căci vorbele sale îmi par lipsite de sens.

— Søren, vei trage sabia afară. Încet şi egal, adaugă Heron, iar Søren încuviinţează din cap. Theo, în timp ce o scoate, tu trebuie să-ţi foloseşti darul ca să arzi carnea din jurul ei, ca s-o împiedici să sângereze.

Vederea îmi tremură de greaţă.

— Nu… nu pot.

— Theo, stăruie Heron, atrăgându-mi privirea. Am nevoie s-o faci.

Dacă n-o faci, voi muri. Nu rosteşte cuvintele, dar atârnă între noi oricum. Încuviinţez din cap, strângând buzele într-o linie subţire şi ridicând mâinile chiar deasupra rănii lui, aprinzând flăcări în vârfurile degetelor.

— Sunt gata, îi zic lui Søren.

Nu răspunde, cu fruntea încruntată de concentrare, ci începe să scoată încet sabia din trupul lui Heron. În aceeaşi clipă, cobor flăcările din degete până la pielea lui Heron.

Ţipă de durere, strângând mâna Artemisiei cu atâta putere, încât observ, cu coada ochiului, că i se albesc degetele, dar mă concentrez neîntrerupt la rană, la sabia pe care Søren o scoate centimetru cu centimetru. Mirosul de carne arsă se răspândeşte în aer, mă ameţeşte şi mă îngreţoşează, dar îmi ţin mâinile nemişcate, cu flăcările pregătite, până când vârful sabiei iese din burta lui Heron şi ard rana până se închide în urma lui.

Cobor mâinile şi mă clatin pe picioare, dar Søren mă apucă de umăr şi mă echilibrează.

Heron mijeşte ochii şi priveşte pielea arsă unde înainte fusese rana. Încuviinţează din cap o dată, cu faţa acoperită cu un strat subţire de transpiraţie. Aşază o mână pe rană, respirând inegal. Trec câteva scunde de tăcere încremenită, încordată, apoi trupul lui Heron se relaxează de epuizare şi mâna îi cade de pe burtă. Acolo unde cu un moment în urmă se aflase un cerc de carne arsă, acum a mai rămas doar o cicatrice palidă.

Începe să respire iar uniform şi ridică privirea la mine.

— Îţi mulţumesc, spune el.

Încuviinţez din cap amuţită. Lumea încă se învârte în jurul meu, cu marginile estompate.

— E suprasolicitată, intervine Artemisia.

— N-am nimic, spun, dar nu sună convingător nici pentru propriile-mi urechi.

Artemisia deschide gura, gata să protesteze, dar o întrerupe o explozie de strigăte îndepărtate, de pe

culoar. Se întoarce spre ceilalţi războinici.

— Duceţi-vă, îi îndeamnă. Venim şi noi imediat.

Se grăbesc să urmeze ordinul, iar Heron se pune pe picioare aproape fără să tresară.

— Ce-i după uşa aia? întreabă el, arătând cu capul în josul coridorului prost luminat.

Îi urmăresc privirea, dar nu reuşesc să disting nimic. Încerc să-mi amintesc unde ne aflăm, unde duce culoarul ăsta, ce se află în spatele uşii. Când îmi dau seama, izbucnesc în hohote de râs dezlănţuite şi incontrolabile.

— Theo? spune Heron îngrijorat.

— E camera mea, răspund printre hohotele de râs. E fostul meu dormitor. Vedeţi? Uşile de la camerele Umbrelor?

Artemisia dă drumul aerului din plămâni.

— Are dreptate, spune ea, clătinând apoi din cap. E un loc numai bun să vă odihniţi.

— Nu-mi trebuie odihnă, se opune Heron. Sincer. Sunt ca nou.

— Şi eu, adaug, deşi în acelaşi timp nu sunt convinsă că aş putea rămâne pe picioare dacă Søren şi-ar lua mâna de pe umărul meu.

— Numai câteva minute, spune Artemisia. O să eliberăm ce a mai rămas din aripa asta şi apoi ne întoarcem după voi. Heron, pune de-un foc pentru ea – o s-o ajute să-şi recapete puterile.

Heron parcă ar vrea s-o contrazică, dar, până să apuce, Artemisia continuă:

— Nu putem s-o lăsăm singură, îi atrage ea atenţia.

Atunci Heron încuviinţează şi mă cuprinde de brâu, pentru susţinere.

— Să vă întoarceţi repede, le cere el pe un ton grav.

Nu le spune să se ferească sau să aibă grijă să nu moară şi îi sunt recunoscătoare pentru asta.

Odihnă

Odaia mea arată exact ca în noaptea plecării. Până şi patul încă e dezordonat. Prosopul cu care m-am curăţat pe faţă încă atârnă de buza lavoarului, mânjit cu lacul de buze roşu şi fardul cu care m-am dat pentru banchetul dinainte, din seara aceea. Chiar şi fără să deschid şifonierul, ştiu că rochiile mele încă atârnă înăuntru – şi cele deocheate, de la Kaiser, şi cele mai drăguţe, de la Cress.

E camera mea, aici am locuit zece ani, şi totuşi acum, când o revăd, pare mult mai mică.

Heron mă ajută să mă întind în vechiul meu pat, rezemându-mă de perne, apoi se duce la şemineu şi pregăteşte un foc cu vreascuri şi cremene.

— Ce s-a întâmplat? Înainte să mă vindeci? mă întreabă Heron, fără să se uite la mine. Ai de gând să vorbim despre asta? Despre cum i-ai prefăcut în cenuşă pe războinicii ăia cu o simplă atingere?

— Da, vorbim, îi răspund, lăsându-mi capul pe spate şi închizând ochii. Dar nu chiar acum.

— Ce-ar mai fi de făcut? Să ne facem griji degeaba? întreabă el şi nu pot decât să-i dau dreptate.

Oftez.

— Nu ştiu ce-a fost, ce m-a apucat. Pur şi simplu s-a întâmplat. Am văzut că ai fost rănit şi instinctele mi-au luat-o înainte. Efectiv parcă îmi fierbea sângele.

— Ai putea s-o mai faci? întreabă el, mai mult din

curiozitate decât din considerente tactice.

— Nu ştiu, mărturisesc eu. Nu, nu cred. N-aş şti de unde să încep.

— Mai mult, completează Heron, dacă folosirea unei asemenea puteri te epuizează, s-ar putea mai degrabă să te încurce.

— Nu sunt epuizată, protestez eu, deşi sesizez din nou minciuna, cu aceeaşi limpezime cu care simt momentul în care Heron loveşte cremenea şi un foc mic şi scânteietor prinde viaţă în cămin.

Focul îmi cântă în trup de parcă m-aş cufunda într-o baie fierbinte. Fără să vreau, oftez de uşurare.

— Nu e nicio ruşine să-ţi atingi limitele, Theo, spune el, stârnind focul firav cu o adiere uşoară de vânt şi prefăcându-l în văpăi adevărate. Abia atunci ştii că te-ai străduit din toate puterile.

Pufnesc.

— Uşor de zis pentru tine, subliniez eu. Când simţi nevoia să-ţi revigorezi puterea, e de ajuns să *respiri.*

Râde încet, dar nu mă contrazice.

— Nu pot să cred că ai fost *înjunghiat,* continui.

— Eu pot. Mai degrabă pentru că încă simt rana.

Mă sprijin în coate şi mă uit la el.

— Ai spus că n-ai nimic, îi atrag eu atenţia.

Heron ridică din umeri.

— Şi tu ai zis la fel, mi-o întoarce.

Aici n-am ce zice, aşa că mă întind la loc şi las focul să mă scalde în energia lui. Aş vrea să-l întreb cum se simte. Dacă are nevoie de odihnă. Dar amândoi ştim că nu-i timp de odihnă, că nu e momentul să se simtă şi altfel decât bine. Aşa că nu zic nimic şi lăsăm tăcerea grea să ne învăluie, în timp ce încercăm amândoi să ne revenim cât mai mult posibil, într-un

timp cât mai scurt.

Închid ochii şi-mi las gândurile să hoinărească – nu la ce se petrece dincolo de uşă, ci la ce ar putea aduce ziua de mâine. Şi cea de după ea. Şi cea de după. Îmi amintesc pentru ce luptăm, ce ne promite viitorul, numai să înfruntăm durerea până la capăt şi să ne întindem spre el.

O mână fierbinte se lasă pe umărul meu şi sar în capul oaselor, deschizând larg ochii.

Nu dorm – ştiu sigur că nu dorm –, dar, cu toate astea, Cress a apărut lângă mine, îmbrăcată cu o tunică argintie, lungă şi largă, fixată la umăr cu o fibulă bogat ornamentată, cu pietre de foc şi aur. Un colier cu pietre de foc îi înconjoară gâtul peste clavicule, lucind în lumina focului.

— Theo? întreabă Heron, uitându-se alarmat la mine. Eşti bine?

Nu o vede, deşi e la fel de reală ca mine.

Cress duce la buze un deget cu vârful înnegrit.

— Da, reuşesc să spun zâmbind. Doar am aţipit o clipă, mint eu.

Heron încuviinţează din cap, întorcându-şi atenţia la foc şi la propriile-i gânduri.

N-ar trebui s-o pot vedea pe Cress – doar nu dorm –, dar iat-o. Poate că puterea consumată adineaori m-a epuizat mai mult decât mă aşteptam, lăsându-mi mintea vulnerabilă şi accesibilă. Poate că explicaţia ţine de faptul că eu şi Cress suntem foarte aproape una de alta acum şi dispariţia distanţei estompează marginile minţilor noastre. Poate că legătura asta, orice ar fi ea, se încheagă din ce în ce mai mult.

Dar nu contează *de ce*. În orice caz, nu acum. Important e că-i aici, în încăpere, lângă mine, la fel de

sigur cum şi Heron e aici, doar că el n-o vede.

— Bătălia asta mă plictiseşte, Thora, oftează ea. Vino la mine, în sala tronului. Să vedem dacă problema nu se poate lămuri ca între doamne, şi nu ca între barbari, ce zici? Fără războinici, fără gărzi. Doar noi două.

Aerul din jur tremură şi o văd în sala tronului, stând semeţ pe tronul mamei, cu ochii închişi. Ţine mâna palidă pe umărul unei astreane mici, cu părul de o nuanţă brună atât de închisă, că e aproape negru. Nu cred că are mai mult de opt ani. Cress deschide ochii şi priveşte spre gărzile orânduite în jurul tronului.

— Mergeţi, alăturaţi-vă luptei, le comandă ea pe un ton răsunător şi autoritar.

Fata scânceşte, tresărind sub atingerea lui Cress.

— Înălţimea Voastră, spune o gardă, dar mai mult nu apucă.

— E un ordin, adaugă ea. Nu vreau să rămână nicio gardă aici, în încăperea asta, şi nici pe coridorul de la intrare. E o risipă, din moment ce palatul meu e năpădit de rebeli astreani. S-a înţeles?

Gărzile încuviinţează şi dispar. După ce uşa se închide în urma lor, Cress se întoarce iar spre mine. Ridică cealaltă mână şi acolo, plimbată leneş printre degete, văd acelaşi tip de sticluţă pe care a folosit-o ca să-l drogheze pe Laius – plină, îmi închipui, cu acelaşi gaz care l-a transformat în marionetă.

— M-am plictisit, spune, apropiind sticluţa de faţa tinerei.

Fata se holbează la ea îngrozită şi încearcă să se elibereze, dar Cress o ţine bine de gulerul rochiei aspre.

— Nu mă pune să caut alte mijloace de

divertisment.

Înainte să pot răspunde, dispare, risipindu-se ca fumul.

Răsuflu şi, după numai o clipă de gândire, mă ridic din pat.

— Ce faci? întreabă Heron.

— Cress e în sala tronului. Vrea să ne întâlnim.

Heron se încruntă, privind cum îmi încalţ ghetele.

— Şi? Doar nu-ţi trece prin gând să te duci îţi aminteşti ce s-a întâmplat ultima dată când a cerut o întâlnire?

— Sigur că-mi amintesc, îi răspund. A încercat să mă omoare. Bănuiesc că la fel va face şi acum.

— Şi totuşi ţi se pare o idee bună să te duci? întreabă el.

— Are o ostatică. O fată, de vreo opt ani, poate. Speriată.

Auzind asta, Heron ezită un moment, dar imediat clatină din cap.

— Dar îţi dai seama că o s-o omoare oricum, chiar dacă te duci. De ce n-ar face-o?

Ştiu că are dreptate, dar, în acelaşi timp, se înşală.

Oftez, străduindu-mă să-mi transpun gândurile în cuvinte.

— Sfârşitul nu poate fi decât unul singur. Una dintre noi trebuie să moară. Cred că plimbă momeala asta pe la nasul meu, crezând că voi veni să stăm de vorbă, sub pretextul unui armistiţiu. Cred că-mi pregăteşte o ambuscadă. Dar planul ei are o hibă.

— Şi anume? întreabă el.

Leg şi cealaltă gheată şi mă ridic, întâlnindu-i privirea.

— Sunt mai puternică decât crede şi nu mă avânt

orbeşte. Mă duc pregătită pentru orice, pregătită să-i răspund cu aceeaşi monedă. Vrea să mă prindă în capcană, dar de data asta i-o vom lua înainte cu un pas.

— Adică noi? repetă Heron.

Ridic din sprâncene.

— Doar dacă nu cumva nu vrei să vii.

— Evident că vin, zice, ridicându-se greoi. Dar mai bine i-am aştepta şi pe ceilalţi.

Dau din mână, respingând ideea.

— Sunt ocupaţi. Dacă nu s-au întors până acum, înseamnă că lupta-i mai încinsă ca oricând. Nu-i iau de acolo ca să-mi fie mie gărzi de corp. În plus, nu mai putem aştepta, din cauza fetei.

Heron clatină din cap.

— Ai impresia că noi doi, singuri, vom izbuti cumva să ajungem de aici până-n sala palatului? N-are rost să ne temem de Cress – drumul în sine o să te omoare.

— Ce noroc, atunci, că ai puterea să ne faci pe amândoi invizibili.

— Dar nu şi imateriali. Nu ne va ajuta cu nimic dacă vom fi străpunşi de săbii menite să lovească pe alţii.

— Există trei căi prin care putem ajunge de aici în sala palatului, continui eu, începând să le enumăr pe degete. Calea cea mai evidentă, care, într-adevăr, probabil va fi înţesată de războinici. Mai e reţeaua de coridoare mai strâmte, folosite de obicei de slugi. Mai puţin probabil să fie aglomerate, dar nu putem şti sigur.

— Şi a treia cale? întreabă Heron, cu toate că, după voce, parcă deja regretă întrebarea.

— Mergând înapoi, prin temniţă, spre tunelul prin

care am intrat. Se bifurcă – un drum duce direct la sala tronului. Aşa am evita privirile gărzilor pe care Cress se poate să le fi poziţionat *la uşa* încăperii.

Heron chibzuieşte câteva secunde, uitându-se la mine de parcă mi-aş fi pierdut complet minţile. În cele din urmă, oftează.

— Bănuiesc că n-am cum să te conving să renunţi.

— E singura cale de a pune capăt la toate. Înainte să mai aibă şi alţii de suferit.

Heron insistă să lăsăm un bilet în care să le spunem celorlalţi unde am plecat şi îmi dau seama că e o idee bună, dar îmi imaginez limpede ce faţă va face Artemisia când îl va citi.

N-aveau decât o singură sarcină – să stea locului, va izbucni ea.

Dar măcar va şti că n-am fost capturaţi sau ucişi.

Cu problema asta rezolvată, Heron mă ia de mână şi invizibilitatea lui se întinde peste pielea noastră până când amândoi devenim invizibili.

— Poţi să o ţii aşa până ajungem la temniţă? îl întreb ieşind pe furiş în holul părăsit, atenţi să păşim peste trupuri şi grămezile de cenuşă.

— Fără mari probleme, recunoaşte el. După cum ai spus, nu-mi trebuie decât aer ca să-mi revigorez darul. Cât despre rană, atâta vreme cât nu e nevoie să fac salturi lungi sau să car greutăţi mari, ar trebui să fie bine. Dar oricum nu se poate spune că lupta e punctul meu forte.

Străbatem coridoarele şerpuite, în tăcere, chiar dacă sunt pustii. Niciun semn de viaţă – numai cadavrele războinicilor kalovaxiani pe care le-am împrăştiat pe drumul încoace.

Auzim voci abia când ajungem la uşa spre şirul de trepte care coboară în temniţă, înăbuşite şi indescifrabile, răzbătând de jos.

Heron mă strânge de mână, aşa că îl strâng şi eu la rândul meu şi ne lipim de perete, aşteptând să vedem câţi războinici ar trebui să înfruntăm şi dacă n-ar fi mai bine să-i lăsăm să treacă, pur şi simplu.

Vocile se aud mai clar, dublate de zgomot de paşi urcând treptele, şi respir uşurată. Vorbesc în astreană.

— Nu se ştie ce vom găsi, rosteşte un glas cunoscut, făcându-mi inima să tresalte în piept. Dar ne vom separa şi ne vom împrăştia în tot palatul, intervenind oriunde vor avea nevoie de noi.

Îndată ce conducătorul apare pe culoar, mă desprind de Heron şi sar la gâtul lui, dezechilibrându-l.

Un moment, încremeneşte, dar apoi trupul meu iese la iveală şi Blaise oftează, strângându-mă şi el în braţe.

— Slavă zeilor, îmi şopteşte în păr, apoi face un pas în spate şi mă inspectează din cap până-n picioare. Regina Theodosia, se adresează grupului de războinici din spatele său, atât de mulţi, că nu-i văd pe toţi. Se îngrămădesc pe trepte, formând o coadă care se întinde cât văd cu ochii.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt ceilalţi? continuă Blaise.

Mă întorc spre Heron, sperând să mă ajute să-i explic, dar el clatină din cap.

— Nici gând, nu e planul meu. Tu o să-i spui.

Clatin din cap şi-i povestesc repede lui Blaise tot ce s-a întâmplat din momentul în care am pătruns în palat, trecând peste detaliile legate de rana lui Heron şi episodul meu de epuizare. Dar, când îi spun despre

mesajul de la Cress şi despre fată, se încruntă.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Asta am zis şi eu, face Heron. Dar se pare că e serioasă.

Blaise oftează, dar nu pare deosebit de surprins. În schimb, se întoarce spre războinicii din spatele lui.

— Gerard, se adresează unuia dintre bărbaţii din faţă, lat în umeri şi impunător, cu faţa marcată de arsuri grave. Preiei comanda. Găseşte-i pe ceilalţi. Începe din margini şi avansează spre centrul palatului. Omorâţi-i pe toţi cei care vi se opun; pe ceilalţi închideţi-i.

Gerard încuviinţează din cap, dar nu zice nimic.

— Nu-i nevoie să vii cu noi, îi zic lui Blaise.

Înainte să apuc să termin fraza, clatină din cap.

— Normal că trebuie să vin cu voi, spune el, dar nu dă alte explicaţii.

Probabil că nici nu e nevoie să mai spună ceva – locul său e alături de mine şi mă bucur că va fi aşa.

Blaise, Heron şi cu mine ne dăm într-o parte, ca să le facem loc războinicilor. Încerc să-i număr în timp ce trec pe lângă mine, dar sunt prea mulţi.

— Puţin peste două sute, îmi răspunde Blaise înainte să întreb. Incendiul de la Mina de Foc n-a fost atât de grav precum cel de la Mina de Aer. Păzitorii de acolo au reuşit să-l stingă repede, cooperând ca să stârnească o furtună de nisip care a înăbuşit flăcările.

Încuviinţez din cap, aproape că n-am cuvinte. După ce dispare şi ultimul războinic, pornim în jos pe scări, spre temniţa inundată şi părăsită.

— Mă bucur că ai venit, Blaise. Mă bucur că eşti în viaţă. Mă bucur că vii cu mine.

Blaise mă strânge de umăr.

— Şi eu, Theo.

Ne grăbim să traversăm în tăcere culoarul temniţei, până când ajungem din nou la intrarea în tunel. Încerc să ignor cadavrele umflate ale paznicilor din drum. Heron se împinge în uşa tunelului, iar eu şi Blaise intrăm după el. Pe măsură ce ne apropiem de ocean, nivelul apei se înalţă, până când îmi ajunge la brâu. În cele din urmă, ajungem la răscruce. Cărarea pe care am venit coboară mai departe şi se cufundă în mare, pentru că a venit fluxul, dar cealaltă urcă şerpuitor spre sala tronului. N-am mai fost pe aici, dar Blaise pare să ştie drumul şi o ia înainte. Mergem cam cincisprezece minute şi, în final, ajungem la ceea ce pare a fi o fundătură.

— Piatra de acolo, spune Blaise, arătând spre colţul de jos al peretelui.

E mică, aproape cât o pietricică.

— Cress trebuie să fie convinsă că sunt singură, le zic celor doi. Rămâneţi invizibili în spatele meu, până-n clipa în care atac.

Blaise încuviinţează şi-i întinde braţul lui Heron, care se prinde de el. Aştept până când invizibilitatea îi ascunde cu totul, apoi mă ghemuiesc şi apăs pe piatra indicată de Blaise.

Piatra cedează destul de uşor la atingerea mea şi o cărare se deschide în perete.

Ezit numai o secundă, apoi pornesc mai departe.

Joc

Sala tronului e plină de lumânări care împrăştie o lumină aproape orbitoare, deşi cupola de sticlă din tavan dezvăluie stelele şi luna strălucitoare de

deasupra. Pe tronul din centrul încăperii, Cress stă cu picioarele încrucişate delicat, îmbrăcată cu aceeaşi rochie argintie de adineaori, fixându-mă cu privirea. Fata pe care am văzut-o înainte încă e lângă ea, aşezată pe podium, cu genunchii aduşi la piept.

Intrarea mea prin perete nu o surprinde pe Cress. Nu se înfurie când mă vede. Nici măcar nu pare încântată că i-am acceptat invitaţia. În schimb, chipul ei e indescifrabil.

Uşa se închide în spatele meu şi, deşi nu-i văd pe Heron şi Blaise, le simt prezenţa.

Câteva momente, eu şi Cress doar ne privim în tăcere dintr-o parte şi alta ale încăperii.

Apoi se ridică încet în picioare şi coboară de pe podium, ridicând cu grijă marginile rochiei, ca să nu se împiedice. Pocneşte din degete, sunetul aspru răsună în sala tăcută şi fata imediat sare în picioare şi se grăbeşte să ţină pasul cu Cress, în ciuda lacrimilor care-i şiroiesc pe faţă.

— Ştiam că vei veni, Thora, îmi spune Cress cu o privire neclintită şi tulburătoare, ţăcănind cu tocurile pantofilor fini pe podeaua pavată, urmată de foşnetul încălţărilor fetei. Atâta vreme am crezut că ai murit – parcă abia acum m-am convins cu adevărat că nu-i aşa.

Maniera în care se uită la mine, cu ochi cenuşii sticloşi şi distanţi, văzând totul şi nimic, mă nelinişteşte. Brusc, am o vagă senzaţie că sunt într-adevăr o stafie care o bântuie până la nebunie.

Înainte să pot răspunde, vorbeşte în continuare, pe un ton egal şi degajat:

— Cândva ai spus că voi înnebuni, la fel ca Împărăteasa. Îţi aminteşti? mă întreabă ea, oprindu-se

la câţiva paşi de mine.

— Da, îi răspund, regăsindu-mi vocea. Dar Împărăteasa Anke n-a putut să-şi aleagă singură soarta. A tot împins-o Kaiserul de la spate, clipă de clipă. Poate că te-aş fi compătimit înainte, când ai devenit Împărătească, la început, dar, după ce s-a întâmplat la Mina de Foc, după câte ai făcut de atunci... a fost alegerea ta, Cress. Dacă aştepţi compătimire de la mine, află că n-o să ai parte de ea.

Râde, dar e un râs firav.

— Nu vreau compătimire, Thora.

Tace un moment şi înclină capul într-o parte.

— N-ai venit aici ca să negociem un armistiţiu, oricât am vrea să ne prefacem. Nu. Ai venit să mă ucizi, nu-i aşa?

Nu neg.

Râde, un sunet care cred că mă va bântui în coşmaruri.

— Îţi pierzi timpul, spune ea.

Mă îndrept de spate şi chem flăcări în mâini, dar ea doar se uită la mine cu o curiozitate netulburată. O înşfăcă de braţ pe fată şi o trage înaintea ei, provocându-i un ţipăt de durere.

— Da, da, zice Cress, făcându-mi plictisită cu mâna. Foarte impresionant, te asigur. Şi, bineînţeles, am simţit ce le-ai făcut lui Dagmaer şi celorlalte fete.

— Voiai să punem capăt situaţiei ca între doamne, aşa ai zis. Nu cred că ai de gând să propui vreun armistiţiu.

Cress zâmbeşte.

— Nu, fireşte că nu, răspunde ea. Tu ar trebui să ştii cel mai bine, kalovaxianii nu negociază armistiţii.

— Atunci, de ce m-ai chemat aici? o întreb.

Îi piere zâmbetul.

— Ţi-am zis de ce. Pentru că-ţi pierzi timpul. Acum, stinge flăcările alea.

— De ce? Ca să poţi să mă ataci? o întreb. Pentru asta m-ai adus aici, nu?

Îşi dă ochii peste cap, dar nu neagă.

— Pentru că n-are sens să mă omori, răspunde ea. Darul ăsta… sau cum vrei tu să-l numeşti – o face deja în locul tău.

Cobor mâinile fără să vreau şi flăcările se sting sfârâind, dar Cress nu face nicio mişcare împotriva mea. Sesizez o mişcare vagă în spatele meu, dar nu-mi dau seama dacă e Blaise sau Heron. Mă chinui să înţeleg cuvintele lui Cress.

— Vrei să spui că ai contractat nebunia minelor? o întreb.

Ar trebui să fie imposibil. Cress n-a pus niciodată piciorul în mine. Dar îmi amintesc explicaţia Minei, că oalele pline clocotesc şi dau pe afară. Iar puterea lui Cress a fost mare dintotdeauna – poate mai mare ca a mea, mai mare, poate, chiar şi decât a lui Blaise. Şi, spre deosebire de noi doi, ea nu şi-a folosit-o niciodată cu cumpătare.

Dar nebunii minelor nu dorm, spre deosebire de Cress – am văzut-o în visele mele. Nu poţi să visezi când eşti trează. Numai că… numai că visele acelea mereu au avut loc în palat sau în apropierea lui, mereu în locuri unde ar fi putut să fie cu adevărat. Doar că erau diferite, sucite. Dar, dacă ea are nebunia minelor, atunci s-ar putea ca mintea să îi fie suficient de fracturată cât să-i distorsioneze realitatea.

— De cât timp ai halucinaţii? o întreb încet.

Mă priveşte în continuare neclintită, clipind apatic.

— De când mi-ai dat otrava. Uneori am impresia că e vorba de vise. Sau de coşmaruri. Dar e imposibil.

— Pentru că nu dormi, deduc eu.

— Aşa e, răspunde ea. O ironie, nu crezi? Ai venit aici pregătită să mă omori, dar adevărul e că m-ai omorât acum mult timp. Doar că moartea nu se grăbeşte, mă roade încet. Dureros. Nu credeam că ai fi în stare de o asemenea cruzime, Thora.

— Theodosia, o corectez.

Numele iese cu forţa dintre buzele mele, chiar dacă nu reuşesc să pricep nimic altceva din ce zice Cress.

Asta, cel puţin, ştiu sigur.

— Numele meu e *Theodosia.*

Nu se poate să nu fi aflat; trebuie să-l fi auzit, pe străzi, şoptit sau strigat. Dar, auzindu-l din gura mea, zâmbeşte.

— E drăguţ. Dar nu ţi se potriveşte. În ochii mei vei fi mereu Thora.

Vorbele ei nu reuşesc să mă surprindă, dar oricum mă rănesc. Cred că aş fi vrut s-o aud spunându-mi măcar o dată pe nume.

Cu inima grea, chem flăcări în mâini iarăşi şi Cress se holbează la ele, strângând din buze. În sfârşit, ridică iarăşi ochii la mine, zâmbind cu amărăciune.

— Ei, haide, zice Cress, apucând fata de umeri cu ambele mâini şi strângând-o cu putere. Vei proceda cum crezi de cuviinţă, dar mă îndoiesc că ai vrea să vadă şi fata. Să ştii că-mi aminteşte de tine. O cheamă Adilia.

Cobor privirea şi întâlnesc ochii ei înspăimântaţi. Îmi ştiu puterea, îmi ştiu precizia. Îmi amintesc cum, în toiul incendiului de la Mina de Aer, am reuşit să

mânuiesc flăcările de parcă ar fi fost propriile mele degete. Dacă aş vrea, sunt aproape sigură că aş putea s-o ucid pe Cress fără s-o rănesc pe Adilia. Dar „aproape sigură” nu pare suficient.

— Ce-ar fi s-o trimitem întâi la familia ei? propune Cress. Sunt pe aproape. Şi sunt convinsă că s-ar bucura s-o vadă şi pe Regina lor – au vorbit despre tine adesea, să ştii. Au instigat răscoale aici, în oraşul meu, punând la cale tot felul de mici comploturi murdare.

Vocea ei capătă o notă ascuţită şi periculoasă, care-mi furnică pielea. Simt că Blaise şi Heron se apropie, pregătindu-se pentru ceva, dar niciunul dintre noi nu pare să înţeleagă pentru ce anume.

Un fior îmi străbate şira spinării.

— Unde sunt? o întreb.

În loc să răspundă, întinde mâna, chemându-mă.

— Vino, mă îndeamnă, apoi se întoarce şi porneşte spre una dintre ieşirile din sala tronului, târând-o după ea pe Adilia cu scâncetele ei.

Cunosc acel culoar – duce la un balcon înălţat deasupra grădinii cenuşii.

Simţind că nu o urmez, se întoarce şi-mi aruncă o privire peste umăr, cu un zâmbet tulburător pe buze.

— Vino, repetă ea – o poruncă, nu o rugăminte. Noi două vom juca un mic joc.

— Şi dacă nu vreau să joc? întreb, neîncrezătoare în propria-mi voce.

Cress ridică dintr-un umăr.

— Atunci îi voi omorî pe toţi, răspunde, împingând uşa.

Picioarele mele parcă ar fi din fier când pornesc după ea spre uşă, înspăimântată de gândul la ce mă aşteaptă de partea cealaltă, dar mă silesc să merg

înainte. Mă consolează faptul că Heron şi Blaise sunt în spatele meu, că nu sunt singură în încercarea asta, dar, când ajung la ieşire, îmi dau seama că nu contează dacă sunt sau nu singură. Nu contează deloc.

Pentru că, ieşind pe balcon şi urmând-o pe Cress până la balustradă, descopăr că, dedesubt, grădina e atât de aglomerată de sclavii astreani ai palatului, încât mi-ar fi imposibil să-i număr. Mulţi plâng şi suspinele lor cuprind văzduhul. Unii sunt la vârsta la care abia învaţă să meargă, ţinuţi în braţele părinţilor.

Şi, de jur-împrejur, la fiecare dintre ferestrele orientate spre grădină, aşteaptă câte una dintre harpiile lui Cress, zece cu totul, îmbrăcate în negru, şi fiecare ţine în mâinile întinse peste mulţime câte un vas de sticlă sferic, înăuntrul cărora sclipeşte inconfundabilul tremur opalescent al velastrei.

Alegere

Nu pot decât să mă holbez la miile de oameni adunaţi dedesubt şi la pericolul care atârnă peste capetele lor. Sub fiecare fereastră stă câte un singur astrean, ţinând în mână un pumnal lucitor. Fiecare dintre cele zece chipuri e îngrozit şi derutat – habar nu au pentru ce au fost aleşi. Poate chiar s-au gândit că au avut noroc să primească arme, dar eu văd ce a făcut Cress din ei de fapt: arme umane, marionete care-şi aşteaptă sforile.

Cât de delicate sunt sferele acelea de sticlă, ţinute deasupra capetelor lor – când li se va da drumul şi se vor sparge, gazul se va răspândi şi velastra va prelua controlul. E mai multă otravă decât i-a dat lui Laius, mai multă decât mi-am închipuit că ar putea produce,

dar iat-o. Cress a spus că otrava încă nu se împrăştia aşa cum şi-ar fi dorit, dar, chiar şi dacă fiecare glob ar avea velastra suficientă numai pentru câte una dintre persoanele cu un pumnal în mână, nu suport gândul la dezastrul pe care acei zece oameni l-ar putea provoca. Toate aceste mii de persoane încolţite în grădină, neînarmate şi neantrenate. Sunt miei gata să fie sacrificaţi şi habar nu au.

— Închipuie-ţi ce ordine felurite aş putea să dau, spune Cress plimbându-şi alene vârfurile înnegrite ale degetelor pe balustradă. Câte le-aş putea porunci să facă cu pumnalele alea înainte să-şi ia propriile vieţi, aşa cum a făcut Laius. Va fi un adevărat masacru dacă nu faci exact cum îţi spun.

Deşi ştiu că Blaise şi Heron sunt în spatele meu, nu aud nimic de la ei – parcă nici n-ar mai respira. Îi înţeleg. Indiferent de ce aş crede-o în stare pe Cress, mereu reuşeşte cumva să mă surprindă.

— Ce vrei? o întreb, surprinsă de tonul egal al vocii mele.

Pe dinăuntru, tremur incontrolabil.

Cress îşi smulge privirea de la grădină şi şi-o îndreaptă spre mine, fixându-mă cu ochi reci şi lucitori, ca argintul în lumina lunii pline.

— Tu ce ţi-ai dori în locul meu? întreabă curioasă, înclinând capul într-o parte.

— Să mă predau.

Cress zâmbeşte, dar e un zâmbet crud şi amar.

— După ce ai dat buzna în palatul meu? După ce ai distrus două dintre minele mele, silindu-mă să le incendiez pe celelalte înainte să ajungi la ele? întreabă ea. După ce m-ai lipsit de aliaţii mei sta’criverani? După ce mi-ai răpit prizonierii? După ce mi-ai omorât

prietenele? Chiar crezi că ar fi o soartă potrivită pentru tine să te predai, pur şi simplu? Mai încearcă.

Înghit în sec.

— Vrei să mă omori, îi răspund.

Doar mă aşteptam la asta. Doar am mai fost în situaţia asta, am mai fost silită să fac alegerea asta, mai mult sau mai puţin. Ştiu ce am ales atunci şi ştiu că la fel voi alege şi acum. Şi, de data asta, moartea va fi definitivă.

Cress clatină din cap.

— O, nu, spune ea. Tot ar fi prea uşor, tot o soartă nemeritată ar fi, după tot ce ai făcut. Nu, am de gând să te las să trăieşti o viaţă lungă, plină de tot felul de chinuri. Pe unele nici nu mi le-am imaginat încă, dar le voi născoci. În fond, vom avea atât de mult timp la dispoziţie. Mai ales când voi obţine rezerve constante de velastra pe care să ţi-o dau.

Înghit fierea care mi se ridică în gât. Voi deveni marioneta ei, trupul meu va fi viu, dar îmi voi pierde mintea, i-o voi ceda ei. E o soartă mai cumplită decât moartea, mai groaznică decât mi-am închipuit vreodată. Dar mă forţez să încuviinţez din cap.

— Apoi? o întreb, căci ştiu că asta n-are cum să fie tot. Ce se va întâmpla cu armatele mele?

— Nu am pretenţii absurde, oftează ea. Dacă se predau, vor fi cruţaţi şi trimişi la mine, să le reclădească şi să le exploateze, dându-li-se velastra – îndată ce vom descoperi cum s-o producem în masă. Toţi cei care se opun vor fi executaţi. Am terminat cu revoltele, Thora. Mă plictisesc.

Câteva clipe nu zic nimic, cercetând grădina şi ferestrele care o înconjoară, căutând vreo cale de a-i salva, de a face în aşa fel încât să scăpăm cu toţii

nevătămaţi. Dar nu există nicio cale. Există doar realitatea, în care mii dintre oamenii mei vor muri dacă nu voi sacrifica alte câteva mii.

E o alegere imposibilă.

— De ce nu mi-ai dat doza aia de velastra imediat ce am pus piciorul în sala tronului? o întreb.

Zâmbetul îi tremură.

— Pentru că nu meritai să-ţi fie atât de uşor. Şi vreau să te aud cum cerşeşti îndurare – nu pentru că ţi-o poruncesc, ci pentru că aşa vrei. Pentru că trebuie.

— Te temi, spun, sperând să câştig timp.

Timp pentru ce, nu ştiu. Timp pentru un miracol, timp pentru o altă opţiune, timp într-o lume în care încă nu sunt chinuită de remuşcări.

— Crezi că s-ar putea chiar să învingem.

Cress mijeşte ochii.

— Cred că aţi depăşit orice aşteptare, recunoaşte ea. Dar niciodată n-aţi fi câştigat războiul ăsta.

— Atunci, ce motiv mai ai să propui vreo înţelegere? o întreb. Dacă ai fi crezut într-adevăr că poţi învinge cinstit, nu m-ai fi adus aici. Ştiu că-ţi plac scenele spectaculoase, Cress, dar tatăl tău ar fi dezamăgit de tine pentru că le pui înaintea logicii.

Cu asta am atins un punct sensibil, dar Cress nu răspunde. În schimb, priveşte peste balustradă şi face un semn. Până să mă dumiresc, o harpie eliberează globul ei de velastra. Se loveşte de pământ, spărgându-se la picioarele astreanei de dedesubt, ce ţine pumnalul strâns în mână.

Observ clipa în care velastra îşi face efectul, cum ochii ei se înceţoşează şi umerii i se lasă, aşa cum s-a întâmplat şi cu Laius.

— Îi vei ucide pe toţi cei care-ţi apar în cale, îi

strigă harpia pe un ton ascuţit şi senin, aproape vesel. Şi nu te vei opri până nu te voi opri eu.

Reacţia vine imediat. Femeia strânge degetele în jurul mânerului şi, fără nicio ezitare, ţâşneşte în faţă, înfigând pumnalul în burta unui bărbat. Trece la următoarea persoană, înainte chiar ca trupul celei dintâi să lovească pământul. La cât de înghesuiţi stau oamenii, trece de la unul la altul cu uşurinţă şi, în numai câteva secunde, se prăbuşesc zece trupuri şi zeci de alte ţipete străpung aerul. Dar e o singură femeie şi, oricât de speriaţi ar fi oamenii din jurul ei, printre ei sunt totuşi câţiva luptători şi în scurt timp o doboară şi îi smulg pumnalul dintre degete.

S-a terminat mai repede decât mă aşteptam şi, chiar dacă s-au adunat atâtea cadavre în jurul ei, măcar pagubele au fost oprite. Numai că, în clipa în care mă uit la Cress, îmi dau seama că asta a fost doar o parte din plan.

— Ştii de ce am ales-o pe ea? mă întreabă. De ce i-am ales să fie armele mele?

Fără să aştepte un răspuns, face iarăşi semn către harpii, care aruncă încă un lucru în nebunia de dedesubt – o piatră de spirit, pricep eu, o piatră de apă sclipitoare, albastru-închis.

— Nu, şoptesc, dar e prea târziu.

Îmi dau seama ce urmează abia cu o secundă înainte să se întâmple, înainte ca femeia imobilizată la pământ să înceapă să tresară şi din gâtul ei să răsune un urlet ascuţit.

— Cedează, îi strigă harpia de deasupra. Şi ucide cât mai mulţi.

Îndată ce harpia pronunţă cuvintele, femeia scânteiază, exact ca fata pe care am văzut-o pe

câmpul de luptă la Mina de Foc. Acum, e femeie; în clipa următoare, pielea îi explodează de apă şi cei în jur de o sută de oameni din preajma ei se îneacă în aerul gol, scuipând apă, sufocându-se până când cad în genunchi, cadavre îmbibate cu apă, umflate şi albastre.

Ţipetele se sting odată cu ea şi astreanii din afara câmpului ei de acţiune încremenesc uluiţi, într-o tăcere care-mi reverberează în oase. Mi-e rău de la stomac, dar harpia nu face decât să zâmbească, urmărind haosul, şi celelalte nouă încă ţin în mâini propriile globuri cu velastra, pregătite s-o ia de la capăt.

— Nu! strig eu, încleştându-mi mâinile pe balustradă.

Înghit în sec, coborând vocea.

— Încetează, Cress.

— Eşti de acord cu condiţiile mele? mă întreabă, ridicând din sprâncene.

Nu pot să-i dau un răspuns. Gândurile mi se învârtejesc în cap. Sunt mai mulţi războinici luptând în palat decât sclavii din grădină – partea logică a minţii mele îmi spune că n-ar trebui să mă predau. Dacă oamenii de acolo, de jos, ar muri, Astrea ar triumfa oricum. Ne vom recuceri ţara şi o vom construi la loc. Dar o vom reconstrui peste oasele nevinovaţilor – şi ce fel de ţară ar mai fi asta?

Una liberă. O ţară cu viitor.

Mereu lupţi pentru Astrea, înainte de toate, mi-a spus Blaise cândva. Şi avea dreptate.

E o alegere dificilă, da, dar nu imposibilă.

Înghit în sec şi fac un pas în spate, întinzând mâinile în căutarea lui Heron sau a lui Blaise, a unei oaze de consolare, înainte să dau ordinul care va

pecetlui soarta a mii de oameni, dar în spatele meu nu găsesc decât aer. Ascult cu atenţie şi nu sesizez niciun sunet, nicio răsuflare, nicio mişcare.

— Ce faci? întreabă Cress, strâmbând din nas.

— Mă gândesc, îi răspund, ceea ce nu-i chiar o minciună.

Mintea mi-e un vârtej de posibilităţi, unde ar putea fi Heron şi Blaise, ce-o fi punând la cale? O parte a mea se teme că, indiferent ce ar avea de gând, s-ar putea să fie periculos pentru ei, să înrăutăţească situaţia pentru toată lumea. Dar m-au urmat tocmai până aici, au avut încredere în mine. Acum trebuie să am şi eu încredere în ei, iar asta înseamnă să mai trag de timp.

— La ce să te gândeşti? pufneşte Cress. Consider că sunt nemaipomenit de generoasă, având în vedere situaţia. M-ai omorât, Theo – în orice caz, sunt ca şi moartă. Şi nici măcar n-am de gând să-ţi întorc favoarea. Dacă asta nu e mărinimie, atunci nu ştiu ce-ar mai putea să însemne mărinimia.

— Trebuie să ştiu mai multe înainte să iau o decizie, replic, privind spre ferestrele de deasupra grădinii, la harpiile din dreptul fiecăreia.

În locul lui Blaise sau Heron, de acolo aş începe, dar n-ar putea să elimine decât cel mult câte două odată şi mai sunt nouă harpii cu globuri în clipa în care două dintre ele ar păţi ceva, celelalte şapte îşi vor arunca globurile cu velastra.

— Cum rămâne cu vecturianii? o întreb pe Cress. Cu ei ce se va întâmpla?

Cress ridică din umeri plictisită.

— Am auzit că una dintre fiicele Căpeteniei luptă alături de tine, la conducerea vecturianilor din armata ta. Căpetenia s-ar putea să dorească un schimb, deşi

am auzit că are atâţia copii, încât nu cred că unul singur ar fi atât de valoros pentru el.

— Şi Søren? o întreb, rezemându-mă de balustradă, încercând să văd mai clar grădina de jos, fără să dau de bănuit.

Cele cinci intrări în grădină sunt închise, lucru deloc surprinzător. Aş pune pariu că sunt şi încuiate, păzite de pe partea cealaltă. Cress nu şi-ar asuma asemenea riscuri.

— Am fost prea bună cu el înainte, spune Cress. Trădătorii merită o moarte de trădător. Tăiat în patru, cu capul în ţepuşă.

O aud, dar, de fapt, nu o ascult. Cu coada ochiului, observ ceva scânteind sub clar de lună – un tremur discret, pe care nu l-aş fi sesizat dacă nu m-aş fi uitat după el. Acolo – la alt balcon înălţat peste grădină. Prea sus ca să influenţeze situaţia.

Mă încrunt, încercând să descifrez ce face Heron.

— Ei bine? întreabă Cress, silindu-mă să-i acord din nou atenţie. Ce-ai hotărât, Thora? Timpul a trecut.

Aerul dimprejur vibrează, împingându-mă înainte, dar ramurile copacului din centrul grădinii rămân neclintite. Cu inima bubuindu-mi în piept şi cu ochii fixaţi asupra acelui balcon de la înălţime, păşesc spre balustradă, apucând-o bine cu mâinile, de o parte şi de alta a trupului meu.

— Thora? insistă Cress pe un ton aspru.

Vântul mă împinge şi mai tare de la spate şi înghit în sec, pricepând ce vrea Heron să fac. Să mă arunc cu capul înainte, la propriu, şi să am încredere.

Privesc peste umăr spre Crescentia.

— Libertate. Asta aleg. Libertate pentru mine şi pentru toţi ceilalţi astreani.

Înainte să poată răspunde, încalec balustrada şi sar.

Un moment, sunt în cădere liberă, mă prăvălesc spre zarva de ţipete astreane, dar mă prinde o rafală de vânt, mă ridică şi mă aşază pe ramurile copacului scheletic solitar. Mă chinui disperată să mă prind de ele, mă apuc bine şi îmi găsesc un sprijin solid pe una dintre ramurile mai groase, aproape de trunchi.

— Atacaţi! zbiară Cress asurzitor.

Harpiile ei nu pierd timpul, ci aruncă globurile de velastra prin ceea ce pare a fi o singură mişcare sincronizată spre mulţimea de dedesubt, dar globurile nu lovesc dalele curţii. Nu se sparg. În loc de asta, plutesc o clipă în aer, apoi se ridică sus de tot, mai sus chiar şi decât cele mai înalte turnuri ale palatului, unde se sparg, la o depărtare prea mare ca să mai poată face rău cuiva.

Cress urlă de frustrare, făcându-mi urechile să ţiuie.

— Foc! le strigă harpiilor. Ardeţi-i pe toţi!

Harpiile se supun îndată şi un potop de flăcări se abate de deasupra, minge după minge de foc, necontenit, dar nici acelea nu-şi ating ţinta. Se sting chiar deasupra mulţimii. Vântul lui Heron, îmi dau seama.

— Nu vă opriţi! strigă Cress. Nu poate să reziste la nesfârşit.

Mi se strânge stomacul, pentru că-mi dau seama că are dreptate – până şi Heron are limitele lui şi e mult mai greu să menţii o pavăză de vânt peste toată grădina decât să arunci cu mingi de foc. Învii propriile-mi flăcări şi le azvârl spre Cress, dar imediat descopăr că scutul trebuie să aibă acelaşi efect în ambele

direcţii – mi-e la fel de greu să trec de el ca şi harpiilor.

Simt un tremur în aer, lângă mine, şi ramura de care m-am agăţat se apleacă sub o povară nouă, când Blaise se materializează din văzduh, cu ochii scânteind şi cu buzele strânse într-o linie subţire.

— Nu poate rezista, spun eu.

Blaise nu neagă, însă privirea i se abate în altă parte.

— Nu. Coboară la sol şi rămâi acolo. Fă-i pe toţi să-şi păstreze calmul, orice s-ar întâmpla.

— Ce vrei…

Nu răspunde. În schimb, deschide pumnul încleştat şi descoperă o singură piatră de pământ mare cât palma, care deja luminează şi pulsează de energie.

Brusc, înţeleg, nu în întregime, dar suficient.

— Blaise, nu, mă împotrivesc, ridicând glasul.

În clipa aceea îmi zâmbeşte, un surâs trist, dar hotărât, care nu-i ajunge şi la ochi.

— Ne vom revedea Dincolo, într-o bună zi, Theo. Să nu fie decât peste multă vreme.

Încremenesc când mă sărută pe obraz, atingându-mi pielea cu buze fierbinţi, şi apoi mă părăseşte, sare pe pământ, aterizând cu picioarele pe rădăcinile acestui copac mort de aproape un deceniu.

Îmi redescopăr trupul şi ţâşnesc în mod automat, fără nici un alt gând în afară de unul singur: *Trebuie să-l urmez.*

Pentru mine, e mai greu să cobor printre ramurile copacului, dar, după o clipă, aterizez pe pământ şi şocul îmi săgetează picioarele, dar abia îl simt. Oamenii se îngrămădesc unul în altul, strigând şi plângând speriaţi, dar nu sunt atentă cu adevărat decât la Blaise şi la piatra lucitoare pe care o strânge

cu putere în degetele lui albite.

— Blaise, zic, apucându-l de braţ şi smucindu-i mâna de pe trunchiul copacului. Opreşte-te. Trebuie să există altă cale.

Blaise îşi aşază cealaltă mână pe trunchi cu calm, privindu-mă cu hotărâre neclintită în ochi.

— Nu există. Du-te – linişteşte mulţimea. Nu vreau să vezi.

Clatin din cap, strângându-l şi mai tare de mână.

— Dacă ai de gând să te sacrifici, n-o vei face singur, rostesc cu glas tremurător. Nu te las să mori singur.

Preţ de o clipă, am impresia că vrea să mă contrazică, dar ştiu că nici el nu vrea să moară singur. Încuviinţează din cap scurt şi îşi ia ochii de la mine. Îmi înmânează sabia lui, strângându-mi degetele în jurul mânerului.

— Când începe – după ce am făcut tot ce pot şi pierd controlul –, opreşte-mă, înainte să-i rănesc pe oamenii noştri. Înainte să te rănesc pe tine.

Paralizată, clatin din cap.

— Nu pot.

— Normal că poţi, spune Blaise zâmbind cu amărăciune. Pentru Astrea.

Mereu lupţi pentru Astrea, înainte de toate.

Brusc, îl urăsc pentru cuvintele acelea, pentru brutalitatea lor, pentru caracterul lor absolut, pentru adevărul rece şi imuabil. Îl urăsc pentru că a înţeles sensul sentimentului ăstuia, cu mult înainte să-l fi înţeles eu.

— Pentru Astrea, răspund eu, dar vocea parcă nu-i a mea.

— Blaise! strigă Heron de la balconul de deasupra.

Nu mai rezist mult!

— A sosit vremea, spune Blaise.

Îmi eliberează mâinile şi şi le-așează pe ale sale pe trunchiul copacului mort, inspirând adânc.

Îl cuprind cu braţele şi-l strâng cât de tare pot. Simt zumzetul energiei care-i reverberează prin corp, înfierbântându-i pielea până la ardere – e prea fierbinte –, dar nu-i dau drumul. Strâng şi mai tare, ca şi când aş reuşi, cumva, să-l protejez dacă l-aş ţine strâns, aşa cum şi el m-a protejat de atâtea ori.

Copacul mort reacţionează la atingerea lui, îşi întinde ramurile, se trezeşte. Cu obrazul lipit de pieptul lui, ascultându-i bătăile haotice ale inimii, ridic privirea şi urmăresc uluită cum ramurile nu doar se întind – ci le cresc şi frunze. Se înfoaie cu iuţeală, întinzându-se din ce în ce mai mult, până când întreaga grădină e acoperită de coroana copacului.

E cumplit şi minunat şi nu pot să-mi iau ochii.

Prima minge de foc loveşte frunzele sfârâind, dar nu trece de ele. Puterea lui Blaise susţine coroana copacului, ferm şi neclintit. Fruntea îi e încordată de concentrare, dar nu pierde controlul. Rezistă.

O singură, minunată clipă, îmi închipui că va supravieţui întreg. Nu trebuie decât să menţină pe poziţie un singur copac – poate s-o facă. Dar apoi deschide ochii şi se uită la mine, moment în care îmi dau seama că nu e de ajuns. Nu e suficient doar să protejeze grădina; trebuie să elimine pericolul de deasupra – pe Cress şi harpiile ei.

Pământul se clatină sub picioarele mele şi sclavii din jur ţipă. Se ţin unul pe altul şi eu mă ţin de Blaise.

Pereţii palatului, pe care-i văd peste umărul lui, se fisurează, o crăpătură ce porneşte de jos în sus, spre

fereastra la care ştiu că se află o harpie. Ceva crapă zgomotos, e un sunet inconfundabil de piatră care se sfarmă, după care un urlet străpunge cerul. E un ţipăt care nu poate decât să preceadă moartea.

— Ce faci? îl întreb pe Blaise, pentru că nu reuşesc să văd nimic dincolo de ramurile groase.

Încă un tremur scutură pământul, încă o porţiune din palat se năruie, încă un urlet.

— Cutremure, răspunde Blaise scrâşnind din dinţi. Controlate, dar destul de puternice ca să le doboare pe harpii, să le cufunde în pământ şi să le acopere.

Îmi imaginez scena, fiecare harpie prăvălindu-se în moloz şi fiind îngropată sub el. Nicio fărâmă nu cade în grădina propriu-zisă, efect obţinut probabil tot de darul lui Blaise, sau poate de al lui Heron.

O rafală de vânt fulgerătoare străbate grădina şi dincolo de ea, în tandem cu încă un cutremur, şi puterile lor combinate împrăştie calamitatea. Alte ţipete, alte morţi.

— Mi-e frică, Theo, îmi spune Blaise, întâlnindu-mi privirea.

Vocea îi tremură şi, deodată, pare iarăşi atât de tânăr, atât de asemănător copilului cu care am crescut.

— Nu te teme, îl liniştesc. E suficient. Poţi să te opreşti.

Dar ploaia de foc n-a încetat. Au rămas câteva harpii şi dacă s-ar opri, oameni nevinovaţi ar putea suferi. Ştie asta, aşa cum o ştiu şi eu, iar privirea îi e hotărâtă şi înflăcărată, dar şi speriată, e limpede. Clatină din cap.

— A venit momentul.

Nu-l pot îndupleca să se oprească. Nu îi pot spune să se controleze. Aşa că nici nu încerc – nu acum, la

sfârşit. În loc de asta, aşez vârful sabiei în dreptul inimii lui, pregătită pentru când va sosi clipa.

— Fă-o, îl îndemn, urându-mă pentru cuvintele astea de îndată ce-mi ies de pe buze, dar măcar par să-i ofere un dram de linişte.

Dă din cap o dată şi închide ochii din nou.

Tremurul care cuprinde pământul de data asta e atât de puternic, încât aproape cad din picioare, dar mă ţin strâns de Blaise, de sabia din mâna mea. Peste tot în jur aud cum se năruie pereţii palatului, observ cum sclavii se împing spre mine, depărtându-se de marginile grădinii, de teamă că piatra s-ar prăvăli peste ei în loc de asta, încăperile din jurul grădinii se surpă spre interior, alunecând spre margini în grămezi de moloz, iar zgomotul dezastrului şi al ţipetelor răsună în aer.

Unul dintre ţipete, îmi dau seama, e al lui Cress, dar nu pot să mă gândesc la asta acum. Nu pot să mă gândesc decât la Blaise, arzând în braţele mele dinăuntru înspre afară, cu trupul tremurând la fel de aprig ca pământul de sub picioarele noastre. Se sforţează să deschidă ochii şi în ei văd că se luptă cu sine însuşi, se luptă să se controleze. Dar începe să piardă lupta.

— Acum, spune el cu vocea încordată, răzbind printre dinţii încleştaţi. Theo, te rog.

Sabia tremură în mâna mea, dar mă forţez s-o ţin ferm, s-o menţin aşezată lângă inima lui. Închid ochii, mă ridic pe vârfuri şi-l trag spre mine, ca să-mi pot odihni fruntea de a lui.

— Îţi mulţumesc, îi spun şi apoi, dintr-o singură mişcare, împing sabia în sus, în carnea lui.

Blaise inspiră şocat o ultimă dată, deschizând larg

ochii, văzând totul şi nimic. Câteva clipe, lumea încremeneşte în jurul nostru. Apoi Blaise se prăbuşeşte la pământ, fără suflare.

Ceaţă

După ce inima palatului se prăbuşeşte, bătălia ia sfârşit, deşi îmi dau seama de asta numai datorită zgomotelor, aud cum cacofonia războinică se estompează până devine un freamăt discret, apoi strigăte de victorie şi zăngănitul săbiilor aruncate pe jos.

Strigătele de sărbătoare sunt astreane şi un entuziasm triumfător străpunge ceaţa care parcă s-a aşternut în mintea mea. *Am învins,* îmi spun. În pofida a toate. Dar senzaţia asta e înlocuită îndată de remuşcări dureroase. Pentru că am învins şi Blaise n-o va vedea niciodată. Niciodată nu va vedea Astrea eliberată, deşi n-am fi reuşit fără sacrificiul lui.

Sesizez vag că poarta care dă în grădină se deschide, că prin ea apar Heron şi Artemisia, venind spre mine, în locul în care stau nemişcată, lângă trupul lui Blaise. Ostaticii care fuseseră adunaţi în grădină au dispărut, duşi în altă parte ca să mănânce şi să se spele, aşa că am rămas doar noi, înconjuraţi de dărâmături, lângă trupul rece al lui Blaise.

Atâta vreme am fost îngrijorată că pielea lui era atât de fierbinte, niciodată n-am stat să mă gândesc cum ar fi când va deveni rece.

Nimeni nu vorbeşte. Heron trebuie să-i fi spus Artemisiei despre Blaise, pentru că nu pare surprinsă, dar e şocată, se holbează la trupul lui rece şi lipsit de viaţă. Bănuiesc că e cu totul altceva să vezi lucrurile cu

ochii tăi.

— S-a terminat? întreb, abia privindu-i.

Heron încuviinţează din cap, cu ochii plecaţi.

M-am gândit la momentul ăsta de multe ori, ce încântare triumfătoare, ce fericire. În imaginaţia mea, toţi strigam de bucurie şi râdeam şi sărbătoream. În imaginaţia mea, Blaise era mereu aici chiuind alături de noi.

— A murit ca erou, spune încet Artemisia în cele din urmă.

Izbucnesc într-un râs aspru şi hâd.

— Ce importanţă are? Eroul mort tot mort e.

— Ştia ce face, zice Heron după un moment.

— Vrei să zici că voia să moară, mă răstesc eu. Da, ştiu. Mi-a spus de multe ori.

Heron clatină din cap, încruntându-se.

— Nu voia să moară, continuă el, căutând cuvintele potrivite. Voia ca Astrea să trăiască. Dar ştia că nu se puteau înfăptui amândouă, aşa că a făcut o alegere. Aceeaşi pe care am fi făcut-o oricare dintre noi, dacă ni s-ar fi oferit posibilitatea. Aceeaşi pe care ai făcut-o şi tu când Împărăteasa ţi-a oferit Encatrio.

Îmi dau seama că e un adevăr în spusele lui, dar nu mă consolează cu nimic, nu acum.

— A murit în cutremur? întreb, ridicând ochii la Heron. Cress? I-aţi găsit trupul?

Heron şi Artemisia schimbă priviri şi, preţ de o clipă, mi se pare că Art ar avea de gând să-mi reproşeze că i-am zis lui Cress pe nume. Cred sincer că aş pocni-o.

— Nu, răspunde ea în loc de asta, apoi ezită. Adică, da, i-am găsit trupul, dar nu, n-a murit în cutremur. Am găsit-o printre dărâmături, în sala tronului,

inconştientă, dar în viaţă. Acum e în temniţă, i s-au luat toate pietrele de foc. Din câte ştiu, încă nu şi-a venit în simţire.

Dau din cap, vestea nu mă surprinde. Fireşte că un cutremur n-ar fi reuşit s-o omoare pe Cress. Brusc, mi se pare caraghios că m-am aşteptat ca zeii să-i dăruiască o moarte atât de uşoară şi să nu mă implice şi pe mine. Nu. Dintotdeauna am ştiut că povestea asta se putea încheia într-un singur mod.

— Suferă de nebunia-minelor, le spun. Chiar şi fără pietre, s-ar putea să fie periculoasă. Trimiteţi Păzitori ai Apei să stea neîntrerupt cu ochii pe ea şi pregătiţi execuţia în zori.

Artemisia încuviinţează, fără să pară surprinsă de vreunul dintre ordine. Se pare că nu sunt singura ameţită de şoc.

— Trebuie să te ridici, spune ea ferm. Astrea e liberă, poporul sărbătoreşte – poporul *tău.* Vor s-o audă pe Regina lor.

Înghit în sec. Ideea de a apărea în faţa a mii de oameni sărbătorind şi bucurându-se îmi provoacă greaţă.

— Asta şi-ar fi dorit şi el să faci, adaugă Heron. Iar poporul tău are nevoie de tine. Mulţi dintre ei erau abia copii înainte de asediu, mulţi au fost sclavi până în dimineaţa asta. Acum nu ştiu ce să facă cu libertatea pe care le-ai oferit-o. În clipa de faţă au nevoie de un conducător; au nevoie de un exemplu.

Nu simt că aş fi conducătoare. În niciun caz nu simt că aş fi regină. Dar îmi dau seama că are dreptate. Privesc din nou la Blaise şi mă întind să-i ating mâna, moale şi rece.

— Aveţi grijă să i se spele trupul, le zic. Pregătiţi-l

pentru ardere – o ceremonie pentru eroi.

Artemisia încuviinţează.

— Avem mulţi eroi morţi astăzi, Theo, îmi spune ea, pe un ton blând, dar cu o notă aspră.

Nu eşti singura care a pierdut pe cineva azi. Oricât de aspră ar fi observaţia, are dreptate.

— Mâine-seară vom oficia o ceremonie pentru toţi deodată, adaug. Şi vom comemora evenimentul în fiecare an de aici înainte.

Nu mi se pare de ajuns, dar nu cred că mi se va părea vreodată, orice aş face.

Heron îmi întinde mâna şi i-o primesc, eliberând în acelaşi timp mâna lui Blaise. Artemisia mă ia de după brâu şi Heron îşi petrece braţul peste umerii mei.

— Am învins, rosteşte Artemisia, încercând gustul cuvintelor cu timiditate. Astrea e liberă.

— Am învins, încuviinţez eu, sperând că, dacă o voi spune suficient de des, voi începe să o şi simt cu adevărat.

Părăsind grădina, nu privesc în urmă, de teamă că, altfel, aşa mi-l voi aminti – rece şi mort şi neînsufleţit. În loc de asta, mi-l amintesc râzând, cu ochii vii, cu buze moi. Mi-l amintesc în toiul luptei, cu chipul încordat şi neînfricat. Îmi amintesc când îmi cânta, cu voce tremurătoare şi falsă. Îmi amintesc cum m-am simţit când m-a sărutat.

Exact aşa mi-l întipăresc în memorie. Acela e Blaise pe care vreau să mi-l amintesc tot restul vieţii.

Artemisia mă ajută să îmbrac o rochie curată, o tunică lungă şi largă de mătase de un violet-închis, cu o fibulă de aur la umăr, sub forma unui buchet de flăcări. Suntem iarăşi în vechea mea cameră, deşi îmi

dau seama că aripa regală îmi aparţine mie acum. Încă nu sunt pregătită pentru ea, să dorm în acelaşi pat în care a dormit şi împăratul, acelaşi pat în care a dormit şi Cress. Până când vom înlocui mobila, camera asta va fi numai bună.

După ce mă îmbrac şi am faţa curată, Art aduce o cutie capitonată cu catifea roşie, nu foarte diferită de cea în care Kaiserul obişnuia să-mi trimită coroana de cenuşă.

De data asta, îmi dau seama fără să întreb că în cutie nu se află o coroană făcută din cenuşă. Totuşi, când mi-o prezintă, o ating ca să mă conving pe deplin. Aurul negru e rece sub vârfurile degetelor mele, rubinele sclipesc în raza lumânării. Mi se pune un nod în gât când îmi amintesc cum o purta mama, cât de frumoasă era atunci, cu fruntea înălţată, cu nestematele strălucind şi ele ca nişte flăcări. Îmi amintesc când mi-o aşeza şi mie pe cap uneori, degetele ei delicate şi răcoroase, îmi amintesc că mereu era prea mare, că îmi cădea în jurul gâtului.

Mi-o amintesc şi pe Hoa. Cum, în atâtea rânduri, a ridicat coroana de cenuşă din cutie cu cea mai mare delicateţe. Mi-aş fi dorit să fie amândouă de faţă, să vadă momentul ăsta.

Dar Artemisia e cea care ridică din cutie coroana şi o aşază pe creştetul meu. Se lasă pe frunte mea şi metalul îmi răcoreşte pielea.

Nu mai e prea mare. Mi se potriveşte perfect.

Când ieşim din cameră, Søren, Sandrin şi Dragonsbane ne aşteaptă pe hol, toţi trei rezemaţi de celălalt perete, tăcuţi ca morţii. Dar nu sunt morţi – sunt vii şi, văzându-i, îmi iese tot aerul din plămâni,

simt o uşurare atât de vie, încât îmi vine să plâng, deşi nu cred că mi-au mai rămas lacrimi.

Îndată ce dau cu ochii de mine, toţi trei se desprind de perete. Sandrin şi Søren se apleacă adânc şi, după o clipă, se apleacă şi Dragonsbane.

— Maiestate, spune Søren, ridicându-se iarăşi.

Şi el s-a schimbat, şi-a schimbat hainele pline de sânge cu o cămaşă de bumbac simplă, albă, şi pantaloni negri. Nu arată ca un prinţ, dar, de fapt, nici nu mai e prinţ – şi pare să-i convină de minune.

Mă uit pe rând la fiecare. Nu-mi pot închipui multe motive pentru care s-ar întâlni toţi trei pe holul meu, dar unul dintre ele îmi vine în minte într-o clipă.

— Bănuiesc că vreţi să discutăm despre prizonierii kalovaxiani? îi întreb.

Se pare că era absurd să sper la un moment de odihnă, dar au dreptate. Cu cât lămurim problema mai repede, cu atât mai bine.

— Putem vorbi mai târziu, zice Artemisia. S-a organizat un banchet în onoarea ta, la care nu mă îndoiesc că vrei să ajungi cât mai curând.

Mă gândesc o clipă, apoi clatin din cap.

— Nu încă. Aveam de gând să trec pe la temniţă mai întâi. Aţi vrea să veniţi cu mine, ca să putem discuta pe drum?

Dragonsbane ridică din sprâncene o fracţiune de centimetru, dar încuviinţează.

— Desigur.

Mă întorc spre Artemisia.

— Ne vedem la banchet, adaug, coborând privirea la propria-i ţinută.

Simt aceleaşi haine pe care le purta azi-dimineaţă, plus câteva pete de sânge.

— Aşa vei avea timp să te schimbi şi tu.

Artemisia se uită la haine şi ridică din umeri.

— N-are rost, răspunde ea. Nu zăbovi prea mult. Se pare că e nepoliticos să bei înainte de toasturi şi, dat fiind că multe îţi vor fi adresate ţie… lasă ea fraza în aer.

— Vin în curând, îi promit.

După ce Artemisia dispare după colţ, mă cuibăresc în braţele lui Søren, petrecându-le şi pe ale mele după gâtul lui. Dragonsbane oftează agasată şi până şi Sandrin îşi drege glasul stingherit, dar îi ignor pe amândoi. Câteva clipe, stăm aşa şi niciunul nu face vreo mişcare. Singurul sunet e al inimilor noastre, care bat în tandem.

— Am reuşit, îi spun.

Dă din cap, cu bărbia pe umărul meu.

— Îmi pare rău pentru Blaise, spune el.

— Şi mie.

Când vorbesc despre el, parcă aş zgâria o rană deschisă, dar nu ştiu cum să fac să mă opresc. Unele răni nu vrei să le vindeci cu totul. Unele răni vrei să-ţi lase cicatrice.

Păşesc în spate şi pornesc pe coridor, spre temniţă, lăsându-i pe toţi trei să mă urmeze, de o parte şi de alta.

— Sunt convinsă că vreţi să discutăm ce vom face cu kalovaxianii, adaug înainte să mi-o ia înainte vreunul dintre ei.

Sandrin ezită o clipă, apoi încuviinţează din cap.

— Fără îndoială că nu vrei să vorbim acum despre asta. Vrei să sărbătoreşti şi e firesc, dar…

— Dar, în prezent, mii de oameni sunt sechestraţi în palat, ca să nu mai vorbim de alte zeci de mii care

vor fi arestaţi când voi trimite trupe mâine dimineaţă, adaug oftând. Oricum, m-am tot gândit la asta. Chiar foarte mult. Unde sunt prizonierii kalovaxiani în clipa de faţă?

— Toţi războinicii care au supravieţuit sunt în temniţă, răspunde Søren. Dar ceilalţi – nobilii, da, dar şi copiii nevinovaţi de faptele părinţilor lor – sunt sechestraţi la domiciliu până vom hotărî ce să facem cu ei. Îmi dau seama că trebuie să iei hotărâri dure, dar ştiu şi că eşti o persoană corectă.

— Corectă, repetă tăios Dragonsbane. Dar nu proastă. Sunt duşmanii noştri, Theo. Iar copiii cresc.

— Adevărata întrebare e cum anume vor creşte, spune Sandrin încet.

Dragonsbane îi aruncă o privire severă.

— Aici nu e loc de sentimentalisme, îl contrazice ea.

— Nu, nu e. Dar nu e loc nici pentru decizii luate la mânie, îi zic, întorcând problema pe o parte şi pe alta în minte.

Problema nu e nouă pentru mine – în ultimele luni, când nu mă gândeam cum să ajung aici, mă gândeam ce se va întâmpla dacă voi reuşi. Au dreptate – e o decizie complicată.

— Nu vreau încă un război peste încă o generaţie, spun, privindu-i pe toţi trei. Vreau să închei socotelile definitiv. Dar trebuie făcută dreptate. Iar Astrea va avea nevoie de multă vreme ca să-şi revină după război. Abia vom putea să ne întreţinem pe noi înşine şi pe refugiaţii din alte ţări cărora le-am promis un cămin.

Fac o pauză, întorcându-mă spre Søren:

— Câte ţări a cucerit Kalovaxia de-a lungul anilor?

Trebuie să chibzuiască un moment.

— Nouă, răspunde în cele din urmă.

— Ţări pe care le-aţi lăsat în ruine, aşa-i?

— Da, recunoaşte el.

Nu încearcă să se descotorosească de propria-i vină, deşi ar putea cu uşurinţă s-o facă. Îşi dă seama că a profitat de pe urma acelor asedii, chiar dacă nu s-a implicat în mod direct.

— Kalovaxianii sunt criminali – cu tipuri diferite de crime, da, dar criminali.

Mă întorc spre Sandrin.

— Ce făceau strămoaşele mele cu criminalii?

Se gândeşte.

— Procese de judecată, răspunde el. Criminalilor li se comunicau faptele pentru care erau acuzaţi şi răspundeau, ori ca să-şi apere acţiunile, ori ca să implore iertare şi îndurare. Erau organizate comitete care să asculte declaraţiile, să cântărească infracţiunile şi să hotărască pedepse pe măsura lor.

— Atunci, propun procese de judecată, spun eu.

Dragonsbane pufneşte pe nas.

— Doar nu crezi că vreunul dintre ei e nevinovat.

— Nevinovat, nu, adaug, clătinând din cap. Dar, cum am zis, ei au comis tipuri diferite de crime. Nu mi se pare corect să-i tratez pe violatori, ucigaşi şi stăpâni de sclavi la fel ca pe fermieri, pe căpitanii de vas sau pe croitorese – pe cei care au avut de câştigat de pe urma unor fapte criminale, da, care au fost părtaşi la ele, dar care n-au comis crime în mod direct. Propun ca cei mai vinovaţi dintre ei – războinicii, stăpânii de sclavi, paznicii minelor – să fie condamnaţi la moarte, în funcţie de mărturia lor şi de verdictul unui comitet format din cei din toate ţările care au suferit din cauza

kalovaxianilor.

Sandrin se gândeşte câteva momente şi nu zice nimic. Dar aştept, pentru că, îmi dau seama, mă interesează părerile lui despre planul meu. În definitiv, e o persoană de rang nobil – are o minte cinstită şi spirit de supravieţuitor.

— Cred că asta ar fi cea mai corectă abordare de aici înainte, răspunde după câteva secunde de chibzuială.

— Cea mai corectă abordare ar fi să nu lăsăm niciun supravieţuitor, să-i facem una cu pământul pe kalovaxiani, aşa cum şi ei au procedat cu alte ţări, alte familii, propune Dragonsbane.

— Da, dar noi nu suntem kalovaxiani, mătuşă, rostesc eu pe un ton hotărât. Refuz să ucid copii şi refuz să provoc transformarea lor în monştri însetaţi de răzbunare peste zece ani. Vreau pace şi vreau ca pacea asta să dureze. Vreau procese şi tragerea lor la răspundere, da, dar şi reabilitare şi îndurare, acolo unde pot fi oferite. Vreau să sădesc seminţele unui viitor care va dăinui dincolo de domnia mea.

Søren se gândeşte la spusele mele şi încuviinţează.

— E mai corect decât m-aş fi aşteptat, mărturiseşte el. Şi îmi dau seama că se va ajunge la multe execuţii, dar ce se va întâmpla cu ceilalţi? Nobilimea, fermierii, cei despre care ai vorbit, care nu au comis nicio crimă…

— Dar au fost complici, închei eu, apoi mă opresc. Nu mai există nicio Kalovaxia unde să-i trimitem, dar există nouă ţări distruse la a căror reclădire ar putea să contribuie. Dacă i-am separa în nouă grupuri şi i-am trimite în toate ţările pe care le-au ruinat kalovaxianii? Copiii lor ar merge cu ei şi ar deveni cetăţeni ai ţărilor

respective, fiind trataţi la fel de corect ca toţi ceilalţi. Să fie trimişi la şcoală, să deprindă meserii, să devină membri ai societăţii.

— Şi părinţii? întreabă Søren. Sclavi?

Clatin din cap, strângând din buze.

— Slugi prin contract. Însărcinaţi cu reconstruirea ţării pe orice cale e nevoie. Comitetele proceselor stabilesc durata sentinţelor, după care vor fi liberi, cetăţeni şi ei ai acelei ţări. Nu se pot întoarce în Kalovaxia, dar undeva trebuie să se ducă.

Nimeni nu zice nimic câteva momente şi mă tem că nu vor fi de acord, că lui Sandrin decizia i se va părea prea aspră, lui Dragonsbane, prea blândă, iar Søren va observa vreun defect de logică ce mi-a scăpat. Dar, după o veşnicie, Dragonsbane dă din cap.

— Îmi voi trimite corăbiile la Doraz şi, împreună cu echipajul meu, voi începe pregătirile pentru înapoierea refugiaţilor în ţările lor şi voi vedea ce trebuie făcut ca să se înceapă reconstrucţia.

— Iar eu voi începe să organizez comitete cu ajutorul celor adunaţi aici, spune Sandrin. Putem începe procesele chiar săptămâna viitoare, după ce morţii sunt jeliţi şi îngropaţi şi se aşază toate.

Copleşită de uşurare, încuviinţez.

— Chiar vă rog. Vă mulţumesc amândurora.

Sandrin şi Dragonsbane încuviinţează din cap şi pornesc înapoi pe coridor, lăsându-ne doar pe mine şi pe Søren în faţa intrării în temniţă.

— Şi eu ce voi face? întreabă el după o clipă.

Mă uit la el un moment. Mi-e greu să văd în el băiatul pe care l-am cunoscut cu luni în urmă, care părea atât de strâns legat de tatăl său cel monstruos, încât n-am reuşit să-l privesc cu ochi limpezi. Dar acum

iată-l, stăpân pe propria-i viaţă, fără nicio urmă de Kaiser în el.

— Am vorbit serios înainte. Ţi-ai ispăşit faptele, Søren, şi încă de câteva ori pe atât. Eşti liber să faci orice şi să te duci oriunde vrei.

— Şi dacă aş alege să rămân cu tine? întreabă el încet.

O căldură mi se răspândeşte pe piele şi trebuie să mă sforţez să nu mă întind spre el. Îmi muşc buza ca să nu-i spun cât de mult vreau s-o fac.

— Reginele nu se căsătoresc, îi spun în schimb. E o tradiţie pe care nu vreau s-o întrerup.

Auzind asta, izbucneşte în râs.

— Te asigur, nu-mi doresc câtuşi de puţin să devin rege sau Kaiser sau orice altceva de soiul ăsta.

— Atunci, ce vrei să devii?

Nu ezită deloc.

— Ambasador. Să locuiesc aici jumătate din an şi în cealaltă să călătoresc între celelalte opt ţări, să mă asigur că poporul meu e bine şi să înăbuş orice urmă de răzvrătire care ar putea răsări printre ei, pe o cale cât mai paşnică.

— Poporul tău, repet eu. Parcă nu doreai câtuşi de puţin să fii Kaiser.

— Nu-mi doresc. Dar tu ar trebui să înţelegi mai bine ca oricine că nu ai mereu de ales. Nu vreau coroană, nu vreau domnie – dar e poporul meu şi e de datoria mea să le port de grijă.

Adevărat, înţeleg asta.

— Bine atunci. Asta e tot?

Atunci întinde mâinile şi mă trage spre el, astfel încât ajungem faţă în faţă.

— Păi, te vreau pe tine, dar nu credeam că e

nevoie s-o zic. În orice fel crezi tu de cuviinţă, atât timp cât mă vei vrea şi tu, voi fi al tău.

Zâmbesc şi mă ridic pe vârfuri, sărutându-l încet.

— *Yana Crebesti,* şoptesc cu buzele lipite de-ale lui. Orice ne-ar aştepta.

Demnitate

Mă despart de Søren la intrarea pe culoarul de celule unde e ţinută Cress. Søren pare să înţeleagă fără să-i explic – trebuie să fac unele lucruri de una singură. E întuneric în temniţă şi aprind o minge de foc în mână ca să-mi lumineze drumul. Încă simt pământul ud sub picioare de la inundaţie, dar asta e singura urmă rămasă. Celulele deja s-au umplut la loc, de data asta cu războinici kalovaxiani. Fiecare celulă e păzită de câte un astrean care se înclină când trec pe lângă el.

Ajungând la celula lui Cress, nu văd decât trupul ei chircit într-un colţ şi descopăr că rochia argintie i-a fost înlocuită cu una simplă, din ţesătură aspră, iar părul alb-gălbui îi pâlpâie în lumina scăzută. O clipă, mi se pare că încă doarme, dar apoi tresare, cu un geamăt stins pe buze.

Deschide ochii, se uită la mine şi, un moment, nu spune nimic.

Brusc, îmi amintesc o noapte foarte diferită, când m-a vizitat la una dintre celulele de aici şi m-a fixat cu furie în privire dinspre partea asta a gratiilor, promiţându-mi că voi fi executată în numai câteva ore.

Cu toată că am venit cu intenţii asemănătoare, nu simt niciun strop de furie. Supărarea la adresa ei a fost îngropată aşa cum a fost îngropată grădina după

cutremur. Acum, când o privesc, nu simt decât tristeţe şi epuizare.

Cum am ajuns aici? Cunosc răspunsul. Suntem aici dintotdeauna, pe poziţii opuse într-un război pe care nici nu ştiam că-l purtăm. Într-o lume diferită poate că s-ar fi întâmplat altfel. Într-o lume diferită poate că i-aş fi spus despre revolta pe care o pun la cale şi ea mi-ar fi stat alături. Într-o lume diferită poate că nu i-aş fi dat otravă lui Elpis ca s-o folosească împotriva ei.

Dar nu ne aflăm într-o astfel de lume.

— Ai venit să te distrezi pe seama mea? mă întreabă Cress, ridicându-se în fund şi rezemându-se cu spatele de peretele din piatră.

— Nu, îi răspund cu sinceritate. Ţi-am zis că, atunci cândva sosi vremea, nu îţi voi arăta îndurare.

Schiţează o strâmbătură.

— Da, îmi amintesc destul de bine. Atunci, de ce-ai venit? Dacă nu ca să râzi de mine? Dacă nu ca să-mi oferi îndurare?

Caut sub fusta rochiei şi găsesc tocul prins de coapsă, în care îmi ţin pumnalul.

— Poate că e totuşi vorba despre un gest mărinimos, îi spun, pipăind mânerul fin filigranat şi tăişul ascuţit. Dimineaţă, vei fi executată în public, în faţa a mii de oameni care-ţi vor aclama moartea. Va fi un spectacol violent, fără nicio urmă de demnitate.

Tresare, dar foarte puţin.

— Şi? mă întreabă, fixând în continuare pumnalul din mâna mea. Ai venit să-mi spui că o să-mi păstrezi capul?

E un ecou al cuvintelor pe care mi le-a adresat cu atâta vreme în urmă. Mă aplec, strecor pumnalul printre gratiile celulei şi i-l împing pe podea. Apoi mă

dau îndărăt, până să apuce să facă ceva necugetat.

— Am venit să-ţi ofer ocazia să mori singură, departe de privirile unor străini care te urăsc, continui eu. Departe de mulţimi şi de urale. Poţi s-o faci cu mâna ta. Pune-i capăt repede.

Cress se holbează şovăitor la pumnalul dinaintea ei. Ridică ochii spre mine.

— De ce? mă întreabă în cele din urmă.

Nu ştiu ce să-i răspund. Adevărul e că nu ştiu de ce am venit aici, de ce îi ofer un dar pe care ea categoric nu mi l-ar fi dat dacă poziţiile noastre ar fi fost inversate. Încerc oricum să mă exprim cât pot de clar.

— Pentru că ai fost bună cu mine cândva, îi răspund. Ai fost bună cu mine, chiar dacă nu era nevoie s-o faci. Bunătatea ta era cu ţepi, dar pentru mine a fost suficient, la vremea aia. Exact aşa să priveşti gestul meu – o faptă bună, cu ţepi.

Cress strânge din buze, se întinde după pumnal şi-l întoarce pe o parte şi pe alta în mâini. Fără niciun cuvânt, încuviinţează, iar ochii i se umplu de lacrimi.

Dau să plec, dar mă opreşte.

— Ai putea să…

Se opreşte, apoi încearcă din nou.

— Ai putea să stai cu mine? Nu vreau să mor singură.

Pare atât de speriată, că inima mi se răsuceşte în piept, în pofida a toate. *Meriţi să mori singură,* îmi vine să-i spun când mă gândesc la Blaise, la grădina plină de sclavi înfricoşaţi, la minele pe care le-a incendiat cu mii de oameni închişi înăuntru. Dar n-o spun. Mă întorc, atentă să păstreze distanţa faţă de gratii, în caz că-i trece prin gând să facă altceva cu acel pumnal.

Dau din cap o singură dată, fără să scot niciun

cuvânt.

Cress îşi lipeşte vârful pumnalului de burtă, iar mâinile îi tremură în timp ce se uită la mine.

— Dacă există un loc de Dincolo, aşa cum crezi tu, rosteşte ea, sper că într-o bună zi te voi revedea acolo.

Nu pare o ameninţare, ci o dorinţă sinceră. Ieri, poate că aş fi fost impresionată, dar astăzi nu simt nimic.

— Dacă există un loc de Dincolo, spun eu, tu nu vei fi primită acolo.

Închide ochii şi lacrimile îi curg pe obraji. Cu o ultimă inspiraţie tremurătoare, îşi înfige cuţitul în burtă.

Triumf

Când mă urc pe podiumul din sala de banchete, plină de oameni strânşi grămadă – poporul meu, dintre care mulţi încă au uniformele pe ei şi-şi poartă tăieturile şi arsurile şi petele de sânge ca pe nişte însemne onorifice –, am senzaţia că nu mă aflu în trupul meu. Într-un anumit sens, aşa e. Într-un anumit sens, încă sunt în temniţă, privind cum viaţa se scurge din ochii lui Cress, sau în grădină, strângând trupul rece al lui Blaise.

N-ar trebui să fiu aici, sărbătorind, după o zi încărcată de triumf, dar, în egală măsură, umbrită şi de moarte. Însă îmi amintesc că sunt Regina Astreei. Numele meu e Theodosia Eirene Houzzara, Regina de foc, şi nu a mai rămas nimeni care să-mi spună altfel.

În spatele meu, Artemisia îşi drege glasul între Maile şi Heron, Søren şi Erik aflându-se de cealaltă parte a lui Heron. Când mă întorc spre ea, se uită la

mine cu subînţeles, îndemnându-mă să vorbesc.

Dar ce mai e de zis? Ajunsă în faţa atâtor oameni care aşteaptă ceva de la mine, îmi spun că ar fi trebuit să pregătesc un discurs, deoarece nimic nu mi se pare potrivit acum, nimic nu mi se pare suficient.

Inspir adânc şi-mi adun gândurile.

— Astăzi se încheie domnia întunericului pe care kalovaxianii l-au adus pe ţărmurile noastre cu mai bine de-un deceniu în urmă, îmi încep discursul. Dar ziua aceasta marchează şi altceva – un început. Începând de azi, Astrea este iarăşi liberă. La fel şi Rajinka şi Tiava şi Lyria şi Kota şi Manadol şi Yoxi şi Goraki. Cu toţii suntem din nou liberi şi nu vom mai suferi în lanţuri niciodată.

Atunci răsună urale atât de zgomotoase şi asurzitoare, încât podiumul de sub picioarele mele începe să tremure. Aştept să se liniştească înainte să continui. Mă uit la oameni şi găsesc câteva chipuri cunoscute care mă privesc şi ele, la rândul lor. Îl găsesc pe Sandrin, care mă urmăreşte atent de lângă Mina. Şi, într-un colţ îndepărtat, o văd pe Dragonsbane, rezemată de un stâlp din spatele încăperii, încălţată cu cizmele ei cu tocuri negre, cu braţele încrucişate şi cu privirea cercetătoare, separată cumva de mulţime.

— Multe persoane ar fi trebuit să fie aici în noaptea asta, ca să sărbătorească libertatea noastră, persoane care au luptat pentru ea, care şi-au dat viaţa ca noi să putem fi astăzi aici, continui eu cu gândul la mama, la Ampelio şi la Elpis.

La Hoa. La Laius. La Blaise. La atâţia alţii cărora nu le-am ştiut numele.

— Sunt convinsă că ne privesc de Dincolo cu mândrie.

Vocea îmi tremură la ultimul cuvânt, faţa începe să mi se încingă şi-mi imaginez ce impresie fac înaintea lor, aici. O regină atât de slabă, că plânge în public.

Dar îndată îmi aduc aminte că mama nu se jena să plângă când era nevoie. Niciodată n-a considerat-o o slăbiciune; dimpotrivă, considera că era un semn de putere să-ţi destăinui sufletul. Doar kalovaxianii simţeau că e ruşinos, însă acum ei nu mai au puterea să mă facă să mă ruşinez.

Privind mulţimea, îmi dau seama că nu numai mie îmi dau lacrimile, că nu numai eu am pierdut apropiaţi, că noaptea asta nu e dulce-amară numai pentru mine. Dacă m-aş preface că n-ar fi aşa, aş greşi atât faţă de morţi cât şi faţă de cei pe care aceştia i-au lăsat în urmă.

Aşa că înalţ paharul şi aştept ca mulţimea să facă la fel.

— Pentru Astrea! spun şi, de data asta, vocea îmi răsună limpede şi hotărâtă, împovărată de lacrimi, dar puternică. Pentru meleagurile noastre, zeii noştri şi poporul nostru, atât pentru cei vii, cât şi pentru cei morţi, care niciodată – *niciodată* – nu vor mai purta lanţuri.

— Pentru Astrea! răsună răspunsul mulţimii şi bem cu toţii odată.

Epilog

Sala tronului e tăcută ca o criptă, nu e nimeni în ea, în afară de mine. Sunt convinsă că, dacă aş ieşi din încăpere, aş auzi zgomot de sărbătoare răsunând în continuare din sala de banchet, dar, uşa fiind închisă, nu se aude nimic în afară de foşnetul slab al rochiei

mele când traversez întinderea pustie până la tron, atentă la fiecare pas.

Vinul toasturilor mi-a înceţoşat mintea, dar tot simt o mulţime de sentimente. Triumf, da, dar şi suferinţă, pentru Blaise şi ceilalţi pe care i-am pierdut, chiar şi pentru Cress, dacă e să fiu în întregime sinceră.

Dar îmi amintesc că sunt acasă.

Asta nu e sala tronului în care am crescut. Deşi cutremurele lui Blaise au fost mici şi îndeajuns de precise cât să ferească cea mai mare parte din încăpere, e totuşi afectată de trecerea timpului. După ce a fost stăpânită de kalovaxiani mai bine de un deceniu, dalele nu mai strălucesc în lumina zorilor care se strecoară prin vitralii. Podeaua e crăpată şi murdară şi toate suprafeţele ar trebui curăţate bine. Candelabrul e prea prăfuit ca să ofere multă lumină. Pereţii sunt soioşi şi pătaţi. Până şi tronul pare afectat, obsidianul e lipsit de luciu, precum ceara.

Kalovaxianii s-au priceput mereu să pună mâna pe ce voiau, dar mai puţin să poarte de grijă lucrurilor pe care le obţineau.

Zidul dinspre grădină, cu balconul lui cu tot, a fost reparat în grabă de o echipă de Păzitori ai Pământului ca să nu se dărâme întregul palat, dar crăpăturile încă se văd. Pe jos încă sunt împrăştiate bucăţele de moloz. Aş putea să le cer să lase încăperea aşa cum e, cu tot cu crăpături, ca să nu uităm niciodată întâmplările de aici.

În lumina palidă a soarelui de dimineaţă, sala tronului e scăldată în auriu şi pare mai primitoare. Ca într-un vis. Nici acum nu sunt pe deplin convinsă că n-ar fi aşa. Poate că în câteva clipe mă voi trezi într-un cort în afara capitalei sau pe o corabie sau în

Sta’Crivero sau poate chiar în vechea mea odaie din acest palat, înconjurată de Umbre, prizonieră în propriul meu cămin. Dar, dacă visez, am de gând să savurez momentele astea cât pot de mult.

În copilărie, detestam tronul mamei. Îmi imaginam că o cuprinde în lujeri întunecaţi şi că nu-i mai dau voie să se mişte, prefăcând-o într-o persoană necunoscută. Nu mai era mama mea, ci Regina. Îl uram şi mă temeam de el şi mereu îl evitam.

Dar acum păşesc spre el. Mi-o închipui pe mama aşezată pe el, aşa cum o făcea înainte de atac. O văd şezând comod, picior peste picior, cu mâinile împreunate în poală. O văd cu aceeaşi coroană neagră-aurie pe care o port şi eu în prezent, cu fruntea înălţată, ascultând lumea care venea să-i ceară ajutorul. Nu cred că voi şti sigur niciodată, dar îmi place să cred că a fost fericită pe tronul ăsta, că a fost fericită ca Regină.

Braţul de obsidian al tronului e rece sub vârfurile degetelor când urmăresc flăcările gravate în el. Nenumărate generaţii ale strămoşilor mei au stat pe el. Cândva, aş fi învăţat numele lor, dar toţi cei care le-ar fi ştiut, toate mărturiile existenţei lor de bună seamă că s-au pierdut sub kalovaxiani. Mă doare inima când mă gândesc.

Cu toate că nu vreau să mă mai gândesc la ea, nu mă pot abţine să mi-o imaginez pe Cress pe tron. Oare i s-a părut comod? Sau o înspăimânta la fel cum mă înspăimânta şi pe mine? Mă întreb dacă mă va bântui veşnic. În parte, sper că aşa va fi, că voi păstra un fragment din ea, oricât de cumplit ar fi el.

În parte, încă nu prea ştiu cum să trăiesc fără ea în lumea asta.

Înconjor podiumul, plimbându-mi palma peste marginile dure şi tăioase ale tronului. Ajungând iarăşi în faţa lui, inspir adânc, tremurător, şi mă aşez. Apoi îmi las braţele peste cele ale tronului şi-mi îndrept spatele cât pot de mult.

Ăsta nu mai e tronul mamei, descopăr cu o tresărire care mă zguduie până-n oase. Nu mai e al Kaiserului, nici al lui Cress, nici al vreuneia dintre strămoaşele mele fără nume.

Tronul ăsta e al meu, numai al meu, şi nu mă mai tem de el.

Mulțumiri

E greu de crezut că am ajuns la finalul poveştii lui Theo, dar, la fel ca ea, n-aş fi ajuns aici dacă n-aş fi avut alături o echipă de oameni străluciţi, înţelepţi şi buni la suflet.

Editoarea mea, Krista Marino, care m-a ajutat să coordonez strategii de luptă şi să cartografiez evoluţia personajelor. Îţi mulţumesc că ai înţeles-o pe Theo încă din primele pagini din *Prinţesa de cenuşă* şi pentru răbdarea şi entuziasmul afişate pe parcursul călătoriei ei Astrea ar fi fost un loc mai apăsător (şi mult mai confuz) dacă n-ai fi fost tu.

Impresarii mei îi mulţumesc Laurei Biagi, pentru că ai fost prima care s-a îndrăgostit de *Prinţesa de Cenuşă* şi ai luptat cu atâta stăruinţă ca s-o promovezi, şi lui Jennifer Weitz şi John Cusick, pentru susţinerea şi sfaturile nepreţuite oferite de-a lungul acestei aventuri palpitante, frustrante şi, uneori, ameţitoare.

În adolescenţă, când am decis întâia oară să devin scriitoare, m-am uitat la cărţile mele preferate şi am

observat că multe dintre ele fuseseră publicate de Delacorte Press, iar de atunci, pentru mine a fost un vis mic şi discret ca şi cărţile mele să fie publicate acolo. Iar acum, iată-ne după trei cărţi. E mai mult decât un vis împlinit. Nu cred că aş fi putut avea parte de un grup de persoane mai potrivite să-mi susţină cărţile. Pentru Beverly Horowitz, Monica Jean şi toţi cei de la Delacorte Press, vă sunt extrem de recunoscătoare tuturor.

Vă mulţumesc tuturor celor de la Random House Children's Books, oamenilor muncitori de acolo care aţi contribuit să îi daţi cărţii mele cea mai bună formă posibilă şi aţi ajutat-o să ajungă la publicul ei cititor. Editoarei mele, Jillian Vandali Miao, una dintre cele mai minunate, mai inteligente şi mai implicate persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Geniul tău e uluitor. Şi lui Elizabeth Ward, Kate Keating, Cayla Rasi, Mallory Matney, Janine Perez, Kelly McGauley, Colleen Fellingham, Tamar Schwartz şi Stephanie Moss, pentru entuziasmul şi munca voastră asiduă.

Se spune că n-ar trebui să judeci cărţile după copertă, dar, cu coperţile atât de frumoase cu care am fost binecuvântată, vă poftesc să judecaţi cât vreţi. Le voi fi veşnic recunoscătoare lui Billelis şi Alison Impey, pentru că aţi creat coperţi atât de frumoase, care surprind atât de bine spiritul poveştii. Şi lui Isaac Stewart, pentru că ai dat viaţă stângacelor hărţi desenate de mine şi le-ai transformat în opere de artă în toată puterea cuvântului.

Îi mulţumesc tatei, mamei vitrege şi fratelui meu, Jerry, pentru că aţi primit apelurile mele telefonice pline de stres şi/ sau nerăbdare şi mi-aţi fost alături, sărbătorind odată cu mine la fiecare pas. N-aş fi femeia

sau autoarea care sunt în prezent fără dragostea şi susţinerea voastră necondiţionate. Şi lui Jef Pollock, Deb Brown şi copiilor lor, Jesse şi Eden, care au devenit familia mea din NYC, iar pe parcursul ultimilor şase ani mi-au făcut galerie şi m-au încurajat cel mai mult.

Le mulţumesc prietenilor mei, datorită cărora nu mi-am pierdut minţile şi care m-au îmboldit să-mi dau silinţa, dar m-au şi smuls, la nevoie, din faţa calculatorului. Cară Schaeffer, Lexi Wangler, Sara Holland, Arvin Ahmadi, Patrice Caldwell, Jeremy West, Jeffrey West, Lauryn Chamberlain, Zoraida Cordova, Kamilla Benko, Lauren Spieller, Mark Oshiro, Dhonielle Clayton, Emily X.R. Pan, Cristina Arreola, MJ Franklin, Adam Silvera, Madison Levine, Jake Levine, Claribel Ortega, Kat Cho, Farrah Penn, Jessica Cluess, Tara Sim, Kiersten White, E.K. Johnston, Karen McManus, Melissa Albert, Amanda Quain, Julie Daly, Tara Sonin, Samira Ahmed, Shveta Thakrar şi Katy Rose Pool. Sunt sigură că am uitat pe câte cineva, aşa că, dacă e vorba despre tine, te rog să mă ierţi, dau de băut.

La urmă, dar nu în ultimul rând, le mulţumesc cititorilor care au urmărit-o pe Theo în călătoria ei de la *Prinţesa de cenuşă* la *Regina de foc.* Nici că aş fi putut spera la cititori mai buni şi, cu toate că las în urmă cu părere de rău această serie, abia aştept să vedeţi ce urmează.

Un tro
O fată care
pe

Prințesa Theodosia a f
de un deceniu. Poreclit
abuzuri și batjocuri ne
curții lui. Dar, chiar și p
moștenitoarei de drep
dacă a învățat un singu
reginele nu se lasă inti
Acum liberă și susținut
să-și elibereze poporul
nou și înfiorător: noua
magie pe care nimeni
să mistuie în foc pe ori

Puterea stranie a Împă
având-l acum ostatic
ca niciodată. Theo treb
putere pentru a avea s
care cândva o conside

"Se aude un foșnet de stofă și mantia îmi cade peste ochi, cufundându-mi iarăși lumea în întuneric.

De data asta mă las să cad în abisul lui. Sunt printre prieteni, sunt în siguranță.

Când deschid iarăși ochii, sunt întinsă pe un pat de campanie, într-un cort, și lumina strălucitoare a soarelui pătrunde filtrată prin bumbac alb, gros, cât să o facă suportabilă. Capul încă îmi zvâcnește, dar zvâcnetul e acum stins și îndepărtat. Gâtul nu-mi mai e uscat și iritat și, concentrându-mă, mi-o amintesc ca prin vis pe Artemisia turnându-mi apă în gura deschisă. Perna mi-e încă udă sub cap, acolo unde a vărsat apă pe lângă.

Dar acum sunt singură."

STORIA BOOKS

STORIA BOOKS

storiabooks.ro